

Chuyện tình ở New York

Chuyện tình ở New York” không chỉ là câu chuyện riêng về tình yêu của tôi và những người tôi gặp, nó còn là những bài học đầu đời quý giá mà tôi đã được trải nghiệm, và muốn chia sẻ! Tôi cũng hy vọng mỗi chúng ta sẽ tìm được một phần mình trong đó!

Tôi đã gặp anh thật tình cờ. Tình cờ anh đến....

Vẫn nhớ ngày đó là ngày 29/12, đúng một ngày sau sinh nhật thứ 22 của tôi. Tuyết rơi tã tơi trên phố 34, tôi bước chân vào Macy's mà hai tay tê dại vì quên không cầm theo găng tay. Vẫn nhớ cái không khí đón năm mới ở New York lúc nào cũng đặc biệt, mọi người thân thiện và hào hứng hơn ngày thường một cách rõ rệt. Khắp đường phố và các cửa hàng là một màu ấm cúng phủ khắp, đến tuyết rơi trông cũng ấm áp. Vậy nên khi về Việt Nam rồi, lúc Giáng Sinh rồi gần năm mới, tự nhiên hay gọi ra cái cảm giác rất... New York.

Tấp vào Macy's, lúc đó tôi dự định mua một cái mascara hiệu Ester Lauder, cũng khá đắt nhưng tiền nào của nấy. Đảo qua gian hàng rực rỡ đủ màu trong khu mỹ phẩm. Dừng lại, cầm lên, và mua, rất nhanh gọn. Bất ngờ nhìn qua sau gương một khuôn mặt đàn ông cực kỳ hấp dẫn khiến tôi không thể nào không quay ngoắt lại nhìn. Một anh chàng khá cao ráo, khuôn mặt lai giữa Á Đông và phương Tây, thậm chí cả nét của Mỹ La tinh nữa, tóc dài, râu quai nón, đôi mắt, và cả cái miệng, tuyệt đẹp. Thật vô duyên, nhưng tôi không thể không ngoái lại nhìn, vì thật hiếm khi tôi thấy một người đẹp trai tới như vậy. Và chúng ta, chẳng ai nở bỏ lỡ... đúng không nhỉ?

Thực sự cũng có lúc tôi nhìn thấy nhiều người đẹp trai trên đường phố hay đâu đó, nhưng đôi khi tôi kiêu hãnh không ngoái lại nhìn. Vì tôi nghĩ rằng, những người như vậy, cứ nghĩ mình quan trọng lắm, chắc ai cũng phải nhìn ngắm họ nhỉ? Tôi không thêm! Nhưng anh thì khác, lần đầu tiên, tôi nhìn, và nhìn thẳng vào mắt, chắc cũng phải vài giây tôi mới bối rối quay ra chỗ khác, một hành động không thể kiềm chế. Và khuôn mặt tôi thoáng đỏ, hình như thế!

Và tôi cũng liếc thấy, hình như có nụ cười từ phía đó, cười vì hãnh diện hay vì cười... đều, tôi không rõ nữa. Chỉ thấy mình thật vô duyên và thú nhận rằng, có lúc cũng phải gục ngã trước cái đẹp mà thôi! Vậy nên, tôi nhanh chóng quay ra mua chiếc mascara và chuồn lẹ, tất nhiên tôi cũng không phải là người duy nhất ngắm anh, ngay cô bán hàng cũng vừa bán hàng cho tôi, vừa nhìn anh không chớp!

Và tôi vừa lang thang trong Macy's, vừa nghĩ về người đàn ông đó. Cứ như xoẹt điện vậy, tôi không nghĩ rằng có thể có lúc tôi bị "tiếng sét ái tình", tôi chỉ tự an ủi rằng: "Đó là một người đàn ông quyến rũ, cả tỷ cô nhìn thấy anh ta thì cả tỷ cô bị xoẹt như vậy", mình thực ra chỉ vị hấp dẫn bởi vẻ đẹp trai mà thôi. Thực ra có lúc gặp cả những cô gái xinh đẹp, tôi cũng ngần ngại khá lâu, vì sao, vì tôi ghen tị! Và với anh, tôi cũng thoáng ghen tị, ghen tị vì giá như anh ta sẽ là người đàn ông của mình. Tôi cũng thắc mắc anh là chủng tộc gì nữa?

Quả thật, cũng không dễ dàng khi quên một người quá ấn tượng như vậy. Dẫn tới hệ quả tôi cứ đi qua phố 34, mà liếc thấy cái Macy's là lại bồi hồi, ngấm nghĩa đâu đó, biết đâu tôi lại gặp được anh ta nhỉ? Thật buồn cười!

Tôi tin vào duyên số, và đúng là duyên số. "Có duyên ở chân trời cũng sẽ gặp, vô duyên ở trước mặt cũng như không". Quả thật, có những người tôi đối mặt hàng ngày hàng giờ hay một thời gian dài, thậm chí có lúc nghĩ tới một cái gì đó "xa hơn", nhưng rồi tôi và họ chẳng bao giờ đi tới đâu. Nhưng có những người, khi gặp một lần, nhưng là duyên số của ta, để rồi dù người ấy ở đâu, người ấy cũng sẽ trở về bên ta.

Nhưng ngay lúc đó, tôi không nghĩ rằng, và cũng không dám nghĩ, rằng anh sẽ là duyên số của tôi, cho tới khi chúng tôi chạm mặt nhau trên tàu điện ngầm.

Cả anh và tôi cùng nắm chung một cái cột trong tàu cho tới khi quay lại, 4 mắt chạm nhau. Có lẽ ánh nhìn của tôi nó kỳ lạ lắm, chỉ có anh mới có thể tả lại được cho tôi biết mà thôi, tôi chỉ biết, hình như nhãn cầu của tôi mờ đi, vì lúc đó tôi... nhìn không rõ nữa, nguyên nhân có thể là do nhịp tim đập hồi hả nhanh gấp 10 lần bác sĩ cho phép!

Và tôi lại thấy anh mỉm cười! Một nụ cười có cả thế giới hạnh phúc chứa chan trong đó. Có lẽ cả đời này rồi tôi sẽ chẳng thể nào quên được khoảnh khắc ấy!

Phần 2

- "Hi", câu chào "làm quen" được mở cùng nụ cười. Và tất nhiên, tôi cũng "Hi". Tôi vừa vui vừa bối rối, lúc đó, ý nghĩ trong đầu tôi, đó là "Phải làm quen cấp tốc, đừng bỏ lỡ cơ hội, catch him catch him...". Càng nhìn cận mặt tôi càng ngất ngây bởi cái vẻ đàn ông "xù xì" (vì bộ râu quai nón cho dù đã mờ hơn hôm trước) của anh. Thú thực bây giờ nghĩ lại tôi không nhớ lúc đó mặt tôi đã đỏ cỡ nào và tôi đã ăn nói ngốc nghếch ra sao nữa.

Tất nhiên, câu tiếp theo, không nằm ngoài dự đoán: "I've seen you somewhere? You look so similar!" (Anh đã nhìn thấy em ở đâu đó thì phải, trông em rất quen!). Và tôi cũng trả lời: "I do have a same feeling, i've seen you somewhere" (Em cũng có cảm giác như vậy, em đã nhìn thấy anh ở đâu đó). Somewhere là thế nào, tôi biết tổng là ở đâu rồi, nhưng lòng kiêu hãnh lại làm cho tôi ra vẻ là một kẻ không mấy quan tâm. (Nhưng tôi biết tôi đã không thể che giấu cảm xúc của mình).

Và cả hai cùng cười, kiểu cười "Ừ tôi biết tổng đã nhìn thấy bạn ở đâu rồi".

- You have very special eyes! They have strong energy! (Em có đôi mắt rất đặc biệt! Nó dường như có năng lượng!)

- Really? Why? (Thật ư? Sao anh nói vậy?)

- Because they hurt me (Vì nó làm đau anh).

Lại điện chạy xoèn xoẹt trong người, tôi cũng biết mình có một đôi mắt khá đặc biệt, nhưng ít khi tôi tận dụng "năng lượng" của nó để phục vụ cho những lợi ích riêng, chẳng hạn như...liếc trai. Và từ giây phút đó, tôi hiểu đôi mắt mình đã làm được một việc quá có ích, có thể anh đã bị cuốn hút bởi ánh mắt của tôi, có thể lắm chứ, cho dù tôi đã không cố ý!

- Hurt you? How come? (Làm đau anh? Như thế nào cơ?)

- Tell you what? Don't ever look directly into other people's eyes, you'd hurt them, you know? (Nói thế nào nhỉ, em có biết là khi nhìn thẳng vào mắt ai đó, em sẽ làm đau họ không?)

- Why? it sounds terrible! (Tại sao chứ? Nghe thật kinh khủng)

- You hurt me! (Em làm đau anh!)

Anh nhanh chóng chặn câu nói có vẻ đầy hờn dỗi mà lại rất "tự hào" của tôi ngay lập tức. Và tôi cười đầy sung sướng:

- Now you blame me for your pain? (Và bây giờ anh đổ lỗi cho em?)

- Yes i do.

Lúc đó, cảm giác tự hào thật sự, và hạnh phúc nữa. Vì dường như cái người tôi nghĩ đến lâu nay, cũng đã nghĩ đến tôi, và tôi đã gặp được người ấy, có thể ông trời (hay đôi mắt?) đã cho chúng tôi đến với nhau, thì sao?

- May i know what country you are from? Were you born here? (Anh có thể biết em đến từ đâu không? Em sinh ra ở đây ư?)

Oa, tôi chưa kịp hỏi anh là anh người nước nào, thì anh đã hỏi tôi. Chứng tỏ, anh có đầy những thắc mắc trong đầu y như tôi thắc mắc về anh vậy. Nói sơ qua về cái ngoại hình của tôi khi ở nước ngoài, tôi rất thích thú khi mọi người ở đây hỏi tôi về quốc tịch. Ai cũng thấy tôi châu Á, nhưng da lại nâu nâu, miệng rộng, môi dày, mắt khá to và nâu, khác xa với những cô gái châu Á rất giống nhau ở đây. Ở đây, con gái Trung Quốc và Việt Nam đều có một ngoại hình chung: tóc dài ngang lưng, da trắng, nhỏ nhỏ xinh xinh. Các cô Hàn thì nhìn rõ hảnh, mắt một mí, cao ráo. Nhật thì phũ bụi và bé nhỏ. Philippin hay Indo gì đó thì da rất đen! Tóm lại là tôi chẳng giống ai, và khả năng gọi tôi là Việt Nam thì lại càng không, vì chỉ số người biết tới Việt Nam đã không phải là quá nhiều! Và như bao người khác, tôi bắt anh đoán. Đây luôn là thú vui khi ai đó đoán tôi là người nước nào, vì hầu như chẳng ai đoán trúng cả.

- Chinese? No cant be

- Phillipines? No

- Thailand? May be, i guess, that's it, you are Thai, oh no...

Anh cứ đứng đoán như vậy khiến tôi cười như một đứa trẻ đang được cho ăn kẹo. Tôi vừa cười vừa tự hào, vừa chột lo, cái bển tôi sắp phải xuống. Anh xuống đâu, tôi sẽ xuống đó, tôi quyết định. Mặc dù hôm đó tôi có một cái hẹn ăn trưa với một ông luật sư mà tôi lại không có di động để báo lại cho ông ta.

Và tàu đã đi qua cái bến tôi cần xuống. Tôi đánh liều hỏi anh rằng, khi nào anh sẽ xuống? Anh lại hỏi lại tôi, khi nào tôi sẽ xuống? Thật ngại quá đi, chẳng lẽ nói với anh rằng, cái bển tôi cần đến, nó đã qua được một lúc rồi. Và tôi đành "nói dối", rằng tôi đang đi chơi lang thang, muốn xuống lúc nào cũng được. Cũng dở hơi phết, vì rõ ràng ngày đó bão tuyết cũng mịt mù lạnh lẽo, vừa lạnh vừa âm u, không có việc chả ai hăm ra khỏi nhà cả. Anh bảo, hai bến nữa sẽ xuống, anh (cũng) đang có một cuộc hẹn ăn trưa với mấy "đối tác". Tôi chưa rõ lắm anh làm nghề gì? Và vì tôi không chịu nói cho anh biết tôi là người "từ đâu đến", nên anh cũng không chịu nói cho tôi biết anh là "chúng

tộc" nào. Có khả năng không phải là công dân sinh ra ở Mỹ, vì tiếng Anh của anh có pha tạp chút Tây Ban Nha. Tôi đoán anh có nguồn gốc Tây Ban Nha gì đó, và phải có cả châu Á, vì nét châu Á trên khuôn mặt anh không lẫn đi đâu được. Đặc biệt là lông mày rậm và râu quai nón, rất đặc trưng của người Nhật.

Đặc điểm tôi nhớ mãi về anh, cho tới tận bây giờ, vừa nhớ vừa vô cùng thích thú mỗi lần nghĩ đến. Đó là mỗi khi anh nói, anh lại cúi xuống, nhú lông mày và phì cười. Điều đó cuốn hút không tả nổi. Tôi đang được nói chuyện với một người đàn ông quyền rũ đến khó tin. Và thế rồi tôi bắt đầu hoang mang khi bên anh cần xuống đã sắp tới. Tôi có nên xuống cùng không? Có nên hỏi số điện thoại không? Anh đã có người yêu chưa nhỉ? (chắc chắn là phải có rồi chứ). Tôi muốn hỏi quá, nhưng thú thực trong cuộc đời tôi chưa bao giờ làm những việc như vậy cả. Tôi bắt đầu thấy cuống quýt, và chợt tắc lưỡi, với người đàn ông này, với cơ hội hiếm hoi này, tôi sẽ cho mình cái quyền để điên trước anh ta!

Có thể tôi đã đúng, vì từ giây phút quyết định để "điên" đó, tôi đã chuyển vào cuộc đời của mình cả một thời yêu thương và dữ dội...

3.

Rồi cái bến đó cũng tới. Quả thật, sao họ "nghĩ" ra cái tàu điện ngầm chạy nhanh là thế, câu chuyện chỉ vài câu ngắn ngủi mà đã phải dừng lại. Cửa mở, gió lạnh ủa vào từ phía đường tàu đối diện khiến tôi hắt hơi liên tiếp hai cái. "God bless you", anh lại phì cười. "Thank you!"

- Em xuống cùng anh à? - Anh hỏi

- Uh, đi lang thang mà! - Tôi cười, và bắt đầu ngập ngừng.

Có lẽ tôi đã cố tình ngập ngừng, tôi chờ một tín hiệu "keep in touch" từ phía anh.

- Số điện thoại của em là gì? Em có số di động chứ?

Thờ phào kín đáo một cái, tôi lắc đầu rằng tôi chỉ có số điện thoại nhà, và có thể...thêm địa chỉ email nữa (hồi đó cái gì tôi cũng giao lưu qua email, chưa biết chat, và hôm nào tôi cũng check mail!).

- Great, vậy cho anh số điện thoại nhà và email của em đi.

Tôi lại lúng túng vì tôi chả đem theo tờ giấy hay cái bút nào cả, đi ăn trưa mang theo mấy cái đó làm gì. Tôi hỏi anh có giấy tờ không và anh rút ra một cái card, nói rằng đó là số điện thoại của anh. Thật tiếc là lúc đó anh chỉ có một cái card và không có cái bút nào cả. Mà anh dường như rất vội vã, tôi không dám làm phiền lâu, quyết định để anh đi mà không kịp kiểm tra cái gì viết số điện thoại hay email của mình cho anh. Nhưng dù sao tôi đã có cái card của anh!

- Gọi điện hoặc email cho anh số điện thoại của em nhé. I gotta go. See you lovely eyes!

Và rồi anh nhanh chóng đi mất. Tôi cũng hơi hụt hẫng, nhưng một chút xiu thôi, còn thực ra tôi vô cùng sung sướng. Cảm giác bất ngờ vẫn còn nguyên xi, cứ như mình vừa nằm mơ tỉnh dậy vậy. Tôi ngắm nghía chiếc card, chợt nghĩ, nếu mà gió đường tàu thổi bay mất cái card này, thì chắc tôi sẽ lao theo bắt mất, hix! Anh tên là Ryan, và không sai khi có một cái họ rất đặc trưng của Tây

Ban Nha, đang là trợ lý cho một trung tâm nha sĩ tư nhân. Có thể anh ta còn đang đi học đại học, tôi nghĩ thế!

Lúc này, hơi "tĩnh tĩnh", tôi mới nhớ ra ông luật sư đáng kính nọ. Kể thì cũng hơi muộn, nhưng rồi tôi quyết định đi ngược lại tìm gặp ông ta, tôi cũng đói lắm rồi, vì dậy muộn và chưa ăn uống gì cả. Tôi định bụng nếu không gặp ông ấy, tôi sẽ mua một miếng bánh pizza thật to, rồi chui vào Central Park lạnh lẽo ngồi hưởng thụ niềm vui của mình chứ chưa về nhà vội.

Chờ tàu đi ngược lại thật là lâu. Tôi đang ở quận Queens, trong khi tôi hẹn ông luật sư tận bên quận Manhattan. Lúc đó tôi có những cảm giác hòa trộn vô cùng thú vị, vui, lo lắng, hồi hộp. Và tôi chỉ muốn cười mà thôi, thấy mọi người ai cũng dễ thương. Thậm chí, khi tàu đến, mặc dù tàu không đông lắm, nhưng khi thấy một người phụ nữ đứng tuổi (mà không già lắm đâu) phải đứng, tôi đứng dậy nhường ghế cho bà ta khiến cả bà ta và mấy người xung quanh giật mình. Vẫn còn vài ghế trống lác đác ở phía xa xa, bà ta chắc cũng chẳng có nhu cầu ngồi mà lại đi đứng ngay trước mắt tôi. Vậy nên, khi tôi đứng nhường chỗ, cũng "bất đắc dĩ" mà ngồi, chắc lúc đó tự hỏi lỏi đâu ra cái đùa dở hơi tốt bụng đến thế nhỉ?

Đứng trên tàu, một tay nắm cột, một tay cho vào trong túi, mân mê cái card, và tôi bắt đầu suy nghĩ...lung tung. Liệu anh ta có người yêu chưa nhỉ? Mà có thì cũng kệ, biết đâu anh ấy thích mình thì sao? Mà không làm người yêu thì làm bạn vậy. Rồi tôi thậm chí nghĩ xa hơn nữa, rằng chúng tôi mà có mối quan hệ gì, thì tôi sẽ buồn lắm, vì tôi chỉ được ở đây có vài tháng, tôi sẽ phải trở về Việt Nam để hoàn thành nốt năm cuối đại học. Nhưng rồi tôi tặc lưỡi, theo kiểu: "Chả biết ngày mai sẽ ra sao, mà có ra sao cũng chả sao". Cứ tận hưởng niềm vui kỳ diệu trước mắt này đi đã.

Xuống bến, tôi mò ra được văn phòng của ông Luật sư trên phố 23, lúc bấm tín hiệu từ dưới lobby, tôi cũng hơi lo không có ai trả lời, ngại thật. Ông luật sư hẹn tôi qua email. Tôi và ông ta tình cờ gặp nhau trên đảo Roosevelt, nơi tôi ở cùng gia đình, nhà ông ta cũng ở trên đó. Lúc chúng tôi đang chờ chiếc xe bus đỗ đưa ra bến tàu điện ngầm thì ông ta nhìn thấy tôi. Và làm quen ngay lập tức (cả thời ở New York, cái ví của tôi đầy chát cards của những người làm quen tình cờ như vậy, dường như đi đâu cũng kiếm được người muốn làm quen, họ thấy mình kỳ lạ, xinh xắn, độc đáo hay...thậm chí xấu xí cũng không hề ngại ngần bắt chuyện, văn hóa lai tạp tự do của Mỹ là thế đấy!). Và tất nhiên, tôi và ông ta cũng mở đầu câu chuyện bằng câu "Cô đến từ nước nào nhỉ?". Đến cuối khi đã lộ ra Việt Nam, thì mắt ông ta sáng rực: "Oh, Ho Chi Minh, yeah, i love him". Và vì sự hâm mộ cuồng nhiệt của ông luật sư cũng hơi già này (khoảng cỡ 50 tuổi), nên tôi đã email cho ông ta, không ngoài mục đích tìm hiểu về kiến thức Luật uyên bác của ông này (tôi đang học Luật ở đại học ở nhà mà!). Chúng tôi giao lưu bằng email là chính, và hôm nay tôi được mời ăn trưa (để ngồi bàn thảo về...Luật).

Chợt nghĩ bây giờ ông ta có đón tôi tôi cũng không có tâm trí mà nói chuyện về Luật. Cuối cùng cũng có tiếng trả lời, giọng phụ nữ, chắc là thư ký: "Vâng, ai đấy ạ?" "Tôi cần gặp Paul Layton". "Ông ấy đi ăn trưa chưa về, cô có hẹn với ông ấy không?" "Có". "Vậy tên cô là gì để tôi gọi cho

ông ấy". "Nói với ông ấy rằng tôi là Hà Kin". Tôi bắt đầu thấy ngại quá, vì mình đã đến muộn, mà đây thì không phải là Việt Nam, đặc biệt là với luật sư thì họ lại càng không chấp nhận trễ hẹn. "Ông ấy nói rằng sẽ gặp cô vào một buổi khác". "Oh, được rồi, cảm ơn!".

Thôi chả sao, đằng nào cũng là lỗi tại tôi và đằng nào tôi cũng không có hứng cho lắm. Vì tôi đã sẵn sàng đánh đổi cuộc hẹn này để bắt lấy một cơ hội lớn lao như thế kia cơ mà! Vậy thì, đi ăn bánh pizza và vào Central Park chơi như dự định. Nhưng mà....lạnh quá, tôi lại muốn đi về. Tôi sẽ mua cái bánh ăn xong rồi mau chóng đi về, rét quá. Không hiểu do tôi mặc chưa đủ ấm hay vì những cảm xúc lúc đó khiến người tôi cứ run hết cả lên.

Mua được cái bánh, nhảy lên tàu F. Chả lẽ ăn trước đông người nhưng mà rồi cứ vô tư như thế, mà cũng chẳng ai quan tâm. Tôi cũng chẳng quan tâm, tôi đang vui!

Về đến nhà, việc đầu tiên là tôi giành máy với ông em của mình để ngồi đánh email "tạ lỗi" với ông luật sư. Và có một điều bất ngờ xảy ra, thật chả hiểu ra làm sao nữa. Tới khi đọc lại cái mail của ông ta và reply, tôi mới phát hiện ra....tôi đã đi gặp ông ta nhầm ngày. Thực sự ngày mai mới là ngày chúng tôi hẹn ăn trưa. Tôi ngẩn người ra một lúc, và phá lên cười ồm ồm khiến thằng em tôi tưởng tôi bị ...mất. Tôi cười sung sướng, vì nhờ sự đáng trí vô duyên này mà tôi đã gặp được anh. Mọi người có thấy sự việc hơi kỳ lạ không? Chả lẽ nói rằng đó không phải là duyên số?

Cười chán chê, tôi mới thò tay vào túi lấy card của anh ra, định xem lại địa chỉ email. Nhưng mà, biết sao không? Tôi đã sầm mặt lại khi lục cả 2 cái túi áo lông không thấy cái card đâu. Trời ạ, nó ở đâu, tôi chỉ để ở trong hai cái túi áo lông thôi mà, hay là do tôi đeo găng tay, lúc móc tiền ra trả bánh tôi đã làm rơi mất mà không biết? Gì chứ cái tính bất cẩn và đáng trí của tôi, tôi hiểu quá rõ! Nhớ lúc đó trả 4\$, tôi cầm theo 20\$, tôi được trả lại 1 tờ 10\$, 1 tờ 5\$ và 1 tờ 1\$, tiền vẫn còn nguyên. Nhưng mà lục khắp 2 túi không thấy cái card đâu cả, chỉ có đám tiền đó thôi. Tôi đã muốn òa khóc rồi đấy, muốn lao xuống dưới nhà ra ven sông đứng khóc, và... hét, và...tức! Ý nghĩ đầu tiên, hay là quay lại chỗ bán pizza xem có phải nó rơi ở đó hay không?

Và tôi đứng dậy mặc quần áo, ra bến tàu! Rối bời! Tiếc, tức!

5.

Sao tả lại được cái cảm giác của một kẻ lên cơn sốt rét nhỉ?

Chìm trong hai cái chăn bông, hơi nóng tỏa ra từ chính cơ thể mình một cách điên cuồng, mồ hôi rịn, đầu tiên ướt hết mái tóc, rồi đến cái áo, rồi đến cả hai cái chăn! Nhiệt độ trong phòng khoảng chừng 28 độ thì tôi tự hâm nóng mình trên 40 độ. Nóng đến ngạt thở nhưng cảm thấy dễ chịu vì cảm tưởng như mỗi giọt mồ hôi toát ra thì "khí độc" trong người cũng thoát ra theo!

Và, hoàn toàn vô thức, tự nhiên bật dậy và bật bản nhạc rock, "To change your mind" dài đúng 35 phút 20 giây. 35 phút 20 giây, bài hát dài nhất trong lịch sử nhạc rock đã tưởng chừng như rơi vào vô tận. Và chính bản nhạc đã lôi tôi vào một cơn bóng đè, hình như do tay để lên ngực! Chỉ nhớ lúc đó chìm vào một cơn tuyệt vọng miên man, không lối thoát! Cảm tưởng như tất cả đã là "the end of the world" (tận cùng của thế giới)! Biết vậy mà không tài nào dứt ra để trở dậy với thực tại,

chỉ nhớ nước mắt chảy ướt đầm cùng mồ hôi! Thật khủng khiếp! Bản nhạc kết thúc thì tôi cũng trôi theo một miền miên man khác.

Lúc này một loạt các hình ảnh chằng đâu vào đâu chạy lung tung trong đầu, hình của bà ngoại lúc còn sống đang ngồi vo gạo, hình ngọn núi ở nhà ông nội, dưới chân núi là nhà mình, hình ảnh tôi lang thang trên đảo, trên phố 34, khuôn mặt của anh, và cuối cùng....là hình ảnh của cái card. Tôi bắt đầu lờ mờ nhớ ra những chi tiết trên cái card (có lẽ dù trong tình trạng không kiểm soát tôi vẫn cố cho suy nghĩ mình dừng lại và tập trung tại đây). Tôi nhớ nhất có hai chi tiết, đó là màu...của chữ in trên đó, màu xanh ánh kim, và tên email của anh (không nhớ có gạch dưới hay không và vì cái họ Tây Ban Nha của anh dính kèm hơi rắc rối), anh dùng địa chỉ AOL. Tôi cũng loáng thoáng nhìn thấy tên phố văn phòng nơi anh làm việc, chắc chắn có một số 5, tôi không nhớ là phố 57 hay là phố 65, và đại lộ...3. Chắc chắn thế! Đúng thế, khi nhớ ra được tên đại lộ, sẽ có khả năng "truy tìm" xem những văn phòng nha sĩ nào bắt nguồn từ đại lộ số 3 của một phố có con số 5. (Phố ở Manhattan đánh từ 1 cho tới 200 theo chiều dọc, chiều ngang từng con phố lại đánh dấu đại lộ từ 1 đến 12).

Và khi tỉnh dần, cảm nhận của những nốt ban đang bắt đầu hiện ra, có lẽ do nóng quá! Khó chịu, nóng, đau đầu, cổ họng đắng ngắt và rát, tỉnh khỏi ác mộng là ho rũ rượi!

Và rồi, bắt đầu thấy "minh mẫn", biết mình vừa thoát khỏi một cơn co giật! Bắt đầu có thể bỏ được một chiếc chăn bông, vớ cái gương thấy một khuôn mặt tê dại không sức sống! Ngắm lại cái lắc tay bằng bạc đã hoàn toàn đổi sang màu sắt rỉ. Nhưng lúc này bắt đầu thấy mình hồi sinh, cơn tuyệt vọng đã hoàn toàn qua!

1 h rưỡi sáng. Cậu em chưa chịu đi ngủ đang vờn vai uể oải nghịch máy tính. Tôi lờ mờ đi ra xin cái máy "có việc" một lúc. Định bụng, vừa viết cái thư xin lỗi ông luật sư không đi ăn trưa được, vừa bắt tay vào truy tìm cái họ của anh (để cần tên chính xác viết email), vừa truy xem có địa chỉ tên văn phòng của anh hay không. (Mỹ có chương trình tìm địa chỉ rất hay, chỉ cần đánh một vài từ khóa có liên quan là nó sẽ cho một loạt danh sách tha hồ lựa chọn. Tôi định dùng cụm từ "Manhattan dental office". Thằng em hỏi chị có sao không, và dứt khoát nó không cho tôi dùng máy. Với lý do đã quá muộn, bố bắt tắt và vì tôi đang ốm. Tức điên, chả làm được gì, tôi đành ghi ra những gì mình nhớ và cần phải làm ra giấy, kẹp cẩn thận trên bàn máy tính rồi quay ra giường ngủ tiếp. Rất hồi hộp và...háo hức, chỉ mong sáng đến thật nhanh để thí nghiệm ý tưởng của tôi mà thôi.

Uống viên thuốc cảm, trèo lên giường ấm áp, lòng lại tràn trề hy vọng. Nghĩ rằng mình không nên bỏ cuộc quá sớm, cũng hơi tự hành hạ cái bản thân một tí nhưng đôi lúc đó cũng là thử thách. Thử xem nào, nếu thành công, quá thú vị ấy chứ!

Cũng chả ngủ được thật, vừa háo hức vừa do đã ngủ mê man suốt, nên 7h sáng. Mẹ dậy tôi cũng dậy theo, mò ngay ra cái máy tính. Mẹ thấy vậy kêu ầm lên: "Nghỉ đi, mà đi tắt vào, mệt vì cô lảm cớ"! Chưa bao giờ tôi thấy cái máy tính khởi động lâu như lúc đó! Chưa đợi máy ngừng hẳn tôi đã nhảy vào google, đầu tiên là đi tìm cái họ của anh. Tôi muốn biết tên nào là phổ biến nhất và đúng

nhất. Cũng giống như Việt Nam họ Nguyễn chỉ là Nguyễn thôi chứ không thể có Nguyễn hay là Nguyễn được, tôi nghĩ thế. Tôi đánh đại vào theo trí nhớ của mình những ký tự nhớ được. Và google đúng là google, nó ra ngay một loạt những người có tên với cái họ như vậy, có một cái họ giống nhất và phổ biến nhất. Tạm gọi đó là X. Tôi nhớ không nhầm thì địa chỉ email của anh là tên đầu và cuối của anh. Đại loại là Ryan_X@aol.com, hoặc RyanX@aol.com, hoặc XRyan@aol.com, hoặc X_Ryan. Không sao cả, gửi vào một và cc sang tất cả các địa chỉ email còn lại, đúng sẽ đi, sai gửi trả.

Vội vã vào trong email của mình đánh thư. Rất hồi hộp và đầy hy vọng. Tôi đánh rất ngắn gọn, đại loại: "Hi, this is Hà Kin, we met on the F train, remember? The one with painful eyes. I have lost your card so trying to contact you by chance. This is my email and my phone number, please give me a ding if you receive this email. Also sorry if this email goes to somebody else's address." (Chào, Hà Kin đây, chúng ta đã gặp nhau trên tàu F, nhớ không? Người có đôi mắt làm đau người khác! Em đã làm mất card của anh vì thế đang cố liên lạc lại với anh đây. Đây là email và số điện thoại của em, gọi cho em nếu anh nhận được bức thư này nhé! Xin lỗi nếu bức thư này nhầm địa chỉ!) Thư được gửi đi, tôi sung sướng lắm, vội cc vào tất cả các địa chỉ còn lại. Và trong lúc chờ yahoo gửi thư hồng trở về (nếu cả 4 cùng hồng thì tôi sẽ tìm cách khác, nếu trở về 3, thì có nghĩa là 1 địa chỉ của tôi là đúng!) Trong lúc chờ, tôi vào đánh email xin hẹn dinner ngày ăn trưa với ông luật sư lại. Hôm nay cho tiền tôi cũng không dám ra khỏi nhà nữa rồi. Ngoài trời vẫn âm u đen tối, gió thổi rít qua mấy kẽ cửa sổ nghe ong hết cả đầu. Hôm nay ở nhà mà thôi!

Lại hít một hơi thở dài. Thư gửi ông luật sư đã xong. Tôi bấm vào chữ check mail. Quả không sai, đã thấy failure notice. Tìm tôi thất bại, thế nào đây, lạ trời sẽ chỉ có 3 địa chỉ email bị hồng. Thư cuối cùng đã được mở, và...!

6.

Tôi mở thư, đếm thật nhanh sơ qua mấy địa chỉ email bị gửi trả. Hix, và, chỉ có...3 thôi. Một địa chỉ email đã đi. Đó là địa chỉ RyanX! Thật vui sướng! Tôi thở phào nhẹ nhõm. May quá, thế là tôi đã có hy vọng. Tự nghĩ mình cũng lạnh lẽo thông minh tháo vát ra phết đấy chứ. Và, 15 phút dành cho mơ màng!

Ngồi ngắm tuyết rơi dày đặc, cả bên ngoài đều được phủ một màu trắng tinh khiết. Lúc này đang là cuối tháng 1, cơ quan của mẹ cũng đang chuẩn bị đón Tết Nguyên đán. Tự nhiên thấy cảnh vật đẹp và trong sáng tới kỳ lạ. Thèm được nhảy tung tung ra cái sân trụi cỏ ngay trước cửa sổ, có mấy cái ghế đá và mấy chiếc đèn cổ được phủ trắng tuyết trông như trong tranh vẽ minh họa của mấy truyện cổ tích. Có vẻ như đã khỏe hẳn, "người buồn thì cảnh có vui bao giờ" thế nên người vui thì cảnh có là bóng đêm mịt mù vẫn thấy...vui!

Thấy mẹ gõ cửa, ca cẩm:

- Khỏe chưa? Hôm qua đi đâu làm gì mà, ăn mặc thế nào để về đến nhà ra nông nổi thế? Phải bảo vệ cái sức khỏe của mình chứ, ốm đau, có phải khổ thân mình đâu, khổ cả bố cả mẹ ra nữa chứ!!!

Lần nào mà tôi ốm do phong phanh hay do bất cẩn đều bị bố mẹ than vãn, mà quả thực thì cũng chẳng oan uổng gì (nhưng mà giả sử mẹ mà biết lý do thì mẹ có thông cảm cho không nhỉ) Mẹ lại hỏi:

- Thế ăn gì không? Mẹ hâm lại cái bánh pizza trong tủ lạnh cho ăn nhé?

Ồi giờ ơi, lại nhắc cái pizza mà đau lòng. Nhưng kể thì cũng thèm ăn thật, cho dù pizza này là pizza đông lạnh. Gật đầu cái rụp, ngồi hát vắn vơ.

Nhà có tiếng gõ cửa, một cô hàng xóm cũng là người Việt, đang đi làm nail (là làm móng chân móng tay, nghề này là nghề độc chiếm của người Việt bên đó, kiếm rất khá) ngó qua chơi trước khi đi làm. Hôm nay thấy tôi dậy sớm, bèn hỏi han một chút. Rồi bất ngờ, cô ta bảo: "Cháu thích đi học trang điểm và đánh móng chân móng tay không?". Nghe móng chân móng tay thì tôi không thích. Nhưng nghe thấy trang điểm thì thích mê lên. Tôi đồng ý ngay tắp lự. "Thế đi luôn không?". "Ồi, không cô ạ, cháu đang bị cảm". "Thế khỏe đi nhé, rồi đi, có khi kiếm được tiền đấy! Mai nhé, họ cũng cần người!". "Vâng ạ". Tôi cười hơi bị nhiều!

No say, tôi lại lăn ra ngủ tiếp, có lẽ do uống thuốc nên vẫn còn mệt. 10h sáng, bất ngờ chuông điện thoại réo ầm ầm. Thằng em tôi uể oải chạy ra bên ngoài nghe máy, tôi nghe loáng thoáng: "You want to see Hà Kin? Yes, she's home, wait for a moment" (Bạn muốn gặp Hà Kin, chị ấy đang ở nhà, xin đợi một chút). Tự nhiên tôi thót cả tim. Làm gì có ai gọi điện cho tôi bao giờ nhỉ, tôi hầu như không bao giờ cho số điện thoại lung tung ở ngoài đường cả, vì đặc thù nghề nghiệp của mẹ, chỉ cho những ai mà tôi cho là "đáng tin tưởng" mà thôi. Thế thì, biết đâu...anh đã check mail và gọi ngay cho tôi thì sao... Thế là chả đợi bé em gào lên, tôi hấp tấp ra bắt máy ngay. "Hi, Hà Kin, are you OK now?" (Chào Hà Kin, cô ổn chứ?). Ôi trời, đấy là...ông luật sư. Tôi và ông ta có số điện thoại nhưng toàn liên lạc qua email là chính, tự nhiên hôm nay gọi điện. Làm tôi như ngã từ trên giường ngã xuống đất! "Yes, i'm getting better now, just a little flu" (Vâng, tôi đã khá hơn rồi, chỉ bị cảm một chút thôi). "Well, you know how the New York weather is, betcha haven't get used to the freezing here, girl, take care!" (Cô biết thời tiết ở New York rồi đấy, giữ gìn sức khỏe cô gái ạ). "Thank you, but i'm OK now!" (Cảm ơn ông, tôi ổn rồi). "You're sure? I've already set up a date for two of us this noon. How about come over to my house? i'd come home today, i'd show you something!" (Chắc chứ? Tôi đã dờ cái hẹn của chúng ta sang chiều nay. Cô đến nhà tôi được không, tôi ở nhà ngày hôm nay và tôi sẽ cho cô xem một vài thứ). Nhà ông ta ngay ở building bên cạnh. Tôi hơi chột dạ, cũng biết là ông ta già rồi, nhưng ở Mỹ hay ở đâu thì việc tới nhà người khác mà lạ mặt như thế này thì rất là tối kị, mà chả biết thế nào. Tôi tìm cớ thoái thác: "I cannot go out, it is scary out there" (Tôi không ra ngoài bây giờ được, tôi vẫn còn thấy ớn). "Oh too bad, i am about to play you piano, and i have plenty of books for you to do your thesis" (Tiếc nhỉ, tôi định chơi đàn piano cho cô nghe và tôi có một số cuốn sách có ích cho luận văn của cô). Mắt tôi sáng rực lên, còn gì bằng, vừa được tới nghe piano, vừa có bao nhiêu là tài liệu tôi cần để về nhà dự định làm luận văn. Thế là chặc lưỡi, vẫn quyết định đi! "OK, i'd come". "All right, see you at 12 at my apartment, don't forget to dress warm and bring me your pictures, take care!" (Hẹn

gặp cô lúc 12h, đừng quên mặc ấm và mang cho tôi xem ảnh của cô nhé!) (Tôi khoe có nhiều ảnh chụp đẹp ở Việt Nam, ông ta muốn xem).

Vươn vai, dậy đi ra ngay cái máy tính. Cậu em đã ngồi chiếm mất cái máy, nịnh nọt cỡ nào nó cũng không cho mượn máy. Nó cứ ngồi trên người tôi mãi. Cuối cùng cũng cho tôi check mail. Có 2 thư mới, toàn của bạn ở Việt Nam gửi sang. Tôi tự nhủ: Thôi không sốt ruột nữa! Mới có từ sáng đến giờ, có khi anh đang tắt bật trong phòng nha rồi, làm gì mà đi check mail giờ này!

Tôi ra ngoài xem mấy chương trình TV chán òm buổi sáng. 12h kém 15, tôi ra khỏi nhà, sang nhà ông luật sư. Tôi muốn mình thật đúng giờ, đỡ "mang tiếng". Building ngay bên cạnh, đi khoảng 5 phút là tới, chờ thang máy nữa là 10 phút. Tôi trùm kín người bằng cái áo lông của mẹ, chạy thật nhanh từ nhà này sang nhà bên kia.

Và luật sư đúng là luật sư, đúng 12h. Ông ta bước ra từ thang máy và nhìn thấy tôi, nở một nụ cười đầy thân thiện. "Good girl, you're on time, you got well now?" (Cô đúng giờ lắm, cô đã thấy khá hơn chưa?). "Yes, much better, you have a piano?" (Vâng, khá hơn nhiều, ông có đàn piano ư?). "Oh of course, haha!". Tôi hỏi ngay cái piano (nguyên nhân chính tôi chịu ra khỏi nhà hôm nay mà). Căn phòng của ông luật sư trang trí rất lịch sự và ấm cúng, khác hẳn với cái phòng nhếch nhác của mấy chị em ở nhà. Ông ta ở một mình, tôi thấy bắt đầu lo lo. Cái piano màu đen nhỏ được đặt ở một góc phòng, có che rèm cửa. Lúc đó tôi chưa biết đánh piano nhưng tôi rất thích, tôi mở đàn và ngồi nghịch tưng tưng. Ông luật sư mỉm cười: "You like it right? Wanna learn?" (Cô thích nó hả? Có có học đàn không?) "Yes, like it, but i haven't got a chance to learn yet" (Vâng tôi thích nhưng chưa có cơ hội học chơi nó). "I'd play something for you" (Tôi sẽ chơi tặng cô nhé).

Phòng khách ông rất tối vì che rèm cửa, ông bật hai cái đèn có ánh vàng trông rất sang trọng và ngồi vào tặng tôi một bản nhạc. Ông ta hỏi tôi thích nhạc gì?, tôi bảo: "Spanish music!". Và ông đã tặng tôi một bản nhạc Tây Ban Nha thật tuyệt vời. Cái cảm giác lo lắng tan biến mà thấy thật bình yên! "Satisfied now, girl?" "Want a spaghetti for our lunch? i cook!" (Cô có muốn ăn mỳ Ý cho bữa trưa không để tôi nấu). "yes, sure". Tôi vẫn còn no và hơi ngấy ngấy vì cái vị pizza ban sáng vẫn còn, nhưng mà nhoẻn cười tươi, chả mấy khi. "Hey, i love your smile, its beautiful" (Tôi thích nụ cười của cô, nó thật đẹp). "Really? Do you like my eyes too?" (Thật không, ông cũng thích đôi mắt của tôi chứ?) "Oh, they are beautiful too" (Ừm, nó cũng rất đẹp). "What were you impressed of me the most when you first saw me? My smile or my eyes?" (Lần đầu tiên nhìn thấy tôi, ông ấn tượng với đôi mắt hay nụ cười của tôi?). "Oh, both of them" (Cả hai). "But my eyes better right?" (Nhưng đôi mắt của tôi trước phải không?) "No, your smile better" (Không, nụ cười của cô!). Tôi cố muốn biết rằng khi ông ta gặp tôi, thực sự là ông ta ấn tượng ở tôi điều gì, tôi muốn biết đôi mắt tôi có thực sự tạo hiệu ứng với những người khác hay không? Hay chỉ khi "si tình" tôi mới thế! Với ông "già" này, ông ta thích cái miệng rộng ngoác của tôi hơn, và thường mấy người đứng tuổi bên đó đều vậy!

Hai chúng tôi ngồi ăn món mỳ Ý nhạt thích của ông luật sư, tôi cho cả ketchup vào làm ông ta vô cùng ngạc nhiên. Chẳng ai ăn mỳ Ý với ketchup như tôi cả.. Ông luật sư rất nhã nhặn và vui tính, hỏi về gia đình, về bạn trai của tôi. Tôi nói rằng chưa bao giờ tôi có bạn trai cả. Ông ta không tin, nói rằng một "cô gái đẹp" như tôi mà không có thì thật là kỳ lạ. Tôi nói rằng ở Việt Nam, mọi người không hợp với cái ngoại hình của tôi cho lắm, nên rằng tôi rất khó có bạn trai. "Unbelievable, how come they ignore such a beautiful and an intelligent woman like you?" (Thật khó tin, sao họ lại có thể phớt lờ một phụ nữ xinh đẹp và thông minh như cô nhỉ?). Và tôi để ý ông ta đã dùng tới từ "woman" chứ không còn là "girl" nữa. "So get a boyfriend here, that's the easiest thing you can do here i think" (Kiếm bạn trai ở đây đi, tôi cược rằng đó là điều đơn giản nhất mà cô có thể làm ở đây). Tôi cười ha hả, "still looking for him". Thế rồi, bất ngờ giọng ông ta trầm xuống: "I've been broken hearted lately, my girl friend left me" (Tôi vừa chia tay bạn gái, cô ấy bỏ tôi). Tôi trợn ngược mắt. "Oh, i'm sorry". "She's Spanish you know, she looks partly like you" (Cô ấy người Tây Ban Nha, trông khá giống cô!) "Really? How old is she?" "She's at your age!" (Cô ấy cũng bằng tuổi cô!) Tôi suýt sặc. Trời, "ông già" này có bạn gái bằng tuổi tôi, thế thì ông ta cũng đang tiếp tôi không phải tư cách là "hai chú cháu" nữa, mà là một người bạn gái mời về nhà rồi!!!

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh an ủi và tìm cách lảng câu chuyện sang đồng sách ông ta hứa cho mượn để mà còn tìm cách chuồn về nhà mau chóng. Tôi thấy không thoải mái. "Don't you think of getting married to an American man?" (Có bao giờ cô nghĩ sẽ lấy chồng người Mỹ không?) . "Oh, now i haven't thought of marriage" (Ồ, tôi chưa có nghĩ đến chuyện kết hôn lúc này). ông ta vẫn tiếp tục đề tài. Cuối cùng, ông ta cũng chịu nói về mấy cuốn sách, mắt không ngừng nhìn tôi. Ông ta nói rằng sẽ mời tôi đến văn phòng và cô thư ký sẽ đưa cho tôi những tài liệu tôi cần, hiện giờ ông ta chỉ có một cuốn sách về Luật quốc tế mà thôi! Tôi cảm ơn, tỏ vẻ bắt đầu thấy mệt mỏi và xin phép về ngay. Ông ta ngồi...suy nghĩ một lúc rồi bảo: "OK, see you, take care!". Dường như ông luật sư đã nhận thấy tôi "sợ hãi" nên thôi không dám cưa cẩm tiếp nữa, giọng bắt đầu nhuốm mùi hờn dỗi.

Tôi ra khỏi cửa mà thở phào một phát. Đúng là nước Mỹ, chẳng biết thế nào, thật là "nguy hiểm". Tôi cũng thấy hơi mệt thật, tôi muốn trở về nhà để nghỉ ngơi, sáng mai tôi sẽ theo cô hàng xóm kia đến chỗ tiệm nail học nail và trang điểm, biết đâu lại có việc ra tiền. Và tiệm nail của ngày mai, đã đưa vào cuộc đời tôi một người đàn ông thứ hai, một nhân vật đáng kể cho câu chuyện tình mới đang ở hồi bắt đầu này, của tôi!

7.

Trở về nhà, việc đầu tiên tôi lại nhảy vào check mail. Thật chán, vẫn là hai cái emails ban sáng, tôi cũng chưa kịp đọc. Hai cái mail, một cái báo tin vui, một cái chuyện buồn. Một người thì vừa có người yêu, người kia thì vừa chia tay người yêu. Đúng là nhân tình thế thái, muôn màu muôn vẻ. Chống tay lên bàn, lại ngẩng nhìn ra cửa sổ. Cũng bắt đầu thấy khoẻ khoắn ra, thấy yêu đời hơn, dù trong lòng không thoải mái lắm, chợt nghĩ, có khi mình cũng một ngày viết mail, đủ cả hai thể loại như mấy người bạn kia!

Tôi chờ một đột phá cho ngày hôm sau. Sẽ được biết thêm mấy điều mới kỳ thú và có một niềm hy vọng đang được chờ đợi.

Buổi sáng, mới có 8 rưỡi cô hàng xóm đã có mặt, tôi cũng thấy hơi ngại ngại, quen được nằm ngủ nướng ăn chơi đông dài rồi, tự nhiên bây giờ lại phải ra khỏi nhà vào buổi sớm giá rét. Nhưng mà chặc lưỡi, đi thì đi, còn hơn nằm nhà quanh năm suốt tháng lãng phí thời gian. Cô ta giục tôi thật nhanh, và dặn dò vài điều để đi tiếp xúc Việt kiều tôi không nói năng lằng nhằng lở mồm.

Tôi được dẫn tới một con phố nhỏ vắng tanh, khoảng phố 7 mấy gì đó, Cửa hàng nail bé tí tẹo, chỉ có 3 cái bàn, một anh chủ và một cô làm nail. Một cái bàn trống, chắc để dành cho tôi. Cửa hàng bé tí nhưng rất sạch sẽ và hai người rất dễ thương.

Ở đây có dịch vụ nhỏ lông mày bằng wax rất hay và đẹp, cả vẽ móng nữa. Tôi xin học hai thứ đó. Wax lông mày là dùng một cái que gỗ nhỏ, quét wax lên lông mày rồi dùng vải giặt ra thành hình.

Anh chủ là Việt kiều gốc Hoa sang đây đã được 15 năm, khoảng chừng ngoài 30 tuổi gì đó (nhưng anh ta trông trẻ hơn tuổi rất nhiều) có một khuôn mặt khá khôi ngô và dễ mến. Anh ta cũng là một người dễ mến. Anh chủ hỏi han tôi làm gì, ở đâu. Tôi nói rằng tôi sang đây theo gia đình và đang định đi kiếm tiền để học cao hơn. Anh ta đồng ý cho tôi ngồi học, dù sao cũng chả mất gì, và tôi có thể giúp mỗi lần đông khách. Ngày đầu tiên khá suôn sẻ, tôi ngồi "theo dõi" hai anh chị này làm móng tay cho khách là chính. Còn lại có lúc cũng chạy ra ngoài lang thang đôi chút cho đỡ cái mùi bột nail. Buổi trưa, ít khách. Tôi đi bộ ra Central Park, trời rất lạnh nhưng tự nhiên tôi cứ thích hành mình thế. Tôi thích được mơ màng trong giá rét.

Buổi chiều, trở về nhà, việc đầu tiên, là tôi lại check mail. Vẫn không có gì. Dăm ba cái thư quảng cáo vớ vẩn, tôi xóa sạch, tức điên! Tôi tức mình, tôi tức anh, có khi anh ta chẳng thèm đoái hoài gì tới tôi nữa.

Và tôi đã chờ, cái box thư tuyệt nhiên không có cái thư nào có sender là Ryan cả. 1 tuần, rồi 2 tuần, hết tới, mấy ngày nữa đã là Valentine...Ồ, hơi cô đơn một chút!

Tiệm nail này rất vắng khách do ở vị trí không đẹp, tuy nhiên tiệm là không phải thuê mà là đã được anh chủ mua đứt nên không bị quá áp lực về trả bill hàng tháng. Và để "giết thời gian" trong lúc chờ khách, anh chủ có một cái tivi và thuê vài bộ phim chương về xem, xem quanh năm không biết buồn, có khách vào thì pause lại làm. "Xử lý" xong khách thì lại xem tiếp. Chỉ là, tôi ở đó một thời gian, nhưng tôi chẳng xem được bộ nào trọn vẹn cả, vì đơn giản, mỗi hôm anh chủ đem tới một bộ, xem khoảng chừng được vài tập hôm sau lại xem tiếp, chỉ khác là vài tập của...bộ khác. Chả hiểu mô tê gì, làm cùng một diễn viên, hôm nay tôi thấy rõ ràng anh ta đóng vai hoàng đế với cả chục mỹ nhân, hôm sau tôi lại thấy đã đóng vai...bang chủ cái bang!!!

Hàng ngày ngồi đây tôi lấy những móng tay giả tí mẩn ngồi vẽ hoa lá cảnh lên đó, lúc đầu xấu òm, về sau nhờ có chút năng khiếu hội họa nên tôi vẽ cũng nhanh và sáng tạo ra được nhiều mẫu mới nhìn trông đến "chết cười", và đặc biệt về lông mày thì học nhanh tới mức khó tin, vì một lý lẽ rất đơn giản, tôi thuận cả hai tay. Cứ lông mày phải thì tôi dùng tay trái và ngược lại, trong khi hầu hết mọi người đều dùng chỉ tay phải. Tôi bắt đầu được "tín nhiệm". Anh chủ cũng bắt đầu cho tôi thực

hành wax lông mày và vẽ hoa lá cành trên tay khách. Anh chủ tỏ ra rất quý mến tôi, rất hay hỏi han và "trấn an tinh thần" mỗi lần gặp phải khách khó tính. Mỗi lần như thế tay tôi run lẩy, anh lại ở bên cạnh, vừa làm móng vừa nói với sang bằng tiếng Việt: "Kệ nó đi cưng, nó mà tát em em cứ tát nó cho anh, bọn nó ăn bơ sữa nhiều thịt đâm sượng lắm!" Làm tôi cứ phì cả người nhưng nhờ thế mà bớt run "hoàn thành nhiệm vụ". Anh chủ rất khoái mỗi lần bật chương trình TV có mấy cái quiz show (kiểu Ai là triệu phú) mà tôi ngồi trả lời nhaoay nhaoáy, anh ta ngạc nhiên vì: "Con nhỏ này giỏi dữ, ở Việt Nam sang đây mà biết nhiều ghê, nói tiếng Anh gì mà như gió thế?". Vì tôi không nói với anh ta rằng ngày nhỏ tôi đã từng ở đây.

Tôi cũng bắt đầu lãng dần đi chuyện mình đã từng gặp một anh chàng rất đẹp trai như trong mơ. Một buổi chiều, trở về nhà, lãng đãng đứng bên ven đường ray của tàu điện ngầm. Một hình bóng chợt lướt qua khiến tôi giật mình, thực sự thảng thốt. Một khuôn mặt có râu quai nón, một mái tóc màu nâu đậm giống y chang như anh. Thật tiếc, đó không phải là anh, nhưng vô cùng giống. Tôi đưa mắt nhìn vội rồi lại cúi xuống, tôi sợ mình để lại "tia lửa" gì thì thêm phiền. Anh chàng đó thấy tôi nhìn cũng quay lại nhìn tôi, nở một nụ cười, tôi bối rối quay mặt đi, tay đưa lên cầm nhũm mày kiểu...ờ không có gì.

Trở về nhà, tôi lại lên quyết tâm một lần nữa. Rất rất quyết tâm. Tôi lên mạng nhờ cậu em chỉ cho cái web tìm địa chỉ. Tôi muốn lọc ra những con phố nào đề chữ "3rd Avenue" thay vì "Lexington Avenue" (Ở Manhattan có con phố đến đại lộ thứ 3 thì đề là 3rd Ave, nhưng mà phần lớn không lấy số 3 mà lấy tên là Lexington Ave). Rồi từ đó lọc ra một loạt những phố có số 5, đại lộ 3, mà có dental offices. Tôi có một loạt, khoảng chừng 20 địa chỉ, in ra, và ngồi nghiền cứu. Tôi sẽ phải đi từng nơi và hỏi: "Ở đây có Ryan X hay không?" Bắt đầu thấy điên rồi đấy!

Hôm sau tới tiệm, là thứ bảy thì phải. Chỉ có tôi và anh chủ, cô kia xin nghỉ. Tôi dò hỏi vu vơ xem anh chủ có biết tiệm nha sĩ nào không? Anh tưởng tôi bị đau răng, nói rằng rất đắt. Tôi bảo không, anh chủ hỏi vì sao, tôi nói tôi muốn đi tìm người. "Em muốn tìm ai sao? Em có địa chỉ rõ ràng không? Người Việt à?" Tôi lắc đầu quây quậy, chả lẽ kể cho anh ta là tôi đi tìm một người trời ơi đắt hời nhưng mà...đẹp trai. "Anh sẽ dẫn em đi tìm, em có danh sách các tiệm rồi chứ gì, anh sẽ dẫn em đi hết!". Tôi sững sốt vì sự tốt bụng tới khó tin này. Người đâu mà tốt thế không biết. "Em muốn đi luôn không?" "Ồi, hôm nay là thứ bảy, đông khách mà?". "Thôi hôm nay anh cũng mệt, nghỉ đi!" "Mệt thế sao đi tìm cùng em được". "À muốn thay đổi không khí một chút!".

Thế là hai chúng tôi lên đường, thực ra thì tôi thích đi một mình hơn, nhưng mà tự nhiên người ta tốt quá, khó từ chối. "Đàn ông hả? Tên là gì? Em quen thế nào?". Toàn hỏi tôi những câu khó, tôi nói rằng anh ta tên là Ryan. "Chắc cu cậu đẹp trai lắm, nên bây giờ có người đang cầm cổ đi tìm nè". Ghét, chỉ được cái nói...chuẩn!

Chúng tôi đi từ downtown lên uptown. Tới mỗi nơi tôi chỉ hỏi một câu thôi: "Is there any one whose name is Ryan working here?" "May be Ryan X something". Tất nhiên là những cái lắc đầu. Anh chủ quán nhìn tôi đầy thông cảm. Thực ra lúc đó tôi cũng nản lắm rồi, tôi chả thích đi tìm nữa, nhưng tôi cũng thấy thoải mái trên đường đi, nói chuyện được khá nhiều với anh chủ quán, anh ta

dẫn tôi vào ăn ở một quán ăn Nhật trên Time Squares để ăn trưa. Anh chủ là một người đàn ông khá từng trải, rất ga lăng và quan tâm tới tôi. "Trông em lạ nhỉ? Thảo nào bọn khách da màu nó thích em thế". "Haha, ở Việt Nam em cũng được coi là người da màu mà".

Bữa trưa xong, tôi quyết định sẽ không chiếm thêm buổi chiều của anh nữa, nói rằng thế đã đủ và muốn trở về nhà. Chúng tôi chia tay nhau, tôi lên tàu F. "Bất ngờ sẽ đến với em trong Valentine này đây". Anh ta nói vậy, tôi mỉm cười!

Ngồi trên tàu. Bất chợt một ý tưởng lóe lên. Tôi cũng gặp anh trên chuyến tàu F này. Ngày đó có thể anh đi làm về, tôi chợt khựng lại cố nhớ xem cái con phố mà tôi bất ngờ gặp anh là ở đâu. Tôi lờ mờ nhớ ra, đó cũng là một con phố có số 5, sao tôi không nghĩ ra sớm nhỉ, xem trong danh sách của mình. Có một dental office ở đúng chỗ đó. Mắt tôi sáng rực. Tôi nhảy xuống ngay tắp lự, đúng cái bến đó!

Chạy lên, hớn hờ, đi tìm vợ. Chẳng lâu, tôi tìm ra ngay một tiệm nha sĩ nho nhỏ, có một cái tên rất kêu hãnh và...khó nhớ. Đứng ngoài cửa, lại thờ dài một cái, tôi đẩy cửa bước vào. Cô trợ lý ngồi bên trong hỏi ra: "Yes, may i help you?" (Tôi có thể giúp gì được cô?). "I'm looking for someone" (Tôi muốn tìm một người). "Who are you looking for?" (Cô tìm ai vậy?). "Is there anyone whose name Ryan working here? (Ở đây có ai tên là Ryan không?) "Oh, Ryan Xas, you mean?" (Ryan Xas phải không?). "Yes, yes" (Vâng, vâng) . Tôi vâng tán loạn luôn, chắc không thể nhầm được nữa rồi. "Well, he's off today, m'dam" (Hôm nay anh ấy nghỉ rồi!).

8.

"You can tell me your name and i will tell him to call you back" (Cô có thể cho tôi biết tên và tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho cô!). Tự nhiên giọng cô trợ lý lạnh tanh về khó chịu. "Can i have his phone number? i'm his friend" (Tôi có thể có số điện thoại của anh ấy được không, chúng tôi là bạn). "Oh, i'm sorry, we can not do that, you can leave your information here and we would confirm him" (Rất tiếc là không được, cô có thể để lời nhắn lại đây và tôi sẽ đưa lại cho anh ấy). Thấy hơi nản, không sao, để lại địa chỉ thì để, dù sao tôi đã tìm ra chốn này, Ryan off hôm nay thì tôi sẽ on vào ngày anh on! Nhưng quả thật lúc đấy thấy bất an lắm, vì nét mặt của cô trợ lý rất cau có. Tôi xin một mảnh giấy nhỏ và cái bút, cô ta có một hành động rất bất lịch sự, lúc đó có một cái bút ngay trước mặt tự nhiên cô ta giật lấy và giả vờ ngồi...viết gì đó còn đưa cho tôi một cái bút khác trên bàn có cái dây (mà chống ăn cắp hay là cầm đi lung tung ấy). Eo ôi cái dây vừa ngắn vừa cứng, viết xiên xiên xẹo xẹo, xấu tính thế là cùng! Chả sao, làm thế cũng chẳng được tích sự gì, tôi vẫn ghi được tên, số điện thoại và email của mình vào tờ giấy, không quên ghi chữ "painful eyes" mở ngoặc bên cạnh chữ Hà Kin để anh ta nhận ra tôi! Đưa tờ giấy, nằng nặc cho vào trong ngăn kéo, rồi nở một nụ cười nhìn thấy nham hiểm "I'll give him". Tôi cảm ơn và đi ra, quay lưng lại cái mắt tôi nhú lại, hừm, để xem "he'll get it" không!

Lúc đó tôi rất phấn khích và sung sướng. Đúng là có mất mát một cái gì lúc tìm lại được sao mà sung sướng đến thế. Thực lòng mà nói, không phải tôi đang rất vui vì tôi có hy vọng gặp được

anh, mà do tôi thích cảm giác tôi đã kiên trì làm được một việc gì đó mà thành công, cho dù đôi khi có những việc rất vô nghĩa! Tôi rất sợ thất bại!

Đảo nơi tôi sống là một đảo rất nhỏ nằm giữa hai quận Manhattan và Queens. Nơi phần lớn tập trung dân trí thức trung lưu và một...bệnh viện tâm thần lớn. Tôi rất hay gặp họ đi lại trên đảo bằng xe lăn. Có những người cũng không hẳn là tâm thần nhưng đã già, khuyết tật và không người thân thích. Bố tôi rất hay đi lang thang và nói chuyện với một ông da đen già tên là Washington, là cựu chiến binh từ thời chiến tranh Việt Nam. Tôi rất quý mến những con người này, vì họ rất dễ mến, và còn rất hiểu biết, thậm chí có cả một số là nhà văn và chính trị gia khi ngày trẻ lành lặn. Và họ rất đáng thương. Ven sông lúc nào cũng có một ông già ngồi xe lăn, đầu nghèo một bên, hàng ngày ngồi viết truyện sách, hay nhật ký gì đó rất chăm chỉ, hôm nào cũng thế, trừ những lúc quá bão bùng là không thấy, tôi chưa bao giờ nói chuyện với ông nhưng tôi hay đi dọc bờ sông và hay gặp ông ngồi ở một góc nào đó. Lúc nào tôi cũng nhìn ông và nở một nụ cười rất to "Hi", và ông lắc lắc tay chào lại. Hôm nay trời tuy lạnh lẽo nhưng không có tuyết rơi, tôi lại đi ven sông mặc dù gió rất buốt. Trời vắng lạnh nhưng cảm thấy tâm hồn ấm áp. Qua cái góc của ông già, tôi lại theo bản năng quay lại nhìn, hôm nay tôi dự định sẽ cười to hơn, hét "Hi" to hơn, vì tôi vui mà. Bất ngờ thấy ông già ngồi ở một góc, giấy rơi mấy tờ tung tóe, cái mũ cũng rơi dưới đất, ông đang cố với đôi tay của mình để lấy những thứ đó quá khó khăn, mà cứ lấy được một tờ thì cái bút lại rơi, lấy được cái bút thì cái mũ rơi. Tôi chạy ngay ra và nhặt chúng lại, hôm nay, tôi quyết định sẽ nói chuyện với ông.

Tôi hỏi ông tại sao giá rét thế mà ông vẫn viết. Và ông viết được bao nhiêu rồi? Ông nói rằng ông rất thích viết, và không phủ nhận bây giờ cuộc sống ngoài viết và tivi ra, ông còn biết làm gì. Nhưng bù lại, viết khiến ông cảm thấy mình có ích, và là niềm vui thú vui chẳng khác gì một người lành lặn khác. "Joy or happiness, its within yourself, girl". Tôi không bao giờ quên câu này. Bạn đẹp thì sao, giàu thì sao, nghèo thì sao, khuyết tật hay lành lặn? Chỉ cần trong lòng mình bạn tự khiến mình hạnh phúc thì mọi thứ phân biệt trên sẽ trở nên vô nghĩa! Ông nói rằng, thực ra, ông rất hay để ý mỗi lần tôi đi qua chào ông, vì mấy lẽ, vì chúng tôi rất hay chạm mặt nhau, vì ông chẳng thấy có ai cũng thích ven sông và giá lạnh như ông cả, và vì lúc nào tôi cũng cười rất to để chào ông. Tôi nói rằng hôm nay tôi rất vui vì vừa được làm một việc rất thú vị. Ông bảo tôi thích lắm hả, vậy thì hãy đứng ở bờ sông hét to lên một cái đi, thử xem sao! Tôi hét thật, hét thật to, rồi lắc đầu thật mạnh, tóc rũ cả ra, rồi lại cười, cảm thấy cuộc đời sao thú vị. Ông giơ ngón cái gật gù: "Wonderful, you're worth it". Có lẽ tôi sẽ nói chuyện với ông già này nhiều hơn!

Ngủ đã, tối đây tôi nấu cơm rất ngon và rửa bát, không đùn đẩy cho thằng em trai nữa. Chắc nó đặc biệt lúc nào cũng thích tôi vui như vậy!

Buổi sáng, đến tiệm nail. Tôi không nói gì, chỉ nói chuyện linh tinh, thế rồi. "Em tìm được anh chàng đấy chưa?". Tôi không biết nói dối, nên ngập ngừng và nói: "Dạ, hôm qua em tìm được địa chỉ, có thể là nơi làm việc, nhưng không chắc có gặp được không?" "Em đuổi anh về để tự đi tìm một mình nhé!" "Không, trên đường về, tình cờ em nhớ ra thôi!". Anh chủ cười: "Các cô gái bây

giờ ghê gớm lắm". "Haha, cũng thường thôi!". "Em thích đi học trang điểm không? Có bà bạn làm ở spa, anh dẫn em tới xem nhé?". Mắt tôi sáng rực: "Dạ vâng!". "Chiều nay nhé!". "Vâng". Anh chủ thật là tốt!

Buổi chiều, anh lái ô tô đưa tôi đi xuống tận chợ Tàu, rẽ vào một góc phố nhỏ có một tiệm spa lọt thỏm của người Hoa. Bên trong nhân viên lại là người da trắng, và khách cũng toàn người rất sang trọng, chỉ có bà chủ người Hoa ngồi quầy thu tiền và tiếp khách. Bà chủ vừa nhìn thấy anh chủ đã cười toe toét và làm luôn một tràng tiếng Quảng Đông, hai người vừa nói vừa nhìn tôi. Anh chủ gọi tôi lại, giới thiệu:

- This is Mei Chow, she's a make up artist (Đây là Mei Chow, cô ấy là chuyên gia trang điểm)
- This is Hà Kin, she wants to learn make up, just some tricks, haha (Còn đây là Hà Kin, cô ấy muốn học trang điểm, chỉ một số thủ thuật thôi, haha)

Bà chủ có ánh mắt rất sắc sảo và một dáng vẻ quý phái, nhìn tôi cười rất lịch sự.

- You're Vietnamese? i like your special features (chắc ý là khuôn mặt của tôi). Its gonna be interesting to make you up (Cô là người Việt Nam? Tôi rất thích những nét rất đặc biệt của cô. Sẽ rất thú vị khi trang điểm lên đấy!)

Cũng hơi chột dạ, vì nếu phải bỏ tiền ra để học thì tôi sẽ không có tiền, mấy thứ này rất đắt đỏ. Tôi định bụng trở về sẽ hỏi anh chủ sau. Bà chủ nói rằng ở đây có một cô gái cũng là người Việt đang học make up, có thể chúng tôi sẽ làm bạn. Tôi để ý, lúc tôi bước vào, mấy nhân viên ở đây đều nhìn tôi, có một cô còn nháy mắt, thấy bất ngờ. Cuối cùng, anh chủ bảo sẽ cho tôi xuống đây một tuần 2 buổi học make up.

Trên đường về, tôi nói rằng tôi không có tiền để học make up. Anh vừa lái vừa mỉm cười, im lặng một lúc, rồi nói: "Anh thấy em có năng khiếu mà, đừng lo, học đi, bà đó là bạn tâm giao của anh, không tiền nong chi đâu!". "Cố lên nhé!". "Thật à, dạ vâng". Tự cảm thấy mình may mắn. "Em sẽ học thứ ba thứ sáu nhen!". "Vâng!"

Chiều về nhà, lại hỏi bé em: "Có ai điện thoại không?" "Không!". Ghét thật, hôm nay thì phải đi làm rồi chứ, phải đưa tờ giấy rồi chứ, không lẽ chẳng quan tâm tới mình à! Thế phí bao công đi tìm à? Tức quá, nhưng mà...có thể bà trợ lý im đi thì sao, nhớ đâu nàng ta có tình ý hay thậm chí là bạn gái của Ryan thì sao?

Hừm, ghét thật, chờ thêm mấy hôm nữa xem sao.

Thứ ba, tôi đi học make up buổi đầu tiên. Cảm thấy ngại ngại hay sao đó. Buổi đầu tiên, tôi chỉ có ngồi xem họ làm tóc và make up. Cô nhân viên nháy mắt hôm nọ rất nhiệt tình cho tôi xem, tuy nhiên không nói quá nhiều vì vừa trang điểm vừa nói nhiều bất lịch sự, tôi chỉ thích xem cô ấy phối màu. Điểm đặc biệt là, họ có mấy bộ trang điểm khác nhau, mỗi đối tượng là một bộ, không giống cánh trang điểm ở nhà, lúc nào cũng kè kè duy nhất một cái hộp trang điểm to đùng, ai cũng như cừu Dolly!

Tôi gặp cô bé nhân viên người Việt mà bà Mei Chow đã nhắc tới. Cô bằng tuổi tôi, da trắng bóc, tóc dài, trông cũng dễ thương, giọng lơ lớ nửa nam nửa bắc, trông đối ngược với tôi. Ngồi nói

chuyện, được biết gia đình cũng kinh doanh nail, ở tận khu Harlem, sang đây cũng được vài năm, đang học đại học gì đó.

Buổi chiều, cô bé đó xin về sớm vì có "bạn" tới đón. Tôi nhìn qua, một anh chàng khá thấp, chỉ khoảng mét 6 mấy, nhưng khuôn mặt nói chung là...đẹp trai. Anh ta làm tôi để ý, bởi vì, nhìn vừa châu Á vừa...Hispanic (có nét Tây Ban Nha) chẳng biết là chủng tộc gì, tôi dự định sẽ hỏi lại cô bé kia ngày hôm sau.

Thế rồi, thứ tư thứ năm...tuyệt nhiên không một cú điện thoại, một cái email. Tôi chắc rằng tờ giấy nhắn của tôi đã bị im đi. Tôi quyết một lần, "chót thì chết". Cô trợ lý kia đã vô tình để lộ một thông tin, đó là lúc cô ta hỏi : "Ryan Xas you mean?" Nghĩa là tên anh có thêm chữ "as" đằng sau, tôi đã bị thiếu. Tôi bắt tay vào viết cái email lần cuối (tự nhủ) với cái đuôi as đằng sau!

Anh chủ vẫn hay liếc xem tôi có tìm ra "thủ phạm" không? Tôi bảo chịu rồi, anh bảo tôi đừng buồn. Anh rất hay kể cho tôi nghe chuyện tình yêu "xa xưa" của anh, "nhiều dữ vậy rồi mà giờ lại cô đơn đấy", mắt hấp háy.

Hôm nay thứ sáu, trời lạnh nhưng sạch sẽ và khô thoáng. Là ngày...Valentine. Anh chủ đề nghị tôi lên tiệm buổi sáng giúp việc vì ngày đó đông khách, chiều hãy tới spa để học make up. Buổi sáng đông thật, các nàng thi nhau tới tân trang móng tay móng chân để đi chơi, lúc đó quán vắng cũng thành đông, làm việc không xuể. Hôm đó tôi được ngồi vẽ mặt nghỉ. Một nhòai, 12h trưa. Anh chủ bảo tạm nghỉ đã, rồi rủ tôi đi ăn. Tôi và anh ta đi vào một quán ăn Ý ngay gần tiệm để vào cho nhanh. Chả hiểu sao cả buổi cứ ngồi nhìn tôi ăn, làm tôi ngại quá, và cứ cúi xuống cười một mình. Tôi phải xuống spa, anh chủ bảo: "Chiều về sớm nhé, giữ sức khỏe"

Trên đường xuống spa, tôi thấy cứ buồn buồn sao vậy. Hôm nay là ngày Valentine, chả có gì đặc biệt, được cái thiên hạ ai cũng xinh đẹp. Hừm, thôi kệ, cũng quan trọng gì!

Hôm đó spa rất đông, tôi cũng phải xắn tay vào làm việc chứ không được nhìn, cũng được sờ nắn trên những trường hợp "dễ chữa", sau đó vẫn về tay chuyên gia chỉnh sửa lại. Một ngày bận rộn và được thực tập đáng kể. Tôi và cô bé người Việt xin về sớm, vì tôi khá mệt, và nàng kia cũng phải đi Valentine.

Đi xuống bến tàu, hít một hơi thở dài, lại nghĩ giá mà có một anh đẹp trai điếu đi điếu lại thì hay biết mấy nhỉ? Tôi lại nhìn thấy cô người Việt kia với bạn trai ngay bên đối diện, bạn quá tôi chưa kịp hỏi anh ta là người nước nào. Thấy tôi, cô nàng mỉm cười, anh bồ cũng nhìn tôi, và tận khi đã lên tàu rồi (lên trước tôi) anh ta vẫn liếc liếc tôi. Đúng là đàn ông nhì! Các đôi dập diu qua lại, dù sao tôi đã quen ngày Valentine lúc nào cũng cô đơn rồi, nên chả buồn mấy! Đi qua ven sông, thấy ông già đang lẫn xe đi dọc, chắc ông đi đâu đó. Tôi lại "Hi", ông bảo: "Happy Valentine lovely girl" (Valentine hạnh phúc nhé cô gái đáng yêu). Tôi nói với lại: "I have no Valentine" (Cháu không có Valentine). "Oh, you have!" (Ồ, cô có mà). Tôi cười và muốn hét lên, chả hiểu sao lại phấn khích thế!

Về nhà, check mail, thấy thư đã đi, nhưng chẳng thấy reply. "Có ai gọi điện không?" "Không!" Vẫn "Không!"

Cả nhà đã ăn cơm xong, tôi mệt ơ là mệt, vừa ngồi ăn cơm vừa xem tivi.

Điện thoại reo ngay bàn ăn cơm. Hờ hững tôi nhắc:

- Alô
- Hi, May i speak to Hà Kin?(Làm ơn cho tôi gặp Hà Kin!)
- This is Hà Kin, who is it? (Hà Kin đây, ai gọi đấy?)
- Hi, this is Ryan... (Xin chào, Ryan đây)

9.

- Excuse me? Ryan who? (Xin lỗi, Ryan nào vậy?)

Thoáng hững hờ, thoáng sửng sờ, và rồi...thực sự bất ngờ. Thực sự là tôi không dám chắc đó có phải là chàng Ryan tôi kiếm tìm vất vả bao lâu nay hay không nữa, cho đến khi tôi nghe được câu tiếp theo:

- Hey painful eyes, you forgot me already? (Em đã quên anh rồi ư?)
- Oh, wow, hi...how are you? (Ồ, xin chào, anh khỏe chứ?)
- Totally miserable until finally got your email. What takes you so long to write me back. i've been missing you so bad. (Thực sự khổ sở cho đến khi nhận được email của em. Điều gì khiến em mãi mới viết thư cho anh thế, anh thực sự nhớ em)
- When did you get my email? And...which one is that? (Lúc đó tôi không còn khái niệm là cái email nào là trúng nữa, vì tôi gửi theo kiểu đủ loại và không cả thèm check xem cái nào đi cái nào về nữa, cũng hơi chán rồi mà!)
- Last night, i've just got it last night, i was so crazily happy but must hold my breath until today to give you a call. Thanks God it is really you! (Tối qua, anh vừa nhận được thư tối qua, anh thực sự rất vui mừng nhưng phải nín thở chờ đến hôm nay mới dám gọi cho em!)

À, thì ra email của tôi đã đi được đến đích. Vậy là bao nhiêu nỗ lực thì cũng được đền đáp. Một bài học tuyệt vời của cuộc đời, never give up (Đừng bỏ cuộc)! Tôi chỉ muốn kể ngay ra một tràng cho anh biết cuộc hành trình đi tìm anh khổ sở thế nào, cho anh biết cái lý do mãi tới ngày hôm nay tôi và anh mới gặp được nhau, nhưng sau đó tôi chỉ cười (có lẽ hạnh phúc và bất ngờ quá chẳng?):

- Well, it's a long story, haha. (Đó là 1 câu chuyện dài)
- You know i've been looking for you, i've standing at the subway to look for you, hoping for a chance to catch a glance of your eyes, just hopeless, i thought may be you got a boy friend, you.... (Em biết không anh đã đi tìm em suốt, anh đã đứng ở bến tàu điện ngầm hi vọng sẽ được nhìn thấy ánh mắt em, nhưng chỉ nhận được sự thất vọng, anh đã nghĩ rằng em đã có bạn trai, em...)
- Oh, hold on. You've been looking for me? (Khoan đã, anh đã tìm em ư?)
- Yes, like a mad man! (Ừ, như một kẻ điên!)

Và tôi chợt nhớ ra tôi đã từng để lại một mảnh giấy "quan trọng" ở văn phòng của anh mà, anh phải nhận được từ lâu rồi chứ?

- Hey, i came to your office to look for you too, its on Saturday. You were off, haven't you received my note i left there? i gave to the assistance. (Ngày anh, em đã đến chỗ làm của anh vào hôm thứ 7. Hôm đó anh nghỉ, vậy anh chưa nhận được tờ giấy nhắn em để lại ư? Em đã đưa nó cho cô trợ lý mà)

- What note ?You left a note for me to Gar? Well, she must have forgotten to give me. (Giấy nhắn nào cơ? Em đã để lời nhắn cho anh qua Gar à? Cô ấy đã quên đưa cho anh rồi)

- Or she's your girlfriend and she's jealous! (Hay cô ấy là bạn gái của anh và ...đang ghen!)

- NO, she's not my girl friend. i haven't got a girl friend... (Không, cô ấy không phải bạn gái của anh, anh chưa có bạn gái...)

- But may be she wants to be your girl friend (Có thể là cô ấy muốn trở thành bạn gái anh thì sao)

- OH NO, NO way, she can't be... (Không, không đâu, cô ấy không thể...)

Và hai chúng tôi cùng cười. Tiếng cười của anh trong điện thoại vô cùng ấm áp và hạnh phúc. Tôi cảm nhận được thế. Và nếu có hỏi tôi, một trong những giây phút hạnh phúc của cuộc đời tôi là lúc nào thì tôi sẽ trả lời là lúc này đây.

- But how about you? You have a boyfriend too? i bet you have...you've been busy with your boy friend.... (Thế còn em, em có bạn trai rồi phải không? Anh cá là em có rồi, và em bận rộn với bạn trai suốt...)

- Oh, me? i guess i have, but...you've seen him? Cause i haven't. (Em ư? Em đoán là có, nhưng anh đã nhìn thấy anh ấy chưa? Chứ em thì chưa)

Và lại cười. Có lẽ màn "thăm dò" nhau đã được giải tỏa.

- I can't wait to call you today. If you don't mind, can i take you out now? Where are you, i'd come to pick you up. (Nếu em không ngại, anh có thể đưa em đi chơi bây giờ không? Em đang ở đâu, anh sẽ đón em)

Ngước nhìn lên đồng hồ, 9h hơn. Kể ra bây giờ đi vẫn được đấy, không biết ý bố mẹ thế nào. Ngoài trời tuyết lại lất phất bay rồi...

- OK, come pick me up at the train station. (Ok, anh đón em ở bến tàu điện ngầm nha)

Dập máy rồi mà người tôi vẫn run lên. Tôi đã rất giỏi khi nói chuyện được bình tĩnh như vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn mà tôi đã quá nhiều lần hạnh phúc - thất vọng – bỏ cuộc - quyết tâm - bắt ngờ - hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ có bạn trai cả, cũng chưa bao giờ yêu cả. Cảm giác thế này tôi cũng chưa bao giờ có được, có thể tôi yêu rồi thì sao? Hay là tôi chỉ đang sung sướng với niềm vui của một kẻ chiến thắng? Tôi không biết, tôi sẽ thử mình!

Mặc quần áo, phải ngồi trang điểm lại thật xinh. Vì lúc đó trông tôi rất mệt mỏi và xấu xí, thậm chí tóc tai còn bết cả lại vì lạnh quá, nhưng người ta bảo, khi tinh thần phấn chấn thì tự nhiên con người sẽ trở nên rạng rỡ. Mà rạng rỡ là điểm mạnh của tôi. Tôi muốn đôi mắt mình sẽ phải thật đẹp. Tôi hồi hộp mong chờ được nhìn lại vóc dáng tuyệt vời ấy của anh. Tôi sẽ tự hào lắm đây, vì đêm nay, đêm Valentine, tôi được đi cạnh một người đàn ông đẹp!

Không dám nói với mẹ là con đi chơi...Valentine, vì bố mẹ sẽ ngắt mất. Nhưng tôi cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đi về nhà muộn.

- Mẹ ơi, cho con đi ra Times Squares nhé, xem không khí Valentine.

- Ra xem thiên hạ ôm nhau à?

- Vâng, ra xem bọn nó ôm nhau.

- Đến khỏ con thôi. Mặc ấm vào và về sớm nhé.

- Ôi vâng, là lá la...!!!

Có vẻ hôm nay là một ngày suôn sẻ. Ít khi nào tôi gặp nhiều may mắn như thế. Đứng chờ xe bus đỗ, tôi ngắm các đôi dập dìu đứng tâm sự. Đôi nào cũng hạnh phúc, mọi ngày tôi sẽ ghen tị đấy, nhưng hôm nay, họ sẽ phải ghen tị với tôi. Chỉ ít phút nữa thôi, khi chiếc xe bus chở tôi ra bến tàu điện ngầm, tôi sẽ cũng được "dập dìu" như thế.

Tuyết bắt đầu rơi dày hơn, gió lạnh lạnh, tự nhiên tôi nghĩ về ông già tật nguyền hay viết tiểu thuyết và thấy thương ông lắm. Giờ này có những tâm hồn cô đơn như vậy ở đâu đó. Nhưng chắc gì ông đang cô đơn? Có thể ông đang viết sách và quên hết mọi chuyện thì sao. Tôi nghĩ tới anh chủ, cũng đang cô đơn hay bên cạnh một cô Việt kiều nào đấy, biết đâu. Tôi nghĩ tới họ vì cả hai đã chúc tôi có một ngày Valentine may mắn.

Tôi đã tới bến. Đứng chờ phía bên trong, ấm áp vô cùng. Tôi được "chỉ định" đứng chờ ở phòng chờ bên trên. Tôi đi đi lại lại, nhát lại ngó vào cái cabin soát vé cười với ông soát vé một phát. Ông ta lại nhìn tôi đầy dò hỏi, chắc lại thêm người nữa thắc mắc sao cô nàng này lại "đáng yêu" thế nhỉ? Cứ thấy dòng người đi từ dưới tàu đi lên là tôi lại ngó. Anh vẫn chưa tới. Tôi đứng nhìn ra bên ngoài cửa kính của phòng chờ, ngắm tuyết lát phát rơi, ngắm những cặp đôi hối hả qua lại, ngắm một cô bé con vừa đi vừa hét, ngắm dòng sông thâm đen phía xa xa, tất cả đối với tôi đều mang cảm giác bình yên.

- Hi, there.

Tôi đã lơ mơ nhìn thấy bóng phản chiếu của tấm kính cho tới khi người ấy tiến lại thật gần và đứng sau lưng tôi cất tiếng một chào nhẹ như hơi thở, một người đàn ông cao ráo mặc áo choàng đen, một hình ảnh quen thuộc, vì tôi đã nhìn anh như vậy lần đầu tiên.

- "Hi". Một nụ cười tôi gửi anh qua tấm kính. Rồi tôi quay lại.

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi bối rối và ngượng lắm, chắc mặt và tai đỏ phải biết. Nhưng tôi hay biết chữa ngượng bằng một cách cười rất "hồn nhiên". Và cả hai lại cùng cười. Hôm nay, tóc anh dài hơn một chút, hàng râu quai nón đã tỉa ngắn lại chỉ còn tóc mai rất dài, khoác một chiếc áo choàng đen. Anh đẹp và nổi bật tới mức, không ai đi qua mà không ngắm lại nhìn anh và...nhìn tôi. Tôi có được một cảm giác hãnh diện và may mắn chưa từng có. Anh chìa tay ra, muốn nắm tay tôi. Thoáng do dự, và tôi nắm tay anh, tim đập loạn nhịp.

Tôi tự hỏi chúng tôi sẽ đi đâu đây? Anh lại cúi xuống, nhíu mày, cười và nói:

- Can i take you to a very special place? (Anh có thể đưa em đến một nơi rất đặc biệt không?)

- How special is that? (Đặc biệt như thế nào cơ?)

- You'll see! (Rồi em sẽ thấy)

Và trên tàu, tôi đã bất ngờ khi được nghe kể, rằng anh đã đi tìm tôi khổ sở thế nào...!

10.

Nắm tay nhau đi thang máy xuống dưới bến tàu. Tôi nghĩ rằng những người đang đi ngược lại đều đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hâm mộ (và ganh tị). Tối nay, tôi nghĩ sẽ phải "khai thác" triệt để những thắc mắc của tôi về Ryan bấy lâu nay.

Thắc mắc gì là lớn nhất đây? Không phải là cô trợ lý Gar xấu tính, không phải là anh đang làm việc cụ thể gì, nhà anh ở đâu, tại sao đẹp trai thế mà...chưa có người yêu,...mà là...anh quốc tịch gì vậy? Tôi đồ rằng anh cũng phải có một tá thắc mắc về tôi. Nhất là sự kiện tôi đã "mất tích" bấy lâu nay.

- So are you able to tell me where your parents from now? (Anh có thể cho em biết bố mẹ anh đến từ đâu không?)

Tôi phải hỏi ngay lập tức, vì...tò mò quá rồi.

- Still wondering hah? (Vẫn băn khoăn hả?)

- Well...yes (cười)

Anh nhìn tôi đầy ẩn ý, rồi nhìn ra phía khác, cười mỉm, mắt liếc dòng người qua lại, rồi không nói gì. Tôi lay lay tay anh:

- Come on, tell me, tell me (Nói cho em biết đi mà)

Đáp lại là một nụ cười rất khó hiểu. Nhìn đầy mê hoặc!

- Come on, come on...come (Đi mà!)

- You missed me?(Em có nhớ anh không?)

Câu hỏi lại cắt ngang khiến tôi im bật. Tôi đang hỏi chuyện khác cơ mà. Lần đầu tiên có một người nhìn thẳng vào mắt tôi và hỏi tôi như vậy. Thực sự là, tôi không rõ rằng tôi đã nhớ anh hay không? Hay chỉ là chút ấn tượng xa xưa đã khiến tôi quá "tiếc nuối" và "hiếu chiến" tới mức phải tìm ra anh cho đến tận ngày nay. Thời kỳ vừa rồi cũng không phải là tôi thực sự nhớ nhung anh cho lắm. Tôi chỉ là một kẻ hiếu chiến, có thể lắm chứ. Nhưng lúc này thì tôi bối rối lắm, tim rung rinh, thấy mình đã chiến thắng, thấy có cảm xúc lắm.

- Of course, i did, you? (Tất nhiên là có, còn anh?)

- Hopefully you missed me as much as i did! (Hi vọng là em cũng nhớ anh như anh đã nhớ em)

Bước lên tàu, im lặng với nhau đôi chút dù trong khoang khá ồn ào, dường như cả hai đang tự tận hưởng những lắng đọng suy nghĩ của riêng mình. Chúng tôi lên chuyến đi ngược lại về phía quận Queens chứ không sang Manhattan đi thăm thú Times Square như tôi nói với mẹ. Tôi không rõ những gì hay ho đang xảy tới. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế ở gần cuối toa, gần một ông già đang có một khuôn mặt rất buồn. Rồi anh cất tiếng:

- OK, i'll tell you, but promise to tell me where you are from too? Deal? (Ok, anh sẽ nói em nghe, nhưng em cũng phải nói cho anh biết em từ đâu đến nhé)

- Yes, absolutely! (Tất nhiên rồi)

- Well, my father is Brazilian and Cuban, my mother is half Philippines and half Japanese. People always wonder about my look. (Bố anh là người gốc Brazil và Cuba, mẹ anh là người lai Philipin và Nhật Bản. Mọi người cũng thường thắc mắc về bề ngoài của anh).

- Wow, you are totally mixed, hihi. You do look different, you attract women a lot don't you? (Ồ, anh quả là một hỗn hợp đấy. Anh có vẻ ngoài rất lạ, anh có biết là mình rất thu hút phụ nữ không?)

- Not only women, haha... (Không chỉ phụ nữ đâu em)

- I guess you're right. You speak Spanish? (Em cũng nghĩ thế. Anh nói tiếng Tây Ban Nha à?)

- Spanish and Portuguese, just a little bit of Japanese. Its time your turn! You're mixed too? (Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, một chút tiếng Nhật. Giờ đến lượt em? Em cũng là người lai phải không?)

- Nope, absolutely 100% Vietnamese! (Không, người Việt Nam 100%)

- You are what? (Gì cơ?)

- Vietnamese (Người Việt Nam)

- Oh, wow, Vietnamese. i have no friends from this country, but i think still you are different, especially your eyes, and your full lips. They are *****y! (Ồ, người Việt Nam. Anh không có người bạn nào người Việt cả, nhưng anh nghĩ là trông em rất lạ, đặc biệt là đôi mắt và bờ môi đầy đặn. Rất quyến rũ!)

- Really? Just kidding, never heard of that. But i do look different, haha. (Thật ư? Em chưa nghe thấy thế bao giờ, nhưng quả thật em trông cũng kỳ lạ)

- You are kidding too... (Em lại đùa rồi)

Màn mở đầu cũng khá thú vị đấy chứ nhỉ. Giải tỏa được thắc mắc lớn rồi. Tôi rất muốn kể cho anh nghe chuyện tôi tìm anh khổ sở thế nào, và muốn được tố cáo tội của mụ trợ lý cho anh nghe ra sao. Không thiếu chuyện để kể, đúng không nhỉ! Thực sự tôi không phải là người tự tin về bản thân mình. Suốt cả bao năm ở Việt Nam, tôi chưa bao giờ có bạn trai, và thường tôi nghĩ rằng tôi có vấn đề về "ngoại hình" và tính cách, và tất nhiên cũng có kha khá người theo đuổi. Nhưng thực sự tôi không hề nghĩ rằng ai trong số đó có kẻ thật lòng và kiên trì. Tôi thậm chí đã từng nghĩ rằng chẳng có ai là thích tôi thật cả. Và tôi cũng vậy, có lẽ tôi cũng chả thích nổi ai. Đã 22 tuổi, cần phải thay đổi chứ đúng không nhỉ? Tôi tin rằng có thể tôi sắp biết thế nào là yêu chẳng. Và dù người ấy không phải là một người Việt Nam!

Anh đưa tay lên vuốt mái tóc thẳng tung tung nhưng hơi bên bết của tôi và cười (rất dịu dàng).

- I blamed myself for being so rush on that day. I should have stayed and took your number. I was waiting. I think you are not the type of easy girl to give me an instant call. But a whole month was too much to wait. Since i did not know exactly where you live and where you are from. i was desperate. Everyday i'm back from work i stand at the station to look for you. i asked all of my friends if they know about you and looked all the Asian girls on street if they are at my sight, been like that such a long time. And sometimes just drinking something by myself and thinking of you, too much. i've never been that way. I used to have girl friends, i hadn't been missing them that

much! (Anh đã tự trách mình vì hôm đó đã quá vội vã. Lẽ ra anh nên ở lại và xin số của em. Anh đã chờ đợi. Anh nghĩ em không phải là cô gái dễ dàng gọi cho anh ngay. Nhưng đã gần một tháng anh chờ đợi rồi. Khi mà anh không biết em ở đâu và em từ đâu đến, anh đã mất hi vọng. Mỗi ngày đi làm về, anh lại đứng ở bến tàu để tìm em. Anh đã hỏi tìm em. Anh đã hỏi tất cả bạn bè của mình rằng liệu họ có thấy một cô gái người Châu Á trên đường hay không, một thời gian dài như vậy... Thi thoảng, anh ngồi uống một chút gì đó và nghĩ đến em thật nhiều. Anh chưa bao giờ như vậy. Anh đã từng có không ít bạn gái nhưng chưa từng nhớ ai đến như vậy).

Những lời nói đầy chân thành đó làm tôi suýt chảy cả nước mắt. Được cái tôi không để chảy nước mắt nên tôi hay cười lấp liếm.

- You cried too? (Anh...có khóc không?)

- Oh, cry? Hmm, i guess until i completely loose you i guess i will...When did you come to my office?(Ừm, anh nghĩ nếu anh thực sự không thể tìm được em thì chắc là có... Em đến cơ quan anh lúc nào nhỉ)

- Last week i guess, on Saturday. (Hình như là thứ 7 tuần trước)

- That's my day off! Too bad. What a sudden makes you think of me this late? (Đó là ngày nghỉ của anh. Tệ thật. Điều gì khiến em nghĩ tới anh muộn thế?)

- Secret, haha.... (Đó là một bí mật)

Tôi quyết định không nói cho anh biết tôi đã đi tìm anh như thế nào. Anh đi tìm tôi mà, cứ để cho anh nghĩ rằng chỉ có anh đi tìm tôi đi. Tôi muốn biết anh sẽ đưa tôi đi đâu. Tôi hy vọng thế nào anh cũng đừng làm trái tim tôi mỗi mết vì quá nhiều hạnh phúc! Tôi mâu thuẫn thế đấy!

- You like Spanish music? (Em có thích âm nhạc Tây Ban Nha không?)

- I don't listen a lot but i think i do. (Em không nghe nhiều nhưng em nghĩ là có)

Anh đặt bàn tay lên tay tôi. Bàn tay tôi được che lấp hoàn toàn bởi tay anh, tựa như có một cảm giác mình được che chở và bảo vệ. Rồi bàn tay ấy nắm tay tôi lại. "You and i, in this moment, holding the night, so close...hold it now, you can hear our heart beats". Cảm giác giống như lyrics của bài The Sweetest days vậy đó.

Đi ra ngoài trời, tuyết rơi to quá, mù mịt, lại hơi ẩm ướt nữa. Anh sợ tôi lạnh nên cuống quýt bắt tôi đứng nép vào phía bên trong một trạm xe bus và bảo tôi đứng chờ ở đó để đi lấy xe ô tô.

Khoảng 5 phút anh lái một chiếc xe van tới, chạy xuống mở cửa đưa tôi vào ngồi. Thật là ấm áp. Anh nói rằng xe của anh vừa mới được sửa ở gần đây và bây giờ anh mới lấy.

Trên đường đi, anh rất hay với tay vuốt tóc tôi, có lẽ do lạnh quá nên nó khá bết, anh lo rằng tôi bị lạnh. Xe rẽ vào một góc phố, và dừng lại trước một quán bar của người Chile (thấy đề ngoài bảng thế).

Quán bar nhỏ và lúc đó toàn các đôi ngồi, đôi nào cũng hạnh phúc. Anh bồi vừa nhìn thấy chúng tôi đã chạy ra bắt tay và nói chuyện bằng một tràng tiếng Tây Ban Nha, dường như là họ đã quen biết nhau lâu rồi. Quán bar có một sân khấu nhỏ, trên đó có một ban nhạc chơi nhạc của người Mỹ la tinh, họ đang hát mấy bản tình ca bằng tiếng Tây Ban Nha. Anh nắm tay tôi và chỉ lên:

- That's my band! (Đây là ban nhạc của anh)
- You have a band? (Anh có ban nhạc?)
- Yes, i perform here at night sometimes. They are all my friends. (Ừ, anh diễn ở đây vài buổi tối. Tất cả đều là bạn của anh!)
- What do you play? (Anh chơi nhạc cụ gì vậy?)
- Guitar (Ghi ta)
- Wow.

Tôi suýt mê đi, trên cả tuyệt vời. Tôi còn không ngờ tới cả điều này. Anh bồng xếp cho tôi một chỗ ngồi, một ánh nến nhỏ được đặt ở giữa lung linh. Anh bồng nhìn tôi và tấm tắc... khen bằng tiếng Anh bồng rất dễ thương:

_She's pretty, hey Ryan, got ya! (Ryan, cô ấy rất xinh!)

Anh gọi rượu Chile, cho dù tôi không biết uống rượu nhưng vẫn đồng ý uống. Anh bồng gạt đầu, quay lại còn không quên cầm theo một bông hồng, ở đây ai cũng có một bông hồng.

Anh bồng rót rượu cho chúng tôi rồi đi.

- Cheer!

- Cheer!

Tôi không biết uống rượu nhưng mà hôm đấy tôi cũng uống hết ly rượu đó. Uống xong là mặt tôi đã đỏ bừng.

- Would you wait here? (Em đợi ở đây được không?). Anh hỏi

- Sure, go ahead. (Chắc rồi, anh cứ lên đó đi)

Anh cười rồi đứng dậy. Anh đi ra hướng sân khấu, ban nhạc cũ vừa kết thúc. Tiếng mấy người trong ban nhạc cười gọi tên Ryan. Rồi tất cả bọn họ đều nhìn về phía tôi. Anh khoác lên người chiếc guitar, ngồi xuống, đặt mic trước miệng. Có lẽ hôm nay anh không chỉ đánh guitar, anh còn hát nữa.

- This song "Hero" is just for the beautiful girl down there. Happy Valentine! (Bản nhạc "Hero" này dành tặng riêng cho cô gái xinh đẹp ngồi kia. Chúc mừng Valentine!)

Mọi người ai cũng ngoái lại nhìn tôi rồi vỗ tay tán thưởng, có cả tiếng huýt sáo. Tôi ngỡ ngàng như chưa bao giờ được ngỡ ngàng, nhưng tôi cũng hạnh phúc như chưa bao giờ được hạnh phúc.

Và đấy là người đàn ông đánh guitar hay nhất và hát hay nhất, và...đẹp nhất mà tôi từng được thấy và nghe....Tất cả đang ghen tị với tôi!

Anh hát bài "Hero" của Enrique Iglesias. Giờ nghe lại bài này tôi còn quá nhiều cảm xúc với nó.

"Would you dance if I asked you to dance?

Would you run and never look back

Would you cry if you saw me crying

Would you save my soul tonight?"

Cuộc đời có những giây phút tuyệt đẹp là thế đấy...

You are saving my soul tonight, baby!

Nhưng khi nó quá đẹp, là để sau này cho người ta quá buồn.

Vì cuộc sống mà, có mấy ai học được chữ ngờ...Phải không?

11.

Tôi chỉ biết viết chuyện tình yêu bằng những từ ngữ bình thường...

Giọng của Ryan mang chút gì đó hoang dã nhưng rất nồng nàn. Anh có thì thầm vài tiếng Tây Ban Nha trong bài hát nhưng tôi không hiểu anh nói gì. Tôi chỉ liên tục mỉm cười.

Ryan trở về bàn, tôi thấy anh rất hạnh phúc, còn tôi ư, tất nhiên cũng khỏi nói. Có lẽ anh đã gần như chinh phục được tôi hoàn toàn, anh cho tôi cảm giác tự hào và hạnh phúc mà không biết tới bao giờ tôi mới có thể có lại. Và tôi sẵn sàng ngồi trong cái quán bar này với anh suốt đêm này để nghe anh nói chuyện và nhìn anh cười.

Điện thoại anh chợt reo, nhúu mày, Ryan tắt đi và có vẻ hơi ngán ngẩm. Tôi đồ rằng nàng "Gar" của anh réo anh đi rồi, hoặc là cô nào đấy. Tôi chợt giật mình, biết đâu anh vừa mới bỏ người yêu hoặc đang trong một mối quan hệ khác (nhưng có trục trặc thì sao?) nên anh túm tôi như thế để "lấp chỗ trống", cũng làm sao biết là anh đã đi tìm tôi thực sự hay không? Tự nhiên cảm thấy hồ nghi sau những gì anh làm, nhưng có lẽ điều đó là khó tránh khỏi, nhất là đối với một người đàn ông như thế này. Nhưng kệ, vui đã nào, tội gì, đúng không?

Tôi không nhớ thật chính xác và đầy đủ những câu chuyện của chúng tôi buổi tối hôm đó. Hình như anh hỏi nhiều về cuộc sống của tôi ở Việt Nam và tôi thì hỏi anh nhiều về...các cô gái. Tôi chỉ nhớ mỗi cái nhúu mày mỗi lần cúi xuống cười mà thôi, qua ánh nến, trông lại càng đáng yêu hơn rất nhiều lần.

Ryan tỏ ý muốn đưa tôi về vì cũng đã gần 12h, có lẽ do câu chuyện của tôi có nói về việc bố mẹ không muốn con gái về muộn, đó là truyền thống. Trên đường đi, tôi muốn hỏi Ryan nhiều hơn về gia đình anh, về người mẹ Nhật Bản - Philippines của anh, tôi rất muốn biết bố mẹ anh đã gặp nhau như thế nào, Ryan còn có một người em trai bằng tuổi tôi và một người em gái, tôi rất muốn biết trông họ như thế nào, có "đẹp" được như anh hay không.

Xe qua cầu trở về đảo. Lúc đó thì cũng đã 12h 5 phút, tôi nhớ như in thế, trời đã lặng tuyết đi rất nhiều nhưng rất gió và buốt. Tôi lại nảy ra cái ý định bảo anh để xe ở một chỗ rồi tôi và anh đi dạo ven sông hứng chút lạnh lẽo điên cuồng một tí. Anh tỏ ý lo lắng vì có thể tôi sẽ về muộn, bố mẹ sẽ rất lo lắng. Mà quả thực cũng chưa bao giờ tôi đi về muộn đến thế, chắc chắn giờ này hai người đang đi ra đi vào. Nhưng mà kệ, điên một tí đi nào.

Chả biết tôi cố tình hay tôi hâm thế thật, nhưng tôi thích cười đùa và hét to lên trong đêm vắng, tiếng cười của tôi vang to lạnh lạnh, nghe rất rõ, cảm tưởng như âm thanh đập cả vào sàn băng dưới chân vọng lại. Tôi đi rất nhanh dù ven sông rất trơn, bóng loáng, cứ trượt trượt. Anh cũng hơi choáng vì có vẻ tôi...ngịch quá, nhưng điều bất ngờ là anh cũng thích điên theo cho dù luôn miệng: "Oops, be careful". Và tự nhiên cái "trò chơi" trẻ con trở nên thú vị. Anh bám sát tôi liên tục vì mỗi lần tôi suýt ngã lại được nâng đỡ dậy, càng được đỡ tôi càng trượt mạnh. Thật tuyệt vời vì tôi không phải chạm đất bất kỳ lúc nào. Thế rồi, lúc vừa đỡ được tôi thì anh bị trượt chân loạng

choạng, tôi ôm chậm lấy anh để anh khỏi ngã. Và mặc dù sắp ngã đến nơi anh vẫn quay lại đỡ tôi. Tôi cười ồm lên và khi anh đứng vững lại, dang tay ôm tôi, cả hai cùng cười. Có lẽ thực sự, đó mới lúc lãng mạn nhất của cả buổi tối!

Có lẽ chúng tôi ôm nhau cũng phải tới...2 phút, tôi tựa đầu lên chiếc áo của anh và thấy vô cùng ấm áp, kể thì...ấm thật, tôi cũng chả muốn buông. Cuối cùng, tôi thì thầm: "OK, lets go, gotta go".

Trở về building, đi thật chậm, ngắm nhìn ánh đèn mùa đông mờ đặc và bên kia bờ là cả một thế giới cao tầng đã chút lảng hời hợt. Nó làm tôi nhớ lại cái cảm giác năm 13 tuổi, 2h sáng của đêm 30 Tết (lúc đó mẹ đã về VN ăn tết) lang thang một mình ven bờ Riverside (ngôi nhà cũ tôi ở ngày nhỏ bên Manhattan), tuyết rơi, đường phố yên ắng, lạnh lẽo mà rất bồi hồi.

Chia tay nhau tại cửa, nếu trong phim thì sẽ có một nụ hôn nhưng chẳng hiểu sao tôi không sẵn sàng cho hành động này (vì chưa hôn bao giờ), tôi thích giữ lại một vài điều gì đó. Áp tay tôi vào tay anh, tôi nghiêng đầu cười lần cuối rồi nói lời tạm biệt.

"I'll see you tomorrow, OK?" (Gặp lại em ngày mai nhé)

"OK, give me a call, you can call me at the "office" (Ok, gọi cho em nhé, anh có thể gọi đến chỗ làm của em). Tôi đã cho anh số của cửa hàng nail.

Tôi không đi bộ mà đi thang máy, vì tôi ở tầng 3 thôi. Nhưng lúc này thì cảm giác lo lắng nó mới đến, 12 rưỡi rồi chứ chả ít, chưa bao giờ tôi đi đâu muộn thế cả, lại đi một mình nữa. Quả thật, cửa nhà vẫn mở to.

Mở cửa, tất nhiên là bố vẫn đang xem ti vi (nhà tôi thức muộn lắm). Bố ngoái lại ngay lập tức : "Chết thật thôi, đi đâu bây giờ mới về, há há???". "Con đi lang thang thôi, ra Times Square, giờ này đông vui lắm mà". "Đông cái gì mà vui, ở cái xứ này mà không biết đường cẩn thận à?". Thế rồi cũng chỉ mắng thế thôi, có lẽ mẹ đã đi ngủ vì còn phải đi làm, thế là may mắn rồi.

Tôi lên giường đi ngủ, dù rất vui và phấn khích nhưng mà đêm đó tôi ngủ li bì không mơ màng gì cả, đơn giản vì tôi đã quá mệt mỏi!

Sáng thứ bảy, khuôn mặt tôi tươi tỉnh vì tinh thần phấn chấn và vì ngủ được. Anh chủ nhìn tôi đầy dò hỏi, chắc tôi vui tôi chả giấu gì được. "Con nhỏ gặp được chàng trai đấy rồi...thế có đúng không?". Tôi ngồi chống tay lên cằm và...cười. Mặt anh chủ thoáng buồn, rồi anh hỏi chuyện hôm qua tiệm spa có đông khách không? Tôi nói rằng rất đông và mệt, nhưng tôi học được nhiều. Anh lại nói câu muôn thủa: "Cố lên nhé".

Cả sáng không có điện thoại của Ryan. Và rồi buổi chiều cũng vậy. Tôi lại thèm ngủ kinh dị, cả chiều ngồi phải cố giữ bình tĩnh lắm cho khỏi gục mặt xuống bàn, cũng may có một số khách tới ngồi vẽ vời và wax lông mày nên có việc mà làm và có người để nói chuyện.

Trước khi về, bất ngờ anh chủ quay ra hỏi tôi, giọng khể khàng: "Tối nay em đi ăn tối với anh được không? Anh có chuyện này muốn nói với em!"

12.

Hừm, không thoải mái lắm, nhưng khó mà từ chối. Thấy khuôn mặt e ngại của tôi, anh mỉm cười và nói: "Anh sẽ đưa em đi gặp một cô nhỏ nhé, nhỏ dễ thương lắm." Tôi thấy vui hơn vì ít ra cũng

không phải đi riêng cùng anh chủ, nói thật tôi cứ thấy ngại sao đó. Anh chủ gọi điện cho "cô nhỏ" đó, giọng rất ngọt ngào: "I'll come pick you up honey" (Anh sẽ tới đón em nhé cưng!). Tôi lên xe ô tô của anh, anh nói rằng đi đón cô bé đó ở một cửa hàng vàng bạc trên phố Tàu. Tôi không dám hỏi cô bé này là cô bé nào, có quan hệ gì với anh chủ.

Đó là một cô gái chứ không phải là một cô bé, không rõ là bằng tuổi tôi hay là hơn tuổi. Cô gái bước lên xe, tôi ý tứ xuống dưới ngồi cho cô gái ngồi trên. Lúc đó trời về tối, cô gái có một nét rất sang trọng và đặc trưng của những cô gái người Hoa nơi đây, da trắng, tóc đen và dài, người cao vừa, cái mũi rất xinh, tóm lại là trông "rất ổn". Cô gái nhõn cười nhìn tôi, rồi lại nhìn anh chủ cười đầy âu yếm. Tôi bắt đầu lờ mờ đoán đây là bồ của anh chàng. Cô gái là người Hoa nên không nói được tiếng Việt. Chúng tôi giao tiếp bằng tiếng Anh, anh chủ ý tứ không nói chuyện với cô bằng tiếng Quảng Đông sợ tôi không hiểu. Xe tấp vào quán ăn Việt khá nổi tiếng trên chợ Tàu, tôi cũng ăn ở đây đôi ba lần và thức ăn khá ngon. Ở đây có món phở rất ngộ nghĩnh, gọi là Phở xe lửa, to như...cái xe lửa vậy!

Cô gái bước vào mà được chủ quán ở đây ra tận nơi mở cửa đón chứng tỏ cũng thuộc hàng "VIP". Cuối cùng, anh chủ giới thiệu: "This is Sheryl Chow, Mrs Mei Chow's daughter!" (Đây là Sheryl Chow, con gái của cô Mei Chow). AHHHHH, thì ra là vậy, chẳng trách họ có quan hệ thân thiết thế. Không lẽ anh chủ sẽ là con rể tương lai của bà chủ tiệm spa kia! Cô gái cười và nhìn anh chủ rất âu yếm. Đoạn, nàng quay ra hỏi tôi: "Is everything OK at the spa? How's the training?" (Công việc ở spa ổn chứ? Việc học nghề thế nào?). Thì ra là con bà chủ, nịnh nàng một chút nào. Tôi cười xởi lởi và nói rằng nơi đó rất ổn định. Được biết nàng hơn tôi 2 tuổi, đã tốt nghiệp đại học kinh doanh gì đó, giờ đang là chủ một cửa hàng vàng bạc trên phố Tàu và tương lai sẽ mở thêm tiệm spa giống của mẹ. Tôi cũng được biết nàng có một đứa em gái kém tôi một tuổi, theo như lời của anh chủ thì: "Con nhỏ đẹp dễ sợ, mỗi lần dạo phố là xe đụng nhau ầm ầm" làm tôi cũng tò mò dễ sợ luôn. Đúng là gia đình quý tộc. Tôi thấy thoải mái hơn và nghĩ rằng, hôm nay chuyện anh chủ muốn nói với tôi là giới thiệu cô người yêu này chứ chẳng có gì quan trọng. Thực ra tôi lo nhất là anh này sẽ phê phán tôi vì việc hay...đi làm muộn!

Bữa cơm đã xong, chúng tôi rất vui vẻ, cô gái cũng thỉnh thoảng hay hỏi một số câu theo kiểu dò hỏi, nhưng toàn được anh chủ lấp liếm bằng câu: "She found a very handsome boyfriend" (Cô ấy đã tìm được một anh chàng rất đẹp trai) làm tôi cứ phì cười. Cũng chợt nhớ ra hôm nay tôi chẳng liên lạc gì với Ryan, tôi lại không có di động. Thôi tối về tôi gọi, có thể anh cũng bận bịu. Vừa đi làm vừa đi học thì bận rồi. Còn Sheryl kia biết đâu đang có suy nghĩ gì ghen tuông với tôi thì sao, chẳng hiểu sao tôi có một cảm giác rất kỳ lạ về mối quan hệ của cô ta và anh chủ, có điều gì đó mà tôi không giải thích được!

Lúc chia tay, do nhà tôi ngược sang hướng Queens còn họ sang hướng Brooklyn nên tôi nói sẽ đi tàu điện ngầm và không cần phải đưa về. Anh chủ để cô gái xinh đẹp ngồi trong xe rồi tiễn tôi xuống tận phía dưới ga một cách...không cần thiết. Anh hỏi tôi sẽ đi đâu? Đi gặp bạn trai chứ hay về nhà luôn? Tôi bảo về nhà luôn và nói rằng quay lại với cô bạn gái của anh đi. Anh chủ nhíu

mày rồi cười: "She's not my girl friend" (Cô ấy không phải bạn gái anh). "Well, it shows, hihi" (Ồ, nó thể hiện ra như thế mà). "No she's not". Tự nhiên anh kêu lên hơi chút cáu giận khiến tôi cảm thấy hơi sợ rằng mình vừa nói gì "phạm húy". Tôi lại tỏ ra vui vẻ như không có gì và bảo anh nhanh chóng đi lên phòng để cô ấy chờ. Anh nói: "Anh chưa nói được cái điều anh muốn nói với em". Tôi lại chột dạ, thế hóa là....chưa nói à? Thôi được, tính sau. Tôi cũng được một bữa ngon và có vài điều thú vị. Tôi đang muốn mau chóng về nhà gọi điện cho Ryan.

Đã 9h, trở về, việc đầu tiên tôi hỏi là có ai gọi cho tôi không? Chẳng em trai tôi bảo có một người đàn ông gọi cho tôi 2 lần liền, lúc 5h và lúc 7h. Tôi đoán ngay ra là Ryan, sao anh không gọi cửa hàng mà gọi về nhà nhỉ? Gọi ngay lại, Ryan nhắc máy, dường như đầu dây bên kia rất ồn ào và anh cố hét lên để tôi nghe thấy:

<!--[if !supportLists]--> "I called you so many times today, but you were not there, i miss you so much honey" (Anh gọi em nhiều lần mà không gặp được em, anh nhớ em lắm!

- "Why don't you call me at the salon, i'm at the nail salon for the whole day". (Sao anh không gọi đến tiệm nail cho em, em ở đó cả ngày mà!)

- "I did, many times, but the man there said you were out". (Anh có gọi những một người đàn ông nghe máy và bảo em đi vắng)

"WHAT?"

Tự nhiên tôi chột dạ, cả ngày tôi ngồi ở tiệm mà, cũng có một hai lần đi ra ngoài hít thở không khí một tí cho bớt cái mùi nail, không lẽ anh gọi lúc đó? Mà nếu giả sử có thể thật sao không thấy anh chủ tiệm nói năng gì với tôi nhỉ? Tôi cũng chợt nhớ ra, có mấy lần điện thoại tới anh chủ nhắc máy và tôi nghe loáng thoáng câu: "She's not here" (Cô ấy không có ở đây). Tôi nghĩ rằng liên quan tới khách hay là cái cô làm cùng mấy hôm nay nghỉ. Sao anh chủ lại làm thế? Anh là một người tốt lắm cơ mà? Tôi hỏi lại Ryan có đúng số tiệm nail không và anh đọc lại số, không sai. Thôi được, sáng hôm sau tôi sẽ đến hỏi anh chủ chuyện này, cũng hơi tế nhị nhưng sót ruột lắm. Ryan hỏi tôi chủ nhật có rỗi không anh sẽ dẫn tôi đi chơi lung tung. Mặc dù tôi phải tới tiệm nail ngày hôm sau nhưng tôi đồng ý ngay. "can't wait to see you tomorrow and remmeber go to bed early today? OK?" (Không thể đợi được đến lúc được gặp em ngày mai. Em nhớ đi ngủ sớm nha!) Anh dặn dò trước khi cúp máy. Tôi dự định gọi vào số di động cho anh chủ xin ngày mai nghỉ phép. Tôi cũng sót ruột muốn hỏi luôn hôm nay sao anh lại từ chối không cho Ryan gặp tôi. Chẳng lẽ anh ta...thích tôi à?

Đợi tới 10h kém tôi mới gọi điện để chắc chắn anh này đã về nhà, nghỉ ngơi, tư tưởng thông thoáng. Điện thoại không nhắc, tôi gọi lần hai sau đó 5 phút. Điện thoại nhắc lên, tiếng...phụ nữ: "Yes, who is it?". Tôi lại ngỡ mình gọi nhầm số: "Excuse me, is it Billy' number?" (Xin lỗi đây có phải số của Billy không?). Tôi thấy giọng phụ nữ này quen quen, AHHHHH, giọng của nàng Sheryl Chow,. Có vẻ Sheryl cũng nhận ra tôi và hơi khó chịu. Nàng nói: "Billy is in the shower" (Billy đang tắm). Tôi xin lỗi rồi nhờ nàng nhắn rằng mai tôi xin nghỉ. Nàng nói: "Hold on, don't hang up, i want to ask you something" (Khoan đã, đừng dập máy vội, tôi muốn hỏi cô mấy thứ!). Tôi lại chột dạ.

Nàng hỏi, giọng lạnh tanh, khác hẳn với vẻ thân thiện lúc ở quán ăn: "How did Billy introduce you to my mother? He took you there or my mother met you before?" (Billy giới thiệu cô đến chỗ mẹ tôi như thế nào? Anh ấy dẫn cô đến hay mẹ tôi đã gặp cô từ trước). "He took me there to introduce" (Anh ấy dẫn tôi đến giới thiệu). Tôi bắt đầu thấy khó chịu rồi. "Does she like you?" (Mẹ tôi có thích cô không?). Tôi hơi bất ngờ về câu hỏi này, tôi nói rằng không biết và cũng có thể có, tôi cũng "lành" mà. Nhưng tôi không hiểu lắm tại sao nàng lại có thái độ khó chịu như vậy. Tôi nói rằng mẹ gọi và phải dập máy, nhờ nhấn lại tin ngày mai tôi xin nghỉ làm. Dập máy rồi mà tôi cảm thấy sao sao vậy, tôi cứ thấy điều gì đó không bình thường và mối quan hệ của họ cứ là lạ. Họ cho tôi cái cảm giác như vậy, và có lẽ...đúng là có điều gì đó đang thật bất ổn!!!

13

Tôi không thấy anh chủ gọi lại để đồng ý hay không? Tôi cứ tự động nghĩ vậy, không biết nàng Sheryl Chow tử tế hơn nàng Garbriel của Ryan hay không nữa. (Sau này tôi biết tên là Sheryl Chow là đặt theo tên của rocker Sheryl Crow).

Tôi có hẹn với Ryan buổi chiều, anh sẽ đưa xe tới đón tôi. 11h trưa, tôi mới ngủ dậy, tự nhiên trong lúc chờ ăn phở mẹ nấu, tôi muốn xuống dưới nhà đi lang thang ven sông một tí, vì thời tiết khá tốt, thậm chí còn có chút nắng.

Thấy ngay là ông già tật nguyên đang ngồi hí húi viết lách. Tôi lại thấy ông viết ra mấy tờ giấy mà chưa có quyển vở nào. Ông nhìn thấy tôi và mỉm cười, vầy vầy, tôi cũng vầy lại. Tôi quay trở về nhà, lục xem nhà tôi có quyển sổ nào to dày không, tìm ra được một quyển, kiểu sổ tay ghi chép, chắc cầm từ Việt Nam sang hay mẹ cầm về từ cơ quan. Xuống nhà đưa cho ông già: "Can you write into this note so you won't lose your work?" (Ông có thể viết trong cuốn sổ này để không bị thất lạc bản thảo nữa) . Ông già nhìn tôi rồi đưa tay lên ngực nghiêng nghiêng theo kiểu rất xúc động. "Thank you lovely, how have you been?". Tôi tóet miệng cười, kể cho ông nghe tôi đã có một buổi Valentine vô cùng lãng mạn. (Tôi là người rất thích tâm sự với những người cũng...hơi xa lạ như vậy). Ông trợn mắt, rồi vỗ tay: "Told ya, magic happened, what a lucky guy, i'm already jealous" (Điều kỳ diệu đã xảy ra, quả là một chàng trai may mắn, tôi thấy ghen tị đó) rồi ông cười. Tôi hỏi ông tiểu thuyết đã đến đâu rồi , ông nói đã gần tới năm 45 và thằng bé bắt đầu lớn rồi, nó đang đi tìm bố mẹ. Đó là một thằng bé Do Thái. Tôi chúc ông viết xong sớm để cho tôi xem. Tôi nói chiều nay Ryan tới đón tôi mà ông ngồi đây tôi sẽ dẫn Ryan tới gặp ông. "Really, what a pleasure, ok show me the lucky guy girl, i'll knock him off" (Tất nhiên rồi, hay chỉ cho tôi chàng trai may mắn đó, tôi sẽ hạ gục anh ta). Thật là ngộ nghĩnh!

Tôi về nhà ăn phở. Anh chủ gọi điện, hỏi tôi nghỉ à? Tôi bảo vâng, anh hỏi tôi chiều có rỗi không anh định mời tôi đi ăn tiếp, chỉ có hai người. Tất nhiên là tôi từ chối, tôi nói thứ hai tôi sẽ tới và cũng muốn hỏi anh một vài thứ. Anh chủ có vẻ hơi buồn.

2h, Ryan tới đón tôi. Tôi rất hồi hộp. Lần này tôi sẽ được gặp anh trong ánh sáng ban ngày chứ không phải trong siêu thị, tàu điện ngầm, bóng đêm hay ánh đèn mờ mờ của quán bar. Hôm nay anh đi một chiếc xe ô tô con có sơn hai màu xanh đỏ trông rất buồn cười và cực kỳ dễ thương.

"Hey hey hey.." Anh mở cửa, nháy mắt nhìn tôi. Tôi bảo anh dừng xe chút đi gặp một người. "Who is it?" (Ai vậy em?). "Just an old and very cute man" (Một ông già rất dễ thương). "Haha, you attract to even old man, did you hurt him with your eyes?" (Em còn thu hút cả người già nữa hả, em có làm đau ông ấy bằng đôi mắt của mình không thế?). "I bet you're the only victim, haha" (Em cược là chỉ có mình anh là nạn nhân thôi). Tôi cũng bắt chước nháy mắt. Ôi, nhìn anh trong ánh nắng hiem hoi của mùa xuân này sao mà...thích thế không biết. Nhìn anh ban ngày trông ra chất châu Á hơn buổi tối, tôi thích nhìn nụ cười của anh kinh khủng. Nắm tay tôi đi ra ven bờ sông, anh cúi xuống hít một cái trên tóc của tôi, sao mà đáng yêu thế, nhưng tôi chưa biết cách...thể hiện lại thế nào.

Ông già đang ngồi mãi mê viết, thấy tôi và Ryan ông khựng lại một lúc, rồi lại đưa tay lên ngực: "Oh wow, what a pretty boy lovely, no wonder he takes this beautiful girl" (Ồ, một anh chàng đẹp trai, không ngạc nhiên gì anh ta đi cùng cô gái xinh đẹp kia). Họ bắt tay nhau, ông già gật gù. "To be honest, i haven't seen that many beautiful men in my life" (Nói thật, cả đời tôi chưa bao giờ gặp anh chàng nào đẹp trai đến thế!). Tôi buồn cười cách dùng từ của ông, hình như ông không thích dùng từ handsome. Người đàn ông của tôi phải là handsome chứ. "But you've seen many beautiful girls like me?" (Vậy ông có gặp cô gái nào xinh như cháu chưa?) "Oh no, you, it's Never" (Ồ, chưa bao giờ). Được thể Ryan chêm vào: "She has painful eyes and she hurt me". Vui vui, tôi muốn hét lên một tí nhưng thôi, hihi. Tự nhiên phút giây ấy tôi thấy họ như...bố và anh trai tôi vậy! Đi trên xe, đài radio của Ryan bật đến bài 100 years của Five for fighting, tôi ngồi hát theo, anh cũng hát theo, thế là hai người vừa hát vừa cười. Anh bảo tôi sao bài gì cũng thuộc được thế? "Would you sing for me?" (Em có thể hát tặng anh không?) "i will, but i'm shy" (Một lúc nào đó nhưng em ngại lắm). "You're shy to even me?"(Em ngại cả với anh ư?). "I'm shy to anyone but myself" (Với tất cả mọi người trừ em). "I want you to be shy to anyone but yourself and me!" (Anh muốn em ngại với tất cả trừ anh và em).

Anh nói sẽ dẫn tôi tới gặp ban nhạc của anh, họ rất tò mò về tôi và hôm nay là buổi tập nhạc của họ, họ muốn tôi tới chơi, họ muốn biết cô gái đã làm chàng Ryan đẹp trai của họ mất ăn mất ngủ một thời gian là cô gái như thế nào vậy. Tôi thích điên lên được, vì tôi thích xem tập nhạc, lại có hy vọng sẽ được xem Ryan đánh đàn. Hét lên sung sướng, ngả thật mạnh ra đằng sau rồi ra về...mơ màng. Ryan cười đầy sáng khoái và thốt lên: "You are so lovely". Lúc đó tôi cũng thấy mình thật là...lovely.

"You're gonna sing something there OK? Would you dare?" (Em sẽ hát chứ? Em có ngại không?). Ryan "đề nghị". Thú thực tôi chả thuộc bài gì cho hết và cũng không phải là tự tin. Tôi lắc đầu quầy quậy. "Why don't you sing instead?" (Sao anh không hát thay em?). "I already did, but for you i will again" (Có chứ, và hát cho cả em nữa).

Ban nhạc tập trong phòng...thể thao của một ngôi trường bên Queens, có lẽ học sinh nghỉ nên họ mượn chỗ này làm chỗ tập tành. Ban nhạc có 5 người nếu tính cả Ryan, một bass, một drum, một keyboard, hai guitarists và ai cũng có thể hát. Lúc bước vào tôi nghe thấy một bản tình ca tiếng

Tây Ban Nha. Hôm nay không chỉ có mỗi mấy người mà còn có cả mấy cô gái Tây Ban Nha nữa. Vừa thấy tôi và Ryan đã có tiếng huýt sáo và vẫy gọi. Tiếng trong này hơi vang vọng nhưng thế mới là...sân khấu. Mấy cô gái nhìn thấy Ryan là hét ầm lên rồi. "Hey Ryan, hey Ryan" rồi hỏi tới tấp: "Are you his girl friend??huh huh?" (Cô là bạn gái anh ấy phải không?) . "This is Hà Kin, my beautiful lady, she's Vietnamese" (Cô gái xinh đẹp này là Hà Kin, cô ấy là người Việt Nam). "Oh, wow, Vietnamese, nice to meet you!" (Ồ, người Việt Nam, rất vui được gặp cô). Và họ giới thiệu cho tôi từng thành viên. Ryan rời tay tôi và cầm lấy guitar. Tôi hồi hộp! Nhạc nổi lên và theo đề nghị tôi được nghe vài bản nhạc Tây Ban Nha, hay không thể tả. Mấy cô gái rú lên, được biết họ đều là chị em và bạn gái của mấy chú trong ban nhạc. Tôi chợt nhớ ra sao Ryan không dẫn em gái mình tới đây, có lẽ do chờ tôi đi chăng?

Thế rồi, đang say sưa với âm nhạc thì bất ngờ một nhân vật xuất hiện!

14

Nhân vật mới xuất hiện là một cô gái! Không xa lạ gì khi thỉnh thoảng tôi vẫn nhắc tên, đó chính là cô trợ lý GARBRIEL!

Cô nàng xuất hiện ở đây đủ để thấy cô ta cũng thân thiết với Ryan và ban nhạc thế nào. Tôi nhìn thấy là hơi khó chịu rồi, không phải vì ghen tức, mà vì cô ta đã ỉm đi giấy nhắn của tôi, chẳng nhẽ nhảy ra hỏi cho ba mặt một lời? Cô ta quen cả mấy cô gái Tây Ban Nha kia nữa, mấy anh chàng trong ban nhạc cũng nháy mắt mỉm cười. Thế rồi cô ta nhìn tôi: "Oh, are you the girl who the other day came to my father's office??" (Ồ, có phải cô là người cách đây ít lâu đến phòng nha của bố tôi không?). Một nàng Spanish rú lên: "She's Ryan's girl friend" (Cô ấy là bạn gái của Ryan). "WHAT?" Giọng Gar thét lên đầy mỉa mai, rồi đoạn quay ra nhìn Ryan: "You have no girl friend Ryan, i am your only girl friend, Ryan!!!" (Anh không có bạn gái, Ryan, em là bạn gái duy nhất của anh!). Tôi thấy khó chịu, đây không phải là đùa cợt mà là ghen tuông thật rồi. Ryan bỏ đàn ra rồi nói: "Calm down, how did you get here?" (Bình tĩnh nào, em đến đây có việc gì thế?). "Duh, you think i don't know what you are doing?" (Anh nghĩ là em không biết anh đang làm gì à?). Mọi người tự nhiên lặng im vì thái độ rất đối khó chịu của cô trợ lý. Ryan tỏ ra xấu hổ hay cảm thấy có lỗi với tôi: "She's joking Kin, i'm not her boyfriend!!" (Cô ấy đùa thôi Kin à, anh không phải bạn trai cô ấy!).

Mấy anh chàng ở ban nhạc sau khi dừng lại xem trận chiến nho nhỏ liền hét lên át đi, anh Hugo đánh trống bùm bụp, vừa đánh vừa hát cứ như không có chuyện gì xảy ra làm cô nàng cứ đứng hằm hằm, rồi nhìn Ryan lắc đầu ra vẻ vô cùng giận dữ. Lúc đó tôi không biết phản ứng ra sao, chỉ lặng im. Rồi tôi nói để "hạ nhiệt", đề phòng nàng lao tới đánh tôi: "Hey Garbriel, we've just known eachother for somedays, calm down, you can take your Ryan home later" (Garbriel, chúng tôi mới chỉ biết nhau vài hôm, bình tĩnh đi, cô có thể đưa Ryan về nhà". "Oh yeah, good, if that so, you can leave now!" (Hay đấy, nếu thế thì cô có thể đi bây giờ rồi đấy) Ryan đi thẳng xuống: "What the hell is wrong with you Gar? Leave her alone, you know there's nothing between us" (Có chuyện quái quỷ gì với em thế hả Gar? Để cô ấy yên, em biết là giữa chúng ta không có chuyện gì mà)". Rồi

không nói thêm câu nào nữa Ryan lôi Gar xềnh xệch ra khỏi phòng thể thao. Mấy nàng Spanish cứ nhìn nhau cười, rồi lại nhìn tôi ra chiều thông cảm, tôi nhún vai. Thích quá, lần đầu tiên được...đánh ghen!

Có vẻ như họ cãi cọ với nhau một hồi ngoài đó. Đúng là cảm giác của tôi không có sai, rõ là họ có mối quan hệ gì. Tôi hỏi cô nàng Spanish đứng cạnh: "She's his girl friend?" (Cô ta là bạn gái của Ryan à?) "I don't know, i've seen her several times going here with Ryan, they don't seem to be a couple, you are more like his girl friend than her" (Tôi không biết, có nhìn thấy cô ấy đi với Ryan vài lần, nhưng họ trông không có vẻ là một cặp, cô giống bạn gái của anh ấy hơn). Cứ như là một lời an ủi vậy, tôi bụm miệng cười nhưng thực lòng cũng hơi run run vì tôi chưa bao giờ gặp hoàn cảnh như vậy. "We'd love to make her mad, haha" (Chúng tôi thích làm cô ấy nổi điên lên). "Damn, she's so jealousy, that's scary" (Cô ấy ghen tuông thật đáng sợ) - Tôi thốt ra. Một cô khác nhìn tôi cảnh báo: "Yeah, be careful!!!" (Cẩn thận đấy!).

Ban nhạc nghỉ một lúc, còn đôi kia mắt nhắm tịt, không hiểu đi đâu. Mấy anh của ban nhạc xuống nói chuyện với tôi. Một anh ra hỏi han: "You're scared? Don't be scared! She's nice sometimes, haha, you'll get more once you are Ryan's girlfriend, Garbriel is not the only one, haha" (Cô sợ phải không? Đừng sợ, thi thoảng Gar cũng dễ thương, cô còn gặp nhiều chuyện như vậy khi là bạn gái của Ryan, Gar không phải là duy nhất đâu). Nghe đã thấy run rồi, một nàng Garbriel thôi chứ thêm vài nàng nữa thì chắc tôi về Việt Nam luôn cho nhanh.

Cuối cùng Ryan quay trở lại. Anh cầm chai nước tu lấy tu để, rồi nhìn tôi, xem phản ứng của tôi ra sao. Tôi cũng...bình thường thôi. Nếu họ có là yêu nhau thì tôi cũng chả xen vào được. Nhưng tôi muốn biết về mối quan hệ này.

6h kém, chúng tôi ra về, tôi bảo Ryan có bận gì không, có muốn ra chợ Tàu ăn quán ăn Việt không. Tôi muốn giới thiệu vài món ăn Việt cho Ryan. Ryan đồng ý.

Xe phóng sang Manhattan về downtown. "I'm sorry, so much sorry, i don't know how she got to the rehearsal, she's mad" (Anh xin lỗi, thực sự xin lỗi, không hiểu sao cô ta lại làm loạn lên như thế, cô ta điên rồi). Ryan bắt đầu phân trần. "No, its OK, if she's your girlfriend, i mean..." (Không sao, nếu cô ấy là bạn gái anh, em cho là...) "No, i don't love her and she has never been my girlfriend!!" (Không, anh không yêu cô ta và cô ta chưa bao giờ là bạn gái anh cả). "It seems like she's madly in love with you" (Có vẻ cô ta yêu anh điên cuồng). "She's crazy, listen to me, ignore her, totally clear her out of your mind, i'll promise not to let her to come near you" (Cô ta điên rồi, nghe anh, mặc kệ cô ta đi, anh hứa sẽ không để cô ta lại gần em nữa). Tôi cười: "Uh huh, haha, you're gonna meet her at work tomorrow, don't you?" (Uhm, mai anh lại phải gặp cô ta ở chỗ làm phải không?). "All set!! By the way, i'm going quit the place soon!" (Anh sẽ sớm đi khỏi đây!). Ryan trả lời bình tĩnh rồi nhìn tôi nháy mắt! Tự nhiên tôi không biết mình có lỗi gì không nữa.

Chúng tôi tới quán ăn, ông chủ quán ăn nhìn thấy tôi mới tới ngày hôm qua liền chạy ra chào niềm nở (chắc vì tôi là bạn của Billy và Cheryl kia). Cả quán ngoái lại nhìn tôi và Ryan, mấy nàng người Hoa ngồi ở góc xì xào về chàng Ryan của tôi. Ông chủ quán cũng phải ghé tai tôi thốt lên: "Trời,

đẹp trai dễ sợ ha!!!" rồi "Người nước nào dzậy?" "Ah, lai tạp ạ" tôi trả lời ngắn gọn cho họ đỡ hỏi nhiều. Và lại ăn uống vui vẻ, tôi cũng nhanh chóng quên đi cô Garbriel đáng sợ kia, vừa ăn vừa tự hào vì là tâm điểm chú ý của cả quán ăn. Ryan kể cho tôi nghe về gia đình, tôi tỏ ý muốn gặp cô em gái, Ryan bảo khi nào có dịp sẽ dẫn em gái tới chơi với tôi!

Rồi lại ra về, hôm nay Ryan có phần hơi buồn vì chuyện mới xảy ra, ít nhiều cũng hơi "mất mặt" với tôi. Tôi muốn chỉ cho Ryan xem cửa hàng spa tôi làm cũng ở chợ Tàu. Ryan lái xe qua, và khi gần tới nơi, tôi bắt gặp một chuyện đầy thắc mắc...

15.

Tôi thấy Billy và bà chủ Mei Chow !!!

Xe của Billy, anh chủ, đang đỗ bên đường, Billy ngồi trong. Bà chủ Mei Chow đi ra từ tiệm thuốc, mặt mũi hớn hờ. Nếu thế thì chả có gì thắc mắc. Nhưng tôi nhìn thấy hơn cả thế. Bà chủ chui vào trong xe, kéo lấy anh chủ...hôn chụt một cái, rồi hai người mặt sát mặt nói chuyện với nhau rất tình tứ. Chính vì vậy nên họ không thấy xe tôi và Ryan đi qua, tôi còn ngoái lấy ngoái để xem lại cho chắc, nhưng cũng giục Ryan đi nhanh khỏi chiếc xe đó kéo họ nhìn thấy tôi thì cũng không tiện lắm. Ryan hỏi tôi rằng tôi quen họ sao, tôi nói rằng một là ông chủ tiệm nail, một là bà chủ tiệm spa. Nhưng sự thật là lúc đó tôi cũng rùng cả mình, bởi vì bà Mei Chow tuy rằng có đẹp nhưng là....đẹp lão rùi, lại cặp kè với anh chủ có hơn 30 tuổi. Mà hơn nữa là, mối quan hệ của anh này với cô gái xinh đẹp Sheryl Chow thì sao? Yêu cả mẹ lẫn con à? Đừng nói là ...yêu cả tôi nữa nhé. Tự nhiên thấy rờn rợn. Đúng là cái...chồn này lắm điều kỳ lạ!

Xe đi qua tiệm spa, tôi chỉ qua cho Ryan thấy thôi, cũng không muốn ở lại lâu vì cứ thấy sờ sợ cái đôi kia thế nào đó. Tôi hỏi Ryan xem anh có vừa thấy cảnh cái đôi già già trong xe hôn nhau không? Ryan nói rằng anh không để ý. "What do you think of a 60 years old woman falling in love with a over 30 years old man?" (Anh nghĩ sao nếu một bà già 60 tuổi yêu một người đàn ông hơn 30 tuổi?). Ryan phá lên cười, "Is that so? Love is ageless, Kin" (Có chuyện đó sao? Tình yêu không giới hạn tuổi tác mà Kin). "Yes, ageless so you can fall in love with anyone!" (Vâng, không giới hạn tuổi tác vì thế anh có thể yêu bất kỳ ai). Tôi "kết luận" đầy mỉa mai. Kể ra thì, họ yêu nhau cũng không có sao, nhưng nếu yêu cả cô con gái nữa thì tội tệ quá. Tôi quá đỗi tò mò đi, anh chủ của tôi phức tạp hơn tôi tưởng nhiều!!! Ryan chêm vào: "And since they are both rich, they can double their wealth with their love, age means nothing here, you think so too?" (Và vì họ cùng giàu có, họ có thể nhân đôi của cải với tình yêu, tuổi tác lúc này không có ý nghĩa gì cả, em có nghĩ thế không?).

Ryan kể rằng anh rất thích biển. Ngày trước bố anh làm hải quân đi viễn xứ khắp nơi và ông hay kể cho anh nghe về những hòn đảo ông tới. Tôi hỏi anh có thích ngọn hải đăng không? Bởi nơi tôi sống trên đảo có một ngọn hải đăng cũ rất đẹp. Khi nào trời sáng và nắng ráo tôi sẽ rủ anh đi bộ về cuối đảo chơi. Mắt Ryan sáng rực lên, anh nói mình thích đi biển hơn là học Y.

Ryan hỏi tôi có thích xem phim không? Anh muốn rủ tôi đi xem phim. Tôi biết anh là tuýp người rất bận rộn, có vẻ anh đang cố gắng để đưa đón tôi đi chơi. Hoặc anh đang cố gắng "bù đắp" cho

những gì xảy ra. Tôi nói rằng đừng lo, tôi không buồn vì chuyện buổi chiều, và tất nhiên đồng ý đi xem phim, bất cứ lúc nào anh rỗi rãi. Chúng tôi nói chuyện khá nhiều. Tôi nhận ra Ryan là một người đàn ông sống rất tình cảm cho dù đôi lúc anh cũng khiến tôi hơi giật mình nếu không cười vì trông...lạnh quá, và có vẻ hơi khó gần. Có lẽ do ngoại hình, chắc hẳn khi nhìn thấy một người đàn ông đẹp ở ngoài đời, ta cũng thấy phần lớn là họ toát ra về...khó gần. Tôi cảm nhận vậy!

Xe về đến nhà, Ryan hỏi tôi: "You're not ready for a kiss right?" (Em vẫn chưa sẵn sàng cho một nụ hôn sao?). Tôi đỏ cả mặt, và nói rằng anh có thể hôn tôi...lên má. Chừng nào tôi còn chưa rõ mối quan hệ của anh với cô trợ lý hay là...cô nào khác thì chỉ thế thôi! "OK, i'll do it, but your lip is my desire" (Ok, nhưng đôi môi kia mới là nơi anh khao khát!), Ryan nháy mắt. Ryan không hôn lên má mà cắn nhẹ và tai tôi khiến tôi nóng cả người (tôi thích hành động này hơn cả hôn), rồi hít hít mái tóc. Hành động quen thuộc Ryan đã luôn làm kể từ ngày tôi gặp anh.

Trở về nhà, cảm thấy hơi...hoàn hồn. Một ngày thu hoạch đáng kể những sự kiện khá hay ho. Tôi tự nhủ: "Đến tuổi cuộc sống nó phải phức tạp thế".

Đúng thế, đêm đầy khó ngủ thật, toàn suy nghĩ về Ryan, về anh chủ, bà chủ, nàng Garbriel và nàng Shery Chow, và cả ông già viết tiểu thuyết nữa. Ngày mai đi làm, có cả tá điều thắc mắc về anh chủ, nhưng tể nhị thôi.

Không ngủ được nên tôi tới tiệm nail sớm. Anh chủ ngạc nhiên khi thấy tôi đến sớm, hôm nay cô làm cùng cũng đã đi làm, tôi thấy đỡ ngọt ngào hơn khi phải chỉ có mình tôi và anh chủ. Chẳng hiểu sao hôm nay tôi nhìn mặt anh chủ cứ thấy nét...đều đều. Tôi hỏi: "Sao bữa có bạn em gọi tới hỏi em anh không đưa máy cho em?". "Ừa, là hỏi em hả? Mà hỏi nào vậy? ". "Hôm nọ đấy, thứ bảy đấy, anh ấy tên là Ryan, sao anh không đưa máy cho em?" "Ừa, anh không thấy có nói mà, anh chỉ thấy có hỏi khách và cô Lyn (là cô làm cùng) thôi mà cưng?". Mặt anh này chói như thật, xạo quá đi. Thôi tôi chả trách nữa, tôi dặn Ryan gọi về nhà, chẳng nào ban ngày tôi cũng chả đi đâu được. Nhưng thấy có gì đó thất vọng và đổ vỡ!

Có lẽ Billy cũng hiểu là mình đã làm sai. Anh dịu giọng và hỏi han tôi rằng tôi đã có bạn trai rồi sao. Tôi nói rằng tôi chẳng có ai cả, tôi không thích có bạn trai. Billy cười, tôi bắt đầu thấy ngại ngại cái chồn này. Và hôm đấy chúng tôi nói chuyện với nhau ít hơn, Billy rất hay nhìn thái độ của tôi, tôi vờ không để ý. Thứ hai cũng ít khách, tôi hay ra ngoài chơi cho dễ thở!

Tôi cũng để ý, Billy hay có điện thoại bằng tiếng Hoa, giọng nói rất truyền cảm, đích thị là nói với...gái, là Sheryl hay bà Mei đây? Tôi không hiểu lắm mối quan hệ của họ nữa. Billy thấy dường như thấy tôi thắc mắc về gia đình của Sheryl. Anh nói rằng gia đình của bà Chow là gia đình quý tộc rất danh tiếng từ thời Mãn Thanh. Bà của Mei Chow là một Cách Cách gì đó tôi không nhớ nữa. Sau này di tản sang Anh, Mỹ và Hong Kong hết. Sheryl sinh tại Hong Kong nhưng em gái sinh tại Mỹ. "Sheryl xinh thật đấy nhỉ, trông đáng cả 2 mẹ con rất quý phái", tôi nói. "Ồ, nhỏ em mới xinh nè, khi nào em gặp nha!". Hừm, lại em nữa!!!

Một ngày thứ hai không vui vẻ cho lắm, Billy cũng buồn buồn, chắc do tôi không vui.

Lại tới thứ ba, tôi xuống spa. Lần này tôi cũng nhìn bà chủ thấy...khang khác, khác thể nào thì...khó tả!

Cô gái người Việt hôm nay cứ tíu tít, hỏi tôi Valentine có gì vui không? Tôi nói vui lắm. "Ahh, xạo ghê, thể mà nói là chưa có bồ". Hôm nay cô gái này về sớm vì có việc. Tôi 5h mới về. Và, xuống bến xe điện ngầm, nhân vật tiếp theo lại xuất hiện, nhảy thẳng đến trước mặt tôi. Người này là một người mà sau này về Việt Nam, được đồng bạn bè của tôi biết tới nhất, và một số người đã được diện kiến, một vỏ bọc hoàn hảo cho tôi sau này, lại là ai đây???

16

Đó là một người đàn ông tên là Ronie. Một chàng trai lai Việt Nam và...Tây Ban Nha (của châu Âu chứ không phải là châu Mỹ). Anh ta là bạn trai của cô gái Việt Nam ở tiệm spa (quên chưa giới thiệu cô gái đó tên là Huyền, tên tiếng Anh là Helen) mà tôi đã kể phần gần đầu câu chuyện.

Một anh chàng rất đẹp trai nhưng nhỏ con. Anh ta đi tới và tỏ ý muốn làm quen và nói chuyện với tôi. Và việc đầu tiên là tôi nhìn quanh xem có cô nàng người Việt kia ở đó hay không, thật ngạc nhiên là họ không đi cùng nhau. Ronie nói bằng cái giọng một vùng nào đó ở miền Nam rất khó nghe. Cũng phải một lúc tôi mới hiểu được Ronie đang nói chuyện gì với tôi.

- Anh là Ronie, anh coi thấy em dăm ba lần ở tiệm spa rồi, em là Hà Kin đúng hông?

- Vâng, anh là bạn trai của Helen à? Sao hai người không đi với nhau vậy?

- Cô ấy về trước rồi, anh qua đây có việc tình cờ làm quen với em luôn.

- Dạ, có gì đâu ạ, sao lại muốn làm quen ạ?

- Vì anh trông em rất hay, ấn tượng từ lần đầu nhìn thấy ở tiệm spa đó. Anh dự định phải nói chuyện với em một lần.

Tôi không thoải mái cho lắm vì tôi không thích lằng nhằng dây dưa với cô gái kia, và mặc dù cũng quen với việc được làm quen như vậy nhưng chả hiểu sao tôi thấy hơi ngại. Vì thường như vậy là người ta có ý với mình.

Ronie có một đôi mắt màu nâu nhạt rất đẹp, miệng nhỏ và một ngoại hình cực kỳ khó đoán tuổi. Tôi nghĩ anh chừng chắc 26 gì đó. Sở dĩ nói Ronie được nhiều người biết tới vì sau này về Việt Nam, đây là nhân vật duy nhất được tôi nói tới và vì một số bạn bè tôi ở Học viện đã được gặp khi sang New York thi Luật (và được các bạn khen đẹp trai nức nở), và cũng là nhân vật sau này ở bên tôi nhiều nhất!

Ronie nói rằng mấy lần định "rình" tôi ở bến tàu để nói chuyện nhưng vì tôi đều đi rất nhanh và vì Ronie hay phải đi với Helen. Tôi không tỏ ra mặn mà cho lắm và trả lời nhạt gừng. Tôi cũng không muốn Ronie sẽ đi cùng với tôi tới bến vì anh chàng này sẽ bám theo tôi tới tận nhà cho mà xem. Kể mà có ai nhìn thấy chúng tôi đi với nhau mà tới tai Helen thì không hay chút nào. Manhattan nói riêng và cả New York city nói chung dường như khá nhỏ bé vì con người rất hay chạm mặt nhau. Có ngày một lần tôi đi 3 lần đều gặp một người ở trên cùng toa tàu điện ngầm. Và thậm chí cả mấy người homeless (vô gia cư) quen thuộc cũng được gặp đi gặp lại khắp nơi. Vậy nên lỡ may bạn tới New York mà bị tiếng sét ái tình giống như tình cảnh trong bài hát "You are beautiful"

của James Blunt hay là như tôi...với Ryan thì cũng không phải là vô vọng khi đi tìm người đầu nhé!

Ronie nằng nặc xin tôi số điện thoại nhà. Được biết Ronie đang làm ở một tiệm nail trên phố Harlem, chủ tiệm là mẹ của Helen, mẹ của Helen rất muốn hai người thành đôi để sau này Ronie sẽ thay mặt "mẹ vợ" quản tiệm, và nghe nói Ronie cũng là một thợ lành nghề và được rất nhiều khách hàng nữ thích (thì nhìn chàng cũng lung linh ra phết đấy mà). Tôi hỏi khi nào thì hai người cưới, Ronie nói rằng anh ta là một người thích bay nhảy và không sẵn sàng cho cuộc sống gia đình. Ronie mới chỉ đến New York được 2 năm, thời gian trước đó anh ta làm nail ở Florida, làm con nuôi của ông bà chủ tiệm dưới đó, nhưng thích bay nhảy nên đi lung tung, có thể anh ta sẽ lại chuyển đi bang khác một thời gian nữa. Nhưng bố mẹ của Helen có vẻ dùng chiêu con gái để giữ Ronie lại. Ronie cảm thấy rất khó xử. Đấy, đại loại bắt đầu được nghe trút như thế đấy.

Qua nói chuyện cũng đủ biết đây cũng là một con người khá đào hoa, tính tình phóng khoáng, có tài (là cạ cứng của tiệm nail mà), nhưng có vẻ hiểu biết về Việt Nam và...xã hội hơi có hạn. Ronie có mấy câu hỏi cực kỳ ngây thơ kiểu: "Ở nhà em có thấy mấy gã Việt kiều hay đứng trước cổng trường đại học săn ghẹ không?". Ronie cũng nghĩ rằng tôi ngây thơ lắm, chắc hẳn anh chàng này không biết rằng hiểu biết về New York anh ta chẳng bằng một phần mấy tôi. Tóm lại là tôi không có cảm tình cho lắm. Tôi cho Ronie số điện thoại tiệm nail của Billy. Kể đôi lúc buồn ngủ quá anh ta gọi đến cho tôi tỉnh ngủ và trêu tức Billy cũng là một điều hay. Ronie nói nhiều và đa phần tôi phải cảnh giác trước những gì của anh ta dò hỏi. Tôi thắc mắc Ronie bao nhiêu tuổi, tôi nhìn anh ta không tới 26 tuổi. Ronie cười đắc chí và không nói gì.

Tôi đã phải đi quá khu đảo để Ronie không biết thực sự tôi ở khu vực nào. Tôi giả vờ lên một phố khá xa đảo một đoạn, đợi Ronie đi khuất tôi sẽ bắt taxi đi ngược lại, thật là mất công nhưng không có cách nào khác. Ronie đòi đưa tôi về tận nhà nhưng tôi bảo được rồi vì tôi còn đi xe bus nữa. Anh ta cũng biết ý và nói hẹn gặp tôi. Trước khi chia tay còn bảo tôi nếu muốn wax lông mày ra tiền thì tới chỗ anh ta làm rất đông khách! Điều này khiến tôi suy nghĩ, vì không phải là tôi cần khách, mà vì tôi bắt đầu sợ thái độ của Billy và đến một lúc nào đó có thể tôi sẽ phải ra đi.

Tôi về và muốn gọi điện cho Ryan nhưng số của Ryan chỉ có voice message, gọi liên tục mà không được, tôi đồ rằng có thể Ryan đang ở một nơi sóng yếu hoặc đang đi tàu điện ngầm, hoặc tắt máy. Tôi cứ thấy chán chán.

Thế rồi 11h, đang xem Friends thì có điện thoại. Tôi nhắc vội. Thật tiếc, đó là Billy. Billy hỏi tôi làm gì và đã ăn uống chưa, sao không đi chơi. Chuyện nhạt như nước ốc và chán chán. Billy lại bảo mai dẫn tôi đi ăn nhé, tôi lại ngại ngại. Billy nói, ngày mai sẽ dẫn tôi đi gặp em gái của Sheryl. Cuối cùng, vì sự tò mò và vì vẻ đẹp được qua miêu tả mà tôi đồng ý đi, và Billy lại ấn định ăn tối, rồi có thể đi xem phim. Câu nói này làm tôi nhớ tới Ryan. Sao hôm nay Ryan không gọi cho tôi nhỉ? Và tôi cũng không hiểu Billy và cô bé kia sẽ có thái độ thế nào. Họ toàn là những người kỳ lạ, tôi nghĩ thế!

Lại một ngày buồn tẻ trôi qua. Tôi và Billy ít nói chuyện với nhau hơn, tôi không biết có phải tôi đang cường điệu hóa thái độ của tôi lên không, vì thực ra đã có chuyện gì xảy ra đâu và Billy cũng đâu biết tôi đã nhìn thấy gì nên anh ta cũng tỏ ra khó hiểu.

Buổi chiều, Billy nói rằng cô bé sẽ tới đây và ba chúng tôi sẽ đi với nhau. Cô bé đang thực tập gì đó ở khu vực này, đang học một trường Art and Design nổi tiếng của công ty thời trang New York. Và tôi đã được gặp "cô bé" ấy. Một cô gái mà vừa bước vào tôi đã giật mình vì...xinh đẹp. Kiểu xinh đẹp cực kỳ ưa nhìn và cực kỳ quý phái. Bà khách tôi đang quét sơn tay vừa ngoái nhìn thấy mà cứ há hốc mồm nhìn, tôi thấy ghen tị vì bình thường bà ấy vẫn khen tôi xinh, nhưng giờ thì tôi không là đối thủ. Cô gái ấy có một cái tên rất dễ thương : Lavender - Hoa oải hương. Nghe chừng tên tiếng Trung cũng chính là Hoa Oải Hương. Được gọi ngắn gọn là Lave. Lave có một làn da trắng mịn tuyệt đẹp, mái tóc đen và dài óng, lông mi dài cong vút và một cái miệng cực duyên, có hai lúm đồng xu nhỏ xíu, một chiếc mũi thẳng dài nhưng hơi hếch bên cánh mũi, và một cái khuyên mũi nhỏ xíu rất đáng yêu. Kiểu xinh rất duyên mà người ta ngắm mãi không chán. Nếu cô chị Sheryl xinh 6 thì Lave phải xinh 10. Và nói thật rằng đó là cô gái châu Á đầu tiên trong cuộc đời mà tôi thấy xinh tới như vậy, kể cả diễn viên Hong Kong cũng phải xách Mercedes chạy theo dài. Lave còn khá cao nữa, mặc một chiếc áo choàng trắng có mũ và đôi boot trắng, cao hơn cả Billy, phải trên 1m7. Tôi đồ rằng Lave còn có thể là người mẫu nữa. Cô gái xinh đẹp quá làm tôi đã thấy ngại không dám đi bên cạnh rồi.

Lave rất thân thiện khiến tôi thấy dễ gần hơn, và rất hay cười, còn hay cười hơn cả tôi. Billy ghé tai tôi: "Nhỏ đẹp hông?". Tôi phải thốt lên: "Quá đẹp!". Cô gái đẹp và một cái tên cũng đẹp. Một người thế này thì bao chàng trai phải vây quanh đây?

Hôm nay ba chúng tôi sẽ đi ăn ở quán ăn Nhật trên Times Square. Lave nói bằng một thứ tiếng Anh khá chuẩn vì sinh ra ở đây. Lave đang học làm designer, tính tình trông vậy mà khá trẻ con so với vẻ bề ngoài quá hoành tráng như vậy. Dường như Lave rất thích tôi, chưa gì đã hứa dẫn tôi đi xem chỗ này chỗ kia, show thời trang này nọ. Trong cuộc nói chuyện của Lave với Billy hay nhắc tới một người nào đó tên là Josh, có thể là bạn trai của Lave. Vì thấy Billy hỏi hôm nay hai người đã gặp nhau chưa?

Chúng tôi đi ăn, Lave nói rất nhiều. Cô gái xinh đẹp nên lúc nàng dạo chân trên phố cả già lẫn trẻ trai gái đều ngoái lại nhìn, còn huyết sáo nữa. Tự nhiên thấy mình thấp bé và xấu xí ở bên cạnh. Nhưng mà cả tôi và Lave đều gây sự chú ý khủng khiếp và Billy xem chừng khá tự hào về điều đó. Và đó là hoàn cảnh tôi làm quen với hai con người, hai con người sẽ tạo cho các bạn cực kỳ nhiều bất ngờ ở những phần sau của câu chuyện. Đặc biệt Lavender - cô gái mang tên Hoa Oải Hương, những chuyện đã xảy ra với cô, gia đình, sắc đẹp, tình yêu...có thể viết thành một kịch bản phim thể loại bi kịch tuyệt hay! Tôi sẽ dành một phần tự truyện của mình để nói về nhân vật xinh đẹp này!

17.

Lave nói rất nhiều nhưng cứ một lát lại xì mặt xuống và phụng phịu với Billy bằng tiếng Quảng. Dưới ánh đèn cái khuyên mũi của Lave ánh lên xinh ời là xinh, và nó khiến sau này tôi về bị ám ảnh. Lave lát lại ngó điện thoại ý chừng chờ xem có ai gọi điện hay không. Tôi chợt nghĩ nếu mình có một cái cell chắc cũng đang mong ngóng chờ được Ryan gọi điện như vậy. Chàng Josh nào mà may mắn thế nhỉ, được sở hữu một cô gái như thế này chắc cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Tôi ngồi ngắm Lave một lúc, rồi cũng bắt đầu hoạt khẩu, vì tính tôi tò mò, không hỏi chuyện không được. Trước tiên là tôi khen, vừa khen vừa ngắm, Lave rất thích thú, nàng ngoái bên phải, rồi lại bên trái cho tôi ngắm và cảm ơn rồi rút. Đồng thời không quên...khen lại tôi là xinh và đặc biệt không kém, làm tôi cũng phồng cả mũi.

- I bet you have a dozen of boy friends! (Tôi cá là cô có cả tá bạn trai)

- You think? Everybody says so, but i'm in love with just one. i mean, sometimes your heart is stirred by lot of cool guys out there but then you are back to the one you love, that's me, i like lot of guys but i love only one and... (Chị nghĩ thế ư? Mọi người cũng nói vậy nhưng em đang yêu một người. Thi thoảng chúng ta cũng bị xao động bởi những anh chàng dễ thương nhưng rồi cuối cùng ta vẫn trở về với tình yêu của mình, em cũng thế, em cũng thích nhiều anh chàng nhưng chỉ yêu một người thôi...)

- (Ngắt lời) Your boyfriend is handsome i think (Tôi nghĩ bạn cô rất đẹp trai)

- Oh, he's f'kin gorgeous, the best man on earth, oh, haha, oh, sorry... (Ồ, anh ắt rất tuyệt vời, người đàn ông tuyệt nhất trên thế giới...)

Tôi phì cười vì kiểu nói chuyện vô tư của Lave, rất là American girl, và rất phóng khoáng. Chỉ thế cũng đủ hiểu nàng đang yêu bạn trai mình thế nào. Thôi thế là có thể loại khả năng Billy đang چرا nốt cô con gái xinh đẹp nhà người ta rồi.

- Are you living with your sister Sheryl? (Cô sống cùng chị Sheryl à?)

- You met her already? (Chị gặp chị ấy rồi à?) Rồi Lave quay sang Billy trợn mắt: "You should let me meet her first, are you taking this girl around all the time?" (Đáng ra anh phải để em gặp chị ấy đầu tiên, hóa ra anh đã đưa chị ấy đi khắp nơi rồi à?). Rồi Lave quay lại tôi:

- I bet you have a boy friend too don't you? (Em cá là chị cũng có bạn trai rồi phải không?)

Câu hỏi này của Lave tự nhiên khiến tôi thấy hơi buồn buồn. Vì cảm giác tôi và Ryan tới lúc này thực sự không đem lại cho tôi sự chắc chắn, và lại tự nhiên Billy im bật ngồi chờ câu trả lời của tôi làm tôi quyết định trả lời là:

- Nope, and i don't intend to get one here in New York, i must be back to my country for college this summer. (Chưa, và tôi cũng không có ý định có bạn trai ở New York, tôi sẽ phải quay lại quê hương để học đại học vào mùa hè tới)

- What? You will be back, oh, that's a pity. You're gonna stay here and work for my mother, that's better. i think you have boy friend in Vietnam, you're pretty too. (Chị sẽ phải về ư, thật đáng tiếc. Chị nên ở đây và làm việc cho mẹ em, thế tốt hơn. Em nghĩ chắc chị có bạn trai ở Việt Nam rồi, chị rất xinh)

- Oh no, in Vietnam i'm not. (Ồ không, ở Việt Nam tôi không được như thế đâu)

- Really? (Thật sao?)

Và chúng tôi cười âm. Nói chuyện với Lavender thật thoải mái. Thật hiếm khi trong một thời gian không dài mà tôi được gặp nhiều người xinh đẹp tới như vậy, tôi coi đó cũng là một sự may mắn!

Và điện thoại réo, Lave rú lên ngay và tươi tỉnh hẳn, nàng hỏi vu vơ xem chàng kia đang ở đâu, đang làm gì và nhớ nhung ra sao, nàng đang đi ăn, có một cô bạn mới xinh đẹp, và cứ thế cứ thế.

Tôi lại phải quay sang nói chuyện với Billy. Tôi hỏi bằng tiếng Việt:

- Lave sống với ai vậy? Chị gái hay với mẹ?

- Nhỏ sống với mẹ, chắc phải về sớm vì Mei không thích Lave về muộn, bữa khác xem phim vậy.

- Anh và Sheryl thế nào?

- Sao em lại hỏi thế?

- Thôi ăn nhanh rồi anh đưa Lave về đi, hôm nay em cũng mệt không hứng xem phim lắm. Nhưng mà anh nói đúng, bạn ấy xinh quá, thế này thì bao nhiêu người yêu nhỉ.

- Oh, nhỏ chung tình lắm, nhỏ chỉ yêu bạn trai của nhỏ thôi.

Tôi gật gù tỏ vẻ hâm mộ. Lave vừa nghe điện thoại vừa cười và ẩy vào vai Billy cứ như hiểu được chúng tôi đang nói gì.

Chúng tôi ăn xong và ra về, tôi tự đi về bằng tàu vì nhà của bà Mei ngược hướng, Lave phải về sớm. Hôm nay tôi vui và thấy dễ chịu hơn nhiều so với hôm đi cùng với bà chị Sheryl. Tôi cũng thấy có cảm tình hơn với Billy vì đã giới thiệu cho tôi Lave, một cô gái dù có không chơi được thì để...ngắm cũng được. Và tự nhiên tôi thấy mình "vị tha" hơn, Billy cũng đâu đến nỗi đâu, tất cả là cũng chỉ là ở mức tôi suy đoán thôi. Cứ cho là Billy và bà chủ yêu nhau thì cũng như Ryan nói đó, "love is ageless" (tình yêu không giới hạn), còn đã có bằng chứng gì là Billy cặp với cả Sheryl đâu. Tuy nhiên, tôi thấy Lave tuy nói nhiều và hay cười nhưng thoáng có nét gì đó u sầu, có lúc khuôn mặt xinh đẹp như có thể khóc ngay được. Là tôi cảm giác hay do người đẹp hay đem lại những suy nghĩ cho người khác như vậy?

Tôi trở về trên chuyến tàu F. Thấy vui vui vì được gặp Lave, nhưng lại thấy buồn và hơi lo lo về Ryan, chẳng hiểu sao Ryan không gọi cho tôi nhỉ. Có làm gì hay đi đâu cũng nói cho tôi biết tôi khỏi mong chứ?

Gió hơi buốt. Tôi đã về nhà. Việc đầu tiên, tôi lại hỏi có ai gọi điện không? "Có", thằng em tôi trả lời, "Có một anh tên là Ryan gì đó". Tôi mừng quỳnh, thế ra là có gọi sao. Tôi vội vàng nhắc máy gọi điện cho Ryan. Lại không nhắc máy. Một lúc sau tôi gọi lại, thấy tiếng ồn ào, và bên kia là một giọng...phụ nữ: "Ryan is not here" (Ryan không có đây). Rồi dập bụp một phát. Tôi hơi sững sờ. Hình như là giọng của Garbriel!

Và điện thoại lại réo lại!

18.

Tôi ngại ngần không biết có nên cầm máy lên không, chẳng biết là ai và có ý định gì. Mà cũng chưa...hoàn hồn nữa. Nhưng điện thoại réo ác quá, tôi không nghe thì bố mẹ tôi cũng thắc mắc mà nghe, thế còn phiền hơn. Thôi thì...nhắc!

- Hey, its me, Ryan, its Ryan. i tried to call you at home but you've been out(Anh đây, Ryan đây, anh đã gọi đến nhà em suốt nhưng em đi vắng).

(Tôi tự nhiên thấy tức điên lên được!)

- Was that Garbriel picked up your phone? Where are you? (Có phải Garbiel vừa nghe điện thoại của anh không? Anh đang ở đâu thế?)

- I'm with my band, i called you to watch our show today but couldn't contact, she's just took my phone, don't worry, my friend took her out (Anh đang ở chỗ ban nhạc, anh gọi điện cho em đến xem buổi biểu diễn của bọn anh hôm nay nhưng không gọi được, cô ấy chỉ giữa điện thoại hộ anh thôi, đừng lo, bạn anh đã đưa cô ấy về rồi).

- I had dinner with someone today so i missed your show, too bad. Are you still performing? (Em có hẹn đi ăn tối nên lỡ mất buổi diễn của anh rồi, tiếc quá. Anh vẫn đang biểu diễn à?)

- We're on a break, listen, this place is pretty far, but i'll drop by your place later a bit late, will you be able to see me? (Bọn anh đang nghỉ giải lao. chỗ này hơi xa, nhưng một lúc nữa anh sẽ đến chỗ em nh, em có muốn gặp anh không?)

- When would it be? (Khoảng mấy giờ hả anh?)

- Around 12? (Khoảng 12h)

- OK, call me when you are here! (Ok, gọi điện cho em khi anh đến nhé)

- All right honey, i miss you so much! (Được rồi cưng, nhớ em lắm)

- I miss you too! (Em cũng nhớ anh)

Vậy là một ngày lo lắng suy nghĩ đã được giải tỏa ít nhiều, dù sao cũng không tệ lắm. Garbriel đúng là cứ hâm hâm thế nào vậy, thực sự thái độ như vậy khiến tôi khó chịu lắm. Mà sao cô ta cứ bám theo Ryan mọi lúc mọi nơi như thế nhỉ?

Tôi cũng suy nghĩ về việc phải mua một cái di động. Ở đây cell khá rẻ, 50\$ là có thể một tài khoản của một hãng nào đó kèm theo một cái di động tặng kèm khá xịn luôn. Tất nhiên không có sim và chỉ được dùng trong nước Mỹ. Nhưng thế thì tôi phải thực sự đi làm để có tiền. Tôi lại nghĩ tới việc có thể tới chỗ Ronie làm việc.

12h 15 phút. Điện thoại nhà réo. Tôi nhắc vội vì sợ bố mẹ biết, mà biết chứ vì nó kêu ầm lên mà, bố mẹ tôi rất tò mò vì không hiểu tại sao giờ này tôi còn có người gọi, mà tôi cũng đâu phải quen nhiều người ở đây.

"I'm at the lobby, come down". (Anh đang ở tiền sảnh rồi, em xuống đi)

Tôi xuống nhà, Ryan đang ngồi trên ghế chờ của phòng lobby. Thấy tôi đi ra từ thang máy anh đứng dậy ngay. Tôi rất muốn đi tới ôm Ryan và nói rằng cả ngày hôm qua và hôm nay tôi rất nhớ anh. Nhưng tôi chưa kịp làm thế thì Ryan đã...ôm tôi trước: "i miss you so much" (Anh nhớ em quá). Tôi thấy mình nhỏ xíu trong vòng tay của Ryan. Ryan có một mùi nước hoa rất đặc biệt, tôi

không rõ đó là mùi gì nhưng nó gợi nên một điều gì đó cực kỳ đàn ông và ấm áp. Tôi ôm lại anh, anh lại hít hít vào mái tóc của tôi. (Tôi biết Ryan thích hít tóc nên đã kịp thời...xịt một ít Este Lauder vào đó). Anh bảo sao hôm nay tôi thơm thế.

Ông gác cửa da đen rất quý mến tôi cứ nhìn tôi cười tủm tỉm, ông ta tỏ vẻ vui mừng và không có gì ngạc nhiên khi tôi có bạn trai đẹp trai tới như vậy. Ryan hỏi tôi có được ra ngoài xe của anh lượn một vòng quanh đảo hay không? Tôi bảo tại sao không!

Chúng tôi ra xe, Ryan quờ tay bảo tôi ngồi lại gần, nói rằng muốn được nghe tôi hát, tôi có bài hát gì hát được không? "A Vietnamese song, can you?" (Một bài hát tiếng Việt được không?) Tự nhiên tôi chẳng nghĩ ra bài gì để hát cả, nhưng tôi cất lên hai câu hát mà tôi rất thích trong bài Chiếc lá đầu tiên của Tuấn Khanh: "Sớm thức giấc chợt nghe mùa đông, ứa nước mắt vì tay em gầy". Tôi giải thích câu hát đó cho Ryan nghe. Ryan bảo Ryan cũng đang ứa nước mắt vì tay tôi gầy đây. Và anh nắm lấy tay tôi, tay tôi nằm gọn trong bàn tay của anh.

- How's your show today? (Buổi diễn hôm nay của anh thế nào?)

- It's great. You should have a cell phone so i can call you. How i wanted you to be there with me. (Tốt thôi. Em nên có một chiếc di động để anh có thể gọi cho em. Anh đã rất muốn có em ở bên cạnh lúc đó)

- I'm thinking of buying one (Em đang nghĩ đến việc sẽ mua một cái)

- Hey, i'm sorry about Garbiel, she's crazy, she's been bitchy these days. i'm trying to avoid her. (Anh xin lỗi về việc của Garbiel, cô ta điên rồi, anh đang hết sức tránh cô ta).

- Haha, you said you gonna quit the place, will you? (Anh nói là sẽ rời khỏi đó mà?)

- Well, from next week, i'll move to my teacher's office, he has a dental office in Brooklyn. It's a pretty far from my apartment but it's faster to go by train, just about 45 minutes, but it's OK. (Ừ, sang tuần sau, anh sẽ chuyển đến phòng khám của thầy giáo anh, ông ấy có phòng nha tại Brooklyn. Hơi xa chỗ anh ở nhưng đi xe điện ngầm cũng nhanh, chỉ khoảng 45 phút thôi, sẽ ổn thôi).

- Does Garbiel know? (Garbiel có biết không?)

- I don't know, may be, but she can't do anything anyway (Anh không rõ, có thể là có nhưng cô ta chẳng thể làm được gì).

- You've known her for long? (Anh quen cô ta lâu chưa?)

- Her father is a professor at the university, she's in my department (Bố cô ấy là giáo sư ở trường đại học, cô ấy học cùng trường với anh)

- She's going to your university too? AHHHH, i see. You still see her at school anyway. (Cô ấy học cùng trường với anh, à anh vẫn gặp cô ta ở trường nhỉ)

Và Ryan cười hơi buồn buồn.

Tôi kể cho Ryan nghe hôm nay tôi đã được gặp một cô gái người Hoa cực kỳ xinh đẹp và rất đáng yêu, anh chủ đã giới thiệu cho tôi. Và đó là con gái thứ hai của bà chủ tiệm spa.

- "She seems to have so many beautiful daughters right?" (Bà ta có những cô con gái thật xinh đẹp nhỉ)

- "But i don't care, you're the best" (Anh không quan tâm, em mới là người tuyệt nhất)

Tôi cười ra vẻ rất "khiêm tốn". Và tôi cũng nói rằng anh là người tuyệt nhất.

Tôi lại nhớ ra thêm vụ về Ronie, và kể rằng có một anh chàng Việt Nam lai Tây Ban Nha muốn làm quen với tôi ở trên tàu điện ngầm.

- "Haha, watch out his girl friend, but he can't steal you from me, and hey listen, be careful, OK?" (Coi chừng bạn gái của anh ta đó, nhưng anh ta không thể cướp mất em khỏi anh đâu, và chừng này, phải cẩn thận, được không?)

Tôi gật đầu. Xe lái ra phía ngọn hải đăng nhưng trời rét nhìn không được đẹp lắm. Ryan dừng xe, lặng ngẫm một lúc miên man. Khuôn mặt anh và ngọn hải đăng phản chiếu gặp nhau qua tấm kính sương mờ lạnh lẽo, có ánh đèn hui hắt ngả vàng, thoảng một nỗi buồn sâu rất đẹp, một hình ảnh tôi lại nhớ mãi. Có thể anh đang nhớ tới bố mình hoặc đang nghĩ về ước mơ được đi biển.

Tôi muốn nói và hỏi anh thật nhiều điều nhưng có lẽ lặng yên lúc đó là tuyệt vời nhất. Tay Ryan vẫn nắm lấy tay tôi, ấm và chặt, rồi anh đưa tay tôi lên mũi hít rồi cắn nhẹ một cái. Tôi tựa đầu vào thành ghế mỉm cười, có lẽ tới lúc tôi yêu anh thật rồi.

Rồi anh lại chở tôi quay lại nhà. Trước khi chuẩn bị xuống xe, Ryan lại kéo tôi lại và hôn lên má, hít rất lâu. Hôm nay nếu anh bảo hôn lên môi tôi thì tôi...đồng ý đấy, nhưng chẳng hiểu sao anh không làm thế, có thể anh nghĩ tôi vẫn chưa sẵn sàng. Nhưng tôi thích vậy, saving something, that's romantic (giữ lại một điều gì đó thật lãng mạn).

Về đến nhà, tôi rất vui và nhanh chóng ngủ ngay. Gần 1h, may mà bố mẹ tôi không để ý gì cả.

Hôm sau tôi tới tiệm nail hơi muộn chút xíu, cũng có vài khách wax lông đang chờ tôi. Tôi bắt tay vào làm với ước mơ phải mua được cái di động trong tuần này hoặc chí ít sang tuần sau.

Billy thấy tôi vui nên cũng nói nhiều hơn ngày hôm qua. Anh liên tục hỏi tôi về Lavender, tôi nói rằng tôi rất thích, nếu tôi có mua cell, anh nhớ cho tôi số điện thoại của cô ấy.

Buổi chiều, tiệm có điện thoại. Tôi nghe thấy tiếng Billy: "Hold on, she's here" (Giữ máy đợi cô ấy chút nhé). Rồi Billy gọi tôi, tôi ngạc nhiên, sao Ryan lại gọi giờ này? Mà đã cam kết không gọi đến đây nữa cơ mà. Tôi nghe máy, và mọi người đoán xem đó là ai?

Đó là Garbriel. Cô ta chắc chắn vẫn giữ tờ giấy liên lạc của tôi, trong đó tôi ghi cả số phone và địa chỉ tiệm nail, số phone nhà. Theo đó ban ngày thì gọi tới đây, buổi tối thì gọi về nhà.

- So you are Kin? i need to talk to you (Cô là Kin? Tôi muốn nói chuyện với cô).

- What's the problem? (Có chuyện gì vậy?)

- Duh, you know the problem. You are stealing my boyfriend. Listen girl, you must stop, or you're gonna be mashed like potato! (Cô biết là chuyện gì mà. Cô đang cướp bạn trai tôi đấy. Nghe này, cô thôi ngay đi nếu không thích bị nghiền như củ khoai tây!)

Giọng của Gar rất trịch thượng, và lần đầu tiên tôi phải nghe đe dọa như vậy. Kể thì cũng thoáng sợ hãi, có lẽ khuôn mặt tôi hơi biến sắc vì Billy nhìn tôi đầy lo lắng.

- I'm stealing nothing from you and hey listen, don't talk to me that way, i'm not that kind of easy person for you to shout at my face! (Tôi chẳng cướp gì của cô cả và đừng có nói giọng đó với tôi. Tôi không phải loại người dễ cô dễ quát nạt đâu)

Tôi bắt đầu nói to tiếng hơn khiến cả Billy và cô Lyn làm cùng đều phải nín thở. Chắc họ còn ngạc nhiên nữa khi nghe thấy từ "steal".

Rồi tôi đập búp máy (cũng ghê gớm phết đấy nhĩ). Mặt đỏ phừng phừng, tôi ngược nhìn Billy đang há hốc nhìn tôi.

- "Không có gì ạ, con mụ này nhằm người nó cứ bám theo em".

Điện thoại lại réo. Tôi nhìn Billy đầy ẩn ý.

"No, you've got the wrong number" (Không, cô nhầm máy rồi). Rồi Billy cũng đập máy luôn. Tôi thấy biết ơn Billy thế. Nhưng người tôi cứ run lên. Tôi định lấy máy gọi cho Ryan kể câu chuyện nhưng có lẽ nói ở đây không tiện, có thể chiều về!

6h, tôi xuống bến. Và tôi đã giật bắn mình khi thấy Garbriel đã chờ sẵn ở đó!

Vác một bộ mặt nghiêm trọng, Gar đứng ở ngay lối rẽ xuống để đảm bảo sẽ không để lọt tôi, chiếc mũ đỏ ửng vì gió rét, dường như Gar đã đứng ở chờ ở đây khá lâu và phải biết chắc chắn rằng tôi chưa về nên mới kiên nhẫn như vậy. Chợt nghĩ, Ryan quả có sức hấp dẫn, anh chàng đã để bao nhiêu cô gái phải chịu giá rét như thế này đây nhĩ?

Garbriel nhìn thấy tôi và tiến tới rất nhanh:

- Can we talk? Can we talk? (Chúng ta có thể nói chuyện không?)

Tôi chưa kịp phản ứng.

- Can we talk ? Can we talk?

Garbriel nói liên tục câu nói đó đến nỗi tôi phải thốt lên:

- OK OK, but talk about what? Ryan? i don't like talking about him! (Được rồi, nhưng nói về cái gì mới được chứ? Ryan ư? Tôi không thích nói chuyện về anh ấy!)

Và Gar lại tiếp tục như bắn súng liên thanh:

- Can we talk, can we talk, can we talk?

Thật là khó chịu, tiến thoái lưỡng nan. Tôi thấy khó xử!

- Come on, speak your words (Được rồi, nói đi)

Garbriel nắm lấy tay tôi lôi đi xềch xệch, khiếp quá. Dù sao cô ta cũng cao hơn tôi một tí và khỏe hơn tôi nhiều nên lúc kéo tôi đi tôi không thể nào kịp cưỡng lại. Và thay vì giật tay lại tôi cũng...nắm tay lại luôn, thể hiện như...hai người bạn vậy. Hành động này hình như lại khiến Garbriel mừng rỡ thì phải. Có lẽ tôi không "chicken shit" như cô ta nghĩ, và quả thật, tôi cũng chưa bao giờ là người dễ bị bắt nạt cả. Ở đây, những cô gái châu Á hay bị coi là nhút nhát không mạnh bạo, một phần là do truyền thống Á Đông, một phần là do...tiếng Anh kém. Có lẽ Gar nghĩ tôi là một người như vậy. Thật tiếc, cô ta không biết tôi là một cô gái Việt Nam, và cũng không phải là người quá tầm thường.

Gar kéo tôi ra...Central Park. Đứng lại một lúc, cô ta nói:

- OK, listen. i don't know where the hell you come from, what the hell you are doing, you guys Chinese are everywhere spoiling this country. And there's one thing, Ryan's been my boyfriend for two years, do you know why he's working there? its because he wants to be with me. i'm tired of asking people to leave us alone this way. To tell you i am not a bad person at all but once you get involved with my boy friend, i'd do anything to cut you up. (Nghe này, tôi không cần biết cô đến từ chỗ quái quỷ nào, cô đang làm gì cái quái gì... Chỉ có một điều thôi, Ryan đã là bạn trai của tôi 2 năm nay, cô có biết tại sao anh ấy lại làm việc ở đây không? Bởi vì anh ấy muốn gần gũi tôi. Tôi đã mệt mỏi với việc làm sao cho người khác không quấy rầy chúng tôi. Nói cho cô biết tôi không phải là người ghê gớm nhưng nếu cô vẫn dính dáng đến bạn trai tôi thì cô sẽ biết tay!)

Gar nói tuôn ra một tràng và nói rất nhanh. Tôi cứ đứng nhìn, ý chừng đợi cho cô ta nói cho hết đi, chứ tôi nói cô ta lại cắt thật là mệt. Gar dừng lại vì sự lặng im của tôi, và cô ta nghĩ rằng tôi đã không hiểu...tiếng Anh:

- You understand me? You speak English? (Cô có hiểu tôi nói gì không hả? Cô có nói được tiếng Anh không đấy?)

- Yes i do unless you speak Chinese! Because i don't! (Tất nhiên là tôi hiểu trừ khi cô nói tiếng Hoa)

- Whatever you are, screw it. You kissed him? (Liệu đấy! Cô đã hôn anh ấy chưa hả?)

- Its not your business! And i don't know why i have to be here just to stink my ears with your words. Your words are useless to me, they only work when come from Ryan. i don't know you, it's you to leave me alone. (Đó không phải là việc của cô! Và tôi cũng chả hiểu tại sao tôi lại ở đây để cho lỗ tai tôi phải khó chịu bởi những lời cô nói nhỉ? Những lời nói đó thật là vô ích với tôi, nó chỉ có ý nghĩa nếu là lời Ryan nói thôi. Còn tôi không biết cô, vì thế để tôi yên!)

Tôi thoáng thấy sự bất ngờ từ phía Garbriel. Có lẽ tôi là đối thủ nặng ký hơn cô ta nghĩ, tôi không phải dọa dẫm ba câu là sợ và vì...đúng là tôi nói được tiếng Anh, đủ sức cãi lý tốt là khác. Có một đặc điểm, dù tiếng Anh hay tiếng Việt, tôi hầu như không bao giờ chửi bậy, cho dù "đối thủ" của tôi có đầu đường xó chợ đến mấy, nhưng mà rồi họ vẫn phải im hết! Tôi chỉ chửi bậy...một mình những lúc bị hồng hóc hay đang trí mà thôi.

Nói xong tôi không để cô ta nói tiếp tôi quay ngoắt đầu đi, rất nhanh, tôi nghĩ rằng lúc đó mặt tôi rất đỏ, cả người nóng ran. Tiếng Gar chạy theo, kéo tay tôi từ phía sau:

- Hey, listen, damn, come back here (Này, nghe đây, quay lại đây)

Gar vừa kéo tay tôi, tôi hét lên một cái làm những người trong Central Park giật mình quay lại. Gar hơi ngượng ngùng, cô ta lại kéo tay tôi, tôi lại hét lên. (Tôi hét lên theo kiểu...trêu tức đó, chứ không phải là kiểu sợ đâu). Mỗi lần hét tôi lại cười lên một cái khiến Gar có vẻ...hoảng thực sự, giờ thì biết ai là "chicken shit" rồi.

- Are you f'cking crazy, damn. What's wrong with you? (Cô điên rồi, có chuyện điên rồ gì với cô thế hả)

Gar thốt lên, mặt mày nhìn...không thể mê được.

Nhưng cô ta cứ chạy theo tôi. Và thật may mắn, đang đi như ma đuổi thì tôi nhìn thấy Billy đang đứng ngay chỗ rẽ từ cổng Central Park sang phố. Hình như anh đã đi theo tôi. Có thể anh đã biết tôi vừa gặp Garbriel. Tôi vừa đi tới nơi Billy nắm tay tôi và kéo vào trong xe của anh ngay gần đó. Garbriel đứng lại, khoanh tay nhìn đầy bất lực.

- Trời trời, biết rồi, đừng phải mấy con nhỏ này mệt lắm nha. Cẩn thận nó làm hại đó, chồn này không có phải chỗ đùa mà nhỏ. Anh bảo rồi, em phải cẩn thận chứ. Có chuyện gì vậy, nói được không?

Tôi vẫn còn run và ngồi thẩn ra một lúc. Rồi tôi nở một nụ cười:

- Không có gì, nó không làm gì được em đâu. Hi hi, cảm ơn anh. Mà anh đi theo em đó hả?

- Thì đó, đóng tiệm xong lái xe qua đây thấy em đi vô trong đó với con nhỏ nên anh dừng xe đi theo mà.

- Oái, nhớ đâu đó là bạn em thì sao, sao anh phải lo thế?

- Không có đâu, anh nhìn thấy cái mặt em không có được vui.

- Thế em phải làm sao bây giờ?

- Thế con nhỏ đó là ai? Em có chuyện gì với nó? Có gì phải gọi cảnh sát đó, không có đùa.

Và tự nhiên tôi cứ thấy rờn rợn.

Tôi xin Billy thả tôi xuống bến xe gần nhà vì không muốn Billy biết tôi ở đó. Billy năn nỉ tôi một hồi rồi cũng cho tôi xuống, anh nhìn theo tôi đầy dò hỏi xem tôi có chuyện gì nữa không, tất nhiên không quên lời dặn phải thật cẩn thận và có gì gọi điện cho anh.

Chưa bao giờ tôi thấy yêu mến Billy như ngày hôm đó.

Trở về nhà, tôi vẫn chưa được bình thường. Việc đầu tiên tôi muốn làm là gọi điện cho Ryan, tôi muốn nói rõ ràng chuyện này với Ryan. Tôi không muốn bị bám đuôi lằng nhằng như vậy, rất mệt mỏi!

Ryan nhắc máy:

- Hey, i met your girl friend today Ryan? (Này, em vừa gặp bạn gái anh Ryan à)

- What? my girl friend? who? (Gì cơ? Bạn gái anh? Ai cơ?)

- You know who (Anh biết là ai mà)

- Don't tell me Garbriel bothered you again (Đừng nói là Garbriel lại làm phiền em nữa chứ).

- Yes she did. She came to the nail salon and asked me to stop the relationship with you. I'm tired Ryan (Đúng thế đấy, cô ấy đến tiệm nail và yêu cầu em phải dừng mối quan hệ với anh. Em mệt mỏi quá Ryan à).

- Oh my god, shit. Ryan kêu lên rồi khẽ...chửi bậy."Damn, how can she know your place?" (Sao cô ta biết chỗ làm của em nhỉ)

- She has the note i wrote to you, i wrote my address there (Cô ta có tờ giấy nhắn em đã viết cho anh, em đã ghi lại địa chỉ trên đó).

- Did she do anything to you? (Cô ta có làm gì em không?)

- She pulled me to the Central Park and shouted at me (Cô ta kéo em ra Central Park và quát tháo em một trận).

- That's terrible. Damn (Thật kinh khủng). Ryan gần như hét lên - OK, listen, i'll handle it, calm down, OK, i'm sorry, i'm sorry, oh my God. (Nghe này cưng, anh sẽ xử lý vụ này, bình tĩnh nhé, anh xin lỗi, trời ạ, anh xin lỗi)

Dường như Ryan rất buồn và áy náy vì những gì tôi vừa nói. Đến lượt tôi lại:

- Oh no not so serious, i just don't like being bothered. i'm OK, nothing happened! (Ồ không có gì nghiêm trọng đâu, em không bận tâm đâu, em ổn mà, không có gì xảy ra đâu)

- I'm upstate now, i will see you tomorrow. Now i will call Garbriel. Would you forgive me? (Anh sẽ gặp em vào ngày mai. Bây giờ anh sẽ gọi cho Garbriel, em tha lỗi cho anh nhé)

- i can't (Em không thể)

- i'm sorry (Anh xin lỗi). Giọng Ryan đã hoảng hốt thực sự

- Because it's not your fault! (Bởi vì đó không phải lỗi của anh)

Và tôi nghe thấy tiếng Ryan thở phào nhẹ nhõm.

- All right, i'll see you tomorrow (Anh sẽ gặp em ngày mai nhé).

Và thế là qua một đêm mất ngủ. Tôi không tức mà vì cảm thấy rất khó chịu.

Hôm sau là ngày tôi xuống spa. Cô gái Việt Nam vẫn nhí nhảnh như mọi hôm. Tôi quyết định nói cho cô ta biết chuyện bạn trai của cô ta xin làm quen với tôi. Tất nhiên tôi nói rằng chúng tôi tình cờ gặp nhau mà thôi:

- Ủa, anh ấy làm gì ở đó giờ đấy nhỉ?

Tôi nhún vai.

- Anh ấy nhìn bạn thấy hay đó, trông bạn cũng dễ thương mà.

- Hai người yêu nhau lâu chưa?

- Cũng năm rồi

- Chắc sẽ cưới chứ?

- Haha, chắc đợi tôi học xong đã.

- Cưới sớm nhỉ

- Anh ấy hơn tôi 9 tuổi đó, không có trẻ nữa đâu.

Tôi há hốc mồm. Tôi không thể tin nổi anh chàng này trông trẻ măng như vậy mà cũng phải cỡ tuổi Billy rồi. Nhìn Billy già dặn hơn hẳn.

- Chiều đến đón chứ?

- Có, chiều nay lại tới đón mà.

Buổi trưa, tôi ra cửa hàng Chinese food mua cánh gà ăn như mọi hôm. Ronie và Helen cũng tới, nhìn tôi Ronie cười ngượng ngịu.

- Gặp bữa hôm nọ rồi, chào Ronie.

Tôi chủ động nói chuyện cho anh chàng đỡ ngượng. Trong lúc hai người đứng xếp hàng mua cánh gà, Ronie ngoái lại nhìn tôi nháy mắt. Ôi đúng là đàn ông!

Buổi chiều trở về. Tự nhiên bà chủ chạy ra hỏi tôi có ai về cùng không? Tôi ngạc nhiên và nói sao phải thế. Bà ấy nói rằng, nghe rằng có chuyện và bảo tôi: "Be careful". Tôi lơ mơ đoán Billy bảo bà chủ trông chừng tôi!

Buổi tối, Ryan gọi điện cho tôi. Anh vẫn ở trên upstate chưa về được, hẹn tôi ngày hôm sau, về sẽ gặp tôi luôn.

3h sáng

Chuông điện thoại réo. Tôi bật dậy. Cả nhà tôi cùng ngóng tai lên nghe. Chắc chỉ có thể là điện thoại của tôi. Và đúng vậy, Garbriel.

- HEY, SCREW YOU. I TOLD YOU TO LEAVE MY BOYFRIEND ALONE (Này tôi đã bảo cô để cho bạn trai tôi yên cơ mà).

Gar hét lên trong điện thoại to đến nỗi thằng em tôi đang ngủ cũng ngẩng đầu dậy hỏi chuyện gì thế. Tôi đưa tay lên miệng suýt và nói rằng ngủ tiếp đi. Tôi đi vào nhà vệ sinh nghe điện.

- YOU ARE SO CRAZY GARBRIEL. DON'T LET ME CALL THE POLICE (Cô điên quá rồi Gar, đừng để tôi gọi cảnh sát).

-YOU AIN'T NOTHING TO SCARE ME (Cô đừng hòng dọa tôi) . Và tôi nghe thấy như Gar...khóc thì phải.

- Go to hell, f'ck yourself! Gar lại rú lên

- Go to sleep! Thanks for your advice. But i can't do it by my self. Ryan is going to do it! Good bye! (Ngủ đi! Cảm ơn lời gợi ý của cô! Nhưng tôi không làm việc đó một mình được! Ryan sẽ làm việc đó! Chào!)

Tôi to tiếng trở lại, nhưng vẫn giữ phần lịch sự, và dập máy. Tắt hết tiếng điện thoại ở trong nhà.

Và đó chỉ là những sự rắc rối đầu tiên của tôi mà thôi. Lên giường, không ngủ được. Tôi ngồi dậy, bật đèn, tìm cuốn sổ và viết nhật ký, là viết ra cảm xúc và suy nghĩ thì đúng hơn.

Và những gì tôi đang kể lại cho các bạn, là modify từ quyển nhật ký bắt đầu từ ngày hôm đấy!

20.

Tôi quyết định nghỉ ngơi ngày hôm sau. Không đi đâu hết, một phần vì thiếu ngủ mấy hôm rất mệt mỏi, một phần vì tôi muốn lang thang một mình đôi chút cho thành thơi đầu óc. Thú thực rằng từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ có bạn trai, và tới mức bị khủng bố tinh thần thế này thì lại càng bao giờ chưa, nên dù có tỏ ra ghê gớm đến mấy thì tôi cũng không tránh khỏi nhiều lo lắng và suy nghĩ. Tôi chợt nghĩ tới ông già hay ngồi ven sông. Đã mấy hôm quên mất ông già này. Có một cảm giác rất yên bình khi ngồi nói chuyện và tâm sự với ông ấy, tôi muốn gặp ông già để nói chuyện, hỏi ông xem, tôi phải làm gì bây giờ?

Buổi sáng, tôi đi bộ ra ven sông chứ chưa ăn uống gì. Trời càng ngày càng đẹp hơn. Đã sang tháng ba nên hoa bắt đầu nở và cây bắt đầu lấm chấm xanh. Sau một mùa đông khô cằn băng giá, những mầm non lại lóc ngóc bò dậy phủ lên mặt đất một luồng sinh khí mới. Nó tạo cảm giác của sự hy vọng. Giống như tâm trạng con người, có những lúc tuyệt vọng và u ám, nhưng sau mỗi

lần đầu đón và khổ sở, lòng người lại hồi sinh. Tựa như tất yếu của thời tiết, của bốn mùa, của cuộc sống.

Hôm nay ông già của tôi có thêm một người bạn mới đang đứng nói chuyện. Đó là một người phụ nữ đứng tuổi có phong thái vừa cổ điển vừa hiện đại, rất khó tả, nhưng toát lên một vẻ thông minh và cá tính lạ kỳ. Nhìn là tôi cũng muốn bắt chuyện ngay được rồi. Vừa nhìn thấy tôi, ông Ô lên và nhanh chóng giới thiệu : "This is the girl i've told you, Kin, right?" (nháy mắt một cái). "And this is Michelle, a cinema director" (Đây là Michelle, đạo diễn điện ảnh). "OH , wow, really? that's cool" (Ồi thật sao, tuyệt quá). Tôi thốt lên. "Are you discussing about making his novel into a movie?" (Có phải bà đang thảo luận về việc đưa tiểu thuyết của ông ấy lên màn ảnh không?). "Oh, well, probably, why not?" (Có thể lắm, tại sao không chứ?).

Người phụ nữ tên Michelle quả thật rất cá tính và thông minh, mặc dù mang chức danh là đạo diễn điện ảnh đó nhưng ở bà toát ra điều gì đó khác khổ và bình dân, chứ không lung linh như những đạo diễn Mỹ tôi vẫn thường hay tưởng tượng. Michelle tham gia chỉ đạo sản xuất mấy chương trình thời sự của đài NY1, đài tin nổi tiếng nhất của New York. Dự định "tâm sự" với ông già này hôm nay đổ bể vì có thêm nhân vật thứ ba, nhưng cũng thú vị chán. Michelle cũng sống trên đảo và bà nói rằng có dăm ba lần nhìn thấy tôi, rằng tôi là cô gái châu Á ấn tượng nhất ở trên đảo. Tôi cảm thấy rất hãnh diện.

- So what are you doing now Kin? (Cô đang làm gì vậy Kin?)

- Just fooling around, earning little money and will back to Vietnam for college. (Một vài thứ lung tung, kiếm một ít tiền và về Việt Nam học đại học)

- Oh, that's cool that's you were able to come to America for fun, haha. (Thật thú vị khi cô đến nước Mỹ chỉ để vui chơi)

- Your job is so exciting, i mean, the cinema director. (Công việc của bà thật hấp dẫn, ý tôi là đạo diễn điện ảnh đó mà)

- Well, i'm a news director now but my dream is to be a female cinema director. I know it is late to be dreaming, but you can only stop dreaming and working when you are dead! (Tôi mới làm đạo diễn tin tức thôi nhưng ước mơ của tôi là trở thành nữ đạo diễn điện ảnh. Tôi biết bây giờ muộn để mơ ước nhưng bạn hãy cứ mơ ước và làm việc cho đến khi nào trút hơi thở cuối cùng)

Oh, lại một quan điểm tuyệt vời. Có bao giờ chúng ta quá già để thực hiện ước mơ của mình nhỉ? Có lúc con người thật là nhiều hoài bão nhưng họ lo rằng mình không còn thời gian để thực hiện. Đúng rồi, còn sống ngày nào thì còn có thể làm được việc ta muốn ngày đó, nếu cứ ngồi mà lo thì sẽ chẳng bao giờ làm được việc gì. Không thử không thể biết. Có những câu nói lúc đó tôi chưa hiểu hết ngay lúc đó nhưng về lâu dài nó là nguồn động lực và là quan điểm sống lúc nào mà không biết. Và bạn biết không, bây giờ Michelle đã là một đạo diễn phim ảnh thực sự, chuyên sản xuất các show cho trẻ con ở Walt Disney Chanel, chứ không còn đứng chỉ đạo đọc tin tẻ nhạt trong trường quay nữa. Michelle đã ước được như vậy hơn 20 năm rồi và 3 năm kể từ ngày gặp

tôi lần ấy, ước mơ của bà đã thành sự thật! Một bài học đáng giá. Chẳng bao giờ là quá già để ước mơ, nếu thực sự cố gắng.

Cả buổi chiều, tôi nằm ngủ. Tôi mệt nhưng ngủ lại không được ngon lắm, giấc mơ của tôi tràn ngập hình ảnh của Ryan. Đặc biệt là nụ cười và bộ râu quai nón mờ mờ rất quyến rũ của anh. Chỉ vì Ryan có râu quai nón mà sau này bất kỳ khi nào tôi gặp một chàng trai tóc dài và có râu quai nón là tôi giật mình và mang theo một sự cảm tình kỳ lạ. Tới mức, sau này, về Việt Nam, có một lần, đi trên phố, đang phóng lơ đãng thì tôi tình cờ phát hiện ra một người đàn ông. Anh ta còn trẻ, có khi chỉ bằng tôi, có râu quai nón và mái tóc dài rất đẹp, và thực sự nếu để ý thì nét nào cũng đẹp, đẹp đến giật mình, đẹp đến xót xa, vì sao, vì đó là một người đàn ông bị... tâm thần, đứng ngẩn ngơ lang thang trên hè phố. Nhưng tôi cực kỳ rằng ai để ý sẽ phát hiện ra đó là một người đàn ông đẹp. Và đêm đó tôi cũng đã mơ về người đàn ông này, tôi mơ rằng, tôi sẽ ...đem anh ta về nhà, tắm rửa sạch sẽ, "trang trí" cho thật đẹp trai, rồi dẫn ra phố chơi, đầy tự hào như ngày nào tôi đi với Ryan. Nhưng thật tiếc, giấc mơ lãng mạn của tôi bị cắt đứt bởi một chi tiết, đó là người đàn ông trong mộng của tôi theo đúng nghĩa này, cứ đi một phát chàng lại dừng lại...lục thùng rác. Khổ thế đấy!

Sau cơn mộng mị buổi chiều, tôi tỉnh giấc. Hôm nay tôi ở nhà nên sẽ nấu cơm. Cả ngày hôm nay không có điện thoại, lạ thật. Thế rồi tôi phát hiện ra tôi đã tắt hết cả tiếng chuông mà quên không bật lại. Nhưng tôi thấy lo, bật lại Garbriel lại gọi thật là phiền phức, tôi không muốn bố mẹ tôi biết chuyện. Vẫn thấy có cả một quả nặng ức chế đè nghẹt, tôi chợt nghĩ tới Hạnh, bạn thân của tôi đang học bên St Johns ở bên Queens, có thể tối nay tôi sẽ sang nhà bạn ấy để buồn chuyện cho giải tỏa tâm lý, Hạnh là bạn người Việt hiếm hoi của tôi ở đây, chúng tôi đã ở cùng với nhau bên New York ngày bé, và giờ Hạnh đang ở bên này để học cao học.

Tôi định nấu cơm xong rồi đi luôn vì nhà Hạnh khá xa, lại phải đi bộ một đoạn. Gọi điện cho Hạnh thấy nàng OK, tôi nhanh chóng nấu cơm. Định bụng thứ hai phải mua ngay một cái cell, có gì phiền phức đổ hết vào đó tôi tự giải quyết.

Tối, tôi đến nhà Hạnh. Bắt đầu tuôn ra một tràng để trút cho bõ. Hạnh lo lắng và bảo tôi cẩn thận. Rồi tôi mượn cái cell của Hạnh để gọi cho Ryan, mách một phần thôi, phần vì tôi...nhớ anh lắm. Ryan nói rằng sẽ trở về vào thứ ba tới và sẽ gọi điện ngay cho tôi. Tôi nói về vụ Garbriel quấy rối lúc nửa đêm và điều này có lẽ khiến Ryan hơi hoảng sợ. Rồi anh nói: "I'll be back tonight, i mean, now" (Anh sẽ về vào tối nay). Tôi hỏi anh không cần làm thế, anh đang làm gì cứ làm nốt, nhưng Ryan không nói gì nữa.

Mình họa: Internet

Trên đường trở về nhà, mặc dù thấy thoải mái hơn sau khi trút với Hạnh và vì Ryan đòi về ngay vì lo cho tôi, nhưng tôi thấy vẫn không được vui. Tôi quyết định, sẽ ra ven sông và hét lên một cái. Và tôi hét thật, hét đến rú cả đầu tóc và vang hết cả một khu đảo, hét xong tôi lại cười một mình. Dù sao cũng đâu có ai, hình như trên cánh cửa một căn phòng của một building chỗ tôi hét có

người mở cửa sổ ngó xem đang có kẻ điên nào quấy phá bên dưới. Hết xong, tôi lắc lắc đầu và thấy thoải mái thật. Cảm ơn ông già viết truyện đã chỉ cho tôi cách xả cảm xúc này.

Về được 15 phút, 11h đêm. Điện thoại lại réo, tôi lại nhắc vội. Và, bạn biết đó là ai không? Ronie đấy!

- Làm sao anh biết được số điện thoại này vậy?

- À, thì Helen cho.

- Ủa, cô ấy sao lại cho số điện thoại của em.

- À, thì anh nói muốn làm quen với em nên cô ấy cho.

Thực ra tôi đủ thông minh để biết anh ta nói dối, anh ta đã lấy số điện thoại này từ cell của Helen. Và tôi vốn không thoải mái cho lắm. Rồi tôi ngồi vào bàn máy tính đòi check mail, vừa nghe điện thoại qua cái giọng khó nghe của Ronie, chả ra Tây chả ra Việt, chả ra Bắc chả ra Nam. Tôi cứ ầm ừ và ngáp liên tục, chả để ý xem Ronie đang nói gì nữa vì mãi xem thư. Ronie kể lể và tôi cứ "thế à", "ah", "oh", trước những dự định, ước vọng tương lai, nào gia đình....của chàng đang tuôn ra ào ạt, thú thực tôi cũng chỉ hiểu lổm bổm. Thế rồi tôi đã hoàn toàn đứng tim và tỉnh hấn khi nghe thấy câu "tâm sự", nguyên văn sau đây:

- Em coi thường anh đúng không? Anh không phải là loại người như em nghĩ đâu. Có vẻ em chẳng quan tâm, em biết anh vẫn làm gì không? Anh vẫn làm ra tiền để CHO DZAI và đi DZIẾT NGƯỜI đó!

21.

Đầu tiên, đó là tôi thót hết cả tim, vì giọng của Ronie rất quả quyết và tự hào khi nói ra những lời nói đó, tôi cảm tưởng như đó là một lời "dọa nạt" thì đúng hơn. Tôi nghĩ để chừng anh này là một tay hifi, tham gia băng đảng, xã hội đen gì đó rồi. Tôi lắp bắp hỏi lại:

- Là... à sao? Anh làm cái gì?

- Thì đó, anh đâu có save được mấy tiền đâu. Anh toàn cho bạn bè DZAI hết, rồi gửi về Việt Nam DZÚP người nhà đó mà. Anh không ăn chơi lãng nhăng như em nghĩ đâu.

Cuối cùng thì, tôi đã hiểu ra vấn đề. Câu nói của Ronie chính là: "Anh cho VAY và đi GIÚP người!". Lúc đấy tôi nhẹ cả người và tôi tin rằng giờ cũng có bạn đọc đến đây nhẹ cả người.

Vừa kịp tôi lại ngáp một cái và tỏ ý mệt mỏi và phải đến tiệm ngày hôm sau. Ronie nhắc lại đề nghị về chỗ anh ta làm, nếu tôi muốn có đủ tiền mà mua một cái cell.

Và tôi lăn ra ngủ cái rầm!

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Buổi sáng, chưa kịp ra khỏi nhà đã có tiếng điện thoại. Bỏ tôi nhắc rồi gọi tôi là có người cần gặp. Tôi thoáng chút rờn rợn, thì ra là Billy, anh ta lo lắng vì hôm qua tự nhiên tôi xin nghỉ, không biết có chuyện gì không và hỏi hôm nay tôi có đến tiệm được không. Tôi trả lời là tôi đến ngay bây giờ đây, Billy vui mừng ra mặt.

Billy cố gắng hỏi tôi sao tôi xin nghỉ, phải chăng tôi gặp vấn đề gì. Tôi bảo tôi thiếu ngủ nên ở nhà ngủ mà thôi. Đồng thời tôi rất muốn gọi điện cho Ryan xem anh đã về tới thành phố chưa, nhưng

mà ngại quá, vì tôi không muốn Billy để ý, ước có cái cell kinh khủng. Và thế là tôi quyết định mượn điện thoại gọi điện cho Hạnh xin vay Hạnh tiền để giúp tôi mua một cái, đồng thời tôi cũng nghĩ tới việc tận dụng khả năng wax lông mày và sơn vẽ của mình để đi kiếm tiền thật sự. Rồi Ryan gọi điện vào số của tiệm, lần này, Billy đã biết ý đưa phone cho tôi, vì anh ta biết không thì thế nào tôi cũng biết. Ryan nói đã về tới Manhattan và muốn gặp tôi luôn. Tôi hẹn buổi trưa sẽ gặp nhau.

Buổi trưa, dường như khi gặp tôi Ryan rất vội. Anh quàng tay ôm chầm lấy và hôn tôi một cái lên má ra điều tạ lỗi. Anh rủ tôi đi ăn món Mexico. Và giờ tôi mới biết khẩu vị của Ryan, anh rất thích ăn cái món salad của Mexico, chỉ toàn rau sống có trộn ít bánh mì vụn, anh ăn tới hai suất liền, làm tôi tò mò cũng ăn thử một suất. Được cái tôi dễ ăn nên thấy gì cũng...ngon. Anh bảo lúc đói là anh thèm món này nhất, thật kỳ lạ, lúc đói người ta lại thèm rau nhất!

Ryan nói rằng Garbriel bây giờ đang hơi "out of control" (không kiểm soát được), rằng khi có thời gian anh sẽ kể cho tôi nghe về chuyện của cô ta, đồng thời "thề" rằng họ không hề có mối quan hệ gì hết. Thì cứ coi như vậy đi, nhưng tôi nói với Ryan rằng, thế nào thì gặp tôi giải quyết riêng, đừng để cô ta gọi điện đến nhà, rất rắc rối. Ryan nhún mày rồi...cười: "I'll promise!" (Anh hứa). "But you are not gonna trade anything to make her to do so, are you?" (Nhưng anh sẽ không phải thỏa thuận gì để cô ta làm thế, phải không?). Tôi bất ngờ hỏi. Ryan nhìn ra ngoài cửa quán ăn về hướng Central Park, ngừng 5 giây rồi bật ra: "NO, OF COURSE NO!". Nhưng anh làm tôi thấy nghi ngờ.

Ryan rất vội nên anh gặp tôi xong là đi ngay. Anh nhắc nhở tôi phải cẩn thận và nói rằng, anh muốn được nhìn thấy ông chủ tiệm nail của tôi, tôi vui vì hình như anh ghen!

Tôi nói với Billy rằng tôi rất muốn gặp lại Lavender vì tôi thấy nhớ cô gái ấy, nói rất nhiều và xinh ời là xinh. Billy nói rằng, có thể tôi sẽ làm bạn được với Lavender và làm cô ấy vui hơn. "Nhưng sẽ là khó khăn đấy, Mei không thích Lavender giao du nhiều đâu". "Không biết bà Mei có thích em không nhỉ? Nhưng bà ấy tốt đấy, vì đã cho em học make up free, không biết lấy gì cảm ơn nhỉ?" "Ah, em học giỏi đi, rồi quay lại giúp bà ấy, thế là nhất đấy!". "Nhưng tiếc quá, em còn phải đi học, chưa được đi làm", "Thì bây giờ cứ học giỏi đi". Tôi gật gù và cảm ơn Billy. Thực ra tôi rất tò mò về quan hệ của Billy và gia đình bà Mei, tôi muốn hỏi nhiều hơn nhưng e rằng Billy không thích.

- "Thế Sheryl thế nào? Lavender xinh hơn hẳn Sheryl nhỉ? Nhưng Sheryl ít nói và trông dịu dàng hơn".

- "Ừ, thì Sheryl người lớn hơn mà. Mà nè, hôm nay em có rỗi không?". Dường như Billy không thích nói chuyện về Sheryl.

Và Billy lại hỏi câu đó, tôi lại...ngại. Tôi bảo không bận nhưng tôi hơi mệt.

- "Ừa, anh không chắc cô ấy có đi được không?". Billy ngần ngừ

Và hình như Billy không muốn nhưng vẫn phải nhắc máy gọi, thật không may mắn cho Billy, hình như Lavender... đồng ý. Tôi sướng rơn, vì, nói ra mọi người đừng cười nhé, tôi nhớ cô gái ấy thật

đấy, không biết vì nói chuyện dễ thương hay là xinh quá nữa, tóm lại là rất ấn tượng! Và tất nhiên cũng để khỏi phải đi với Billy một mình, cho dù dạo này tôi đã có cảm tình hơn với Billy!

- Bọn mình đi ăn gì? Em thích ăn salad Mexcio!

- Hà, trời sao thích mấy đồ đó, nhưng nếu em thích!

Buồn cười thật!

Trước khi về, tôi nhận được điện thoại của Hạnh báo rằng tôi đến nhà Hạnh mà lấy cái cell của Hạnh đang dùng, vì tôi cấp bách hơn, Hạnh sẽ mua cái khác, vì bạn ấy lo lắng rằng Garbriel sẽ tiếp tục gọi điện đến nhà tôi khủng bố, cách tốt nhất là tôi có cell sớm để...tự khủng bố lại cô ta!

Tôi gọi điện về nhà báo rằng tôi sang nhà Hạnh không ăn cơm. Tôi rất vui vì có ngay cái cell của Hạnh, đúng là bạn tốt có khác. Cầm máy lên, tôi gọi ngay cho Ryan để thông báo rằng tôi đã có số và cũng để hỏi số của Garbriel, nhưng mà gọi liên tục cả tối không thấy Ryan nhấc. Tôi đã rất sốt ruột.

Ở nhà Hạnh buôn chuyện khá lâu, ngẩng đầu lên đã 11h hơn khiến tôi cuống quýt, vì đi cũng phải gần tiếng mới về đến nhà, từ nhà Hạnh phải đi bộ một đoạn khá xa mới tới bến. Đường trơn và lạnh, nguy hiểm nữa!

Minh họa: Internet

Ra khỏi nhà Hạnh, tôi gọi lại cho Ryan lần nữa. Và lần này, Ryan nhấc máy khiến tôi tỉnh cả người.

- I called you so many times, you didn't pick up (Em gọi anh rất nhiều lần mà anh không nhấc máy)

- I'm sorry, i was driving on the highway, whose number is it, yours? Where are you now? (Anh xin lỗi, anh đang lái xe trên đường cao tốc, số này của ai vậy, của em à? Em đang ở đâu thế?)

- Driving? Where are you driving? (Anh lái xe đi đâu vậy?)

- To upstate, i must finish my work here (Xuống upstate, anh phải kết thúc công việc ở đây).

- Oh my god, you came back to the city just to see me and now you are back again? (Ôi trời, anh quay lại thành phố chỉ để gặp em thôi ư và bây giờ phải quay lại ngay à?)

- Yes, i'm so worry, i just wanted to make sure you are OK. (Uh, anh rất lo lắng anh chỉ muốn biết chắc em ổn)

Anh đã làm tôi suýt khóc khi nghe như vậy. Đi lên upstate cũng phải 6,7 tiếng lái xe. Anh ở đó về chỉ gặp tôi buổi trưa, rồi lại quay trở lại vì công việc chưa xong. Chắc là anh mệt lắm.

- You must be so tired now, right, don't worry, i can take care of myself, don't waste your time and your health this way, OK?, promise? (Anh chắc là mệt lắm, đừng lo lắng mà, em sẽ ổn thôi, đừng phí phạm thời gian và sức khỏe như thế nữa được không? Hứa với em đi)

- i'm OK, and i promise. But where are you now?(Được rồi anh hứa mà, nhưng em đang ở đâu đấy?)

- Just walking along the river, take some rest, Ryan (Chỉ đi dạo dọc bờ sông thôi mà, nghỉ ngơi nhé Ryan)

- OK i will, don't worry ok? be careful and be pretty for me, ok? (Được rồi, đừng lo lắng mà, cẩn thận cho cả phần anh nữa nhé, được không?)

- OK.

Tôi không muốn nói với Ryan rằng tôi đang đêm khuya thanh vắng đi bộ một mình trên một con dốc trơn tuột, trời đen xì và cực kỳ vắng vẻ bên quận Queens. Kể thì cũng rờn rợn người và cảm thấy nguy hiểm!

Và có nguy hiểm thật, khi tôi bắt đầu phát hiện ra có bóng người lảng nhảng theo tôi đằng sau!

22.

Đó là một người đàn ông da đen. Sở dĩ tôi biết anh ta đi theo tôi chứ không phải là một người đi bộ bình thường trên đường, vì lúc tôi ngoái đầu lại, thấy anh ta nhe răng ra cười, nhìn tôi chằm chằm. Tôi quay đầu và bước nhanh anh ta cũng gần như chạy theo đằng sau. Nếu ai đã đến khu nhà bạn Hạnh thời kỳ đó đều biết rằng đó là một khu vực vô cùng vắng vẻ và tối đen. Thường thì tôi không sợ, nhưng lần này thì sợ thật, vì thấy thực sự có nguy cơ.

Minh họa: Theo wallcoo.net

Tôi đi được ra tới nơi có mấy cửa hàng nhỏ, đã có ánh sáng và tôi thấy yên tâm hơn. Nghĩ bụng anh ta cũng chỉ theo tới đây. Lúc đó đã gần tới bến. Nghĩ tới việc cả một cái bến dài không có ai ở dưới đó cùng và một toa tàu điện ngằm vắng tanh lại sợ trở lại. Anh ta không dừng lại thật, anh ta theo tôi xuống bến. Và bến cũng...không có ai thật. Đen thật là thật!

Dưới bến tàu điện ngầm có mấy hàng ghế để ngồi chờ tàu. Tôi ngồi ở một chỗ phía giữa của ga, anh ta ra và ngồi ngay sát đằng sau làm tôi lạnh cả lưng. Chả lẽ tôi đứng dậy đi ra chỗ khác. Mà tàu buổi đêm thì chờ rất lâu. Tôi cho chân lên ghế, ngồi chống tay nghĩ ngợi ra vẻ chả sợ và chả quan tâm. Và tôi phát hiện ra, anh ta cũng...làm y như thế. Tôi ngoái đầu lại nhìn, anh ta cũng ngoái đầu nhìn tôi làm tôi giật mình, lại quay ngoắt giả vờ nhìn...cái bảng tàu. Thế rồi, anh ta đứng dậy, đi hẳn ra cái cột ngay trước hàng ghế tôi ngồi, đứng dựa và...nhìn tôi chằm chằm. Vô duyên nhất trần gian luôn. Tôi cũng lại vờ như không quan tâm, bắt chuyện hay chửi lúc này là tối kị!

Cuối cùng tàu cũng đến. Tôi háo hức muốn lên cho mau để thoát khỏi cảnh bị "mật thám"...công khai thế này. Ai dè, vị trí tàu dừng của tôi lại ở đúng cái toa chắc phải vắng người nhất. Trên toa, chỉ có hai thằng choai choai Hispanic đang ngủ gật, tôi không kịp chạy sang toa khác, đành lên. Và hẳn cũng lên!

Tôi cũng lại ngồi ở vị trí giữa toa, tránh xa hai thằng Hispanic đang bắt đầu tỉnh tỉnh nhìn tôi. Hẳn ngồi đối diện với tôi luôn. Thế là tôi nhắm mắt giả vờ ngủ để khỏi phải nhìn nó. Tôi thấy hơi tức vì không mang theo cái minidisc, có nhạc vào chắc sẽ đỡ...sợ hơn. Nhưng mà, nhắm mắt lại thấy...bất an, nhớ nó lại gần làm gì mà mình không biết thì càng sợ. Cuối cùng, mở mắt, hít một hơi dài, tôi mở mắt...nhìn lại hẳn. Tôi nghe thấy 2 chú Hispanic bắt đầu xì xồ gì đó, nhìn về phía tôi. Tức mình, tôi cũng quay ra nhìn bọn nó luôn, bọn nó cười lên rồi...quay đi chỗ khác, chắc do tôi tia kinh quá. Tôi lại quay lại...nhìn tiếp chú da đen này. Thế rồi tôi đứng dậy, mở toa để đi sang toa khác mặc dù tôi chưa bao giờ thử mở cái cánh cửa chuyển toa đó bao giờ. Cái cửa còn bị tắc

nữa chứ, tức điên lên được, quê nữa. Mãi tôi cũng mở được. Tôi đứng dậy, hấn cũng đứng dậy, tôi mở cửa, hấn theo sau. Tôi sang toa mới, có thêm vài người lác đác. Tôi không ngồi nữa, tôi đứng ôm cột. Hấn ngồi ngay gần tôi. Thế là tôi đứng...nhìn hấn tiếp. Nhìn mãi thì hấn cũng bắt đầu bối rối và nhìn đi chỗ khác. Tôi đứng nhìn không chớp mắt. Hình như chân tay bòn chồn, hấn ngo nguậy rồi...đi ra một chỗ khác xa hơn ngồi. Thế là tôi đi theo, ngấm tiếp. Hấn lại bắt đầu vò đầu bứt tai, lúc này thì tôi bắt đầu thấy...hay hay, không còn sợ nữa, có lẽ kẻ đang bắt đầu sợ là hấn.

Minh họa: Internet

Được một lúc, thấy tôi không buông tha hấn, hấn thét lên: “WHAT?” (Gì thế?). Tôi ngheo đầu và hỏi lại, thế thọt: “what?”. Thế là cái bến đó, hấn xuống ngay lập tức. Đêm đó về đến nhà mà tôi cứ phải vừa đi vừa cười một mình! Có lẽ hấn nghĩ tôi...bệnh hơn hấn! Dù sao đó tôi đã may mắn vì đó không phải là một người bệnh hoạn thật sự! Ở Mỹ không thiếu những kẻ như thế!

Lavender hẹn chúng tôi đi ăn buổi trưa. Billy đóng cửa tiệm và chở chúng tôi tới một quán ăn...Mexico, cho dù anh định giới thiệu một quán ăn nào đó của một người bạn Việt mới mở, nhưng chỗ đó có lẽ hơi xa, chỉ thích hợp đi ăn tối. Lavender vừa nhìn thấy tôi là tíu tít. Chúng tôi trao đổi số điện thoại ngay. Lavender nói rằng sắp có một show thời trang của trường cô ấy học, cô ấy sẽ mời tôi đến xem, nhân tiện giới thiệu bạn trai luôn. Tôi gọi món salad ăn ngon lành. Lavender và Billy tưởng tôi ăn kiêng nên thích rau. Họ bảo tôi đủ gầy lắm rồi.

Lavender công nhận thật là xinh. Anh phục vụ đi ra bê đồ cho chúng tôi mà còn mãi nhìn suýt vấp. Mấy anh chàng đầu bếp ngó ra nhìn chúng tôi trầm trồ, tôi vừa thấy vinh dự vừa thấy mình như đi làm nền cho cô gái xinh đẹp ấy. Tôi nói với Lavender ngày mai tôi sẽ xuống làm ở spa. Bất ngờ, Lavender nghiêm mặt:

- Do you get along with my mother? (Chị có hợp với mẹ em không?)
- Just OK, we don't talk much, but she's nice (Không vấn đề gì, chúng tôi không nói chuyện nhiều nhưng bà ấy tốt mà).
- Don't tell her that you meet me, OK? (Đừng nói với mẹ em là chị đã gặp em nhé)
- Why? (Tại sao cơ?)
- And don't tell her that i'm meeting with my boyfriend? OK? Don't even tell my sister about it. (Và đừng nói với bà ấy là em vẫn đang gặp gỡ bạn trai em được không, cả chị em nữa, đừng nói cho chị ấy biết)
- Oh, that sounds serious. Your mother doesn't know you have a boyfriend? Its because you're pretty. (Nghe có vẻ nghiêm trọng đấy. Mẹ cô không biết cô có bạn trai sao? Có lẽ tại cô quá xinh đẹp)

Tôi cười nhưng Lavender chẳng cười tí nào cả.

- I like you, Kin, but there are stupid things happen. Hope you can keep silence. i've been tired with my mother and my sister lately. Hate them. (Em thích chị, Kin. nhưng có một số việc ngớ ngẩn

đang diễn ra. Hi vọng là chị có thể giữ im lặng. Em đã quá mệt mỏi với mẹ em và chị em rồi, em ghét họ)

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Lavender nói mà như muốn khóc. Tôi nghĩ rằng một cô gái xinh đẹp như vậy hay nhận được sự quan tâm thái quá của gia đình, và cho dù có là ở Mỹ thì vẫn là người Trung Quốc thôi.

Nhưng chả hiểu sao từ lúc đẩy mặt của Lavender buồn lắm. Cô ngồi nguầy nguầy chán chường, như vừa bị rơi hẳn vào một tâm trạng hoàn toàn khác, không còn nhí nhảnh nói nhiều nữa. Và tôi nghe thấy Billy nói vài câu tiếng Quảng, ý chừng không muốn tôi hiểu. Lavender chỉ luôn mồm nói: "shit, shit". Thôi, tôi ăn xong suất của tôi đã. Lúc này tôi lại cười nói để hai người vui hơn.

Hạnh gọi điện, nói rằng buổi chiều nay sang tiệm tôi chơi, xem vẽ móng chân móng tay và wax thì nó như thế nào. Tôi nói rằng sang đây tôi sẽ giới thiệu anh chủ Billy cho.

3h chiều. Billy có điện thoại, anh ta vội vã đi ra ngoài. Một lúc sau thì tôi cũng ra ngoài để đón Hạnh ở bến tàu điện ngầm. Billy quay lại, tôi giới thiệu Hạnh cho Billy. Tự nhiên Hạnh kêu À lên khiến Billy nhũn mày, tôi chưa hiểu vì sao. Nhưng rồi họ vẫn bắt tay làm quen.

Hạnh ngồi chơi với tôi đến 5h, tôi xin phép Billy về sớm để dắt Hạnh đi chơi một chút ở Manhattan. Vừa ra ngoài, tôi hỏi sao khi nhìn thấy Billy lại à lên. Hạnh bảo, lúc đến đây bạn ấy có đi chạy đi mua kẹo cao su. Nhìn thấy anh này đang đứng ở góc với một cô gái rất xinh xắn trắng trẻo, hai người cãi nhau gì đó, cô ấy cứ giạt lấy tay của anh này khóc rồi ôm chầm lấy anh ấy. Hạnh bảo chắc là cãi nhau với bồ. Nhìn đôi này ấn tượng, không ngờ anh ta là chủ tiệm của tôi. Tôi lại nghĩ ngợi, có khả năng là Sheryl. "Có phải cô gái tóc dài da trắng cũng cao cao không?" "Ừ", trông hay hay xinh xinh". Thế đúng là Sheryl rồi. Lắm chuyện thật!

Ra tới bến. Tôi chỉ thiếu nước vuốt rú lên khi lại thấy Garbriel đứng lù lù ngay lối xuống. Tôi kéo tay Hạnh thì thào: "Garbriel đấy, cái con mụ trợ lý gọi điện 3h đêm đấy". Hạnh nhìn và bảo: "Kệ nó". Thấy chúng tôi, Garbriel tiến tới ngay. "Oh, you're having another Chinese company today, hah? doing your stupid nail?" (Ồ, cô lại đang làm mấy trò nail ngu ngốc đó hả?). Tôi và Hạnh tăng lờ và lách Gar đi xuống bến. Nhưng Gar kéo tay tôi lại rất mạnh, khiến tôi trượt ngã đập đầu vào thành cầu thang choáng váng (lúc này rất trơn vì mưa tuyết đọng). Hạnh rú lên một phát, và mọi người lao tới xem có chuyện gì. Gar thoáng ngỡ ngàng vì biết rằng mình đã thái quá. Cô ta buông một lời xin lỗi cộng một chữ "damn" rồi quay đầu bỏ đi vội vã (trước khi cảnh sát tới!)

Tôi thấy âm ẩm, có vết máu chảy xuống ven tóc mai!

23.

Có lẽ đầu tôi đập phải đúng góc nhọn nhất của cầu thang nên bị đâm vào da chảy máu, vết cứa cũng khá sâu nên máu mới chảy xuống nhanh như vậy. Thật may có Hạnh chạy rất nhanh ra cửa hàng tạp phẩm mua về cho tôi cái band – aid (băng dán cá nhân). Lúc đó có bà già đưa cho tôi mớ giấy tissue để tôi rịt máu. Theo lẽ thường, mà ở nước Mỹ này, tôi có khả năng làm rất to chuyện, tôi mà kiện Garbriel thì cả cái phòng nha sĩ của bố cô ta cũng không đủ tiền để trả cho tôi. Nhưng tất nhiên tôi chẳng làm thế, tôi biết cô ta cũng không phải hoàn toàn là cố tình! Và kiện cáo

cũng chả phải đơn giản. Security ở bến đó còn nhảy ra hỏi han tôi và nói rằng tôi có cần gọi cảnh sát tới hay không!

Cũng may mắn, vết thương chỉ đến thế thôi. Tôi cũng phải mắt nhắm mắt mở và choáng váng gần nửa tiếng, ngồi dưới trạm cho tới khi quyết định lên tàu đi về. Tôi choàng mũ của áo khoác lên đầu để về nhà bố mẹ không nhìn thấy. Ý định đi Manhattan của tôi và Hạnh đành tạm hoãn, tôi rủ Hạnh về nhà tôi ăn cơm.

Hôm đấy check mail, được biết tin sẽ có mấy người bạn học cùng khóa K27 của Học viện sẽ sang đây thi Luật bằng tiếng Anh, nhưng họ sẽ lên D.C trước, rồi chỉ được xuống New York một ngày, thấy vui vui hơn.

Ngày mai Ryan sẽ trở về và tôi sẽ phải nói chuyện nghiêm túc với anh.

Ronie lại gọi điện thoại. Dường như Ronie là một người rất cô đơn, tôi có thể hiểu được qua những điều anh ta nói và cái cách anh ta tâm sự. Từ từ tôi cũng hiểu, thực ra đó là một con người rất đáng thương. Ba của Ronie là một kỹ sư Tây Ban Nha, sang Việt Nam từ hồi còn chiến tranh, và sau khi đất nước thống nhất ông ta đã về lại đất nước mình, bỏ lại mẹ của Ronie, Ronie mới có mấy tuổi và một cô em gái nữa. Rồi từ đấy họ không còn liên lạc với nhau. Ronie đã có một khoảng thời gian cực kỳ thiếu thốn và khó khăn vào thời kỳ đó. 13 tuổi anh ta được làm giả giấy tờ để đi xuất cảnh sang Mỹ. Và từ đấy lang thang nơi này nơi kia, không có gia đình, không biết tình cảm gia đình là gì. Thậm chí hai sợi dây liên lạc gần như duy nhất của Ronie ở Việt Nam là người mẹ và cô em gái cũng rất bi thảm. Cô em gái thì mất tích, còn mẹ mất được vài tháng rồi mới có người báo sang cho biết. Ronie rất muốn có một gia đình, nhưng anh ta lại là một người phóng khoáng, đầy mâu thuẫn.

Tôi hỏi gia đình của Helen rất đông đúc, anh ta sẽ được hòa nhập nếu vào đó. Anh ta nói rằng, anh ta chưa sẵn sàng, và rằng gia đình đó thật ghê gớm, mang tới cho anh ta một kiểu cảm giác ràng buộc rất đáng sợ. "Anh là một thợ giỏi, anh vào đó sẽ có tương lai làm chủ cửa hàng nail, và cả một gia đình". "Anh thích gia đình, nhưng anh không thích bị ràng buộc". Anh ta muốn có được thứ tình thương của gia đình, nhưng lại thích kiểu nay đây mai đó, làm từng nào tiêu từng đấy, không cần biết ngày mai sẽ phải ra sao. Tôi hỏi tại sao anh lại tâm sự với tôi? Anh ta nói tôi cho anh ta cảm giác kỳ lạ, vừa có nét gì đó gần gũi, lại vừa có nét gì hoang dại, và rằng có thể tôi sẽ hiểu những gì anh ta nói. Helen, cô ta chỉ biết yêu đơn thuần và đòi hỏi Ronie theo một khuôn phép. Và tôi nói: "Thế thì anh không biết tôi rồi!"

Nhưng thật sự tôi đã quý mến và nhìn Ronie bằng một con mắt khác. Và có lẽ trực quan của tôi cũng không sai.

Tới ngày tôi xuống tiệm spa. Đầu vẫn còn hơi nhức và phải cẩn thận vì sợ nó lại tóa máu lần nữa. Hôm nay tôi chờ điện thoại của Ryan, tôi rất muốn nói chuyện với anh và không muốn thông báo chuyện gì đã xảy ra kéo anh sốt ruột. Cũng chưa chắc hôm nay tôi đã gặp được Ryan, vì có thể anh sẽ rất mệt mỏi.

Hôm nay cả Helen và Mei đều không thấy vui vẻ. Với Helen tôi có cảm giác như cô ta đã biết việc Ronie nói chuyện với tôi hay sao vậy, cái này gọi là "có tật giật mình" đây mà. Còn bà Mei thì nhìn cứ âu sầu và lạnh lùng sao vậy. Tôi không biết đây là do tôi suy đoán vì "biết chuyện" hay là họ có vấn đề như thế thật.

Thế rồi, bà Mei tiến tới hỏi tôi:

- You met my daughters? Sheryl, and Lavender? (Cô đã gặp các con tôi rồi à? Sheryl và Lavender?)

Thật khó xử, với Sheryl thì không sao, nhưng Lavender có dạn rồi, nhưng chả biết sao, tôi đành phải nói thật.

- Yes i did, both of them. Billy introduced them to me. (Vâng, tôi đã gặp cả hai. Billy giới thiệu họ với tôi)

- When? (Khi nào?)

- Just several days ago (Vài ngày trước đây).

- You met both of them? (Cô gặp cả hai đứa?)

- No, separately (Không, từng người một).

- How? (Như thế nào)

- Just having dinner with Sheryl and a lunch with Lavender (tôi cất đi một buổi ăn tối với Lavender) (Chỉ là một bữa tối với Sheryl và một bữa trưa với Lavender).

- It was all Billy to take them to see you? (Đều là Billy đưa chúng đến gặp cô à?)

- Yes, they are so lovely. Especially Lavender, she's very very beautiful. (Vâng, họ rất dễ thương. Đặc biệt là Lavender, cô ấy thật xinh đẹp)

- Lavender was going alone? (Lavender đi một mình à?)

- She's with Billy (Cô ấy đi cùng Billy).

- Thank you, but would you mind stop meeting them? (Cảm ơn, nhưng liệu cô có thể không gặp chúng nữa không?)

Ồi, một đề nghị hơi "choáng váng". Lúc đó tôi có cảm giác như mình vừa làm việc gì đó tội lỗi to lớn lắm (cho dù chưa biết đó là lỗi gì), và bắt đầu thấy Mei như có vẻ gì đó thật lập dị.

Helen xin số di động của tôi. Tôi thấy lo lo nếu cô ta cũng thấy số điện thoại này trong cell của...Ronie. Tôi cho Ronie để anh ta đỡ gọi về nhà làm phiền gia đình.

Ryan gọi điện, anh nói anh sẽ về tới New York lúc 6h và sẽ qua spa đón tôi. Thế thôi là tôi mừng rơn, quên cả sự phiền phức bà Mei vừa đem tới. Đành ở lại spa đến 6h vậy.

Tôi thấy Ronie không qua đón Helen nữa. Helen về một mình, Tôi hỏi Helen trả lời trống không là vì Ronie bận. Mọi người thật là u ám.

Ryan qua đón, khuôn mặt anh vô cùng mệt mỏi và hàng râu rất sậm màu. Tôi bảo Ryan đừng dừng xe trước cửa tiệm mà ra xa một chút vì không muốn bà Mei và mấy người trong đó bận tâm.

- Oh, you look so tired. You've been driving long? How's everything? (Trông anh thật mệt mỏi! Anh phải lái xe rất xa phải không? Mọi chuyện thế nào rồi?). Nhìn Ryan của tôi thật đáng thương

- Everything is good, how are you? You missed me? (Ồn cả thôi, em thế nào rồi, em có nhớ anh không?)

Minh họa: Internet

- Yes, a lot, of course i did. Still missing you now, even when you are here (Tất nhiên là có. Và vẫn nhớ ngay cả khi anh đang ở ngay đây).

Và như thường lệ, Ryan kéo tôi lại gần và cắn vào tai, hít lên mái tóc. Ấm áp và dịu dàng. Nếu tôi ngồi bên kia, có thể anh sẽ nhìn thấy vết thương đang bị tóc che phủ!

Ryan nói rằng anh đã quyết định chuyển nơi làm việc rồi, mặc dù hơi xa nếu phải đi từ trường so với nơi cũ, nhưng thoải mái hơn nhiều và không dây dưa với Garbriel nữa. Oh, có lẽ lý do nàng ta phát điên là vì thế này đây.

Chúng tôi vào quán Mexico, lại ăn salad Mexico dù lúc đó tôi không thấy ngon lắm. Tôi thấy Ryan rất mệt mỏi và không được vui. Tôi gác lại chuyện về Garbriel, lúc này anh cần được nghỉ ngơi và thanh thản. Thế rồi, anh đề nghị, hai đứa sẽ đến ngọn hải đăng trên đảo nhé. Tôi gật đầu, và nói rằng, anh cũng nên nghỉ sớm vì quá mệt.

Hôm nay trên đảo vẫn đầy sương, không khí có ấm áp hơn đôi chút. Chúng tôi hầu như không nói chuyện gì với nhau suốt đường đi. Có thể vì Ryan mệt, vì anh đang có chuyện chưa được giải quyết, trực quan của tôi mách bảo như vậy. Tôi rất muốn hỏi: "What's going on Ryan? what's wrong?" (Có chuyện gì phiền phức vậy Ryan?). Nhưng nhiều lời sẽ là vô duyên.

Ryan lại dừng xe và ngắm ngọn hải đăng qua tấm kính. Rồi anh nói:

"Can i kiss you now? Can i?" (Anh có thể hôn em bây giờ được không?)

"Hey, i've never been kissed" (Ồi, em chưa bao giờ hôn cả)

Không có câu trả lời, chỉ có một cú xoay người bất ngờ. Anh kéo tôi về phía anh, đặt lên môi tôi một nụ hôn đầu tiên của cuộc đời. Những gì tôi còn nhớ lại, đó là một cảm giác rất...kỳ kỳ, như một cú sốc vậy, chưa kịp phản ứng, chưa kịp sẵn sàng. Cả người nóng ran, và nín thở. Một nụ hôn rất ấm nóng và nồng nàn.

Hey, thế đã là tình yêu chưa? Nếu tôi có nói với ai rằng tôi chưa hôn ai bao giờ, thì là tôi nói dối đấy!

Tựa đầu trên vai anh, tôi cũng ngắm ngọn hải đăng. Hey Ryan, tôi sẽ vẽ tặng anh ngọn hải đăng này. Và đó là bức tranh đẹp nhất mà tôi đã từng vẽ!

24.

Ryan cho tôi số điện thoại của Hugo, anh chàng đánh trống trong ban nhạc. Anh chàng tôi ấn tượng nhất và cũng là người gần gũi nhất với Ryan. Ryan muốn mỗi lần tôi gọi điện cho anh không được hoặc nếu tôi có vấn đề gì gấp mà không gặp được anh thì tôi sẽ gọi cho Hugo. Tôi cũng dự định gọi điện cho Garbriel để nói chuyện riêng với cô ta.

Ronie hầu như tối nào cũng gọi điện cho tôi. Tôi đã có cảm tình hơn và bắt đầu nói chuyện lại, dù sao tôi cảm nhận được sự thật lòng và cô đơn của Ronie, hơn cả, tôi có sự thương hại, và người ta dễ dàng đến với nhau hơn bởi tình thương.

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Lúc này trời đang là mùa xuân, trên Washington DC đã bắt đầu có hoa đào. Một số người bạn của tôi ở học viện cũng đã sang tới nơi và đang thi Luật trên đó. Họ gọi cho tôi và nói rằng thi xong sẽ xuống New York chơi và đề nghị tôi làm “tiếp viên du lịch”. Hoàng Anh, cô bạn cùng lớp của tôi có gọi điện cho tôi dăm ba lần, tôi bảo xuống NY chơi tôi sẽ dẫn mọi người đi chơi. Thật may đúng hôm cả đoàn xuống New York thì cả nhà tôi lại lên Washington xem hoa đào, nên tha hồ cho cả hội bù khú, tôi gọi cả Hạnh xuống ngủ cùng cho vui.

Có lẽ cũng hơi ích kỷ nên tôi không muốn giới thiệu Ryan của tôi cho mọi người, vả lại, anh cũng rất bận chưa chắc đã đi được. Tôi chợt nghĩ tới Ronie, tôi hỏi Ronie xem anh ta có muốn đi chơi với mấy người bạn từ Việt Nam sang của tôi hay không? Và Ronie đã mừng quýnh, vì thứ nhất, lần đầu tiên tôi rủ anh ta đi chơi, vì thứ hai, tôi đã thể hiện sự quý mến và tin tưởng Ronie hơn. Cái này có lẽ cũng là một kiểu “mưa dầm lâu ngày cũng thấm”.

Hôm ấy, sau khi lôi các bạn đi trong vòng một ngày tất cả những nơi có thể, từ ra South Ferry ngắm tượng thần tự do, ra Central Park chụp ảnh, ra Wall Street, Times Square và cho tới shopping ở chợ Tàu. Tới giờ ăn tối, tôi gọi cho Ronie, anh ta học tốc bắt tàu từ trên Harlem xuống chợ Tàu (là 2 đầu của Manhattan). Ronie nói rằng hôm nay anh chàng sẽ khao tất cả bọn tôi bữa tối nhưng hiển nhiên là tôi không đồng ý, bởi vì anh ta khao xong rồi thì hôm sau thể nào cũng không một đồng dính túi. Chúng tôi vào ăn ở quán ăn nơi Billy và Sheryl đã dẫn tôi đến. Mọi người rất chú ý tới Ronie, vì anh chàng trông rất đặc biệt, ấn tượng và không phủ nhận là đẹp trai. Tôi nói rằng Ronie có thể thể hiện như anh ta là bạn trai của tôi với các bạn. Hôm đấy, trên tàu về, Ronie còn ngồi sửa lại cái khăn trên cổ tôi và nhìn tôi bằng đôi mắt “đắm đuối”, khiến các bạn cứ gật gù. Và thế là, khi về Việt Nam, tất cả chỉ biết rằng tôi có một anh bạn trai rất đẹp trai lai Tây Ban Nha, họ vẫn tưởng thế cho tới tận bây giờ, khi có người vẫn hỏi tôi: “Còn là bạn gái của Ronie hay không?”

Lavender vẫn hay gọi điện cho tôi, cô gái tỏ ra rất quý mến và lưu luyến tôi. Có hôm gọi điện hỏi tôi về kết hợp một chiếc váy màu vàng với một cái áo màu tím thì trông có hợp lý hay không, có hôm gọi điện chỉ để chúc tôi ngủ ngon, dịu dàng y như...Ryan vậy. Và nói rằng tôi chuẩn bị tinh thần để gặp mặt bạn trai Josh của cô đấy nhé. Tôi chợt nhớ tới lời bà Mei, chẳng việc gì tôi phải không chơi với một cô gái đáng yêu như thế chỉ vì bà ấy cả. Tôi rất muốn hỏi Billy thật nhiều về gia đình của Lavender, nhưng dường như đó là một việc quá tế nhị hay sao ấy.

“Lavender và mẹ không get along (hòa hợp) đúng không Billy?” “Rất tồi tệ”. “Em nói nhé, bà Mei không muốn em chơi với Lavender, em không biết là vì sao nữa, em ngại quá”. “Em cứ chơi, kệ bà ấy, em không nói thì ai biết đâu?”.

Billy nói rằng anh yêu quý Lavender như cô em gái nhỏ và rất muốn tôi chơi thân với cô ấy, rằng tôi sẽ là một cô bạn tuyệt vời cho Lavender. “Không rõ em có chịu nổi con nhỏ không? Nhưng nhỏ cũng đáng thương lắm đó”. Tôi nói rằng Lavender không có vấn đề gì mà tôi lại không chịu nổi cả

và chưa biết vì sao cô ấy là “đáng thương”. “Thế em và bạn trai của em dạo này thế nào?” “Dạ, bình thường thôi, chưa có gì cả!”. Tôi hiểu, Billy vẫn rất quan tâm ngấm ngấm đến chuyện của tôi. Tôi quyết định sẽ nói chuyện với Garbriel để chấm dứt tình trạng khó chịu này. Nhưng tôi không có số, tôi gọi cho Hugo nhưng anh ta cũng không có số, còn xin số của Ryan thì thật là khó, vì chắc chắn Ryan sẽ không cho. Ryan nói với tôi rằng tôi quên hẳn Garbriel đi, cô ta giờ sẽ không còn là trở ngại giữa tôi và anh nữa. Thực ra vì tôi cũng chưa nói cho anh biết vụ Garbriel đã tới tiệm nail gây tai nạn cho tôi, cũng không hẳn vì tôi có lòng “vị tha” gì, mà bởi vì tôi không muốn Ryan phải thêm lo lắng. Lúc này anh đi học, đi làm rất vất vả, và một tuần phải dành hầu hết các buổi tối để lên đảo gặp tôi, anh còn ban nhạc của mình nữa. Việc chuyển chỗ làm có lẽ khiến anh mất rất nhiều thời gian và sức lực. Tôi cảm thấy áy náy. Thật lạ khi kết thúc cú điện của tôi với Hugo, anh ta hỏi, giọng trầm trầm: “Does Ryan show you that he loves you? And you love him too? Yeah?” (Ryan đã nói cậu ấy yêu em rồi phải không? Em có yêu cậu ấy không?). “Sure, pretty much, why you ask me that?” (Vâng, tại sao anh hỏi em như thế?). “Oh, that’s good, I’m glad” (Ồ, thế thì hay quá, anh rất mừng). Tôi phì cười vì từ “glad”, tại sao anh ta phải glad vì chúng tôi yêu nhau?

Hình ảnh: Internet

Quả thật, Garbriel lại gọi điện tới tiệm nail, tôi dặn Billy cho cô ta số của tôi nhưng chẳng hiểu sao Billy không chịu, mà điện thoại thì tôi không được nghe để nói. Cuối cùng, tôi nghĩ, tôi sẽ tới phòng nha khoa của Garbriel, dù sao, giả sử như Ryan và họ đã từng yêu nhau, thì bây giờ cô ta đang hẳn vô cùng đau khổ, tôi muốn biết rõ ngọn ngành, tôi muốn biết có thực sự vì tôi mà Ryan “đá” cô ta hay không? Nếu vậy thì phải xem xét lại. Xin khỏi tiệm nail về sớm, tôi đi ngược lại tới phòng nha khoa trên cái đại lộ 3 ấy. Vừa lúc Garbriel mở cửa đi về, tôi đi đằng sau một đoạn, dự định sẽ gọi cô ta. Lúc đó, trên đường có một ông già ăn xin đang lê lét từng bước một, rồi bất ngờ ông ta ngã rầm xuống đất vì đường quá trơn, trông vô cùng đáng thương, nhưng điều tôi không ngờ tới, đó là cách cư xử của Garbriel. Cô ta lao tới đỡ người đàn ông dậy rất nhiệt tình không ngại bẩn thỉu và bốc mùi, rồi lôi ông ta vào bên trong vỉa hè, hỏi han xem ông ta có làm sao không, và rút một ít tiền ra cho ông già. Lúc quay đầu lại, Garbriel đã nhìn thấy tôi, cô ta thoáng bối rối, nhưng thật sự hành động ấy của Garbriel khiến rất nhiều định kiến và suy nghĩ của tôi về cô ấy trong đầu đã giảm đi gần hết, tôi đã nhìn Garbriel với con mắt khác, không hẳn là một cô gái xấu xa như tôi đã từng nghĩ. Tôi cũng tới bên cạnh Garbriel và tặng ông tờ 5\$ ít ỏi tiền tips về nail của tôi ngày hôm đó, ông già luôn miệng: “Oh god, God bless you girls, god bless you” (Chúa ban phước cho các cô!) Tôi chợt nhớ vì sao một người ghê gớm như Garbriel vẫn được ban nhạc và Ryan quan tâm và chơi với, “she’s nice sometimes” (Cô ấy thì thoảng cũng tốt), tôi nhớ ai đó trong ban nhạc đã nói như vậy.

“Oh, so you come to me today, are you begging me for forgiveness or what?” (Ồ, cô đến gặp tôi hôm nay để xin được tha thứ hả?). Lại cái giọng đáng ghét khiến tôi lại thoáng gợn bực mình. “No, can we talk?” (Không, chúng ta có thể nói chuyện được không?). “Oh, so you want to talk today

huh? Only one thing, Ryan IS MY BOYFRIEND, that's it, he's coming back here, and hey, you might saw what I did to that old man but lets make it clear, I'm not that type of kind-hearted!" (Cô muốn nói chuyện gì? Chỉ có một điều thôi, Ryan là bạn trai của tôi, anh ấy sẽ quay lại đây, và này, cô vừa nhìn thấy những gì tôi làm với ông già kia nhưng quên nó đi, tôi không phải loại người có lòng tốt đâu). Tôi thấy thái độ của Garbriel thật khó hiểu. Vừa phút trước tôi thấy cô ta thật tử tế nhưng khi mở mồm nói với tôi, cô ta có giọng nói và ánh mắt của quỷ dữ vậy. Garbriel bỏ đi ngay sau đó, tôi chưa kịp nói gì hết. Nói chung, trong lòng cũng rối bời!

Sáng chủ nhật, đang ở tiệmnail, Ronie gọi điện cho tôi:

- Hôm nay giỗ mẹ anh, anh chẳng có ai thân thuộc cả, em có thể giúp anh làm cái gì đó giúp anh giỗ mẹ không?
- Ủa, anh nói với gia đình Helen đi, họ sẽ giúp anh làm mâm giỗ mẹ mà?
- Không có đâu, họ bận lắm, anh không muốn họ cúng mẹ anh. Em giúp anh nhé.
- Trời, sao lại là em, hay là em hướng dẫn anh mua vài thứ ở chợ rồi anh cúng nhé.
- Không, anh không muốn cô đơn một mình cúng mẹ, nhưng anh cũng không muốn những người anh không thích tới cúng mẹ. Em là người tốt, anh chỉ tin tưởng mỗi em, em cùng cúng mẹ với anh nhé?

Minh họa: Internet

Tôi nói rằng để xem, tôi sẽ suy nghĩ. Tôi thấy ngại, vì nếu cúng, tôi lại phải xin nghỉ sớm, và đến nhà riêng của Ronie, ở tận bên Brooklyn, như thế thì thật là...nguy hiểm. Nhưng anh ta cũng thật là đáng thương quá đi. Gần chiều, Ronie lại gọi điện khẩn thiết, và khi anh ta nấc lên khóc trên điện thoại thì tôi thực sự mũi lòng, có thể dịp khác từ chối, nhưng từ chối khi một người khẩn khoản muốn cúng mẹ mình thì có lẽ hơi nhẫn tâm. Tôi đồng ý, nhưng tôi ra "điều kiện": Tôi sẽ không vào phòng riêng của anh ta đâu, tôi sẽ giúp mua ít xôi và con gà ở chợ Tàu, tới thắp hương rồi về thôi. Ronie bảo đừng lo, vì anh ta ở trọ cùng một gia đình người Hoa, chứ không phải ở một mình. Ronie nói sẽ ra chờ tôi ở tiệm nail.

Lâu tôi mới để ý, đi tàu sang Brooklyn, sẽ có một đoạn qua cầu, rất đẹp, tôi say sưa ngắm khung cảnh hai bên đường lúc tàu qua và trước khi tàu chui lại vào trong lòng đất. Tôi ngắm khung cảnh hai bên thì Ronie cũng ngắm tôi cả buổi. Anh chàng lại kể lể về những ngày xa xưa, tôi thấy Ronie rất yêu mẹ.

Chúng tôi mua một con gà, một ít xôi và một ít hoa quả. Ronie nói rằng anh ta có bàn thờ ở nhà, tôi sẽ giúp bày mâm. Căn phòng trọ của Ronie là tầng hầm trong một ngôi nhà của một gia đình người Hoa. Quả thật cũng yên tâm vì bước vào trong tầng hầm đã thấy mấy ông già ngồi đánh cờ say sưa ầm ĩ ở đó. Tôi chào mấy ông già, chẳng lẽ không vào bên trong, để bày mâm cúng? Phòng Ronie nhỏ tí tẹo và rất bí, bừa bộn, vừa đủ một cái giường, một cái bàn thờ, một cái tivi và một bộ dàn. Tôi không biết mẹ của Ronie nhưng tôi cũng đứng chấp tay và chúc bà phù hộ cho đứa con trai cô đơn của bà được bình an. Tôi xin về, nhưng Ronie giữ tôi lại và nói rằng muốn cho tôi xem ảnh gia đình của Ronie ngày xưa. Khá nhiều ảnh, tôi ngồi xem một lúc.

Thế rồi, Ronie hỏi: “Em có bạn trai rồi đúng không?”. “Sao anh biết?”. “Anh đã thấy hai người đi với nhau rất nhiều lần!”. “Rất nhiều lần cơ á? Anh theo dõi bọn em à?”. “Anh không theo dõi bọn em, anh rất hay để ý em, anh biết vậy thôi, anh ta đẹp trai đấy”. “Vâng, cảm ơn anh, cũng chưa nói trước được điều gì”. “Em yêu anh đấy lắm đúng không, chắc không còn cơ hội cho kẻ khác nữa?”. “Cứ cho là như vậy đi, em rất yêu anh ấy!”. Tôi thấy Ronie mặt tối sầm lại và không vui chút nào. “Còn anh thì chưa bao giờ yêu Helen cả, chưa bao giờ hết, mặc dù đã rất cố gắng!!!” “Cũng đừng tự ép buộc mình nếu anh không thoải mái!”.

Ronie bất ngờ đứng dậy đóng cửa khiến tôi rùng mình. Và anh ta lao về phía tôi, đè nghiêng tôi ra giường...!

25.

Ronie khiến tôi ghê tởm vì anh ta quá bạo liệt, tìm đủ mọi cách để hôn được tôi. Tôi cũng tìm đủ mọi cách để anh ta không hôn được tôi, tôi hét lên: “Bỏ ra, mau lên”. Nhưng Ronie dường như đang lên cơn điên vậy. Ronie rất khỏe và tôi cũng phải cố gắng chống cự rất quyết liệt. Cuối cùng, tôi dùng chiêu cuối cùng, đó là đạp và...tát thật lực. Tôi đạp tung tóe tán loạn, và gần như Ronie đập đầu văng vào tường. Những gì sau đó tôi nhìn thấy, đó là Ronie gục mặt xuống, tay ôm lấy mặt, và những giọt máu đang rỉ rả từ khoe miệng, anh ta đã bị tôi đạp cho chảy cả máu mũi!

Mọi việc dừng lại, phát hiện ra những giọt máu có lẽ đã khiến Ronie “tỉnh cơn” thì phải. Anh ta với tay lấy cuộn giấy ngay đầu giường và lau miệng. Sau đó rồi lăn đùng ra...cười như điên. Lúc đó tôi vẫn chưa qua cơn thăng thót, cả người run lên và nóng ran, anh ta vừa lăn ra tôi lại đá cho anh ta một phát cứ như thể Ronie có thể lại lao lại vào tôi một lần nữa. Ronie thốt lên: “Trời ơi, sao em dữ quá vậy, em dữ quá đấy, trời ơi, ghê sợ quá, anh thua em rồi!”. Không nói thêm câu nào, tôi đứng dậy mở cửa đi ra ngay, nhưng chẳng hiểu sao cánh cửa tôi chưa biết cách mở nó cứ ỉ ra. Ronie đứng dậy, khoác áo, đứng vái trước ảnh mẹ ba cái rồi mở cửa cho tôi. Tôi sửa lại đầu tóc rồi vác một bộ mặt lạnh lùng ra khỏi phòng, để phòng máy ông già đánh cờ tò mò vì vừa nghe thấy “tiếng động lạ”. Nhưng cũng... lạ thật, vì họ vẫn say sưa âm ỉ chả quan tâm gì cả, có một ông ngược lên nhìn tôi rất nhanh rồi cúi xuống chơi tiếp. Ronie chạy theo tôi.

“Này, em, này, em, anh xin lỗi nha, anh xin lỗi, anh xin em đấy, anh không kiềm chế được, anh chỉ muốn hôn em mà thôi”.

Tôi mặc kệ và đi rất nhanh về phía bên tàu (cũng phải đến gần chục con phố), trời khá lạnh và gió. Tôi cảm thấy như mình bị lừa vậy, vừa đi như ma đuổi vừa tự nhủ, may quá, chưa có chuyện gì xảy ra, có chuyện gì, tôi đến chết mất!

Tôi mở di động và gọi điện cho Ryan xem anh đang ở đâu, lúc này tôi cảm thấy mình cần một người để bảo vệ. Ronie chạy theo ngay sát, tôi đứng khựng lại ngăn Ronie và nói: “I’m calling my boyfriend, leave me alone, go home!” (Tôi đang gọi cho bạn trai tôi, để tôi yên, về đi).

“Where are you Ryan?” (Anh đang ở đâu thế Ryan?)

“I’m with my band, where are you calling? I’ll meet you later okie?” (Anh đang ở chỗ ban nhạc, em đang gọi ở đâu thế? Lát anh gặp em nhé!)

“OK”.

Tôi nghe thấy yên tâm hơn khi biết anh sẽ lên đảo gặp tôi.

Tôi gọi điện cho Lavender, không thấy cô ấy nhắc máy. Thực sự lúc này tôi mong có một người để nói chuyện điện thoại. Lúc này Hạnh có lẽ đi học cũng chưa về. Tôi quyết định mặc kệ, điều cần thiết là nhanh chóng lên tàu đi về. Ronie vẫn đi lảng nhảng đằng sau, tôi thấy phiền phức quá thể. Cảm giác thật khó chịu và tồi tệ, quả là một bài học lớn. Tôi thấm thía vô cùng vì sự cả tin của mình!

Tàu bên Brooklyn là trên mặt đất, phải một lúc sau nó mới xuống lòng đất, vậy nên vẫn có sóng di động. Trong lúc đứng ở bên tàu, tôi đứng cách xa Ronie và tay lăm lăm cái điện thoại. Và điện thoại kêu, Ryan gọi: “Hey, I’ll meet you at 10, that’s too late for you? Are you on the island now?” (Anh sẽ gặp em lúc 10h, có muộn quá không? Em vẫn đang ở trên đảo chứ?). “I’m on my way home, sure at 10” (Em đang trên đường về nhà, 10h nhé). “Everything is OK?” (Mọi chuyện ổn cả chứ?). “Totally” (Hầu như vậy).

Tôi gọi lại cho Lavender, chuông reo, và người nhắc máy không phải là Lavender, là bà Mei, tôi thót cả tim

“Yes, you are Kin?” (Cô là Kin?)

“Oh, I’m sorry, just call to ask something urgent” (Ồ, tôi xin lỗi, tôi chỉ gọi để hỏi vài thứ cần thiết thôi)

“This is your number?” (Đây là số của cô à?)

“Yes, my number” (Vâng)

“Well, Lavender is very busy at the moment and she’s not willing to take the phone, I hope you understand? Thank you very much for calling but stop bothering her!” (Lavender rất bận và nó cũng không sẵn sàng để nghe điện thoại đâu, tôi hi vọng là cô hiểu? Cảm ơn vì đã gọi nhưng đừng làm phiền nó nữa!)

Bà ta dập máy rất nhanh, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

Tôi cảm thấy thật nghiêm trọng, đột nhiên, mọi thứ trở nên thật tối tăm. Rồi tôi sẽ không hiểu sao để đến spa mà không bị “trù úm” đây, dù sao bà Mei đã rất tốt với tôi. Tôi mới chỉ học được một vài “ngón nghề” và cũng có những khách hàng đầu tiên của mình, hầu hết là các cô bé tuổi teen con nhà giàu hoặc những phụ nữ da màu trung lưu. Bây giờ bị bà ấy giận không cho học nữa thì sẽ là một điều đáng tiếc to lớn. Tôi cảm thấy vô cùng lo lắng!

Hôm đấy gặp Ryan, tôi cảm thấy lòng mình ấm áp hơn, và tôi cũng tỉnh táo nhanh chóng, không để lộ cho anh biết tôi vừa gặp chuyện. Ryan cầm đến cho tôi một hình cô gái da đỏ bằng đất, nói rằng đó là món quà của một người bạn Chile vừa tặng, Ryan muốn tặng cho tôi, anh gọi tôi là Pocahontas. Tôi giật mình, ngày nhỏ, có một thằng bé người Mỹ gọi tôi là Pocahontas, và đó trở thành biệt danh ngộ nghĩnh của tôi một thời gian. Tôi rất vui và nói rằng anh gọi tôi là Pocahontas nhé? “Of course, she has the most beautiful eyes that I have ever seen” (Tất nhiên rồi, cô ấy có

một đôi mắt tuyệt đẹp). “Beautiful and painful?” “So painful, so beautiful”. Ryan rất thích hôn lên đôi mắt của tôi, và sau đó cắn lên tai rồi hít hít mái tóc. Rất ngọt ngào, cảm giác bình yên!

“Hey, would you like to go to Long Island for a picnic this Sunday?” (À, em có muốn đi picnic ở Long Island vào Chủ nhật này không?)

“Picnic, in this weather?” (Pic nic, vào thời tiết này?)

“Why not?” (Tại sao không?)

“OK”

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Vậy là tôi sẽ được đi picnic. Lại phải xin Billy nghỉ thôi. Hôm sau tôi đến tiệm và nói với anh về việc tôi bị bà Mei bắt gặp khi gọi điện cho Lavender, và rằng tôi rất lo lắng nếu bà ấy không cho tôi học nghề nữa. Billy thoáng nghĩ ngợi và nói: “Không sao đâu em, bà ấy không làm gì em đâu, em cứ đi làm đi, dù sao cũng cẩn thận nhé!” Tôi cảm thấy bớt u ám hơn và thầm cảm ơn Billy, tôi tin anh đủ khả năng để thuyết phục bà Mei giữ tôi ở lại.

Ronie liên tục gọi điện cho tôi nhưng dứt khoát tôi không nghe máy. Cuối cùng, anh ta để cho tôi một cái voice message: “Anh xin lỗi em, anh vô cùng hối hận, nếu không được gặp em nữa có lẽ anh sẽ đi biệt xứ khỏi chốn này, anh không có ý muốn hại em, anh chỉ muốn được hôn em mà thôi, xin em nhắc máy để nghe anh nói”. Tôi phì cười vì tin nhắn, tôi biết anh ta cũng không dám làm gì quá đáng cả, nhưng tôi thấy mình bị tổn thương lòng tin. Đàn ông, sống một mình, cũng khó tránh khỏi thiếu kiểm chế!

Tôi xin Billy nghỉ ngày chủ nhật từ bây giờ, anh thờ dài và đồng ý. Ngày mai tôi sẽ phải xuống tiệm spa. Nghĩ tới vậy đã thấy ớn vô cùng.

12h đêm, cell của tôi réo ầm ĩ, tôi đang xem tivi dở. Số của Lavender, tôi hơi chần chợn, không hiểu có phải bà Mei gọi hay không nữa, nhưng tôi vẫn nhắc máy vì có thể là cô nàng thì sao. Tiếng của Lavender, hoảng hốt, và như đang khóc:

“Hey, where are you? Damn, I hate this f’cking life, can you help me? Please? Hell life is shit, help me, only you can help me, please, god damn it, please please....STOP IT, LEAVE ME ALONE, OPEN THIS F’CKING DOOR.....F’CK YOU!” (Chị đang ở đâu? Em căm ghét cái cuộc sống này, chị có thể giúp em không? Làm ơn đi, cuộc sống địa ngục này, chỉ có chị giúp được em thôi... Dừng lại đi, để tôi yên, mở cánh cửa chó chết này ra...)

Lavender tuôn ra một tràng rồi thét lên như vậy, rồi cô gái khóc nức nở.

Tôi không thốt lên được gì, cô ấy đang chửi ai vậy? Bà Mei ư? Thật tởm! Chuyện gì đây?

26.

Nghe Lavender gào thét một hồi, lúc sau tôi mới thốt lên được: “What’s going on Lavender? Are you OK? How can I help you? Something is wrong? Calm down, calm down and tell me” (Có chuyện gì thế Lavender? Cô ổn không? Tôi có thể giúp gì được cô? Có chuyện gì tởm tệ vậy? Bình tĩnh nào, bình tĩnh nói cho tôi nghe nào!)

- “Mei, she's killing me, can't take it, can't take it” (Mei định giết em, đừng để chuyện đó xảy ra)
Theo sau là tiếng đập như tiếng đập cửa thình thình đầy thịnh nộ.

- “You want me to call Billy?” (Cô có muốn tôi gọi cho Billy không?)

- “He can't help, nobody can' help, I'm sorry I'm sorry” (Anh ấy không giúp được gì đâu, không ai giúp gì được, em xin lỗi)

Rồi Lavender dập máy. Tôi gọi lại nhưng máy đã tắt. Tôi rất lo lắng và gọi điện cho Billy, một hồi anh mới nhắc, chắc do đã ngủ. “Trời, dữ vậy sao, thôi được, em ngủ đi, đừng lo, anh sẽ nói chuyện với bà Mei, không có chuyện gì đâu.” Billy đã làm tôi yên tâm hơn, nhưng quả là đang có rất nhiều chuyện xảy đến, things all seem so restless!

Tôi cũng chả ngủ được. Tôi nghĩ rất nhiều, tôi nghĩ về Ronie, về Lavender, về Billy, về Gabriel, về bà Mei, về Ryan, cuộc đời tôi chưa bao giờ gặp phải nhiều con người kỳ lạ đến như vậy. Tự an ủi tôi đang sống trong một thế giới khác thế giới quen thuộc của mình, và có thể cái thế giới ấy với tôi là kỳ lạ, nhưng đó là cái cách bình thường mà thế giới ấy nó diễn ra như thế.

Rất mệt mỏi nhưng tôi không bao giờ dám xin nghỉ ở spa. Sáng đấy tôi đến với một vẻ mệt mỏi và cảm thấy trong lòng rất đen tối. Tôi cũng thấy ngại ngần nếu phải giáp mặt với bà Mei, không hiểu chuyện cãi nhau hôm qua có liên quan gì đến tôi không. Thật buồn cười, từ ngày tôi chơi với Lavender, lúc nào tôi cũng nghĩ mình đang gây ra một tội gì rất lớn với cô ấy, tội gì thì tôi không tài nào nắn nó thành một điều gì hữu hình được.

Có lẽ đúng có chuyện, vì bà Mei hôm nay xin nghỉ. Thay vào đó là Sheryl đứng giải quyết công việc của tiệm. Sheryl nhìn tôi đi vào tiệm mà không nói một câu nào, lạnh băng. Mấy người làm trong tiệm có mỉm cười nhìn tôi, Helen cũng nhìn tôi cười, tôi thấy tội nghiệp cho cô gái ấy. Chẳng đợi được đến trưa là tôi đã ra ngoài gọi điện cho Billy hỏi xem mọi chuyện thế nào. Billy nói rằng anh đang ở nhà bà Mei và sẽ gọi điện cho tôi sau. Lúc này điều sáng sủa duy nhất tôi đang tự cảm nhận được để an ủi mình, đó là buổi đi picnic với Ryan vào chủ nhật. Bây giờ Ryan đang ở khá xa, tận bên Brooklyn, đi làm, mặc dù mới chỉ là thực tập, thật vất vả, sao hôm đấy tôi thấy nhớ Ryan như thế chứ.

Helen hỏi tôi có chuyện gì, tại sao tôi trông tôi mệt mỏi và ít cười nói hơn mọi khi như vậy. Tôi rất muốn hỏi Helen rằng, cô ta có biết ngày giỗ của mẹ Ronie hôm nọ hay không? Chẳng lẽ yêu nhau mà không biết ngày giỗ của mẹ người yêu? Nhưng sau đó thì sao, cô ấy sẽ ngạc nhiên vì làm sao tôi lại biết. Chán thật, đến chết vì cái bệnh tò mò, tốt nhất là không nên hỏi.

Mỗi lần thấy u ám tôi lại nhớ tới ông già ven sông, một cảm giác rất thanh thản mỗi lần nhớ tới ông ấy. Tôi dự định nếu hôm nay có về thì sẽ đi ven sông như mọi khi, và nếu gặp được ông ấy thì sẽ là tuyệt vời! Tôi cũng mong trời ảm áp hơn để có thể lúc nào đó ra ngồi ngắm ngọn hải đăng để về món quà bí mật tặng Ryan thật nhanh.

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Hôm nay tôi đã nhận thấy một sự thay đổi rõ rệt trên những hàng cây ven đường. Tôi còn nhớ tuần trước chúng trơ trụi và chỉ lấm chấm xanh, hôm nay đã ra dáng những hàng cây thực sự có

sức sống, lá mọc ở tất cả mọi cành, một vài cây ra những bông hoa rất lạ và đẹp. Tôi đang nghĩ tới việc sẽ rủ Ryan vào trong Central Park ngắm khoảnh khắc sang mùa tuyết đẹp này. Bỗng nhiên Ryan gọi điện đúng những khoảng khắc mơ màng ấy: “Hi my beautiful girl? What are you doing? Do you know something? I happened to see a very beautiful flower blooming just in front of my office, it reminds me of your beautiful eyes, how I miss you, I miss you” (Chào cô gái xinh đẹp của anh, em đang làm gì vậy, anh vừa nhìn thấy một bông hoa rất đẹp nở phía trước sở làm, nó khiến anh nghĩ đến đôi mắt đẹp của em, anh nhớ em biết bao!) . Và thế là tôi chảy nước mắt, thật kỳ lạ, anh có biết rằng tôi cũng đang nhìn thấy hoa nở và tôi cũng đang nghĩ đến anh? Cái đấy gọi là gì? Đây là tình yêu đúng không? Thật là kỳ diệu!

Trở về nhà, ven sông, tìm ông già. Trời đã tối, ông già của tôi không viết được nữa mà đang ngồi ngắm nhìn một Manhattan đang lên đèn trong sương mờ. Vừa nhìn thấy tôi, ông đã chạm tay lên ngực, ra chiều rất xúc động cứ như cả tháng mới được gặp tôi. “You look tired today my girl, everything is OK? How's the thing going?” (Trông cô mệt mỏi quá cô gái, mọi chuyện ổn cả chứ?). “Not so good at all, weird things happen around, I'm stuck in a swamp” (Không ổn lắm, có những chuyện kỳ quái đang xảy ra và cháu bị mắc kẹt trong cái đầm lầy này rồi). “Haha, life ain't sweet at all right? Life, fight, it ain't easy!” (Haha, cuộc sống không phải lúc nào cũng ngọt ngào phải không? Sống là đấu tranh, điều đó là không dễ dàng gì). Tôi cười và nắm tay. “Yeah, fight”. “Things with your beautiful boy friend is all right?” (Chuyện với cậu bạn đẹp trai của cô vẫn ổn cả chứ?). “Perfectly, he's the one pulling me out of the swamp at the moment” (Vâng, tốt ạ, anh ấy là người kéo cháu ra khỏi cái đầm lầy này đấy ạ). “Oh, I'm glad” (Ồ, tôi rất mừng). Tôi phì cười, lại từ “glad” của Hugo, tại sao mọi người cứ phải glad vì Ryan yêu tôi nhỉ?

Tôi tâm sự với ông già rằng, tôi chưa bao giờ gặp nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, tôi thậm chí kể cả chuyện “dại dột” đã mò đến nhà Ronie ra sao và đã hoảng sợ thế nào. “Oh, Lord, don't be silly that way next time OK? But you're brave girl, yeah, yeah!” (Chúa ơi, đừng ngốc nghếch như vậy nữa nhé? Nhưng cô là một cô gái dũng cảm đó). Bất ngờ số điện thoại của Lavender nhấp nháy, tôi vội xin phép ông già để nghe máy. Lavender hỏi tôi đang ở đâu và muốn gặp tôi. Tôi nói rằng mình đang ở trên đảo Roosevelt, nếu cô ấy muốn cô ấy có thể đi tàu F lên đảo và tôi sẽ ra đón. Lavender hẹn tôi ra đón trong vòng nửa tiếng nữa. Tôi hỏi ông già, ông có muốn nhìn thấy một cô gái còn đẹp hơn cả tôi hay không? Một cô gái Trung Quốc có nguồn gốc hoàng tộc, ông cười ha hả: “I dont think there is a more beautiful girl, you know why? Because which standard you are comparing to? There is no more, and there is no less, lets make yourself special, I think of you as special, not just as beautiful” (Tôi không nghĩ có cô gái nào xinh đẹp hơn, cô biết vì sao không? Bởi vì tiêu chuẩn nào để so sánh chứ! Không có hơn cũng không có kém, bản thân mỗi người là một điều đặc biệt, tôi nhớ cô vì cô đặc biệt chứ không chỉ vì xinh đẹp đâu).

Tôi cảm ơn ông vì lời khen khéo léo này, đúng vậy, đôi khi chả cần phải ghen tị vì nghĩ rằng ai đó xinh đẹp hơn mình, vì vẻ đẹp so sánh ấy là dựa trên một cái chuẩn như thế nào?

“How’s your novel?” (Cuốn tiểu thuyết của bác thế nào rồi?). “Oh, just in part the boy discovered something different of himself, and he decided to fight for it, the World War is at its end” (Ồ, mới đến phần cậu bé nhận ra những biến đổi của chính mình, và cậu ta quyết định chiến đấu vì nó, và cuộc Đại chiến thế giới lúc đó đã kết thúc). “Great, I’m glad that the war is over! I hate war” (Tuyệt quá, cháu rất vui vì chiến tranh đã qua đi, cháu ghét chiến tranh).

Lavender đến muộn hơn dự định nên tôi bảo ông già nên về ăn trước, vì không biết khi nào cô ấy tới, cũng tới lắm rồi. Ông già nháy mắt và đẩy xe về. Tôi đã thấy khá hơn rất nhiều, mặc dù xe ông có máy nhưng tôi vẫn đẩy ông đi hẳn một đoạn dài, vừa đi vừa hát lung tung hết cả. Ông thật tài giỏi, ông có thể làm cho tôi vui được đến như thế đấy.

Lavender mặc một chiếc áo len trắng có cổ rất đẹp nhưng xem chừng hơi lạnh. Tôi để ý kiểu mẫu thời trang ưa thích của Lavender lúc nào áo cũng có cổ và nó thực sự hợp với cái dáng cao mảnh dễ thương của cô ấy. Vừa thấy tôi, cô ấy lao tới hôn chụt một cái lên má, trông Lavender có phần vẫn tươi tỉnh, không “tả tơi” như tôi suy đoán, có thể cô ấy đẹp nên có tả tơi thì trông vẫn cứ đẹp. Lavender rủ tôi vào quán pizza trên đảo ăn, cô hỏi có phải tôi sống ở đây hay không? Tôi đành thú nhận và xin đừng nói cho ai biết về chỗ ở của mình. “Sure, trust me, but why you have to hide anyway?” (Chắc chắn rồi, tin em đi, nhưng tại sao chị phải giấu chuyện đó?). Tôi nháy mắt. “Just for some reasons” (Một vài lý do).

“What was wrong with you the other day? Something bad between you and your mother?” (Mà có chuyện gì với cô hôm nọ vậy? Có việc gì tồi tệ giữa cô và mẹ cô à?)

“Oh, THAT, well, she locked me in my room, took my phone and did several stupid things, I was mad, just a bit out of control” (Ồ, mẹ em khóa cửa nhốt em trong phòng, thu điện thoại của em và làm vài thứ ngớ ngẩn, em đã phát điên)

“What, she locked you in your room? That’s weird, you’re over 20, I mean, you can sue her for doing so, hey you did something crazy too?” (Bà ấy nhốt cô lại ư? Thật kỳ lạ, cô đã ngoài 20 tuổi rồi, cô có thể kiện bà ấy về việc đó nữa chứ, mà có phải cô đã làm gì đó điên rồ không?)

“Oh, me, sure, of course, that’s why I was locked, haha” (Em ư, tất nhiên rồi, thế nên em mới bị nhốt)

“What did you do?” (Cô đã làm gì vậy?)

“Oh, just something” (Ồ, một vài thứ)

Lại thấy Lavender khó hiểu y như mẹ và chị vậy, thậm chí tôi lại thấy giống cả Garbriel nữa. “You want to go to club?” (Chị có muốn đi club không?). “Now? We’ll be home late” (Bây giờ ư? Chúng ta sẽ về nhà muộn mất). “Don’t worry, I’ll take you home, wanna meet my boyfriend?” (Đừng lo em sẽ đưa chị về, chị có muốn gặp bạn trai em không?).

Tôi rất muốn đi xem club thế nào, và người yêu của Lavender ra sao, nhưng quả thực, hôm đó tôi rất mệt mỏi, rất mệt và nếu đi thì tôi không còn sức, tôi đành xin khất. Mặt Lavender xị xuống. “Hey, if someday, I’m dead, will you remember about me?” (Nếu có một ngày em chết đi liệu chị có nhớ em không?). “What, why you are saying so? Don’t say that” (Gì cơ? Sao cô lại nói thế? Đừng

nói vậy nữa). “Because I am going to, and you know what, I’d go directly to hell” (Thật đó, chị biết đấy, em sẽ bị xuống địa ngục cho xem”. Giọng của Lavender nghe thật u ám, như một điềm không lành.

Minh họa: Internet

Tôi hỏi Lavender có muốn đi picnic cùng tôi chủ nhật này cùng bạn trai của tôi hay không? Mắt cô sáng lên và nói có, cô ấy rất muốn biết bạn trai của tôi trông thế nào. “He must be handsome right? Somebody deservable, haha” (Chắc hẳn anh ấy phải rất đẹp trai, một người xứng đáng). Có vẻ như Lavender rất muốn tâm sự với tôi thật nhiều chuyện. Buổi tối, ngấm nét mặt của cô gái đẹp này trong ánh đèn vàng của tiệm pizza không biết chán, lông mi dài chớp chớp, da trắng mịn, cái mũi dọc dừa hênh hếch cứ như nửa cười nửa khóc và một cái miệng cười rất dịu dàng. Lại thầm ghen tị với anh chàng người yêu của cô, sẽ được ngấm cô cả ngày như thế, và được...làm nhiều việc hơn thế. Tôi không biết người yêu của Lavender trông như thế nào, nhưng tôi chợt giả sử, Lavender và Ryan sẽ là một đôi tình nhân hoàn hảo, đặc biệt nếu họ đi đóng phim. Sẽ ra sao nếu tôi rủ được cả hai người họ đi chơi nhĩ, chắc cả cái thiên hạ này phải ngoái nhìn.

Lavender rút ra một điếu thuốc và hút, tôi hơi sững sờ, tôi vốn không thích con gái hút thuốc, và cô gái đẹp như vậy mà hút thuốc thì khó coi quá. Nhưng Lavender hút thuốc rất sành điệu, thật chẳng thấy nó dung tục chút nào. Cô hỏi tôi, có muốn thử hút thuốc không? Nhìn Lavender hút thuốc đáng yêu đến nỗi, tôi cũng muốn thử, nhưng còn chần chừ.

Rít một hơi, thả khói, rồi cô cười. “OK, I will tell you my story, if you are not tired and if you are willing to listen? How’s that?” (Ok, em sẽ kể cho chị nghe chuyện của em nếu chị không quá mệt và chị muốn nghe?)

“I’m a bit tired but I am willing to listen” (Tôi hơi mệt chút nhưng tôi rất muốn nghe cô kể).

“OK”

Tôi bắt đầu nghe, và châm thử điếu thuốc đầu tiên của cuộc đời!

Câu chuyện của Lavender lộn xộn lung tung và rất hay được nhắc đi nhắc lại một chi tiết nào đó. Nhưng có thể hiểu là như sau:

Lavender là một cô gái không chỉ xinh đẹp mà rất có năng khiếu về nghệ thuật. Bà Mei thì chỉ thích hai cô con gái mình theo nghiệp kinh doanh và rất chú trọng trong việc chăm sóc hai cô gái này, vì bà rất tự hào về dòng máu Mãn Thanh danh tiếng của mình. Nhưng bất chấp mẹ và họ hàng tự hào đến đâu và quyết tâm gây dựng gia đình thành một tập đoàn có tiếng tăm, cô gái quyết tâm theo học ngành designer (thiết kế) ở một trường đại học rất bình thường ở New York thay vì sẽ đi theo học một ngôi trường Academic nào đó quý tộc hơn do mẹ lựa chọn. Mẹ con từ bé đã không hợp nhau nhưng cũng từ đấy bà Mei khó chịu ra mặt.

Đi học trong một môi trường về nghệ thuật và nơi cái đẹp được tôn vinh, cô gái nhận được rất nhiều lời mời để không chỉ biểu diễn thời trang, làm người mẫu mà còn đi đóng phim. Tôi không nhớ rõ năm nào, chỉ nhớ là hình như năm Lavender mới vào đại học có trở về Hong Kong và đã định xin đi hoa hậu TVB ở đây và đã có lời mời đóng phim. Nhưng bằng cách này hay cách khác,

bà Mei hầu như phong tỏa mọi khả năng cô có thể tham gia được bất cứ thứ gì. Lavender nói có lúc cô vô cùng tuyệt vọng và còn quỳ xuống nói với mẹ rằng, cô đi học designer cũng giống như mẹ cô đang kinh doanh spa và vàng bạc đá quý, cô có thể giúp bà gây dựng thương hiệu và tất nhiên góp phần làm đẹp cho các cơ sở kinh doanh của bà ấy. Nhưng bà Mei là một người rất kỳ quái, không thể hiểu nổi rằng, Mei đang cố gắng bảo vệ cái danh dự gì của gia đình trong khi chính bản thân bà ta cũng chẳng ra gì.

"i see Mei is a very talented at doing business, i mean, i don't see a lot of women, especially Chinese succeeded this way here in the US" (Tôi thấy Mei rất tài trong việc kinh doanh, không có nhiều phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ Trung Quốc thành công trên con đường đó ở Mỹ).

"Yeah, but then what, she left my father in Hong Kong just because he doesn't like business, that sucks, she doesn't even think of me and my sister, just think of herself" (Đúng nhưng mẹ tôi đã bỏ tôi ở lại Hong Kong chỉ bởi ông ấy không thích kinh doanh, mẹ cũng không bao giờ nghĩ cho tôi và chị gái, bà chỉ nghĩ đến bản thân mà thôi). Giọng của Lavender giận dữ.

"Where's your father now?" (Thế bố cô giờ ở đâu?)

"He's in Hong Kong, they never divorced, Mei doesn't like that, but they would never live together" (Ông ấy ở Hong Kong, họ không bao giờ li dị vì Mei không muốn thế nhưng họ cũng không bao giờ sống cùng nhau).

"i'm sorry to hear" (Tôi rất tiếc)

Thế rồi, đánh bạo, tôi hỏi một câu:

"i have strange feeling about that relationship between your mother and Billy" (Tôi có cảm giác rất lạ về mối quan hệ giữa mẹ cô và Billy)

"What? Oh, i don't know, you mean, having an affair? Billy is great, he's like my brother, my mother would never throw away her pride for f** him." (Gì cơ, ôi em không biết, ý chị là có mối quan hệ gì ư? Billy rất tuyệt, anh ấy giống như anh trai em vậy, mẹ em sẽ không bao giờ vứt bỏ giá trị của mình để có quan hệ với Billy đâu)

Rồi Lavender ôm mặt, có thể Lavender cũng chẳng biết gì, có thể cũng chẳng có chuyện gì, mà cũng có thể Lavender không muốn nói cho tôi biết. Lavender ngày càng tỏ ra xúc động và gay gắt trong câu chuyện của mình.

"But you know one thing, even she does all these stupid things, she won't hurt me this bad, she's trying to destroy me just because i'm so much alike my father" (Chị biết không, mỗi khi bà ấy làm những việc ngớ ngẩn như thế em cảm thấy rất tổn thương, bà ấy đang cố gắng phá hoại cuộc đời em chỉ bởi vì em quá giống bố).

"Destroying you? what on earth she could do such a thing, she can not destroy such a beautiful daughter like you" (Phá hoại cuộc đời cô ư? Bà ấy không thể làm như thế được, không thể làm hại một cô con gái xinh đẹp như cô!)

"Beautiful? stop spilling out that word, i hate that, f'ck that, that's what my mother tries to tell me over and over, then i have to keep my pride, and then all bunches of madness out there, some

even tries hard to have ***** with me just because i'm beautiful, i'm just a normal person and do my own things. People bother me so much, damn!" (Xinh đẹp ư? Đừng nói đến từ đó nữa, em căm ghét nó. Đó chính là lý do mà mẹ em suốt ngày nói đi nói lại, đại loại như em phải biết giữ giá của mình và một đồng vấn đề điên rồ kéo theo đó, có nhiều kẻ cố gắng tìm mọi cách để quan hệ với em chỉ vì em xinh đẹp; em cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi. Mọi người làm phiền em quá nhiều!)

Minh họa: Internet

Giọng của Lavender đầy phẫn nộ và to tiếng khiến người đàn ông bán pizza cứ há hốc mồm vừa ngấm vừa nghe đầy ngạc nhiên. Mấy người trong quán đó ai cũng nhìn, thật may quán trên đảo rất ít người, nên cũng bớt ngại hơn với những câu chửi bậy của Lavender.

"The more she tries to stop me, the wilder i am, that's how life goes, haha" (Bà ấy càng cố ngăn cản em thì em càng điên hơn, cuộc sống là thế mà)

"Why she doesn't want me to be your friend? May be I'm too ordinary for you?" (Tại sao bà ấy không muốn tôi kết bạn với cô nhỉ? Hay tại tôi quá tầm thường với cô?)

"May be because she sees you wild, just like me, and because Billy likes you, haha" (Có thể bà thấy chị hoang dã giống em, và cũng vì Billy thích chị)

"What do you mean by "likes"? (Thích? Ý cô là gì?)

"Oh, I mean, jealous, she's just jealous with you" (Ồ, ghen tị đó mà, bà ấy ghen tị với chị).

"Well, I just see it normal that people having problem with their parents, I have problems with my mother too, sometimes" (Ồ, tôi thấy người bình thường cũng có rắc rối với bố mẹ, tôi thì thoảng cũng có vấn đề với mẹ tôi mà)

"Oh, really, that she's willing to kill you too?" (Ồ, thật sao? Thế mẹ chị đã bao giờ có ý định giết chị chưa?)

"What, kill, arent you exaggerating?" (Gì cơ? Giết? Cô không phóng đại đấy chứ?)

"No, she's trying to do so now" (Không, bà ấy đang cố làm như vậy đó)

"How?" (Như thế nào cơ?)

"I'm going to marry my boyfriend, no matter what!" (Dù gì em cũng sẽ kết hôn với bạn trai em)

"Your mother doesn't like your boyfriend?" (Mẹ cô không thích bạn trai của cô à?)

"She hates him more than any shit in this world" (Bà ghét anh ấy hơn bất cứ thứ gì trên đời này)

"Why?" (Tại sao?)

"Because he's black, and he's not Chinese, of course!" (Bởi vì anh ấy là người da đen, và tất nhiên là không phải người Trung Quốc)

Tôi giật cả mình và trợn ngược mắt vì từ "black". Một người da đen ư? Lavender đang yêu một anh chàng da đen sao? Thật là khó tin, một cô gái xinh đẹp nhường kia mà lại yêu một anh da đen. Tôi không ghét người da đen nhưng nói thật lòng rằng, một cô gái như Lavender mà yêu một anh chàng đen kịt thì thấy....xót quá. Có gì thắc mắc đâu khi bà Mei lại dữ dội tới thế?

Rồi Lavender bật khóc. Họ yêu nhau đã gần 2 năm nay rồi, và bà Mei đã có lúc phát điên vì không ngăn cản được đôi uyên ương. Lavender kể rằng cô đã từng bị nhốt ở trong nhà một tuần liền và cô cũng không ăn gì trong vòng một tuần đó, tới mức bà Mei đành phải nhượng bộ và đưa cô đi cấp cứu. Có lúc hai người đang trong một quán ăn mà bà Mei nhờ Sheryl tới lôi Lavender xềnh xệch về. Bà Mei tìm đủ mọi cách nói chuyện với anh chàng kia mà không ăn thua. Và có lúc: “I tried to kill myself two times, but then I thought of Josh, he’s going to kill him too without me” (Em đã muốn tự tử hai lần nhưng em còn nghĩ đến Josh, anh ấy sẽ tự tử theo em mất)

Bạn trai của Mei là một chàng trai trong đội ngũ người mẫu của công ty người mẫu gì đó ở New York nơi Lavender đang làm việc. Cô tham gia công ty này vừa với tư cách là designer, vừa là người mẫu. Lavender xinh đẹp đã hợp hồn từ ông giám đốc cho tới mấy anh chàng người mẫu, và hiển nhiên là chàng Josh này. Josh có mẹ là người da trắng và bố là người da đen, gốc Puerto Rico, có mái tóc và đôi mắt màu nâu. Lavender nói rằng lúc cô gặp tôi cô cũng rất muốn biết tôi thuộc chủng tộc gì, vì mắt và da tôi rất giống...Josh. Có phải vì thế mà Lavender thích tôi hay không?

“No, its because I see you are wild!” (Không, bởi vì em thấy chị rất hoang dã)

Thế ra tôi là một người “hoang dại” nên được yêu mến đấy.

Lavender và Josh đến với nhau vì tiếng sét ái tình. Cái lần chàng thử lên người bộ quần áo của Lavender thiết kế là hai người cũng không rời được nhau nữa. Josh là một người rất cao lớn và đẹp trai (theo như ánh mắt mơ màng của Lavender) và là một người tình tuyệt vời, rất nhiều người coi là một đôi đẹp. Nhưng ông giám đốc theo đuổi cô thì tỏ ra dèm pha ra mặt, và đã đuổi Josh khỏi công ty một thời gian sau đó. Lavender cũng xin thôi chỗ đó luôn. Và cứ mỗi buổi tới trường lại có cái xe Ford cáu cạnh đứng ám cô gái, mỗi lần như vậy Billy lại là người ra tay giúp đỡ khi tới đón cô mỗi lần cô cầu cứu. Billy vô tình cũng bị ông ta “hỏi han” đôi lần, thậm chí Josh cũng tỏ ra ghen tị. Thật tiếc Josh chưa có xe riêng để tới “giải cứu” cho cô. Một năm thì ông giám đốc kia đành phải từ bỏ và chuyển sang một cô người mẫu mới nổi ở New York. Lavender thoát nạn ông ta, nhưng bà Mei thì điên cuồng chống phá. Lavender và Josh đã trốn sang tận Cali chỉ được 1 tháng đã bị bà Mei kéo về vì lý do “mất tích”. Chẳng biết vì sao mà cảnh sát tới tận nhà của Josh để hỏi thăm và khiến anh chàng gặp rắc rối lớn một thời gian. Hiện giờ Josh có một “bản án” (được gọi là Restraining order), đó là không được lại gần Lavender ít nhất là 200 mét.

“The more she tries to stop me, the more we are in love, madly in love, NOTHING, NOTHING ever in this world she could ever do anything to stop me, she can not control me, this is what I am killing myself for her!” (Bà ấy càng cố ngăn cản em thì chúng em càng yêu nhau điên cuồng, không có gì trên thế giới này có thể ngăn cản được em, bà ấy càng không thể kiểm soát được em, đó là lý do mà em đã tự tử)

“You are killing yourself? What?” (Cô đã tự tử?)

“Yes, I am killing myself” (Đúng thế).

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Mắt của Lavender ngẫu nhiên, tôi thấy rung hết cả mình, nổi gai ốc lấm chấm, tôi thấy sự hoang dại trong từng lời nói của Lavender, một cô gái không dịu dàng và mỏng manh yếu ớt như tôi vẫn đinh ninh. Một người dám sống và dám yêu. Bà Mei là một người mạnh mẽ, tôi thấy rõ ràng như vậy, nhưng bà ấy đã sai lầm vì đưa con gái của bà cũng được thừa hưởng cái ghen đó, và họ đang chống đối nhau bằng sự mạnh mẽ điên cuồng của mình. Thực sự lúc đó tôi mới hiểu cái câu mà tôi vẫn hay nghe trong phim Hong Kong: “Hỏi thế gian tình là gì? Mà con người phải sống chết có nhau”. Lúc đấy thì tôi thấy câu này chẳng sến chút nào. Tôi chưa đủ kinh nghiệm để trải nghiệm như thế. Tôi mới nghĩ việc mình bắt quản khó khăn lạnh lẽo để tìm được ra Ryan đã là một kỳ tích, nhưng cô gái trước mặt tôi, một cô gái vô cùng xinh đẹp, lại có thể biết yêu thương chung thủy và đấu tranh hết mình như thế. Tôi thực sự khâm phục.

Josh là một chàng trai như thế nào mà khiến Lavender có thể chết vì anh ta như vậy nhỉ? Tôi cũng không hiểu, vì sao Lavender lại “killing myself?”.

Đúng là một cô gái mạnh mẽ, cô nói như trút hết ruột gan như vậy mà không nhỏ một giọt nước mắt. Tôi chỉ nghĩ tới lúc tôi về Việt Nam và sẽ phải chia tay Ryan, cho dù không ai ngăn cấm, có lẽ tôi cũng phải mất cả một tuần cho nước mắt. Tại sao Lavender lại thích tôi như thế? Tại sao cô ấy lại muốn tâm sự với tôi?

“Because I see you are wild, you will sympathy for what I tell you, I know, I know you Kin, I know” (Bởi vì em thấy chị hoang dại, chị có thể đồng cảm với những gì em kể, em hiểu chị mà Kin)

Tôi xúc động vì những gì Lavender đang nói, Billy và Lavender đều yêu quý tôi và có điểm chung khi nhìn về con người tôi, vậy nên, tôi hiểu Billy đang ngấm ngấm giúp đỡ cô, trong đó việc đưa tôi đến với Lavender cũng là một cách.

Tôi hiểu ý “wild” của Lavender, cô ấy nghĩ rằng tôi hiểu và cũng hoang dại như cô ấy. Và đúng thế, tôi cũng là một người rất hoang dại, nhưng theo một cái cách của riêng mình.

“It’s so late now, I don’t think you can get home without trouble now” (Bây giờ cũng muộn rồi, tôi không nghĩ là giờ cô có thể về nhà mà không có rắc rối gì)

“Can I sleep with you?” (Em có thể ngủ lại chỗ chị được không?)

Tôi thấy thật khó xử, nhà tôi không thể nào đưa người nước ngoài về, hơn nữa, lại rất chật, sẽ không có chỗ cho cô ấy ngủ. Mà từ chối thì ngại ngần làm sao.

“You have no place to go?” (Cô không có chỗ nào để đến sao?)

“No, can’t go home” (Không, em không thể về nhà)

“Where is Josh?” (Josh đâu?)

“He’s out of town” (Anh ấy đang ở ngoại ô)

“It’s just, we’re having a very small apartment, and because my mother is a diplomat, it is forbidden to bring a foreigner home” (Bởi vì, chúng tôi ở trong một căn hộ rất nhỏ và mẹ tôi không cho phép đưa người nước ngoài về nhà). Tôi đành phải thú nhận.

“Oh, OK, let see” (Ok, Ok, em hiểu rồi).

“Come over to Billy’s house”. (Hay cô tới nhà Billy vậy)

"It's too far away" (Quá xa)

"How about your sister?" (Thế còn chị gái cô?)

"F'ck her"

Không nói thêm câu nữa, tôi nhấc máy gọi điện cho Billy, bây giờ chỉ có Billy có thể giúp được Lavender. Tôi nói với Lavender đi dạo bờ sông nếu cô đi được trong lúc Billy tới đón, cửa hàng pizza cũng sắp đóng cửa. Tôi muốn dẫn Lavender đi dạo ra tới bến và đưa cô sang Manhattan, Billy sẽ đón ở bên đó.

Lavender đồng ý, lúc này trông cô lại trở nên yếu đuối vì đã chịu nghe lời tôi. Hôm nay cô đã trút rất nhiều, tôi hy vọng như thế sẽ làm cho cô thêm phần nhẹ nhõm, cho dù tôi thấy cô đang có một cuộc sống nhiều bất ổn, và ngày mai thì cô sẽ thế nào nhỉ?

"You see me wild too, right?" (Chị cũng thấy em điên phải không?). Lavender hỏi

"Of course, beyond my imagination" (Tất nhiên, ngoài sự tưởng tượng của tôi)

"You want me to show you how wild I am?" (Chị có muốn thấy em điên như thế nào không?)

"I already did".

Lavender cười ầm lên. Thế rồi, cô nhảy lên bờ lan can của dòng sông và trườn hẳn ra ngoài.

"Stop it Lave, the police will come, dont be that wild" (Dừng lại đi Lave, cảnh sát đến bây giờ đó, đừng điên như thế). Tôi hốt hoảng chạy theo và tìm cách ngăn lại.

Chẳng ăn thua, cô ấy đã trong tình trạng chuẩn bị nhảy xuống nước, và nếu nhảy thì chỉ trong 3 phút không có người cứu thì cô ấy sẽ chắc chắn chỉ có chết thôi, vì nước sông rất sâu và nước sông rất lạnh lùng!

"Come down here Kin" (Xuống đây nào Kin), Lavender vừa thò chân xuống nước vừa vẫy gọi tôi, tay bám vào thành lan can theo kiểu như nửa như muốn buông người xuống. Lúc này trông cô đúng là điên chứ chẳng phải là hoang dại.

Tôi chạy tới và nói rằng, hoang dại thế cũng là hay, nhưng hoang dại tới mức dại dột như thế này thì chẳng có gì thú vị cả. "I don't like this kind of wild though" (Tôi không thích suy nghĩ hoang dại kiểu này). Mặt Lavender ửng đỏ, không biết do lạnh hay bám quá lâu khiến cô mồi, hay là cô ngạc nhiên trước sự thất vọng của tôi. "Hey Lavender, come back here, i'll tell you how to release your stress" (Lavender, quay lại đây đi, tôi sẽ bảo cô cách để giảm stress). "I did try to kill myself you know, but then i couldn't do that, now i just want to jump, but i can't either" (Chị biết không, em đã thử tìm cách tự tử nhưng rồi lại em lại không làm được, bây giờ em chỉ muốn nhảy xuống nhưng em cũng không thể). Tôi vươn người ra và với tay bảo rằng lên đây, tôi sẽ cố kéo lên. "Everything will be alright, that's how life goes, you are too young to be this wild" (Mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi, cuộc sống là như vậy mà, cô còn quá trẻ để hoang dại như vậy).

Cuối cùng cũng có một người phụ nữ đi về phía chúng tôi, bà ta hốt hoảng khi thấy cảnh tượng như vậy: "Oh my god, get up here girls, what are you doing?" (Ôi trời, lên đây đi các cô gái, các cô đang làm gì vậy?). Người phụ nữ kêu lên thất thanh. Lavender toét miệng cười như trêu người. Tôi quay lại trấn tĩnh bà ta: "She'll be up here, don't worry" (Bà đừng lo, cô ấy sẽ lên ngay). Bà ta

lao ra lan can chìa tay và gọi Lave trở lên. Cô gái cuối cùng cũng chịu lên, nhưng cô nắm tay tôi lên chứ không nắm tay của người phụ nữ kia. Bà ấy đứng mắng chúng tôi: “What on earth you are fooling around here at this time? Go home girls, there are things not for you to play” (Các cô làm trò ngu ngốc gì ở đây giờ này vậy? Về nhà đi, đây không phải chỗ để chơi đâu). Lavender cúi lên: “Just OK, but thank you” (Ok, cảm ơn). Người phụ nữ tối sầm mặt, lắc đầu rồi bỏ đi, chắc hẳn bà ta đang nghĩ tới hai cô gái Trung Quốc bị điên ở đâu lạc về thích nghịch ngợm.

Tôi quay ra nói với Lavender: “Scream, that’s how i release my stress” (Hét lên thật to, đó là cách tôi làm để giải tỏa stress). “Scream, like this?” (Hét to lên, như thế này ư?). Vừa nói dứt lời Lavender hét lên rất to và mạnh khiến người phụ nữ lại giật mình ngoái đầu lại nhìn xem có phải lại ai đó bị làm sao hay không? Tôi thoáng sửng sờ vì cái cách Lavender hét lên, giống y như tôi vậy!

Tôi nắm chặt tay Lavender và kéo đi khẩn trương trước khi cô ấy sẽ nghĩ ra trò gì “hoang dại” hơn thế. Tôi hỏi Lavender rằng cô ấy thấy thế nào sau khi đã hét xong? Cô ấy bảo “wilder than ever” (hoang dại hơn bao giờ hết). Tôi kể rằng tôi có một ông già rất đáng yêu, ông ấy là người tôi chia sẻ nỗi buồn và niềm vui, có thể khi nào tôi sẽ giới thiệu Lavender cho ông ấy. Nhưng Lavender hồ hững và có vẻ không quan tâm tới ông già viết tiểu thuyết của tôi. Cô ấy còn dường như hơi ghen tị vì tôi có người để chia sẻ niềm vui nỗi buồn.

Bến lúc này đã rất vắng vẻ, tôi đưa Lavender sang bến đầu tiên ở Manhattan. Dặn cô đừng nói chúng tôi đã ở trên đảo với Billy. Lavender rất hay bị đàn ông ở trên bến nhìn chằm chằm, cô phì cười đầy mỉa mai và nói: “All bitchy men!”

Đợi khoảng 10 phút thì Billy tới đón. Anh hỏi chúng tôi đi đâu và chúng tôi chỉ nói rằng ngồi ăn pizza ở một quán ở bên Queens. “Mei was calling me, what’s wrong with your phone?” (Mei vừa gọi anh, có vấn đề gì với điện thoại của em vậy?) “Oh, just ran out of battery” (Ồ, nó hết pin ấy mà). Lavender nói tỉnh bơ dù tôi biết thừa cô tắt máy. Billy và Lavender tỏ ra rất lo lắng nếu tôi phải về một mình, tôi nói rằng không sao, tôi vẫn về khuya như vậy. Billy đưa tôi xuống tận bến tàu, nhìn tôi lên tàu rồi mới quay trở lại.

Chia tay Lavender và lang thang một mình trở về nhà, tôi vẫn có một cái cảm giác gì đó rùng mình, như thể vừa xem xong một bộ phim hay đọc xong một cuốn truyện ẩn tượng tới mức bị ám ảnh. Giá mà lúc này tôi gọi điện tâm sự được với Ryan, nhưng đã muộn quá, anh cần phải ngủ.

Lên đảo một lúc thì tôi nhận được một voice message của Ronie. Anh ta bảo rằng vừa gọi điện cho tôi mãi mà không được (là vì tôi ở dưới tàu điện ngầm không có sóng), anh ta rất muốn nói chuyện lại với tôi và hy vọng có thể gặp tôi vào buổi trưa ngày hôm sau. Thế là trong cái cảm giác muốn được nói chuyện với ai đó, tôi nhắc máy gọi điện cho Ronie.

Ronie nói chuyện với tôi rất tình cảm, thật là một cảm giác tội lỗi, nhưng lúc đó tôi lại thấy những lời nói ấy rất ấm áp, giọng tôi cũng nhẹ nhàng và dễ chịu hơn rất nhiều khi nói chuyện với anh ta. Tôi hỏi mối quan hệ của anh ta và Helen đến đâu, anh ta nói rằng khi chúng tôi nói chuyện với

nhau thì đừng nhắc đến Helen. “Đàn ông thật là buồn cười, và tôi không đi ăn trưa với anh đâu”, tôi thốt lên như vậy trước khi tạm biệt Ronie và bước chân vào nhà.

11 rưỡi đêm, quá mệt và tôi lăn ra ngủ, quả thật dạo này có quá nhiều suy nghĩ.

Sáng thứ bảy, 8h Billy đã nói với tôi hôm nay anh đóng tiệm và tôi có thể ở nhà. Tôi hỏi Lavender ra sao rồi? Anh nói rằng cô ấy ổn thôi, hôm nay Billy có vấn đề gì đó cần giải quyết. Được hôm thứ bảy đông khách mà lại nghỉ, đúng là có...vấn đề!

Tôi chạy xuống dưới nhà tìm ông già, chả hiểu sao tôi muốn kể ngay cho ông ấy nghe câu chuyện về Lavender và muốn biết ý kiến của ông ấy ra sao.

Tôi bắt gặp người phụ nữ là news director (đạo diễn tin tức) – bạn ông đạo nọ đang nói chuyện rất vui vẻ. Họ nhìn thấy tôi đều cười và vẫy tay chào.

- “So you are off today girl? Nice Saturday hah?” (Cô được nghỉ hôm nay à cô gái, thứ 7 đẹp trời phải không?)

- “So glad to meet you again, M'am” (Rất vui gặp lại bà). Tôi cười và chào bà ấy - “You are off today too?” (Bà cũng nghỉ hôm nay à?)

- “Oh, now i have to go now, just in 15 minutes” (Ồ, tôi phải đi bây giờ đây, khoảng 15 phút nữa)

- “Are you going to NY1 station to make the news?, i've never been to a studio station, i just see it on TV that the presenter is speaking and behind her back is whole bunch of people working, that's what you are doing?” (Bà đến đài NY1 để làm chương trình tin tức phải không? Tôi chưa bao giờ đến một trường quay nào, tôi chỉ thấy trên ti vi khi mà người dẫn chương trình nói và bên cạnh cô ấy là một đồng người đang làm việc, có phải đó là công việc của bà không?)

Bà cười rồi bất ngờ tặng tôi một đề nghị: “Wanna come see?” (Cô có muốn tới xem không?)

- “What?” (Thật ư?) Mắt tôi sáng rực. Một đề nghị ngoài dự định của tôi.

- “They allow to let me in?” (Họ có để cho tôi vào không?)

- “Well, bring your ID with you, i try to let you in” (Ồ, mang giấy tờ cá nhân của cô đi, tôi sẽ đưa cô vào)

Tôi chợt nghĩ ra mình chẳng có cái ID gì cả ngoài chứng minh thư, có chăng là cái visa ngoại giao của tôi. Tôi hỏi bà có được không? Bà ấy nói rằng tôi cầm cả hai đi, và phải nhanh lên. Chúng tôi sẽ sang bên Manhattan bằng tàu điện ngầm.

Trụ sở mới của Đài NY1 mới được chuyển về tòa nhà Chelsea Market từ năm 2002. Sau khi qua một hàng security (bảo vệ), tôi phải ngồi ở dưới sảnh trong của tòa nhà chờ một chút, rồi tôi sẽ được theo bà đi quay tin ở uptown (khu phố trên). Những gì tôi nhìn thấy nơi đây, đó là sự hối hả và năng động, tạo cho tôi cảm giác choáng ngợp và rất hồi hộp và tự nhiên thấy mình...thật vô tích sự. Đủ hiểu vì sao cái thế giới này lại phát triển như thế.

Tôi được đồng ý đi theo đoàn xe đi uptown quay phóng sự về một cuộc diễu hành của người Tây Ban Nha. Vui quá thể và oách quá thể. Cô phóng viên dễ thương đứng “biểu diễn” rất chuyên nghiệp, nhưng lát lại bị vướng tiếng ồn và nói vấp cho dù đang quay live. Anh quay phim và cô

phóng viên sau quá tam ba bận bị nói vài câu khá nặng nề vì hôm nay không được như ý. Cô ấy cúi đầu xin lỗi và hứa sẽ làm lại thật tốt, rất kiên nhẫn và cam chịu.

Bà news director đã kết thúc buổi quay hình bằng lời nói ghé vào tai tôi: “i used to be her, embarrassing and patient, but it’s worth it!” (Tôi đã từng g như cô ấy, lúng túng nhưng phải kiên nhẫn, nó rất đáng giá đấy).

Câu nói của bà làm tôi nhớ tới năm tôi học đại học năm thứ hai, được may mắn gặp gỡ và nói chuyện với một phóng viên Reuters kỳ cựu và cực kỳ tài năng. Chỉ sau một buổi nói chuyện mà tôi choáng ngợp bởi kiến thức và sự nhận thức thâm thúy của nhân vật này. Ông ta kể rằng, ông ta đã từng bị vui dập thảm hại ở một tòa báo, sau đấy bị ganh tị và phá vì đối thủ kèn cựa. Có lúc thất vọng chán đời đi phục vụ trong quán ăn ở một khu phố toàn dân gangster và nghèo khổ. Chủ quán có lúc chửi bới không ra gì chỉ vì một việc rất nhỏ đó là đưa nhầm thực đơn sang một bàn mà đã gọi rồi hay có lúc rán khoai tây hơi bị cháy. Nhưng chính mỗi lời chửi bới ấy lại là một bài học rèn luyện sự kiên nhẫn và bản lĩnh. Và khi đã cảm thấy phải “quay trở lại”, ông đã trụ lại trên cái “chiến trường” ấy và cực kỳ thành công. Ông nói, ông đã thể hiện hết được cho các đối thủ cũ của mình rằng, bản chất của ông thì không ai có thể vui dập được, và rằng nhờ mấy lời chửi bới của họ, và cả ông chủ quán ăn, đã giúp ông bỏ qua được sự tự ti và ngắc đầu bước tiếp.

Hôm nay bà đạo diễn cũng nói với tôi những lời nói tương tự: “Someday you’ll get hurt by somebody just by making you stupid, but someday because of these people you are grown, without pain you’ll never be succeeded” (Sẽ có lúc cô bị tổn thương bởi những điều ngu ngốc người khác gây ra, nhưng rồi một ngày nhờ chính những người đó, cô sẽ trưởng thành hơn, không có vấp ngã thì không thể thành công).

Lúc đó tôi chưa thực sự đi làm, chưa va chạm cuộc sống nhiều, mới bị mẹ mắng đã cảm thấy rất đau lòng. Tôi hiểu mà chưa nắm hết những gì họ nói, nhưng không ngờ chúng lại hữu hiệu giúp tôi trong những ngày tháng sau này, khi tôi hiểu thế nào là c’est la vie (Cuộc sống là thế đó). Người ta chửi tôi vài câu nhưng nếu là do tôi sai tôi tự nguyện cúi đầu nhận lỗi, người ta chửi tôi khi họ sai thì tôi sẽ chứng minh cho họ thấy họ sai thay vì điên cuồng thất vọng hay đau lòng. Và tôi đủ hiểu, kẻ sĩ nhục và làm cho tâm hồn mình đau đớn nhất và chính là bản thân, chứ không phải là người khác.

Tôi chia tay bà đạo diễn để về nhà, vì bà còn phải ở lại làm việc. Tôi đã có một ngày thứ bảy rất bổ ích, tinh thần đã bớt căng thẳng đi rất nhiều, hứng khởi là khác, có lúc còn quên mất câu chuyện về Lavender vừa mới hôm qua.

Nhắc máy cho Ryan, tôi thì thào: “Hey, i’ve done something very interesting today, and i’m ready for a picnic with you tomorrow, i miss you so!” (Em vừa làm một số việc rất thú vị, em đã sẵn sàng cho cuộc picnic với anh ngày mai, em nhớ anh!)

29

8h rưỡi sáng Ryan đánh xe sang đón tôi. Anh nói đi hơi sớm một chút vì phải quay lại Queens đón mấy anh chàng cùng ban nhạc nữa. Hôm nay, tôi sẽ được gặp cả em trai của anh nữa, cậu ấy

mới đi học trên upstate về đây chơi. Chúng tôi sẽ sang Long Island, đi chắc chừng khoảng hơn một tiếng.

Tôi dậy rất sớm và trang điểm rất xinh, hôm nay lần đầu tiên kể từ khi sang đây tôi được đi picnic đầu đó xa xa, và lại được đi với Ryan nữa chứ. Lúc tôi dậy trời còn xám xịt làm tôi cảm thấy hơi chạnh lòng đôi chút, cứ cầu mong thế nào cũng được, nhưng đừng mưa, vì mưa thì còn đi picnic gì nữa chứ.

Ryan chờ tôi ở gần nhà, vừa tiến gần lại xe mà tim tôi đập thành thịch, một vì nhớ anh, hai là vì...tò mò, em trai của anh đang ở trong đó, tôi không hiểu một chàng trai Nhật Bản - Phillippines - Brazil - Cuban nữa thì sẽ trông thế nào nhỉ? Liệu có là một chàng Ryan thứ hai hay không?

Ryan mở cửa đón tôi, anh đi xe to. Chưa kịp lên xe tôi đã ngó nghiêng xem bên trong xe có ai ngồi không? Ryan cười và chỉ : “Jess is in there, its my brother!” (Jess ở trong này, nó là em trai anh). Ngồi hàng ghế dưới, tối tối, bóng dáng chàng trai đội một chiếc mũ lưỡi trai sùm sụp, nhe răng trắng tinh ra mỉm cười với tôi. Tôi không nhìn rõ lắm vì ngoài trời đang tối tăm, anh chàng lại còn đội sùm sụp cái mũ nữa. Tôi cũng cười lại, tôi nhìn thấy mờ mờ, anh chàng này mang đậm nét Châu Á hơn Ryan thì phải, có nét gì đó chất Nhật hơn. Tối quá, tôi nhìn không rõ, nhưng có vẻ khá đẹp trai, thôi đội trời sáng lên thì ngắm vậy, có cả ngày để ngắm cơ mà. Chả lẽ cứ ngồi hàng ghế trên cùng Ryan nhưng mắt hau háu quay lại nhìn? Thế là không được.

- “It’s Kin, you’ve heard about her, right Jess?” (Đây là Kin, em đã nghe nói về cô ấy rồi phải không Jess?)

- “Alot, m’am, nice meeting you” (Ồ, rất nhiều là đằng khác, rất vui được gặp cô)

- “Nice meeting you too” (Rất vui được gặp anh).

Chàng trai này có vẻ rất hay cười, hàm răng trắng bóng lấp lánh rất ấn tượng.

Ryan nói rằng chúng tôi sẽ qua bên Queens đón hai chàng trong ban nhạc và bạn gái của họ. Hôm nay tất cả sẽ sang Long Island nghỉ chơi ở nhà người họ hàng của Hugo, họ có party truyền thống gì ở đó ngày hôm nay. Làm tôi cứ tưởng đi picnic. Dù sao cũng lạnh, picnic cũng chưa chắc sức tôi chịu được.

Quả là trời có sáng dần khi sang đến Queens. Từ xa ở góc phố đã thấy mấy anh chàng đứng nhảy nhót rất vui, hai cô người yêu đứng vỗ tay cổ vũ. Có lẽ họ đang tập nhảy cho buổi party hôm nay.

Xe dừng một phút là tôi ngoái đầu lại ngay để có cơ....ngắm Jess. Anh chàng đang mãi nhìn ra ngoài để vẫy chào hai người bạn. Hugo mở cửa và với tay bắt tay Jess như những người bạn lâu ngày không gặp: “Hi handsome man, what’s up?”

Ồi bây giờ mới nhìn ra được chàng Jess khi cánh cửa mở. Jess có một vẻ gì đó bụi bặm khác với Ryan, khuôn mặt mang nhiều nét Á Đông hơn, có tóc mai dài y hệt Ryan nhưng tóc lại cắt gần trụi thì phải, đôi mắt màu nâu đen rất sâu và một nụ cười rạng rỡ. Một vẻ nam tính và cuốn hút kỳ lạ. Trong phút giây ấy đầu tôi thoáng qua một ý nghĩ hơi “tội lỗi”: Không chừng tôi gặp Jess trước tôi cũng bị cuốn hút như Ryan vậy ấy. Vẻ đẹp của Jess khiến cho tôi thấy rất phấn chấn, cái cảm giác

đúng như ngày đầu tôi nhìn thấy Ryan. Hai anh em họ vừa giống mà lại vừa khác nhau. Tôi thấy vui vì Ryan có một người em trai như thế.

Mấy cô gái Tây Ban Nha nói như súng liên thanh và hát hò liên tục trên đường đi. Thỉnh thoảng tôi liếc anh chàng Jess qua kính, thấy vẫn đeo mũ trùm dù cả mưa cả nắng. Có vẻ ít nói nhưng được cái rất hay cười. Hai anh em họ có nụ cười rất giống nhau, cực kỳ cuốn hút.

Mấy cô gái hỏi tôi dạo này thế nào, làm gì, thậm chí còn hỏi tôi và Ryan đã hôn nhau chưa, và hỏi cả Garbriel đâu nữa. Bất ngờ tôi nghe thấy Jess hỏi: “Oh yeah, where is she? How is she now Ryan, haven't seen her for long?” (Ồ, Gar đâu nhỉ? Dạo này cô ấy thế nào hả Ryan, lâu lắm rồi không gặp). Tôi hơi khó chịu vì câu hỏi này, chẳng lẽ Jess không biết Garbriel rất thích Ryan và hiện giờ tôi đang là bạn gái của anh ấy hay sao? Và cũng có vẻ gì đó chứng tỏ Garbriel có mối quan hệ thân thiết với anh em họ. Ryan cũng mỉm cười xua tay, Jess liếc nhìn sang tôi, có thể anh ta hiểu ý nên không nói nữa. Tự nhiên thấy hơi gợn mắt cảm tình, thế nghĩa là Jess cũng có cảm tình tốt với Garbriel. Thực sự Garbriel là người thế nào nhỉ? Cả đoạn đường tôi và Jess không nói chuyện trực tiếp câu nói nào với nhau. Chẳng hiểu sao anh chàng này kiêu lời thế, tôi cũng chẳng nói, nhưng trong đầu thì nghĩ đủ thứ.

Minh họa: Theo internet

Xe qua một dãy nhà gỗ rất đẹp, có rất nhiều cây sồi, nhìn rất hay, đường cứ xuống dốc dần xuống dần, trơn nhưng rất đẹp, cảm giác se lạnh chứ không buốt giá, tôi thấy cái cảm giác như của mùa thu vậy. Ở đây nhà nào cũng rộng và có hàng rào bằng gỗ. Hoa xung quanh nhà bắt đầu nở xanh đỏ tím vàng rực rỡ. Tôi cứ mãi ngắm tới mức quên cả chàng Jess và những tiếng ồn ào trong xe. Ryan có hỏi tôi mấy lần thì phải, tôi cũng không chắc là anh nói chuyện với tôi hay với ai, vì cảnh vật nơi đây hay quá. Và Ryan cũng để yên cho tôi ngắm, anh mỉm cười thích thú.

Xe dừng trước một ngôi nhà gỗ to, có một hộp thư hình cái thuyền trước nhà, một bụi cây hoa màu đỏ nở rực rỡ, bên dưới cỏ xanh và hoa nhỏ xiu đang lên đủ sắc màu lấm tấm. Trời ở đây lạnh hơn trên Manhattan, nhưng không buốt, thấy se se kỳ lạ.

Nhưng tôi để ý ngôi nhà bên cạnh, còn đẹp hơn nhiều. Mái đỏ có vẻ như mái ngói ở Việt Nam. Có cây leo kín hàng rào và có mấy ngôi nhà trẻ con xinh ơ là xinh. Thế là tôi lờn vờn lại đó. Tôi thích cái đu quay đung đưa, cửa nhà họ mở như công cộng vậy. Ryan hỏi tôi đi đâu vậy, tôi nói lại gần xem ngôi nhà.

Không chỉ trông lạ mắt và đẹp, ngôi nhà còn có một loài hoa lạ màu xanh tím rất to, tôi định bụng lại gần xem loại hoa ấy. Và thế rồi, tôi nghe thấy tiếng Hugo: “Hey hey, come back here, don't come there” (Này, quay lại đây đi, đừng đến đó). Tôi ngẩng mặt lên chưa hiểu chuyện gì thì, rầm rầm rầm rầm, hai con chó pitbull to đoàn nhe răng đen xỉ ở trong nhà lao ra đứng ngay trước mặt tôi, tôi chỉ thiếu nước ngất nữa mà thôi. Kịp nghe được tiếng: “Oh, my God” và tiếng Hugo gọi chủ nhà của ngôi nhà đó thì phải. Một chú pit lao tới tôi khiến Ryan thét lên và tôi theo bản năng...chạy. Nhìn thấy hướng xuống dốc tôi lao bán sống bán chết, chạy đua với nó. Hình như có bóng người chạy theo tôi, có thể là chủ nhà. Dù sao việc thả chó lung tung như thế này ở Mỹ là

phạm pháp, và nếu tôi bị cắn thì chắc chủ nhà sẽ nguy to, và hai con này không chóng thì chày cũng vào...sở thú.

Đường rất trơn và dốc, tôi chạy chỉ thiếu ngã khuỵu và đập mặt xuống đất, cuối cùng thì tôi cũng bắt đầu kiệt sức. Vừa chạy tôi vừa nghĩ nếu tôi dừng lại dọa lại nó thì nó có làm gì tôi không nhỉ. Thế rồi tôi dừng lại, nó cũng...dừng lại, đừng nhìn tôi grừ grừ grừ. Quả nhiên bà chủ nó đang ục ịch chạy đằng sau cầm theo cái xích. Thế rồi 1,2,3 lúc nhìn thấy chủ của nó, nó lại lao về phía tôi làm tôi sợ quá lại...chạy tiếp. Ai dè vấp chân ngã sóng xoài, con chó khựng lại nhìn rồi...chạy qua tôi, thì ra nó chạy...chủ nó. Tôi buồn cười quá, cười không đứng dậy nổi. Ryan đã chạy tới nơi, anh đỡ tôi dậy, vừa đỡ vừa vuốt tóc và hôn vào mặt tôi theo kiểu an ủi tôi có đau không, tôi thì không thể ngừng cười nổi vì chuyện vừa xảy ra. Anh nói một lúc đầy nghiêm trọng rồi thấy tôi cười cũng lẫn ra cười. Ai được chứng kiến chuyện hôm đó cũng phải phì cười là cái chắc.

Đứng được dậy, tôi thấy bà chủ nhà đã dắt được con pit trở về. Nó nhìn tôi cứ grừ grừ grừ, tôi lại càng cười to. Và rồi, có lẽ do nhìn đều nó và cười nhiều quá, con chó điên cuồng giật xích ra khỏi tay bà chủ và lao về phía tôi và Ryan. Và thế là, tôi lại...chạy, mà khổ, nó cứ đuổi theo tôi, nó mặc kệ Ryan. Báo hại bà chủ và Ryan lại hét lên...đuổi theo. Lần này nó đuổi còn điên hơn, tôi đã quá mệt. Cuối cùng...đường cụt, chỉ còn một ngôi nhà có hàng rào rất cao. Và thế là, có thể thật khó tin, nhưng mà có lẽ do bản năng...sinh tồn, tôi đã liều mình trèo o qua, chỉ gặp một trở ngại lớn, đó là cái áo dài của tôi dính vào cọng gỗ của hàng rào khiến nó bị kẹt, tôi không tài nào nhảy xuống được, đành phải để nó dắt lại như thế và nhảy xuống, ai dè chưa hết, cái áo len bên trong của tôi lại bị vướng tiếp lúc tôi nhảy xuống, và...XOẸT, nó bị toác ra rách bươm. Nhảy xuống, tôi đứng khựng lại, nhìn cái áo, tóc rũ hết cả mặt, có lẽ lúc đó trông thảm hại lắm, người tôi nóng ran, rồi tôi lại ngược lên xem cái áo choàng dài bị dắt và hơi choáng váng vì mình có thể leo qua được một cái hàng rào cao như vậy. Nhìn qua hàng rào, bà chủ lại bắt được chú pit rồi. Ryan nhào tới, chứng kiến sự tởm của tôi rồi vừa cười vừa thốt lên: “Oh my god, unbelievable, are you OK?” (Ôi trời ơi, không thể tin được, em ổn không). Tôi nghiêng đầu cười lại: “Yeah, totally”.

Bà chủ con chó đi tới và nói hốt hải: “Are you sure you are OK? DON’T EVER AND NEVER RUN BEFORE A DOG, OK?” (Cô có chắc là ổn không? Đừng bao giờ chạy trước một con chó, ok?). Tôi chả biết nói gì chỉ cười, chả lẽ nói với bà ấy rằng, thực ra tôi chạy vì trong sâu thẳm tôi...thích chạy thật, tôi thích chạy đua với nó, thích cái cảm giác gì đó mạo hiểm, thích điên điên và thích được mọi người quan tâm. Tôi chợt nhớ tới Lavender, nhận ra vì sao cô ấy thích tôi, tôi cũng hoang dại như cô ấy, chỉ là tôi điên theo một phong cách khác mà thôi. Thực sự là tôi thích cảm giác này, nhớ ngày nào, nhỏ xíu, tôi và một con chó cũng đuổi nhau, chỉ khác là tôi....đuổi nó, và nó là...chó dại!

Trở về cùng Ryan, trông tôi léch thếch, cả một đám người lố nhố đứng trước cửa nhà người bà con của Hugo. Họ táo tác hỏi xem tôi có OK không. Đó là một gia đình lớn người Tây. Tôi cũng nhìn thấy Jess đã bỏ mũ đang nhìn tôi đầy tò mò. Cậu ấy trông thật là cool với một nhúm tóc ở trên đầu.

Lúc này thì khuôn mặt của tất cả mọi người đã được nhìn rõ, Jess cũng nhìn tôi rõ hơn và cậu ta cũng hay nhìn tôi hơn, không lạnh lùng như lúc ở trên xe ô tô.

Party của họ toàn thấy hát hò và các món ăn truyền thống Puerto Rico. Có lẽ là đồng hương nên Ryan và Hugo thân thiết nhau đến vậy. Gia đình của Hugo rất quý mến hai anh em Ryan và tất nhiên cả tôi nữa. Có một bà bác đứng tuổi béo ú, nói tiếng Anh không sôi nhưng cứ tấm tắc khen tôi xinh. Được cái tôi dễ ăn nên hôm đó tôi ăn được hết các món ăn, có vài món hơi ngai ngái và rất chua, đặc trưng của họ thì phải, nhưng tôi khen ngon hết. Họ vừa ăn vừa hát, Ryan và mấy người bạn ngồi đệm guitar hát các bản nhạc tiếng Tây Ban Nha, tôi ngồi cổ vũ.

Tới đầu giờ chiều là tôi đã ngáp ngán dài vì buồn ngủ và chơi nhiều cũng khá mệt, nhưng được cái rất vui. Tôi ngồi cạnh Ryan suốt cả buổi nhưng chẳng nói chuyện được câu nào với em trai của anh. Dù sao tôi cũng thấy hơi khó gần cho dù Jess rất hay cười và khá ga lăng.

2h gì đó, Lavender gọi điện cho tôi hỏi tôi đang ở đâu. Tôi nói rằng tôi đang đi picnic, cô ấy thoáng hờn dỗi vì không đi được cùng tôi. Lavender nói rằng bạn trai cô ấy đã về và định rủ tôi chiều này đi gặp. Tôi hẹn cô ấy khi nào về sẽ gọi, họ sẽ lên đảo chờ tôi.

5h chúng tôi trở về. Tôi khá buồn ngủ. Tự nhủ chơi cũng vui nhưng hôm nay có sự kiện con chó đuổi sẽ là sự kiện làm tôi nhớ mãi buổi đi chơi ngày hôm nay, nghĩ lại mà tôi cứ phải phì cười. Tôi nằm ngủ một chút trên xe, về còn gặp Lavender và anh chàng Josh kia nữa chứ. Cũng muốn hỏi xem hôm nọ cô ấy về nhà Billy có rắc rối gì với Mei hay không?

Gần về đến nơi thì Lavender lại gọi điện, nói rằng họ đang chờ tôi ở ven sông gần nhà, tôi nói cũng sắp về. Tôi định bảo Ryan sẽ đi cùng chơi với họ và để ai đó trên xe, Jess chẳng hạn lái xe đưa mấy người kia về. Tôi bảo Lavender ra phố Main để đón tôi vì xe sẽ dừng ở đó.

Từ xa đã thấy một cô gái cao cao với một cái áo choàng có cổ màu hồng, bên cạnh là một anh chàng rất cao to, mái tóc dài xù buộc lại, hơi vàng vàng, đúng kiểu đặc trưng của người da màu. Nhìn đích thị là hai người mẫu. Ryan cúi xuống ngó nghiêng khi thấy họ rồi thốt lên: "They are your friends? That's the girl you are talking about? That's his girl friend?" (Họ là bạn em à? Kia có phải cô gái mà em đã kể không? Là bạn gái của anh chàng kia à?) Tôi "Yes, yes" liên tục. Tôi thấy Jess cũng nhòm người lên nhìn, và hình như trong xe ai cũng nhìn thì phải. Tôi nghĩ thầm, đôi này nổi bật quá. Cũng tự hào vì bạn mình đẹp nữa.

Xuống xe, tôi định bụng sẽ giới thiệu Ryan với Lavender ngay. Nhưng chưa kịp, tôi thấy anh chàng Josh kia đã trợn mắt rồi toét miệng cười, Lavender cũng vậy, và họ bắt tay Ryan đúng kiểu bạn bè lâu ngày mới gặp.

- Hi, Ryan - Josh nói!

30.

Thoáng một chút gì đó ngạc nhiên! Họ đúng là có biết nhau, còn vui cười xởi lởi là đằng khác. Không chỉ vậy, khi Jess bước xuống xe, Lavender còn kêu lên đầy sung sướng: "Oh, hi Jess, back to the city huh?" (Ồ, chào Jess, quay lại thành phố rồi à?). Jess cũng tươi tỉnh thấy rõ, họ cười nói với nhau, tay bắt mặt mừng. Lavender chạy sang bên tôi lay lay cánh tay: "Can't believe it, you're

his girl friend, no way, you're lucky girl" (Không thể tin được, chị là bạn gái của anh ấy hah, chị là một cô gái may mắn đó) rồi nàng ghé tai tôi thì thầm: "he's pretty famous" (anh ấy khá nổi tiếng).

- You guys knew eachother? (Mọi người biết nhau hả?)

- We were in a same model club (Chúng em cùng chung một câu lạc bộ người mẫu)

- Ryan were in a model club? (Ryan từng tham gia câu lạc bộ người mẫu?). Tôi thốt lên ngạc nhiên, Ryan chưa bao giờ nói cho tôi biết điều này.

- And Jess, too. They ARE SO FAMOUS (Cả Jess nữa. Họ khá nổi tiếng). Lavender nhấn mạnh.

- How famous? He never told me that he's used to be a model (Nổi tiếng như thế nào? Anh ấy chưa bao giờ nói cho tôi nghe anh ấy từng là người mẫu).

- Oh really? You didn't tell me that your boyfriend is Ryan also, if you did then i would (Ồ thật sao? Chị không nói cho em biết bạn trai chị là Ryan, nếu không em đã nói cho chị biết rồi).

Thực ra tôi cũng chưa có nhiều thời gian để tâm sự với Lavender về Ryan của mình. Chúng tôi chỉ có duy nhất một buổi tâm sự ở quán pizza trên đảo và vài cuộc nói chuyện điện thoại. Đa phần Lavender nói hết phần của tôi, nàng luôn mơ màng về thời trang và chàng Josh.

- Ryan used to be on the cover of some magazines or stuff, he's just so cute that we all love him. Jess is too (Ryan từng có hình trên bìa một số tạp chí, anh ấy rất dễ thương và tất cả chúng em đều thích anh ấy. Jess cũng vậy). Lavender nháy mắt sang Jess và cười, giọng đầy nịnh nọt. "Oh, my god, can't believe it, you must be so special to be Ryan's girl friend, Kin" (Ồ, không thể tin được, chị phải rất đặc biệt nên mới trở thành bạn gái của Ryan, Kin ạ).

Tôi thấy Jess lắng nghe những gì Lavender nói và nhìn tôi, như kiểu xem tôi "special" thế nào mà anh trai của cậu ta và cả Lavender lại thích tôi đến thế. Lavender nói như tia lila và tỏ ra rất sung sướng.

Tôi cũng thấy vui nhưng tự nhiên có một cảm giác hơi lạc lõng trong đám người này. Chúng tôi nghĩ rằng sẽ đi đâu đó ăn uống rồi tới club, Jess cũng xin đi theo và một anh chàng khác của ban nhạc sẽ lái xe về trước. Lại một tá thắc mắc trong đầu muốn hỏi Ryan về việc sao anh chả bao giờ kể cho tôi việc anh đã từng đi làm người mẫu, chả bao giờ thấy Ryan nói, và cũng chưa biết vì sao anh lại không tiếp tục? Hay là anh vẫn đang tiếp tục mà tôi không biết?

Chưa kịp hỏi câu hỏi này với Lavender thì nàng quay sang hỏi tôi: "He quits modeling now, i think, do you know?" (Anh ấy đã không làm người mẫu nữa, chị biết không?). "No, i don't even know that he WAS a model" (Không, tôi không hề biết anh ấy đã từng là người mẫu). Tôi nghĩ rằng mình đang hơi hờn dỗi.

Chúng tôi đi tàu điện ngầm sang Manhattan để tìm một quán ăn Mexico theo như đề nghị của Ryan. Hôm nay Ryan không chỉ ăn salad mà cả hamburgers nữa, Jess cũng vậy. Còn tôi chỉ ăn hamburger. Để ý thấy Jess rất quan tâm và hay nhìn Lavender cười nói. Lúc này tôi nhìn Josh kỹ hơn. Nếu nói đây là một người da màu thì anh ta có một ngoại hình cực kỳ OK. Josh không có đôi môi dày và làn da xám xịt, da anh đúng chất da nâu, mái tóc màu vàng vàng xù và đôi mắt nâu đen hai tròng rất đẹp, kiểu màu hòa trộn xanh và đen. Dáng người rất rắn rỏi, anh ta ở bên cạnh

Lavender trông rất đặc biệt và đẹp đôi. Cả đôi nói và cười rất nhiều, Josh rất hay hỏi chuyện tôi, rằng tôi ở đâu, đang làm gì, có thích New York không, quen Ryan ra sao, đã đi những đâu, luôn miệng khen tôi dễ thương khiến tôi thấy anh ta thật dễ mến. Ryan hay mỉm cười tự hào nhìn tôi mỗi lần tôi nhận được một lời khen, còn Jess, cũng chỉ cười và hầu như không nói lời nào, cậu ta thật khó hiểu.

Tôi thì thào vào tai Ryan và hỏi “Why you never told me about your modeling things?” (Sao anh chưa bao giờ nói với em về công việc người mẫu của anh?). “Oh, just long ago, i’d been there for just several months and just a stupid part time job, not a nice thing to talk about” (Ồ, chuyện đó lâu rồi, anh từng tham gia một vài tháng, nó chỉ là một việc làm thêm ngớ ngẩn, chẳng có gì hay để nói đến cả). Tôi thấy tương tức, chả lẽ cứ phải là gì đó hay thì mới kể cho tôi nghe sao, nghe chừng công việc thú vị đấy chứ. Tôi chả kể cho anh nghe kể cả dăm ba chuyện vớ vẩn tôi làm cộng tác viên cho mấy tờ báo và truyền hình hồi ở Việt Nam đó thôi.

Một phần vì quá buồn ngủ và mệt mỏi, một phần vì hờn dỗi với Ryan. Mất tôi cứ phải căng ra để “tiếp chuyện” nên khi họ đang quyết định đi club nào thì tôi đứng dậy xin phép ra về. “WHAT?” (Gì cơ?) Lavender kêu lên: “You are NOT going anywhere, you’re with us today, i won’t let you go, girl” (Chị không được đi, chị phải ở đây với bọn em hôm nay, em không để chị đi đâu). Ryan nắm tay tôi hỏi: “You’re tired? Are you OK? Are you sure you want to go home?” (Em mệt à? Em ổn chứ? Em muốn về nhà ư?). “Yes, i’m so sleepy, i have to go to the nail salon tomorrow” (Vâng, em buồn ngủ quá rồi, em còn phải tới tiệm nail ngày mai).

Ryan nói rằng nếu tôi mệt thì anh ấy sẽ đưa tôi về. Tôi thấy hơi ngại vì lâu ngày họ mới gặp nhau, giờ chẳng lẽ Ryan đưa tôi về thì anh cũng sẽ chẳng quay lại, Jess cũng đang có ánh nhìn khó chịu. Thế nên tôi đành đồng ý đi, nhưng mà chỉ một lúc thôi. Lavender nắm tay tôi rất chặt kéo đi như thể sợ tôi chạy thoát. Còn Ryan, anh có vẻ lo lắng vì nghĩ rằng chắc tôi đang mệt mỏi lắm. Anh hôn vào má tôi một cái như an ủi.

Gọi là club nhưng nó giống như pub, nhỏ bé và tối màu. Trong này hơi bí và nhiều mùi khó chịu. Vừa vào Ryan đã nhăn mặt là “unhealthy environment”, đúng là học y có khác, nhìn đâu cũng thấy bệnh tật. Lavender thì đã nhảy nhót theo tiếng nhạc và rú lên lúc lắc, hôm nay cô ấy vui thật, không giống như hôm nọ buồn chán, nhưng vẻ điên loạn đặc trưng thì vẫn thấy rõ. Lavender cứ định lao ra nhảy thì Josh lại lôi lại làm chúng tôi cứ buồn cười. Lavender còn kéo tôi ra làm tôi giật mình, vì thứ nhất là tôi không biết nhảy, thứ hai là tôi không quen nhảy nhót ở mấy chốn như thế này. Ryan phải “xin phép” mãi Lavender để cô ấy không lôi tôi ra nữa. Jess ngồi lắc lư theo tiếng nhạc và ngắm nhìn Lavender xinh đẹp. Cô ấy đã cởi phăng cái áo choàng ngoài, bên trong là chiếc áo trắng bó và quần bò, nhìn đẹp miễn chê. Josh đã thôi không “ngăn cản” và để cho Lavender tự do, một lúc sau thì anh ta cũng lao ra nhảy cùng.

Quán càng ngày càng đông mặc dù còn khá sớm. Ryan nói rằng anh chỉ đến quán này có một lần, từ cái hồi còn trong câu lạc bộ người mẫu gì gì đó. Tôi hỏi tại sao anh lại nghỉ, Ryan nói rằng anh không có thời gian và quá bận rộn. Anh còn phải lo cả một cửa hàng rượu của gia đình trên

upstate, vừa đi học và thực tập, không còn thời gian cho công việc người mẫu ngoài giờ nữa. Ryan nói rằng thực ra nó không quan trọng nên anh cũng chẳng nhớ ra mà kể cho tôi nghe.

Tôi đã rất mệt, nói chuyện lại cứ phải hét, nhạc lại to, không khí bí bách nên bắt đầu thấy rất chóng mặt. Trước mắt tôi từng đôi từng đôi nhảy nhót, có rất nhiều cặp đồng tính ôm nhau lắc lư điên cuồng. Chàng Ryan của tôi bị họ soi cho tới bến, tôi nhận thấy cả sự ngại ngùng trong mắt của Ryan, có khi anh cũng đang rất mệt và chẳng muốn tới đây. Jess thì đã đi đâu mất. Còn hai chúng tôi, tôi chỉ muốn nói với Ryan rằng chúng ta về đi mà thôi.

Bất ngờ, một người đàn ông tiến tới, tôi vừa nhìn thấy ông ta ôm một chàng trai trẻ nhảy nhót ngay gần đây. Thoáng rùng mình, ông ta nhìn Ryan cười nhăn nhó: “Hi boy, come on, come on” (Cậu bé, đến đây nào), cái giọng “come on, come on” nghe nhừa nhựa khiến tôi hoảng hốt thật sự. Ryan nhú mày và lắc đầu cười lịch sự, ông ta vẫy vẫy cái tay rồi chỉ tôi: “This is your chick? What? Come on come on” (Đây là cô bồ nhỏ của cậu à? Ra đây nào). Tôi thấy mặt Ryan đỏ lên và pha vẻ tức giận. “Would you excuse us?” (Ông phải xin lỗi chúng tôi đây). Tôi hiểu tình cảnh là, ông ta đang mời Ryan nhảy, thật là lố mãng, tôi ngồi lù lù đây mà ông ta dám làm như vậy. Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, nhất là cái ánh mắt dâm ô trong mắt của người đàn ông tôi nghĩ là đồng tính này. Thường thì tôi rất được mấy người đồng tính yêu quý, đặc biệt là ở tiệm nail, nơi có rất nhiều người lui tới để sơn sửa móng tay, họ đa phần rất đáng yêu và đặc biệt yêu mến tôi. Nhưng mà đâu cũng thế, người nào cũng có dăm bảy loại. Tôi đang chuẩn bị lên cơn bực mình thì thấy Jess quay trở lại. Cậu ta hiểu ra vấn đề nhanh chóng và kéo gã đàn ông thô bỉ kia đi chỗ khác, như thể cứu nguy cho chúng tôi. Tôi thấy Ryan mặt vẫn đỏ gay gắt, cúi đầu rồi nhìn về phía ly rượu trên bàn lặng thinh một lúc, có lẽ anh đang tức giận hoặc xấu hổ trước mặt tôi.

Tôi nghĩ cũng đâu có gì trầm trọng đâu, đâu phải lỗi tại anh. Nhưng tôi bắt đầu thấy ngọt ngào lắm rồi. Jess quay trở lại, giờ mới thấy cậu ta nhìn tôi nói: “You should go home with Ryan, Ryan, take her home!” (Cô nên về nhà cùng Ryan. Ryan, đưa cô ấy về đi). Jess hất mặt như ra lệnh. “OK”. Ryan bảo tôi đứng dậy sửa soạn về thôi, anh nói anh cũng mệt lắm rồi. Ryan vẫy vẫy về phía cặp đôi Josh và Lavender, một lúc họ mới nhìn thấy chúng tôi. Lavender chạy lại ngay và hỏi han níu kéo, nhưng Jess bảo: “Let them go home Lave, we’ll have another time” (Để họ về đi Lave, còn dịp khác mà). Tôi thấy Jess còn kiên quyết hơn cả Ryan và tôi, thật đáng ngạc nhiên, nhưng cũng vì thế mà Lavender chịu cho chúng tôi về, cô ấy ra hiệu phone ý rằng sẽ gọi điện cho cô ấy sau nhé. Ra khỏi club tôi thấy nhẹ cả người và trong lành hẳn, có lẽ tôi không thích sự ồn ào kiểu như vậy, cũng là lần đầu tiên tới mấy chỗ ăn chơi đó nên chưa quen. Lúc này để ý phone mới biết có mấy cái missed calls (cuộc gọi nhỡ) liên, mấy lần của Billy và mấy lần của...Ronie. Tôi gọi cho Billy xem có chuyện gì, anh hỏi tôi rằng có phải tôi và Lavender đang ở cùng nhau hay không? Tôi nói Lavender đang ở trong club, Billy hỏi club ở đâu và xin địa chỉ, tôi đọc cho anh địa chỉ. Billy nói rằng tôi đừng đi theo Lavender như thế nữa và nên về nhà đi. Tôi nói mình đang trên đường về nhà rồi.

Ryan hỏi tôi có sợ không lúc gã đàn ông kia định giờ trò sàm sỡ anh ngay trước mặt tôi. Tôi nói cũng hơi chần chợn nhưng tôi tin rằng hắn chẳng làm gì được chúng tôi. Rồi bất ngờ cả hai cùng phá lên cười vì sự việc cũng có gì đâu, và vì nó...buồn cười thật, tự nhiên thấy nhẹ nhõm cả người.

Ronie lại gọi điện. Tôi cảm thấy bị làm phiền và chợt nảy ra ý định, đưa máy cho Ryan nghe. Ryan ngạc nhiên khi tôi đưa máy. Tôi nói, anh nghe hộ đi, “he keeps chasing after me, I’m tired” (Anh ta cứ theo đuổi em, em mệt mỏi lắm). Ryan lại nhíu mày đầy vẻ khó chịu và anh nhắc máy nghe ngay. “Yes, who are you?” (Anh là ai?). Ryan hỏi qua điện thoại, giọng lạnh tanh!

31

- “She doesn’t like you calling, would you mind stop bothering her?” (Cô ấy không thích anh gọi đến, anh có thể thôi không quấy rầy cô ấy được không?). Đây là những gì cuối cùng tôi nghe thấy trước khi Ryan dập máy. Cuộc đối thoại diễn ra ngắn hơn so với tôi tưởng. Tôi có thể đoán ra phản ứng của Ronie, có thể là “Sorry, OK”. Tôi cũng thấy hơi buồn và tiếc một điều gì đó khi có hành động như vậy, nhưng mà tôi phải làm thế.

Ryan của tôi vẫn không được vui cho lắm, không hiểu vì sao anh lại phải xúc động đến vậy. “Who is it guy? How do you know him?” (Anh ta là ai vậy? Sao em biết anh ta?). “He’s boyfriend of the girl working with me at the spa” (Anh ấy là bạn trai của một cô làm cùng em tại tiệm spa). “HER BOYFRIEND? How come he has your number?” (Bạn trai của cô kia ư? Làm thế nào để anh ta có số điện thoại của em?). “He stole it from her cell, a bad man huh?” (Anh ta lấy trộm từ điện thoại của cô gái kia, tệ quá phải không?). “You talked with him a lot too?” (Em có nói chuyện với anh ta nhiều không?). “No, not a lot” (Không, không nhiều lắm). Tôi nói dối, vì tôi thấy Ryan không được vui. Có lẽ anh đang ghen đấy, nhưng như thế lại làm tôi vui. Chúng tôi đã quá ít cơ hội để được ghen tuông nhau, ngoại trừ tôi ghen Garbriel, còn anh chưa bao giờ ghen với tôi cả.

Thế rồi, bất ngờ, anh lại hỏi: “Billy, your boss, i mean, he’s OK?” (Billy, chủ tiệm nail của em ấy mà, anh ấy có vấn đề gì không?). Tôi ngạc nhiên, sao tự nhiên anh lại hỏi về Billy nữa nhỉ? Cũng có đôi lúc tôi kể cho Ryan nghe về những chuyện kỳ lạ tôi cảm nhận ở Billy, mối quan hệ của anh ta và gia đình Lavender, nhưng tự nhiên lại hỏi “he’s OK?” cứ thấy là lạ sao vậy. “Can i meet him?” (Anh có thể gặp anh ta không?). “Who, Billy?” (Billy ư?). “Yes, i want to meet him” (Ừ, anh muốn gặp anh ta). “Why?” (Tại sao?). Ryan vuốt mặt thờ dãi, rồi không trả lời, anh quay sang ôm tôi rồi khom người xuống ngả đầu lên vai tôi, không quên tặng tôi một nụ hôn lên má. Chúng tôi đã trên tàu điện ngầm để trở về đảo. Không thấy nói gì nữa, Ryan là vậy, tôi biết anh đang mệt mỏi và suy nghĩ, đôi lúc cũng thật là khó hiểu. Nhưng khi anh lặng yên tôi sẽ để cho anh lặng yên!

Trở về, chúng tôi quyết định đi dọc đảo để trở về nhà chứ không bắt xe bus đỗ. Tôi hơi lạnh, vì chiếc áo len rách không mặc được nữa đã bỏ lại. Ryan cởi chiếc quần quàng cổ to của anh rồi quần quanh tôi, ấm áp một cách lạ kỳ. Tôi cũng lo anh bị lạnh nhưng anh bảo sức khỏe của tôi quan trọng hơn.

Trở về nhà, check mail. Tôi nhận được một cái mail bất ngờ từ một người bạn cách đây đã khá lâu. Đó là một người bạn trai. Kể sơ qua cho mọi người về mối quan hệ của chúng tôi nhé.

Anh ấy tên là N (xin giấu tên nhé!). N là con một của một người bạn của bố tôi, học violon từ nhỏ, rất tài năng. Bố anh và bố tôi là hai người bạn khá thân nhau từ lâu rồi. Nhưng mãi đến năm học lớp 11 lần đầu tiên tôi mới được gặp N khi anh ấy chở bố đến chơi với bố tôi. N lúc này đã vào đại học (anh hơn tôi 3 tuổi). Tôi nhớ đó là một chàng trai khá mảnh khảnh, hay đồ lụng mặt khi cười rất dễ thương, khuôn mặt dễ coi, nhưng nhìn anh cứ...mong manh sao vậy. Lúc đó tôi nhảy từ trên gác xuống nhà và chuẩn bị vác xe đi chơi, chào hỏi toe toét dù cũng chẳng cần biết đấy là ai. Tôi có liếc qua anh, thấy anh này cũng dễ thương, bố anh có nói vài câu gán ghép hai đứa khiến mặt N cứ đồ lụng lên, rồi hình như anh ấy có nhìn theo tôi cho đến tận lúc tôi dắt xe ra khỏi cổng. Thế rồi, chúng tôi gặp lần thứ hai khi tôi được đi xem buổi biểu diễn nhỏ từ thiện của anh, cho Hội chữ thập đỏ. Nhưng mà tôi rất ngạc nhiên vì một chàng trai trông hiền lành “mảnh khảnh” như vậy mà lại chơi đàn say mê và ngọt ngào tới như thế. Tôi thật sự xúc động, nhưng đó là tình cảm của sự ngưỡng mộ và không có gì xa hơn. Tự nhiên thấy anh năng đưa...bố anh ấy tới nhà chơi với bố tôi hơn, thỉnh thoảng lần la hỏi mấy bức tranh trong nhà có phải do tôi vẽ hay không? Tôi đang làm gì? Sao không xuống chơi? Một lần chúng tôi đã nói chuyện thực sự với nhau, tôi nói về hội họa, về âm nhạc, đủ thứ trên trời dưới biển mà tôi biết, không quên bày tỏ sự hâm mộ của mình tới tiếng đàn của anh. Tôi chỉ thấy anh ấy nhìn tôi suốt, thỉnh thoảng lại gật gù, hoặc mặt lại đỏ, mà tôi thì sợ không gian chết nên càng nói lảm, nói cho tới khi mệt rũ.

Có một lần, N sang nhà tôi và muốn nói chở tôi đi xem triển lãm của một họa sĩ mà tôi không nhớ tên gần trên Trảng Tiền thì phải. Tôi hơi bất ngờ, lần đầu tiên tôi được một anh chàng nào đó đèo, cũng pha chút hồi hộp. Tôi nhớ ngồi sau xe N mà cảm giác lạ lắm, cứ ngại ngại và sờ sờ. Thế rồi lúc về, lại rủ tôi đi ăn kem, trời thì xám xịt sắp mưa, nhưng mà tôi đồng ý, vì tôi...rất thích kem. Đang ăn thì trời đổ mưa thật, chúng tôi trú đại vào một cái chỗ cũng không được...kín cho lắm gần đó. Tôi bảo mưa thế này mà được nghe đàn thì tuyệt nhỉ. Anh ấy bảo “Chờ nhé, không đi đâu nhé”, rồi lao ra lấy xe đi đâu mất hút, đội đầu trần trong mưa luôn. Tôi vẫn còn đang thắc mắc anh này đi đâu thì anh ấy đã lại quay trở lại, thì ra N vừa về nhà...lấy đàn, không quên đã mặc theo áo mưa dù cái đầu ướt rượt. Và thế là anh ấy ngồi kéo đàn cho tôi nghe trong tiếng mưa, mặc kệ sự tò mò và lắng nghe của những người xung quanh. Vì thế mà tôi chả bao giờ quên được con người này.

Chúng tôi cứ nhẹ nhàng như thế thôi, tôi biết là anh ấy thích tôi lắm, nhưng chẳng hiểu sao, tôi cứ lẩn tránh dù anh anh rất đáng yêu và ấn tượng. Đến giờ tôi vẫn chưa hiểu tại sao, có lẽ do tôi...trẻ quá, chưa đủ bản lĩnh để yêu (đấy là tôi nhé!).

Năm tôi vào đại học năm thứ nhất thì N sang Nga học, anh học nâng cao về âm nhạc. Có lẽ đây là lúc khó khăn với anh, vì đó là quyết định của gia đình và suất học bổng rất nhiều tiền mà anh có được. Nhưng mà anh lưu luyến Hà Nội lắm, và anh có vẻ rất sợ phải xa tôi, cho dù tôi và anh chả đi đến đâu cả, một cái nắm tay chúng tôi cũng chưa bao giờ có.

Nếu có ai đó đã đọc bài viết của tôi có tên là “Hương về mặt trời, những món quà của tình yêu” cũng trong blog này, sẽ biết câu chuyện của tôi về một họa sĩ già vẽ tặng chân dung tôi ngồi dưới ánh mặt trời, một bức tranh rất đẹp của một họa sĩ lịch sử. Tôi yêu quý bức tranh ấy vô cùng, và N cũng đặc biệt thích nó. Anh ngỡ ý muốn xin tôi bức tranh nhưng tôi kiên quyết không đồng ý, đối với tôi không chỉ bức tranh đó đẹp mà nó còn là một kỉ niệm rất đáng quý, không thể cho ai hết. Thế rồi, một ngày, tôi không có nhà, đó là ngày trước khi anh bay sang Nga. Anh ấy đến nhà tôi, chẳng hiểu nói gì với bà tôi mà bà đồng ý cho anh ấy tháo bức tranh cầm về. Lúc về nhà, tôi chết lặng khi biết nó đã bị “thủ” mất. Tức tốc, tôi mò sang nhà anh, đứng “biểu tình” đòi bằng được, bố mẹ kêu anh ấy không có nhà, tôi bảo các bác tìm cho cháu bức tranh nhưng họ bảo không tìm thấy. Thế là tôi cứ đứng khóc nức nở ở đó và tức giận anh tới tím tái. Và thế là anh ấy đã đi mang theo cả kỉ niệm yêu quý của tôi đi sang trời Tây. Tôi giận anh ấy từ đấy và không bao giờ thêm liên lạc lại. Anh ấy có viết cho tôi một lá thư rất dài, rất rất dài, và là lá thư duy nhất gửi cho tôi từ ngày ấy, có lẽ do mới sang và trong tâm trạng bất ổn nên mới dài như vậy. N nói rằng anh ấy đã quá tiếc nuối khi không dám gửi cho tôi một lời tỏ tình, tôi là một người đặc biệt trong trái tim anh ấy, và vì tôi vô tư và trẻ con quá, anh ấy không nỡ làm gì “vấn đục” hết. Anh ấy có thể làm nhiều điều hơn nữa có được tôi nhưng mà rồi lại không dám, anh ấy thêm nghe tôi ngồi nói luyên thuyên. Và rằng lúc tôi đến đòi bức tranh, anh ấy đang trốn trong phòng, tôi khóc anh ấy cũng khóc...

Hình ảnh: Internet

14/2 và ngày sinh nhật, bao giờ tôi cũng nhận được hai cái thiệp của anh, chỉ vền vện duy nhất hai chữ “Miss you”! Thật tiếc, tôi chưa từng trả lời anh điều gì, và bây giờ tôi vẫn đều đều nhận được hai cái thiệp ấy mỗi năm.

Năm đó tôi sang New York nên không nhận được thiệp. Anh viết email cho tôi, nói rằng mình sẽ sang New York chơi, anh biết tôi ở bên này, và email là do anh hỏi dò bạn tôi mà ra. Anh sẽ sang đó khoảng một tuần. Đã lâu lắm rồi, anh muốn được gặp tôi một lần, “hy vọng em cho anh cơ hội chứ?”.

Lúc này tinh thần tôi cũng thoải mái, không còn bức tức hờn giận lâu nữa, và đã coi anh như một người bạn bình thường, thực sự trong thâm tâm tôi vẫn muốn liên lạc lại với anh. Tôi viết cho anh địa chỉ và số điện thoại của mình. Khoảng giữa tuần sau anh sẽ sang đây, tôi cũng hồi hộp muốn gặp lại giờ xem anh đã ra sao. Nhưng có lẽ đó cũng là một sai lầm của tôi...

Khuya, tôi mệt mà vẫn chưa ngủ được. Đã bắt đầu suy nghĩ cho tới cái ngày tôi sẽ phải quay trở lại Việt Nam và xa những con người tôi mới gắn bó nơi đây, đặc biệt là Ryan, có phải là sai lầm khi tìm ra anh hay không nhỉ? Lúc đó tôi sẽ buồn tới thế nào đây? Nhưng tôi vẫn tự nói với bản thân mình rằng, “hãy quan trọng hiện tại hơn tương lai” đó thôi. Let it be, cái gì đến sẽ đến, tận hưởng những gì mình có đi đã.

Hôm sau, đi làm, tôi gặp lại Billy. Ngạc nhiên vì hai ba ngày không gặp trông anh ấy khác quá, còn chả cạo râu nữa, phờ phạc. Tôi hỏi anh bằng tiếng Anh: “You look tire d, Billy, what’s wrong?” (Trông anh mệt mỏi quá, Billy, có chuyện gì vậy?). Billy nhìn tôi đờ đẫn: “Anh sẽ giới thiệu em

sang tiệm nail mới nhé, em vẽ được rồi, em nên chuyển đi chỗ khác nhiều khách hơn nhé?”. Ôi, anh ấy đang hờn dỗi gì tôi chẳng? Tôi nhú mày tỏ vẻ không hiểu. “Em nên đi đi, đừng ở đây”. Rồi anh ấy kêu lên: “Ồi mệt mỏi quá”.

Thoáng có khoảng lặng, tôi thấy sốc và ngạc nhiên. Nói đi Billy, có chuyện mà, chuyện gì vậy?

Nói là làm. Billy nhắc máy và gọi điện cho người bạn nào đó ở tiệm nail ở bên Queens, hỏi han xem cô ta có thể nhận được “một người bạn” của Billy xuống dưới đó làm việc hay không? “Con nhỏ nói giọng Hà Nội đấy, dễ thương lắm”. Tôi nghe thấy Billy chêm câu đó vào nên mỉm cười, anh ấy nhìn tôi và cũng cười theo. Nhưng tôi thấy hơi buồn buồn.

Dập máy, Billy nói rằng tôi có thể ở đây hết tuần này nếu muốn, rồi anh ta sẽ dẫn tôi xuống một tiệm nail rất đẹp và chuyên dành cho người da trắng bên Queens, sẽ dễ chịu hơn bên này rất nhiều. “Đáng nhẽ khi em lên tay rồi anh phải cho em đi sớm, nhưng anh cứ muốn giữ em lại ở đây”. Tôi nói chung chẳng biết nói gì, cảm giác lẩn lộn. Tôi đã rất muốn đi khỏi chỗ này vì nghĩ rằng nó ngọt ngào, nhưng khi chuyện đó sắp xảy ra thì tự nhiên tôi lại thấy buồn, Billy dù sao cũng là một người tốt.

“Hôm qua anh đưa Lavender về nhà đấy, anh đau đầu quá rồi, em đừng theo Lave đến những nơi như vậy nữa được không? Em có thể chơi với nhỏ, nói chuyện với nhỏ, nhưng đừng đi theo nhỏ? Được không?”

“Có sao đâu ạ, đi club thôi mà, em thấy thanh niên bên này vẫn đi mà, có sao đâu, sao như có chuyện gì nghiêm trọng vậy?”

“Trời, thôi, mà em gặp bạn trai của Lave rồi chứ? Cậu ta thế nào?”

“À, dễ thương ra phết, chỉ là...” Tôi ngập ngừng, vì tôi nghĩ Billy phải biết chuyện bà Mei không chấp nhận chuyện tình yêu này, biết đâu Billy cũng giúp cho bà ấy quản lý Lavender và ghét Josh thì sao. Hơn nữa, hình như chuyện họ gặp nhau là phạm luật gì đó.

“Thằng nhỏ đó cũng tốt, nhưng mà vì nó mà Lavender bây giờ ra nông nổi thế này đây”.

“Lavender bị mẹ cấm đoán ạ, anh nghĩ thế nào?”

“Bị cấm, đúng rồi, bị cấm, nhưng con nhỏ vì thế mà làm việc tồi tệ, anh không biết làm sao để giúp họ được nữa, bà ấy cũng thật là quá đáng, bà ấy đang hại cả con gái mình. À, anh xin lỗi em, xin lỗi vì giới thiệu nhỏ với em”.

Tôi thấy lạnh toát người vì lời xin lỗi này. Sao lại thế nhỉ? Tôi phải cảm ơn Billy đã giới thiệu cho tôi một cô bạn rất xinh đẹp và đáng yêu chứ? Mà chẳng phải anh ấy đã rất muốn chúng tôi làm bạn đó sao?

“Sao anh lại xin lỗi, em chẳng thích thế, em quý bạn ấy lắm, mà có chuyện gì trầm trọng đâu, em chẳng hiểu ra sao nữa, sao anh lạ thế?”

Tôi bắt đầu phản ứng thật sự, tôi mệt mỏi bởi những hành động kỳ lạ của cả Billy và nhà Mei, nhất là cái kiểu họ vừa khinh thường vừa dè dặt với tôi. Họ có thể có những bí mật riêng, sự kiêu hãnh riêng, nhưng tôi cũng có những tự ái riêng của mình.

Billy ngược mắt: “Thứ tư em đồng ý đi ăn với anh chứ?”

“Vâng”. Lần này thì tôi đồng ý, không từ chối nữa. Có cả tá chuyện để nói đây.

Gần trưa, tôi đi ra ngoài gọi điện cho Lavender hỏi thăm tình hình nhưng không liên lạc được. Tôi gọi điện cho Hạnh, hôm nay tôi lại muốn sang nhà Hạnh chơi, vì vừa có một đồng chuyện xảy ra có thể “buôn” được, cũng thấy cần có chỗ giải tỏa nữa. Hạnh “thế à, thế à” liên tục, cô nàng thích buôn chuyện nên nghe tôi “quảng cáo” dăm ba câu là xem chừng sáng rực mắt. Tôi muốn kể cho bạn ấy nghe về chuyện tôi bị chó đuổi và ông em trai Jess đẹp trai của Ryan nữa. Chợt nhớ ra Hạnh chưa được gặp Ryan.

Billy hôm đấy có điện thoại liên tục, giọng căng thẳng, nói bằng tiếng Quảng, đích thị là với gia đình bà Mei. Tôi chẳng biết ngày mai có nên tiếp tục tới spa nữa hay không, ngại thật, có thể bà Mei biết chuyện chúng tôi tới club ngày hôm qua thì sao.

4h chiều, quá buồn ngủ, chả hiểu sao cả ngày tôi cứ chỉ nghĩ về Lavender như bị ám ảnh vậy, như kẻ...tương tự vậy. Lúc đó có một con bé rất dễ thương người Tây Ban Nha vào tiệm wax lông mày, lúc tôi wax cho nó lỡ tay làm tuột cái khuyên trên mũi nó ra, điều này lại càng làm tôi nhớ...Lavender. Rồi một ý nghĩ táo bạo nảy ra, tôi muốn được đi xỏ khuyên mũi giống cô bé này. Tôi hỏi con bé xỏ ở đâu? Nó bảo tới mấy phố downtown nơi bán đủ thứ hình xăm, họ có dịch vụ xăm và xỏ các loại khuyên, họ làm rất vệ sinh và đảm bảo. Thế là tôi nung nấu cái ý định đi xỏ ấy trong đầu, bất chấp không biết bố mẹ phản đối hay không và trông sẽ như thế nào. Lavender chắc sẽ rất ngạc nhiên khi tôi có một cái khuyên mũi.

5h tôi lên tàu sang nhà Hạnh, báo bố mẹ hôm nay tôi ăn cơm với Hạnh, và tự nhủ rút kinh nghiệm sẽ về sớm không như lần trước. Nhà Hạnh hôm nay còn có thêm vài người bạn nên chúng tôi chỉ nấu ăn cho nhau mà thôi, thi thoảng đi qua lại nhảm nháy câu chuyện với nhau chứ không buôn được thoải mái. Tôi có nói ý định sẽ đi xỏ khuyên mũi, Hạnh bảo muốn đi, tôi nói hôm sau tôi xuống spa ở China town, gần chỗ xỏ khuyên, bảo chiều Hạnh sang đi cùng tôi nhé, bạn ấy tit mắt đồng ý.

Tôi về trước 11h, gọi điện cho Ryan và buôn tới 12h, chợt nhớ ra cần phải hoàn thành bức tranh về ngọn hải đăng, vì anh lại nhắc tới ước mơ được đi biển giống bố. “Hopefully someday you would sail to Vietnam to meet me” (Hi vọng một ngày anh có thể sang Việt Nam gặp em). Tôi nói xong câu đó thì nước mắt ứa ra, vì tôi hiểu rằng, tôi sẽ phải xa anh một ngày không lâu nữa mà thôi. Tôi không muốn làm anh buồn, tôi biết anh có nhiều chuyện phải lo lắng rồi. “Wherever I sail, you are with me” (Anh có đi tới đâu thì em cũng sẽ ở đó với anh nhé). Câu nói ấy, đã làm cho tôi có một giấc mơ đêm mộng mị, bắt đầu biết buồn và lo lắng cho tình yêu của mình thật rồi...

Thứ ba...

Tôi vẫn xuống spa, tôi có cảm giác rằng tôi cũng sắp phải rời khỏi cả chốn này nữa. Chẳng có Mei, chẳng có Sheryl, hôm nay là một người đàn ông người Hoa đứng trông cửa hàng thay, ông ta có có ngó qua tôi một chút rồi làm công việc quản lý bình thường, cũng chẳng hỏi han xem tôi thế nào. Tôi cũng thấy thế là may. Helen hôm nay cũng nghỉ làm. Tự nhiên lại thấy nhẹ tênh, nghĩ

thấy vui vui vì chiều nay sẽ hẹn Hạnh đi xỏ khuyên mũi, không hiểu rồi về sẽ ăn nói với bố mẹ thế nào. Thế nào thì thế nào, tính sau.

Chiều, bước chân ra khỏi cửa, Ronie xuất hiện lù lù ở gần đó làm tôi giật bắn cả người. Đích thị anh ta tới đây vì tôi, vì Helen nghĩ mà, anh ta biết thừa chứ. Tôi đành đứng tiếp chuyện trong lúc chờ Hạnh tới. Anh ta hỏi hôm nọ là bạn trai tôi sao, sao lại nghe máy của tôi, tôi bảo thì có làm sao, bạn trai tôi thì phải được quyền nghe máy của tôi. Cũng hơi bực mình nhưng hôm nay tôi gặp Ronie lại thấy anh này đáng thương và cô đơn sao vậy, tôi không to tiếng nữa.

Hạnh tới, bạn ấy ngạc nhiên khi thấy Ronie “Ryan đây à?” “À, không, đây là Ronie, nhớ không?” “À, à”. “Ronie, đây là Hạnh, bạn thân của em”. “Hai người đi đâu vậy?” Hạnh nhanh nhẩu: “Đi xỏ khuyên mũi, anh biết chỗ nào không?” “À, ăn chơi dữ ha, biết biết, ngay ở China town này, đi cùng anh nhé?” Tôi thoáng lưỡng lự, nhưng thôi OK, có thể anh ta biết chỗ nào đó đảm bảo. Thế là ba chúng tôi đi xỏ khuyên mũi.

Đó là một chỗ ở chợ Tàu thật nhưng là trụ sở của Mỹ trắng. Chỗ này chuyên dành cho xăm trổ và xỏ các loại khuyên, trông cũng sạch sẽ và vệ sinh, khá chuyên nghiệp là khác. Đủ các hình xăm to nhỏ treo làm mẫu, có hình xăm lớn để xăm trên lưng đáng giá tới vài ngàn đô, tôi hơi chột, không biết xỏ cái khuyên mũi bao nhiêu tiền nữa.

Chờ một lúc, có một anh chàng với đủ thứ khuyên trên tai trên trán, mũi, lưỡi, người cũng xăm kín ra toe toét chào tôi khiến tôi cứ trợn ngược cả mắt như nhìn thấy hình nhân lạ. Anh ta mặc áo bác sĩ trắng hoàng, dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ sáng choang, bảo tôi ngồi lên ghế và lôi ra một đồng dụng cụ loảng xoảng, tôi cũng hơi chột dạ nhưng khá thích thú. Lần lượt, sát thương, anh chàng dùng một đôi găng tay tổ bố. Rồi đến công đoạn hai, công đoạn xỏ, anh ta bảo sẽ không dùng thuốc tê mà cắm trực tiếp vào mũi của tôi, lại một đôi găng tay khác. “OK, I’m going to do it, I’m not going to surprise you, OK OK?” (Nào, tôi chuẩn bị làm đây, tôi sẽ không làm cô giật mình đâu). Vừa nói anh ta vừa dùng một cái khoan nhỏ cắm thẳng vào mũi tôi không thuốc tê khiến tôi điếng cả người, nhưng rồi diễn ra rất nhanh, công đoạn sau, sát trùng, lại một đôi găng tay nữa. Quả thật vệ sinh và chuyên nghiệp. Tôi hài lòng khi đã nhìn thấy một cái khuyên mũi nhỏ ở trên mũi, không sưng và không chảy máu. Và tôi đeo khuyên mũi từ ngày hôm đấy, và cũng là đặc điểm đặc trưng của tôi từ ngày hôm đấy. Cái mặt tôi trông đã lạ nó lại càng lạ. Mọi người ở đó trầm trồ khen tôi có khuyên mũi hợp. Tôi thấy rất vui, và thấy mình dũng cảm nữa. Cắm xuyên qua mũi không thuốc tê, mà mũi thì đâu có giống lỗ tai.

Ronie đòi dẫn chúng tôi đi ăn ở chợ Tàu nhưng tôi từ chối, tôi cảm ơn vì đã dẫn tôi đi xỏ khuyên mũi nhưng tôi muốn đi riêng với Hạnh “có việc”. Ronie thoáng buồn bã rồi tạm biệt chúng tôi.

Ronie đi, thì Ryan gọi điện. Tôi hồi hộp thông báo cho anh biết tôi đã “nose piercing” (bấm khuyên mũi) khiến Ryan ngạc nhiên vô cùng, tôi chợt nhớ ra hôm qua đã không nói cho anh biết ý định này. Ryan hỏi tới tấp là tôi làm ở đâu, có an toàn không? Tại sao không nói cho anh biết để đi cùng? Tôi nói rằng đã OK rồi, anh nói tối anh sẽ đến gặp tôi ngay xem thế nào.

“Hey...” Rồi anh ngập ngừng. “Can I meet Billy?” (Liệu anh có thể gặp Billy không?)

Tôi thở dài, thôi được rồi, ngày mai, tôi sẽ để cho Billy và Ryan gặp nhau. Ngày mai!

33

Tôi và Hạnh đi ăn lung tung một tí rồi còn định đi xem phim. Nhưng vì lo rằng có thể Ryan sẽ tới đòi xem xét “vết thương” của tôi, nên hai đứa quyết định về. Tôi rất tự tin và thấy vui vì cái khuyên mũi mới của mình, mặc dù cũng thấy hơi đau đau một chút vì gió lạnh. Chắc phải kiếm một cái band aid để băng qua, kéo về nhà bố mẹ nhìn thấy thì chưa nghĩ ra lý do...

Thế mà tối đấy Ryan của tôi không đến, buồn xo, dù sao tôi cũng biết anh rất bận và mệt.

Bố mẹ cũng chưa phát hiện ra cái khuyên mũi.

Tôi cũng suy nghĩ xem, liệu cho Billy và Ryan gặp nhau có hợp lý hay không? Tôi vừa muốn gặp riêng Billy để hỏi đủ thứ chuyện mà nếu có thêm Ryan sẽ bị hạn chế, vừa muốn chiều Ryan cho hai người được gặp nhau sớm, thật khó nghĩ. Tôi gác mọi suy nghĩ sang một bên, có lẽ phải nghỉ một ngày để vẽ bức tranh ngọn hải đăng mà thôi, tôi hy vọng Ryan sẽ thích và bất ngờ, dạo này anh mệt mỏi quá.

Đều thật, Ronie lại gọi điện. Hỏi han xem cái khuyên mũi của tôi có làm tôi đau hay không, tôi đã về nhà chưa? Nửa tức nửa thấy tội nghiệp, có lẽ anh ta là một kẻ quá cô đơn cần người nói chuyện, vậy Helen đâu nhỉ? Ronie chẳng trả lời, “anh gọi điện hỏi han em thôi, thế thôi”. Tôi nói rằng chắc tôi sẽ rời tiệm nail hiện tại đi chỗ khác, Ronie lập tức sốt sắng đề xuất lại cái ý tưởng tới chỗ anh ta làm, anh ta nói chỗ đó rất đông khách, đặc biệt nếu wax lông mày và vẽ móng đẹp thì kiếm tiền tốt. Tôi lại suy nghĩ, nhưng tôi muốn xem cái chỗ Billy giới thiệu nó như thế nào đã, đang lên tay rồi, tôi muốn mình sẽ kiếm ra tiền để còn đi du lịch, thêm đi chơi kinh khủng, thậm chí có thể sailing chỗ nào cùng Ryan trước khi về Việt Nam thì sao...

Tôi dậy muộn quá, tới tiệm của Billy cũng gần trưa. Anh chủ ngó tôi mỉm cười, chợt nghĩ sau này tôi sang tiệm khác, chẳng biết có được người nào thông cảm cho cái tính thất thường và thích đi chơi như tôi hay không? Dù sao tôi cũng đã thấy Billy bắt đầu thân quen, anh ta rất tốt và quan tâm tới tôi, chắc gì đã là thích tôi, có thể mẫu người này là luôn quan tâm người khác như thế...

Tôi hỏi, bọn mình sẽ đi ăn tối nhé, bạn trai của em muốn được gặp anh. Tôi thấy sự ngạc nhiên rõ ràng trên khuôn mặt của Billy, anh ấy bất ngờ vì tôi tự nhiên muốn giới thiệu bạn trai? Muốn gặp riêng tôi cơ? Hay là vì nghĩ rằng tôi đang lo sợ anh ta sàm sỡ nên rủ bạn trai đi cùng? “OK, được thôi, anh cũng tò mò muốn biết cậu ta trông thế nào lắm rồi”. Cô làm nail cùng tiệm quay sang hỏi tôi: “Nghe đồn bồ của nhóc kinkin này đẹp trai dữ ha?”. “Ừa, cô nghe hồi nào vậy?”. “Ui da, ai mà không biết chứ”. Cô ấy nở một nụ cười nham hiểm, tôi liếc nhìn Billy, đích thị là anh này buồn rồi, mà Billy gặp bạn trai của tôi bao giờ mà biết anh ấy đẹp trai nhỉ? Ah...Lavender....

Chiều nay thì tôi không phải đi tàu điện ngầm nữa, Billy sẽ chở tôi ra chợ Tàu ăn cái quán ăn quen thuộc, tôi hẹn Ryan về sớm sẽ đứng chờ ở đó.

Ngồi trên xe của Billy, tôi bắt đầu thấy cảm giác muốn hỏi và nói, chúng tôi vẫn có thể nói tiếng Việt với nhau trước mặt Ryan nhưng như thế thì quá bất lịch sự, lúc này vẫn là hay nhất.

- “Lavender hôm nọ ra sao ạ? Có chuyện gì vậy ạ?”

- “À, con nhỏ...” Billy ngập ngừng nói nhỏ, rồi quẹo tay lái, nghe chừng anh cứ buồn buồn.
- “Lavender đáng yêu lắm, dù là bà Mei không thích bọn em chơi với nhau, nhưng bọn em khá hợp nhau, gặp nhau không được nhiều nhưng cũng có kỷ niệm, một cô gái mạnh mẽ nhưng có phần hơi kém may mắn”
- “À, Mei là một chuyện thôi, nhưng có lẽ em không nên chơi với nhỏ thật, anh không nên cãi lời bà ấy chứ, bà Mei cũng có ý tốt thôi mà, dù sao dăm ba cái chuyện tình yêu, bà ấy cũng sai rồi, thời buổi này bên nước Mỹ hiện đại này còn bày trò cấm đoán, có lẽ giờ hối hận cũng muộn rồi đấy...”

- “Oai, sao thế?”

Billy khịt khịt mũi.

- “Cái gia đình này có quá nhiều nặng nợ với anh rồi, anh bỏ họ đi khó quá”.
- “Anh chơi thân với họ lắm đúng không?”. Tôi hỏi vờ ngây thơ và dò hỏi.
- “Em muốn biết một bí mật không?”
- “Có”

Mắt liếc nhìn đường phố, nín một hơi, Billy nói:

- “Mei là mối tình đầu của ba anh đó, nhưng hồi đó ông ấy lãng nhãng, bà cũng đẹp, nhưng dăm ba bữa bỏ nhau, giờ chắc bà vẫn nhớ ông ấy, sau này Mei có cưới người khác nhưng cũng chỉ nghĩ tới ba anh thôi”.
- “Ồi, vậy cơ à?” Tôi nghe như chuyện trên phim vậy.
- “Nhưng hai nhà vẫn giao du với nhau à?”
- “À, vãn, sau này anh có sang Hong Kong một thời gian với ba, vẫn thấy bà ấy lui tới”.
- “Ba anh ở Hong Kong à? Em tưởng nhà anh ở Sài Gòn?”
- “Mẹ anh và anh ở Sài Gòn, ba anh làm ăn bên Hong Kong”.
- “Sao lại là mối tình đầu, trước cả khi cưới mẹ anh à?”
- “Thấy ba kể vậy, họ quen nhau thế nào sao biết”
- “Thảo nào bà ấy quý anh thế”. Tôi lại dò hỏi thêm câu nữa.
- “Bà ấy đang trút nhớ nhưng ba anh lên anh đây”. Tôi không biết câu nói này có ý đùa hay thật nữa, nhưng không dám hỏi xa hơn. Nhưng quả là một khám phá thú vị, tôi đã hiểu ra được phần nào mối quan hệ thân thiết của họ. Cả Sheryl nữa, rõ ràng cô ấy cũng đang mê một Billy, đúng là “cha truyền con nối”.
- “Anh tò mò về bạn trai của em lắm đó nha, nghe Lavender nói lại, cậu đó cũng là người mẫu gì đó hả, đẹp trai có tiếng ở đất New York này nữa cơ”.
- “Ồi trời, gì tới mức thế, đẹp trai thì có nhưng gì tới mức thế đâu”. Tôi cười xua đi. “Lavender toàn nói quá, bạn ấy mới là đẹp có tiếng ấy”.
- “À, nhỏ có tiếng thật, xinh thật, nhưng mà mới nhỏ vậy mà khổ quá”. (Ghét cái kiểu than vãn của Billy, biết Lavender khổ, nhưng chắc còn vượt xa những gì tôi biết, sao chả nói thêm như vậy nhỉ?).

Xe dừng, tôi gọi Ryan, anh bảo 5 phút nữa tới. Billy đi gửi xe. Tôi hồi hộp cho tới khi hai người gặp nhau. Chờ một lúc, Ryan đang đi tới, tôi thấy Billy nhìn chăm chăm rồi “À” lên, gật gù: “Đúng rồi, đúng rồi, đẹp trai dữ ha, trời đúng là bồ của kinkin có khác”. Ryan đi tới, tôi giới thiệu hai người với nhau, Billy thấp hơn Ryan kha khá, anh nhú mồm mỉm cười. Thế là thỏa mãn nhé Ryan, được gặp Billy.

Vào quán ăn, qua màn chào hỏi. Tôi nhắc Billy đừng nói gì nhiều về chuyện rắc rối với bà Mei và chuyện có thể tôi sẽ chuyển tiệm nail theo yêu cầu của Billy. Anh ấy nói yên tâm. Ryan hôm nay hơi khác, anh ấy hay cười hơn, lúc lại đắm chiêu, mỗi lần cười làm tôi lại nhớ ra cái khuôn mặt của...Jess.

“Billy, what do you think of my girl friend?” (Billy, anh nghĩ thế nào về bạn gái tôi?). Ryan hỏi một câu...lãng xẹt, khiến tôi hơi khó xử.

“I think you match a perfect couple, she’s beautiful and intelligent, I just wish the best for you both” (Tôi nghĩ hai bạn là một cặp hoàn hảo, cô ấy xinh đẹp và thông minh, chúc hai bạn hạnh phúc). Billy trả lời một cách đầy ngoại giao.

“Thank you, but give me an honest comment, I dont deserve her right?” . (Cám ơn anh, nhưng hay cho tôi một nhận xét thật lòng đi, tôi không xứng đáng với cô ấy chẳng). Sao những câu hỏi hôm nay của Ryan lại kỳ lạ đến thế, không cả có ý đùa cợt và cũng không phải là kiểu nói chuyện thường ngày của Ryan. Tôi cứ nhú mồm rồi lay tay anh liên tục, theo kiểu “why you ask such a question?”

“I assume you really trust me right Ryan? Are you not confident of yourself beside this girl? Why not? Its you to give the answer”. (Chẳng lẽ anh không tự tin khi bên cạnh cô ấy sao? Tại sao vậy? Chính anh có thể có câu trả lời mà).

“I know Lavender, she talked with me about you, that’s why I want to meet you, she said you’re pretty clever, far beyond what you are showing now”. (Tôi biết Lavender, cô ấy nói với tôi về anh, và đó là lý do tôi muốn gặp anh, cô ấy nói anh rất thông minh, thông minh hơn nhiều những gì anh đang tỏ ra).

“Haha, thank you Ryan, but only you know whether you deserve your girl or not” (Haha, cám ơn Ryan, nhưng chỉ có anh biết liệu anh có xứng với cô ấy hay không thôi)

“You know what I mean” (Anh biết tôi muốn nói gì mà). Ryan nói.

Càng ngày càng khó hiểu những gì Ryan nói, tôi thấy Billy nhìn sang tôi, đôi mắt ngầu đờ, một ánh nhìn thật khác. Và Ryan cũng thế.

“There’s also one thing I want to tell you both today, its about Lavender, may be you don’t know her as much as I do, she’s like sister to me. I want to avoid Kin from her but in another thought how I want you to help her, I think she needs you” (Có một điều tôi muốn nói với cả hai người hôm nay, đó là về Lavender, có thể mọi người không rõ cô ấy bằng tôi, cô ấy gần như là em gái tôi. Tôi nữa Kin không tiếp xúc với cô ấy nữa muốn Kin giúp đỡ Lave, tôi nghĩ là cô ấy cần em đấy Kin à). Billy quay sang nhìn tôi và nói thế.

Hình ảnh: Theo blog Hà Kin

“OK, its time you tell me what’s wrong with Lavender” (Ok, anh hãy nói cho em nghe về những chuyện của Lavender đi)

“She’s addicted to drug, she needs treatment, Mei is crazy” (Cô ấy nghiện rồi, cô ấy cần phải đi điều trị, Mei đang điên lên). Billy nói như sắp khóc.

Tôi thực sự nổi gai ốc. “Oh my god”. Ryan nắm chặt tay tôi vì thấy người tôi run lên. “How come, Josh involved?” (Sao? Josh có dính líu không?)

“May be, mad girl” (Có thể, cô bé ngốc nghếch ấy).

Có lẽ Billy cũng muốn nói với tôi điều này, anh ấy muốn cho cả Ryan biết nữa, có lẽ vì cũng muốn để Ryan “bảo vệ” tôi. Giờ thì tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi không nghĩ một cô gái tài năng xinh đẹp như Lavender lại đi làm cái chuyện dại dột như thế, và tôi cũng không hề nhận ra một Lavender nghiện ngập. Chợt nhớ cái lần Lave gọi điện cho tôi kêu gào, có thể đang bị khóa cửa và lên cơn nghiện, tôi rùng mình mạnh tới mức Ryan còn quay hẳn ra xem tôi có bị làm sao không. Tôi hiểu vì sao Billy khuyên tôi không nên đi theo Lave. Có phải Josh đã hại cô ấy không? Nên bà Mei mới điên cuồng chống phá thế? Họ trông rất tử tế cơ mà nhỉ. Tôi thật sự rất sốc, và gần như muốn khóc đến nơi. Tôi quý Lavender lắm, thậm chí còn là tình cảm đặc biệt nữa cơ. Và xót, xót làm sao, một cô gái xinh đẹp nhường thế...

Tôi hỏi bây giờ Lavender ra sao, chắc cô ấy khổ sở lắm nhỉ. Billy nói rằng anh ấy phải quản lý Lave cùng cả nhà bà Mei, chắc họ sẽ cho vào “trại cai nghiện” một ngày càng sớm càng có thể. Bà Mei dạo này rất suy sụp và đau khổ, mà Lave thì trốn đi liên tục không thể kiểm soát. Cô gái đang phát điên lên rồi.

Tôi nhìn Billy đầy cảm thông, có lẽ đó như gia đình của anh ấy vậy, nên anh ta buồn là thế. Tôi nói rằng tôi muốn giúp Lave, đừng đẩy tôi ra khỏi cô ấy, cô ấy cũng cần một người bạn chứ. Giờ tôi cũng hiểu và thông cảm với cả bà Mei nữa. Billy nói chính vì nghĩ vậy nên mới giới thiệu tôi với Lavender, thực ra “con bé đó cô đơn” lắm.

Ryan ngồi nhìn mông lung, anh hiểu tôi đang nghĩ gì. “We’ll help her” (Chúng ta sẽ giúp cô ấy). Anh nói.

Bữa tối diễn ra vừa lạ kỳ vừa nặng nề. Tôi thấy sốc vô cùng. Vì có quá nhiều lý do, một ngày mà có nhiều bức xúc và bí ẩn được giải tỏa. Lúc về, tôi chỉ muốn hỏi xem Ryan đã biết gì về Billy, tại sao hôm nay anh hỏi lạ thế. Nhưng Ryan cứ nói rằng có gì đâu, vì anh ấy nghĩ rằng Billy là một người tinh tế, anh ấy muốn hỏi ý kiến xem mình có xứng đáng với tôi hay không. Thế rồi, “That’s it? I don’t think so?” (Chỉ thế thôi ư? Em không nghĩ thế). “Yeah, its not that simple, because I’m jealous” (Uhm, cũng tại anh ghen).

“What?” (Gì cơ?)

“You understand me, I’m jealous, he loves you” (Em hiểu ý anh mà, anh ghen, anh ta yêu em).

“How can you tell?”

“I know”

“So ?”

“I hate that”

Ồi...

34

Mặt Ryan đỏ và hơi gay gắt, thoáng có khoảng lặng vì tôi chẳng biết nói gì. Tôi không hiểu vì sao Ryan lại biết được rằng Billy có yêu tôi hay không, tôi nghĩ rằng tôi rất hạn chế kể chuyện Billy quan tâm tới tôi như thế nào cho Ryan, tôi chỉ nói đó là một người khá tốt bụng dù rằng anh ta có những mối quan hệ kỳ lạ với gia đình Lavender. Tôi đang rất muốn kể cho Ryan nghe những gì tôi vừa biết được về Billy và Mei, chuyện về Lavender và...cái khuyên mũi. Nhưng Ryan thậm chí còn chẳng nói gì tới cái khuyên mũi mới của tôi, anh căng thẳng tới mức không bình thường. Tự nhiên tôi thấy bức bối, cơ mà chúng tôi làm gì có lỗi chứ, còn hơn anh và Garbriel, tôi chưa cả “hồi tội” cơ mà.

Hình ảnh: Theo blog Hà Kin

Chúng tôi cứ lặng lẽ đi ra bến tàu, tôi chả biết nói gì. Chợt nghĩ, tôi lấy lại khí thế và tỏ ra vui vẻ hơn: “Hey, you should be happy if he loves me, otherwise i don’t even know if he loves me or not, how can you tell, come on Ryan?” (Anh nên vui nếu anh ấy yêu em mới phải, mặt khác thậm chí em không biết là anh ta có yêu em hay không, sao anh có thể nói vậy Ryan?) “i cant be happy with anyone loving you, you know i cant” (Anh không thể vui khi người khác có tình cảm với em được). “But nothing happens, damn?” (Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả mà). Tôi lại cáu với Ryan, chữ “damn” khiến anh ngẩng mặt và hơi thoáng ngạc nhiên. “I know who Billy is in love with” (Em biết người Billy yêu là ai). “who?” (Ai cơ?). “Mrs Mei, Lave’s mother” (Bà Mei, mẹ của Lave). “He lies” (Anh ta nói dối). “No he doesn’t” (Không, anh ấy không nói dối). “Hey, you just meet him today, i don’t even understand some of your questions today” (Anh mới chỉ gặp anh ta ngày hôm nay, em thậm chí còn không hiểu mấy câu hỏi anh hỏi anh ta hôm nay). “Oh, yeah, which one? There’s something telling me that he loves you” (Câu nào cơ? Mọi thứ cho anh thấy anh ta yêu em). “OK, even that, i don’t love him, what bothers you?” (Thậm chí là như vậy, nhưng em không yêu anh ta, anh vẫn thấy phiền sao?). “Well, he’s right, you’ve gotta move to another place” (Anh ấy nói đúng đó, em nên chuyển đến nơi khác làm).

Tôi thấy hơi thất vọng, nhưng trong sâu thẳm tôi nghĩ rằng Ryan đang cố tình tỏ ra như vậy, như có ý đồ vậy, tự nhiên tôi thấy tức nữa, không phải là có ý gì “bất bẻ” hay “xua đuổi” tôi đâu chứ, chẳng phải tôi đang bị hờn dỗi bởi một điều quá vô lý à? Thế là cái mặt tôi nó dài ra, xì xuống, từ lúc đó cho tới lúc về nhà, tôi im re! Ryan của tôi cũng không nói gì. Tức thế chứ. Chúng tôi chỉ bye nhau một tiếng rất nhẹ nhàng lúc chia tay.

Cảm xúc lẩn lộn, thương Lavender, tức và khó hiểu với Ryan. Có một sự an ủi nho nhỏ, đó là mãi tôi và Ryan cũng có lúc...giận nhau, chúng tôi chưa bao giờ giận nhau, mặc dù với Garbriel tôi cũng đủ làm vài trận cãi vã rồi. Tôi quyết định thi gan với Ryan, anh ấy phải xin lỗi tôi vì hành động khó hiểu của mình.

Tôi cũng chợt nhớ ra, ngày mai, N sẽ tới New York, cũng hay, lại một ý nghĩ “đen tối”, tôi sẽ không gặp Ryan cho tới khi N quay trở lại Nga. Thực ra điều tôi suy nghĩ nhiều hơn là Lavender, tôi muốn gặp Lavender làm sao, muốn hỏi cho hết, và muốn an ủi nữa, nếu cô ấy không cô đơn tôi tin rằng cô ấy sẽ không bao giờ chán đời đại đột đến thế.

Đêm về, Billy gọi điện cho tôi. Hỏi rằng tôi và bạn trai thế nào, có OK không? “Đẹp trai dễ sợ”, cứ hai câu Billy lại nhắc lại câu này một lần. Tôi bảo Ryan hôm nay không được vui nên chắc hơi hồi lung tung, mong anh ta bỏ qua. Billy cười nói có chuyện gì đâu, rồi anh ấy nói: “Em là một cô gái tốt, anh hy vọng cậu ấy thật lòng với em, nhưng dù thế nào, đừng để lòng mình bị tổn thương nhé?” “Sao anh lại nói thế ạ?” “Có những điều chỉ người từng trải hiểu nổi và khó giải thích, anh không chắc chắn điều gì, chỉ mong em hạnh phúc thôi”. Tôi xúc động lắm, tự nhiên thấy Billy còn tốt và quan tâm tôi hơn cả Ryan (là tự nhiên thấy thế thật đấy). Tôi cảm ơn và nói rằng Billy hãy cố gắng tạo cơ hội cho tôi được gặp Lavender, tôi tin rằng ít nhất tôi cũng sẽ làm cho cô ấy không cô đơn, và tôi không sợ người nghiện hay sợ ma túy, tôi đủ bản lĩnh để biết mình làm gì. “Em biết không, em giống Lave lắm, nhưng em hơn nhỏ ở điều này đấy”. “Dạ, có thể ạ, vì em có một bà mẹ khác”. Có lẽ tôi hơi lờ lờ...!

Minh họa: Internet

Thứ năm...

N cuối cùng cũng đã tới, anh ấy sẽ ở cùng với đoàn biểu diễn của mình ở một khu nhà trọ bên Queens, N gọi điện vào di động cho tôi nói rằng tối nay anh ấy đã biểu diễn luôn, hy vọng tôi có thể tới xem và sớm được gặp nhau. Bình thường, tôi sẽ rủ Ryan đi đấy, nhưng tôi rủ Hạnh, tôi đang giận Ryan mà. Đoàn của N là đi theo diện giao lưu trao đổi văn hóa âm nhạc giữa các trường đại học. Chỗ N biểu diễn cũng là một trường đại học nhỏ, khá xa chỗ tôi ở nhưng gần chỗ Hạnh, nên hai đứa sẽ gặp nhau ở bến tàu nhà Hạnh, dù sao khu Queens tôi cũng không thông thạo lắm. Tôi hồi hộp muốn ngắm xem N bây giờ đã đổi khác ra sao.

Và đến tối cũng chả có điện thoại của Ryan, sốt ruột thật!

Tôi chọn chỗ gần đầu, khá đông, có rất nhiều người đứng tuổi, tôi nhìn mãi vào cánh gà xem N đâu, chỉ sợ không nhận ra trong cái đám lố nhố đấy. Hạnh cứ hỏi thế anh N là anh nào thế? Tôi bảo tôi vẫn chưa thấy.

Tờ chương trình có mấy bản nhạc mới và mấy bản nhạc kinh điển, có cả một tiết mục kịch nhỏ của mấy nghệ sĩ Nga. Tôi đã nhìn thấy N, mặc áo trắng, thắt ca vát, trong dàn nhạc, đeo kính, tóc cắt ngắn, trắng trẻo và béo ra rất nhiều, chỉ là không rõ khuôn mặt của anh mà thôi. Dàn nhạc có nhiều người châu Á, tôi đoán chắc anh là người Việt duy nhất.

Cả buổi tôi nghe thì ít, tò mò và...chờ điện thoại là nhiều. Đang nghĩ Ryan gọi có nên nhắc hay không, và có thì phải khoe ngay rằng tôi đang đi xem ca nhạc của bạn, rằng abcd....nhưng mà rồi thì vẫn chẳng thấy gì.

Mỗi lần nghĩ “giữa hiệp”, tôi lại thấy N đi ra phía dưới cánh gà ngó nghiêng, đích thị là tìm tôi, nhưng tôi mặc kệ, để chốc nữa giải lao gặp nhau luôn thế. Hạnh bảo: “Anh ấy dễ thương thế?”.

Công nhận, N béo và trắng ra khiến tôi lại thấy anh ấy...đàn ông và dễ coi hơn nhiều, khuôn mặt cũng không già đi là mấy, chắc do học nhạc nhiều và...bơ sữa tốt.

Giải lao, tôi chủ động đi ra phía cánh gà để gặp N. Anh ấy đã nhìn thấy tôi, khuôn mặt thoáng đỏ rồi Ồ lên: “Chào em, em khỏe không?”. “À trừ lúc ốm ra lúc nào em cũng khỏe”. Câu trả lời tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

“New York bây giờ ấm ghê nhỉ, bố mẹ em khỏe không?”. “Vâng, họ cũng như em, trừ lúc ốm ra thì...”

“Anh sang đây biểu diễn hả? Khoảng bao lâu?”. “Ừ, chắc sẽ còn sang vài bang nữa, anh ở đây khoảng 5 ngày, làm hướng dẫn viên du lịch cho anh nhé?”. “À vâng, lâu rồi cũng không nghe anh kéo đàn”. Tự nhiên bồi hồi bởi câu nói đó. Tôi giới thiệu Hạnh cho anh, anh nói hai cô phải đưa anh đi đây đó nhé.

9h rưỡi thì chương trình kết thúc. N nói muốn gặp tôi đã trước khi chia tay, còn “lên kế hoạch” gặp nhau mấy hôm tới. Anh ấy sẽ đưa tôi về tận nhà, tôi bảo không cần vì chắc anh mệt lắm, vừa mới đến buổi sáng, anh ấy dứt khoát bảo không.

Minh họa: Internet

Chia tay Hạnh, chỉ còn tôi và N. Tôi đoán ra được câu hỏi anh sẽ hỏi: “Em có bạn trai chưa vậy? Chắc chắn là rồi, ở đây đâu thiếu kẻ xin chết em nhỉ?”. “Vâng, có rồi, cũng chưa lâu lắm, nhưng chắc chẳng đi đến đâu vì em sẽ phải trở về Việt Nam”. “Tình yêu mà, đừng nói trước điều gì”. “Trông em có khác không?”. “Có, phụ nữ hơn nhiều, còn nói nhiều như trước nữa hay không?”. “Có” “Thế sao không nói?”. “À, vì em...lạ đấy”. Nghe điệu quá, nhưng N cười rất vui vẻ. Tôi cũng hỏi anh có bạn gái chưa, anh ấy nói rằng mình mới chia tay. “Năm nào anh cũng gửi thiệp Valentine cho em, bỏ anh không ghen à?”. “À, đó là những thứ tình cảm khác nhau, không giống nhau nên không ghen được”. “Khác á?”. “Ừ, khác mà”. Thôi tôi không hỏi nữa.

Chúng tôi về đến đảo thì cũng đã gần 10 rưỡi, không tiện để N vào chào hỏi bố mẹ tôi. Chúng tôi nói chuyện với nhau một lúc và tôi cẩn thận chỉ đường chi tiết cho N quay trở lại, anh ấy nói không sao, nếu lạc đã có taxi rồi mà. “Ngày mai chúng ta lại gặp nhau được không? Bạn trai em có phiền không? Không sao chứ?”. “À, không sao, nếu có thời gian thì ta gặp nhau”. Tôi nói thế không thêm lời giải thích. Anh nháy mắt, “OK nhé”.

Thực sự gặp N tôi cũng không thấy hứng khởi cho lắm, tôi đã có lúc rất muốn liên lạc lại và cảm thấy tiếc anh ấy, vì lẽ gì đó. Nhưng chẳng hiểu sao hôm nay tôi cũng chỉ thấy bình thường, tôi vẫn thấy N có ánh mắt rất ám cúng mỗi khi nhìn tôi, ám cúng và có xen cả sự vô vọng. Tại sao tôi lại không bồi hồi thế, chắc vì Ryan không gọi điện cho tôi nên tôi không có tâm trạng? Tôi không biết mình nghĩ gì nữa. Tôi lại nhớ ra Lavender. Điện thoại vẫn không gọi được, không hiểu bây giờ cô ấy thế nào nhỉ?

Về nhà, có tờ báo trên đảo để trước cửa, tôi “ơ” lên một tiếng khi thấy cái ảnh tôi và Lavender ngồi ở quán pizza nằm chình ịch trên báo.

Khoảng chừng ba bức ảnh của tôi và Lavender được chụp khá đẹp nằm trong một loạt series ảnh về các hoạt động của người dân trên đảo. Trong đó có một bức cận cảnh Lavender rất xinh. Báo giấy và in đen trắng, ảnh cũng không phải là to lắm nhưng nhìn Lavender vẫn như diễn viên điện ảnh. Nhà hàng pizza này còn tranh thủ “chú thích” bên dưới để nhân cơ hội quảng cáo. Chắc hẳn thằng cha nào đấy trong quán đã chụp trộm chúng tôi.

Nhưng tờ báo ấy bây giờ tôi không còn giữ nữa, có thể bị mẹ đem ra lót bàn ăn cơm từ thừa nào rồi.

Ronie gọi điện cho tôi, hẹn tôi cuối tuần sẽ tới tiệm của anh ta một lần xem tình hình thế nào, nghe nói chỗ đó đang rất cần người. Tôi cũng đồng ý, đồng thời cũng không bỏ qua cơ hội nếu Billy dẫn tôi sang một chỗ tử tế nào đó của bạn anh ấy. Tôi lúc này đã có thể vẽ và wax lông mày khá thành thạo, nghĩ cũng phải tranh thủ kiếm tiền, có tiền để đi chơi, và nếu về VN còn có tiền mua đàn piano hay đại loại cả một núi thứ tôi thích.

Ryan vẫn “ngoaan cố” không liên lạc với tôi. Tôi rất muốn nhắc máy gọi cho Hugo chẳng hạn. Thật lạ, có lúc muốn gọi điện cho ai đó mà tính ra chẳng gọi được, muốn gọi cho Ryan thì không được, cho Lavender cũng không, Billy thì ngại, N thì không có số thường trực, tính ra chỉ còn....Ronie, lúc nào cũng dường như available với tôi.

Tối hôm sau khi N qua đón tôi và chúng tôi ra chợ Tàu chơi, ăn uống, rồi đi Times Square, những chỗ hay được khách du lịch tới tranh thủ thăm thú. Chẳng hiểu sao mỗi lần ở cạnh N là tôi lại nói, nói nhiều quá thể, điều này có thể giải thích rằng N là một người ít nói, mà tôi lại sợ khoảng trống, nếu không phải là người yêu thì hai người cứ lặng im bên nhau vô cùng đáng sợ. Tôi nói đủ thứ, và tôi bắt đầu nói nhiều về Ryan cho N nghe, dường như đây là đề tài mà N hứng thú nhất. Anh ấy bảo, phải cho anh ấy nhìn thấy Ryan trước khi anh ấy chia tay tôi. Tôi cũng ậm ừ, vì chả biết sẽ cho họ gặp lúc nào. Tôi cứ chờ điện thoại của Ryan, chờ mãi không thấy gọi, thế nên tôi quyết định, cả tuần này tôi sẽ đi chơi với N. Tôi tức Ryan vì tôi không hiểu vì sao anh ấy lại đối xử với tôi vô lý như thế.

Billy hẹn dẫn tôi xuống tiệm của bạn anh ấy vào sáng thứ bảy. Chủ tiệm là một người phụ nữ khá dễ mến, người Việt. Tiệm nằm bên Queens, khu dành cho người da trắng, rất yên bình và sạch sẽ, không có nhà cao tầng, chỉ có những căn nhà nhỏ xinh ven đường rất đáng yêu. Tôi mới nhìn đã thấy thích sự bình yên nơi đây, có điều có vẻ cũng không phải là nhiều khách lắm. Nhưng Billy khen ngợi tôi hết lời, còn nói rằng chắc sẽ gần nhà, dễ dàng cho tôi đi lại, anh ấy còn nói cô chủ đồng ý cho tôi chỉ đi 5 buổi một tuần, 2 buổi còn lại tôi sẽ vẫn được xuống spa. Xem chừng có từ chối thì cũng khó.

Và tối, khuya muộn, xong việc N lại bắt taxi điện ngầm sang đảo chơi với tôi. Và Ryan cũng vẫn chưa gọi điện.

N nói chủ nhật anh ấy không phải làm gì, tôi có thể dẫn anh ấy ra tượng Thần Tự do được hay không, anh rất muốn có một bức ảnh kỉ niệm ở đó, và tôi lại xin nghỉ ở chỗ Billy. Tôi hẹn N đi có công chuyện rồi hai người sẽ ra South Ferry, đó là vì tôi đã hẹn với Ronie đi xem chỗ anh ta làm.

Tiệm của Ronie nằm ở khu Harlem, đối ngược hẳn với cái tiệm của người bạn Billy ngày hôm qua. Mới bước chân vào trong tiệm đã thấy toàn các quý bà quý cô đen ngòm, và cả dân “xì” nữa (là dân Hispanic). Tiệm bẩn thỉu và đồ nghề trông cũng không được vệ sinh cho lắm. Khách khá đông, tiệm nhỏ, vài bà cô da đen béo múp ngồi xuống ghế là thôi đứng dậy luôn. Vừa bước chân vào tiệm tất cả thợ trong đó đã ngẩng lên nhìn tôi, tôi hỏi Ronie đã dặn họ trước chưa vậy? Ronie nói đã nói với cô chủ rồi. Cô chủ là mẹ của Helen, lấy tên là Lucy, trắng, hơi béo, đang wax lông mày. Nghe nói cô này là wax lông mày nổi tiếng ở khu vực này. Ronie chỉ sang bên dưới còn một cô nữa, là em của cô Lucy, lấy tên là Lily, cũng wax lông mày có tiếng. Hai cô nhìn tôi lờm lờm. Thấy cô Lucy hỏi băng quơ Ronie: “Người Việt hả?”. “Cô ấy wax lông mày và vẽ nail rất đẹp, dì ạ”. Tôi thấy Lucy mặt mũi không được thân thiện cho lắm, có lẽ cô ta không thích tôi đi cùng với Ronie “con rể tương lai”. Có thể dạo này đôi tình nhân có trục trặc, cô ta lại đổ cho tôi là thủ phạm thì ngại làm sao. Tôi cảm thấy chỗ này tuy đông đúc nhưng chắc không phải là chỗ của mình. Lucy nói giọng miền Bắc, kiểu tỉnh lẻ.

Hình ảnh: theo blog Hà Kin

Tiệm có mấy điều ngộ nghĩnh mà sáng hôm đấy tôi nghĩ lại vẫn không nhịn được cười. Tiệm bật nhạc vàng....remix, kiểu “mười năm không gặp tưởng tình đã chết, bùm chát bùm chát bùm bùm chát....tôi nghèo nên tôi chả dám yêu ai, đá, đá đá đá đá...”. Tôi hỏi Ronie sao lại bật cái nhạc này ở giữa chốn toàn Tây đen này, Ronie bảo vì cả nhà của Lucy nghiện nhạc vàng. “Nhưng sao nhạc vàng này nghe buồn cười thế?”. “À, vì nghe nào nè bọn da đen nó...chửi chết!”. Tại tôi vẫn đang giật giật theo tiếng nhạc thì bất chợt nghe thấy giọng một chị da đen béo ục đang ngồi sửa móng kêu lên: “What the F’ck you are playing Lucy? Turn that shit off and turn on 50 cents, come on”. Thế là cô Lucy cười nhăn nhó: “Ok Ok, 5 more milít (minute)”. Cái giọng tiếng Anh bồi còn ngọng nữa nghe rất buồn cười. Nhưng hay nhất là lúc tôi ngồi xem cô em Lily của Lucy ngồi chọn màu sơn móng cho khách. Bởi vì họ tiếng Anh rất kém nên pha lẫn cả tiếng Việt luôn. Cô ấy chỉ lên bảng màu và bắt đầu hỏi khách: “Đỏ? Ok? Xanh? No? Đen mix Xanh? No?” Khách lắc đầu lia lịa, thế rồi cũng ra màu cô khách cần, cô ta nói, rất đĩnh đạc: “Hồng, friench manicure”. Tôi trợn ngược mắt vì muốn chắc xem có phải đúng là cô khách vừa nói tiếng Việt hay không? Tôi quay lại Ronie hỏi: Ủa, bà này nói tiếng Việt á? Ronie giải thích: Khách ở đây toàn khách quen, họ thuộc làu màu...bằng tiếng Việt, những màu cơ bản vì mấy cô Lucy Lily ở đây tiếng Anh vừa kém lại vừa ngọng lú lồ. Tôi bùm miệng không dám cười!

Lucy rất bận vì khách tới liên tục nên một lúc sau mới hỏi chuyện với ra tôi được, nói rằng nếu tôi muốn làm thì sang tuần làm luôn, thử việc đã, nếu OK thì ghi bill liền. Tôi hơi chột vì nghe thấy ghi bill (mỗi lần làm xong một khách thì ghi bill vào để cuối tuần thanh toán), tôi chưa phải ghi bill bao giờ ở tiệm Billy. Tôi nói tôi sẽ suy nghĩ. Lucy lờm tôi tóa lửa lúc tôi bước chân ra khỏi tiệm. Tôi tạm biệt Ronie và nói sẽ gọi điện lại cho anh ta sau.

N đang chờ tôi trên đảo.

Trên đường về, quá sốt ruột. Tôi gọi điện cho Hugo, tôi muốn hỏi Ryan đi đâu rồi. Hugo nói, hai người không gặp nhau sao, tối nay ban nhạc sẽ biểu diễn ở quán ăn Chile hồi lâu, tôi có thể đến gặp Ryan. Dập máy, tôi buồn lắm, vì Ryan chẳng thông báo cho tôi điều gì về việc anh ấy biểu diễn tối nay. Nhưng tôi hy vọng từ giờ đến tối tôi sẽ nhận được điện thoại của anh.

Tôi ra South Ferry cùng N, cũng không vui lắm, nhưng tự nhiên đi với anh ấy tôi được an ủi phần nào, và có cảm giác nào đó như đang được “trả thù” vậy. Chắc Ryan nghĩ tôi đang cô đơn và buồn chán lắm, không hề, tôi đang có một người đàn ông khác đi chơi trong lúc không có anh ấy cơ mà (Có vẻ dối lòng quá không nhỉ?).

Thỉnh thoảng nói chuyện không được tập trung và hay nhìn điện thoại khiến N nghi ngờ, anh ấy đoán rằng tôi có xích mích với bạn trai, không thì làm sao tôi được đi chơi với N như thế. Tôi nói rằng bạn trai mình rất thoải mái và vì anh ấy bận mà thôi.

Chúng tôi đi chơi tới tận chiều, vẫn không một cú điện thoại của Ryan. Thế rồi, tôi quay sang hỏi N: “Anh muốn gặp bạn trai em không?”. “Có chứ, em gọi anh ấy đến đây đi”. “Không, bọn mình đi gặp anh ấy”. Tôi nhắc máy, gọi cho Hugo, khẳng định tối nay Ryan sẽ biểu diễn chứ, và chỉ đường cho tôi tới cái tiệm đó, tôi bảo Hugo đừng nói với Ryan về việc tôi gọi điện hỏi thăm về Ryan, rằng nó rất “sensitive”, hy vọng anh ta lịch sự và hiểu. Hugo nói rằng anh ta sẽ không nói gì đâu và mong tôi tới nghe, anh ta có vẻ biết chúng tôi giận nhau. “Tối nay bọn mình tới một quán cafe kiêm quán ăn có nhạc sống nhé, bạn trai em biểu diễn ở đó, anh đi cùng em nhé?”. “À, vậy à”. “Bây giờ về nhà em chơi đi, gặp bố mẹ em, em có nói anh tới đấy, anh tới chào nhé”. “OK”. Và kế hoạch đã set.

Tôi dự định giữ N ở nhà rồi tối hai người sẽ đi tìm cái quán Chile đó. Dù sao tôi cũng không định đi một mình, tìm cũng khó, lại ngại nữa.

7 rưỡi thì chúng tôi đã bắt đầu đi. Tôi phải dò mấy tuyến tàu điện ngầm để tới gần chỗ đó nhất. Thú thực tôi cũng không có nhiều khái niệm chỗ đó ở đâu, vì Ryan chỉ chở tôi một lần duy nhất tới đó bằng xe ô tô. N thì tất nhiên là không thông thạo rồi, nhưng xem chừng anh ấy rất hào hứng vì kế hoạch đi gặp bạn trai và nghe nhạc sống của tôi.

Chúng tôi phải đi bộ một đoạn khá xa mới tới được cái quán đó từ một bến tàu điện ngầm. Chưa tới quán, từ xa, chỉ thấy ánh đèn mờ mờ vàng nhạt là tim tôi đã đập thành thành, hồi hộp kỳ lạ, không hiểu Ryan sẽ nghĩ gì khi thấy tôi xuất hiện? Ánh đèn ấy gợi nhớ kỉ niệm, tới giờ đó vẫn là sự ám ảnh.

Vào quán, tôi tối, nhá nhem, ban nhạc đang cười nói trên sân khấu mini. Anh bồi bàn ngày nọ vừa nhìn thấy tôi À lên, “You come to see Mr Ryan?”. “Well, just come to listen”. Tôi giơ tay lên suýt khế ý chừng nói rằng không cần thiết phải nói cho Ryan là tôi đã đến. Tôi và N xin ngồi ở một góc gần dưới, càng khuất càng tốt. N liên tục ngó lên sân khấu, và chẳng hiểu sao, anh ấy đoán ngay ra Ryan đang đứng uống nước chính là bạn trai tôi. “Em không lên gặp à?”. “À, anh ấy đang chuẩn bị biểu diễn, chúc nhé!”.

Anh bồi thật tệ, tôi đã bảo im như vậy mà anh ta lên ton hót ngay cho Ryan khiến Ryan ngó nghiêng nhìn về phía tôi, có vẻ ngạc nhiên vì thấy tôi không chỉ đi một mình mà còn với một anh chàng nào đó. Anh ấy nhìn một lúc rồi cũng không cả xuống. Tôi cũng mặc kệ.

Bất ngờ, tôi cũng nhìn thấy Jess, cũng đang nhìn về phía tôi, ngồi bàn trên gần sát sân khấu. Và ngồi cạnh anh ta, không ai khác, các bạn đoán xem, nàng Garbriel ăn mặc rất xinh, mặc váy trắng hoàng, tóc búi cao, cười nói, rồi nàng cũng quay lại nhìn chúng tôi, rồi thì thào vào tai Jess vài điều gì đó ra chùng rất khinh khỉnh, họ cười và nói...

Mắt tôi tối sầm, choáng váng, tức giận, khó thở...

36

Đây là cảm giác của một cơn sốc và mất thăng bằng. Tôi không biết lý do vì sao mình phải tối tăm mặt mũi nhiều tới mức thế. Có lẽ tôi tin tưởng vào câu nói của Ryan rằng anh ấy và Garbriel sẽ không có mối quan hệ nào nữa. Đáng nhẽ tôi phải nghĩ rằng họ khó có thể bỏ được nhau, giữa họ chắc chắn có một số sự ràng buộc, họ biết nhau lâu rồi mà, tôi chỉ là kẻ mới đến thôi.

Cả một trời suy nghĩ đổ ập lên đầu tôi đen kịt và hỗn độn. Nhưng tôi là người lấy lại bình tĩnh rất nhanh và biết “che giấu”. Tôi vẫn dành một góc trong tâm trí mình để quay lại nói chuyện tiếp với N và tỏ ra rất bình thường, thậm chí biết bông đùa dăm ba câu vớ vẩn mà bây giờ tôi cũng chẳng thể nhớ nổi là về những chuyện gì, chỉ nhớ N cười rất tươi.

Tôi quyết định sẽ kiềm chế cơn điên của mình lại, ngồi bình tĩnh, hưởng thụ buổi nhạc sống và coi như sự hiện diện của họ chẳng làm cho tôi mấy may rung động. Trong lúc đó, tôi đã nghĩ tới tình huống xấu nhất, có lẽ quan hệ của tôi và Ryan chỉ đến thế này mà thôi, không buồn, tôi chẳng nào cũng về Việt Nam mà, dứt sớm càng đỡ khổ sở. Tôi quay sang nhìn N rồi lại cười rất tươi.

Nhạc đã nổi lên, phần mở đầu là hòa tấu, Ryan đánh đàn say mê, rất sôi động, nhạc của người dân Nam Mỹ. N đứng đưa theo và tỏ ra vô cùng thích thú. Tôi kéo tay anh ấy hỏi anh ấy có biết chơi nhạc cụ gì không chốc nữa lên xin biểu diễn cho tôi một bài. Anh ấy bảo anh ấy có biết thêm guitar hoặc piano nhưng không chơi được tấu giỏi lắm, rồi anh ấy bảo hay là đệm cho tôi hát, nhưng tôi chẳng biết hát bài gì cả, vừa không có tâm trạng hát và vừa mắc một chứng, đó là đứng trước đông người là tôi không hát được. N nhăn mặt và nói rằng tại sao tôi lại xấu hổ, anh ấy sẽ đệm cho tôi hát bất cứ bài gì tôi có thể nghĩ ra lúc đó, tôi lắc đầu quầy quậy.

Jess và Garbriel cũng lúc lắc rất nhiệt tình theo nhạc, Garbriel cũng có vẻ coi như tôi không tồn tại, có Jess thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn tôi và N. Ryan mỗi lần chơi đàn xong lại xuống bàn của hai người đó và nói chuyện, tôi nghĩ chắc họ có nói về tôi. Chắc hẳn đang thắc mắc vì sao tôi lại đến đây ngày hôm nay, và cái người tôi đi cùng là ai vì Ryan chưa bao giờ nghe thấy tôi nhắc tới cả, vân vân. Đây là tôi đoán thế, tôi cũng chẳng biết là họ có quan tâm tới mình hay không nữa. Sau cơn tối tăm ấy tôi bình tĩnh lạ kỳ, và coi như bình thường, Hôm nay Ryan có ra nói chuyện với tôi hay không không quan trọng. Mà thực ra, có phải là chuyện nghiêm trọng không nhỉ? Garbriel là bạn của cả Jess cơ mà, tôi không thích Ryan quan hệ với Garbriel thì tôi cũng đâu cấm được Jess, nghĩ tới đã thấy vô duyên. Nhưng chẳng lẽ anh em họ không biết chuyện giữa chúng tôi à.

Lại...tức, hồi hận không kể cho Ryan nghe vụ tôi bị Gar kéo đập đầu chảy máu. Nói chung là tôi nghĩ nhiều lắm, vừa tức nhưng lại vừa tự bào chữa.

N nói giá anh có violon ở đây anh ấy sẽ kéo tặng tôi một bài thật hay. Tôi gọi anh bồi ra hỏi ở đây có violon không thì anh ta nói rằng không có. Tôi lại nài nỉ N phải “làm cái gì đó” tặng tôi đi. Tôi muốn lắm, rất rất muốn, vì tôi đang muốn show up với Ryan và “đồng bọn” của anh ấy. Tôi muốn anh ấy biết cũng có một người đàn ông khác biết đánh đàn và biết tặng tôi. N ngồi suy nghĩ xem có thể tặng tôi bài gì. Garbriel lại ngoái ra nhìn tôi sau đó lại quay ra nhìn Jess, họ thì thầm với nhau điều gì đó. Hành động đó khiến tôi có một quyết định, tôi sẽ xin lên hát một bài (bất kể là có hát được không) và N sẽ đệm piano cho tôi. (Ở đó có một chiếc piano nhỏ xinh). Tôi gọi anh bồi lại, hỏi rằng nếu bây giờ tôi và bạn tôi lên đó xin biểu diễn, một người hát và một người đệm piano thì liệu có được không. Anh ta Ồ lên và nhanh nhẩu gật gù “Of course of course”. Tôi bảo chờ một lúc tôi “thương lượng” rồi anh ta sẽ nói với ban nhạc cho tôi lên nhé. N vỗ tay tán thưởng ngay lập tức khi tôi nói rằng anh sẽ đệm cho tôi hát. Tôi hỏi N có biết bài “Lullaby for a stormy night” của Vienna Teng hay không?, một bài hát mới tinh vừa ra năm trước đó. Anh lắc đầu nói không biết làm tôi hơi hụt hẫng, vì tôi rất thích bài hát đó, một bài hát rất nhẹ nhàng, hợp giọng tôi và được đệm bằng piano. Dù sao, ít người biết cũng là hợp lý, vì Vienna Teng là ca sĩ gốc Hoa và chưa phải là rất nổi tiếng. Thấy tôi hơi buồn, sợ rằng tôi sẽ thay đổi ý định, anh nói rằng hát qua cho anh đi anh sẽ đệm được cho tôi, anh bảo thực ra không quan trọng, cứ hát đi rồi anh sẽ đệm được. Tôi ghé tai anh hát qua giai điệu, không hiểu anh có nghe rõ không nữa nhưng anh nói rằng cứ lên đi, anh nghe một đoạn đầu là đệm được cả bài. Và thế là tìm tôi đập thình thịch, thú thực là, tôi chẳng biết lúc đó tôi làm cái gì nữa. Và cũng chẳng biết mình nghĩ gì mà làm thế. Hít một hơi dài, tôi chặc lưỡi theo kiểu “Kệ cha...bọn nó”. N cứ kêu lên: “Cố lên, cố lên, đừng ngại, không có gì phải ngại hết, anh chưa nghe em hát bao giờ”. Và thế là tôi thấy mình thực sự bình tĩnh.

Anh bồi chạy lên thì thụp thì thụp gì đó với một người hình như là người quản lý và ban nhạc. Tôi thấy Ryan nhìn về phía chúng tôi rồi...gật đầu. Anh bồi lịch sự chạy ra phía chúng tôi: “Mam, you can perform now”. Chúng tôi đứng dậy, Ryan đi xuống dưới ngồi cùng Jess và Garbriel, họ nói gì đó với nhau rồi nhìn chúng tôi chằm chằm. Tôi cứ phải tự nói cho mình nghe, “đừng sợ, kệ đi, kệ đi.”

Anh chàng keyboard của ban nhạc mà tôi không nhớ tên đứng lên nói vài câu để “chuyển cảnh”, tôi nhớ anh ta giới thiệu tôi là “Chinese” thì phải, không nhớ lắm nhưng cũng không quan trọng.

“Lullaby for a stormy night”, dịch tựa là “Khúc hát ru cho một đêm bão giông”. Một lần tình cờ khi gặp nó trên net tôi đã bị bài hát này hợp hồn và quyết tâm phải hát theo cho bằng được. Có thời gian tôi bật và hát theo ngày đêm khiến em trai tôi phát sợ. Thỉnh thoảng khi đi lang thang với Ryan, tôi cũng hay hát nho nhỏ điệp khúc của bài hát này.

Tôi ra đứng cạnh ngay sát piano. N đã ngồi xuống và dạo tông xem tôi hợp với giọng nào, tôi hát nhẹ nhàng vào cho anh nghe thấy để chỉnh tông. Tôi nhìn xuống thấy mấy anh bồi cười toe toét gật gù, tự nhiên thấy họ đáng yêu nên yên tâm hơn, nhưng tôi có cảm giác như tất cả đều

đang tập trung hết sự chú ý vào mình. Tôi không dám nhìn thẳng về phía Ryan, sợ mất tập trung không hát nổi. Ryan đang nghĩ gì, Jess đang nghĩ gì, Garbriel đang nghĩ gì, oa, STOP. Tôi chặn hết những dòng thác mắc đó lại.

N gật gù, dạo nhạc, ánh mắt anh ấy ấm áp và đầy cổ vũ. Cảm thấy ổn định, tôi ngẩng mặt nhìn xuống dưới, cười một nụ cười thật tươi như trong lòng không có muộn phiền gì hết. Tôi “giới thiệu”: “Hi, I’m Hà Kin, is it OK to sing a song here?” Tôi thấy khán giả cười và gật đầu: “Yes”. “OK, I’m about to sing a song which you’ve probably never heard... ever: A lullaby for a stormy night”. Họ vỗ tay, Ryan cũng vỗ tay, và tôi bắt đầu hát.

Bây giờ tôi tập trung nhìn N, tôi chỉ nhìn anh ấy thôi. Bây giờ anh ấy là người duy nhất khiến tôi yên tâm. Quả thật khúc mở đầu tôi có hơi bị khỏp và run, nhưng N đệm đàn rất hay khiến tôi có thể “back to track” nhanh chóng. Tôi nghĩ rằng mình hát hay nhất là đoạn điệp khúc “And now I am grown, and these years have shown, that rain is a part of how life goes, but it’s dark and it’s late, so I hold you and wait, till your frightened eyes do close”. Quả thật, sau khi đã hết run thì tôi thấy mình hát...có vẻ hay. Là tôi nghĩ thế, bởi vì tôi nhớ mình đã có rất nhiều cảm xúc, phải cảm ơn N vì anh đệm đàn quá xuất sắc, cho dù anh chưa bao giờ nghe thấy bài hát này. Lúc tôi hát, tôi không còn ánh mắt ngượng nghịu nữa, tôi đã biết quay xuống sân khấu và nhoẻn miệng cười một cách tự nhiên và...duyên dáng, trong đầu cũng không nghĩ nhiều nữa.

Rồi bài hát kết thúc: “Everything’s fine in the morning, the rain will be gone in the morning, but you’ll still be here, in the morning...”.

Tôi mỉm cười mãn nguyện vì mình có thể hát được hay tới như thế. Và mọi người có biết cái cảm giác đó là gì không, như thể tất cả mọi lo lắng suy nghĩ đã được rút hết ra khiến trong lòng nhẹ tênh. Tôi quay lại nhìn N: “Em cảm ơn anh”. N nhìn tôi rồi giơ ngón cái lên, “tuyệt vời quá”.

Tiếng huýt sáo và vỗ tay, tôi thấy anh bồi còn nhảy căng lên cười toe toét. Lần thứ hai ở cái quán này tôi lại có được cái cảm giác hạnh phúc.

Chuẩn bị đi xuống khỏi sân khấu mà mắt tôi như mờ đi, giật giật, không biết là do vừa run hay vui quá nữa. Tôi đi qua mấy anh bồi và kêu lên: “Thank you guys”. Họ tặng cho tôi những ánh mắt của sự ngưỡng mộ. Tôi vô cùng hài lòng với việc mình vừa làm, bất ngờ, tôi nắm lấy tay N đầy âu yếm, lần đầu tiên trong cuộc đời. Anh hơi thảng thốt vì hành động “sỗ sàng” này, phản ứng của N là nhìn ngay về phía Ryan. Ryan cũng đang đứng dậy đi lên sân khấu biểu diễn tiếp.

Chúng tôi ngồi xuống bàn. N vẫn luôn miệng trầm trồ khen ngợi tôi. “Em thấy chưa, tại sao em lại sợ, em hát rất có cảm xúc, hay lắm, anh thật sự bất ngờ. Ở đâu bán đĩa bài này vậy, anh sẽ mua cho bằng được”. “Em sẽ gửi vào email cho anh”.

Tôi quyết định ngồi một lúc nữa rồi sẽ về, không đợi kết thúc để nói chuyện gì với Ryan. Coi như tôi chỉ là một người khách bình thường tới quán ngày hôm nay đi.

10h, tôi nói với N nên về thôi, vì anh còn phải về nhà trọ nữa. Chúng tôi đứng dậy gọi thanh toán. Anh bồi chạy đi lấy bill. Lát sau quay lại, anh ta bảo: “Hold on, Ryan wants to talk to you”. Tôi hơi rùng mình, nhưng rồi...mặc kệ, định vẫn đi. N bảo đứng lại chờ đi, đã đến lúc anh ấy cần được

nghe tôi giới thiệu về bạn trai của tôi. Thấy N không chịu đi, tôi thấy hơi bức mình nhưng rồi vẫn phải đứng lại chờ Ryan xuống.

Hình ảnh: Internet

Rồi Ryan cũng xuống, anh ấy nhìn tôi một lúc, ánh mắt cứ dài dài khiến tôi bối rối. Ryan hỏi, bằng một giọng rất nhẹ nhàng: “You sung beautiful! Going home now?, want me to take you home?”. Bình tĩnh, hơi ngạc nhiên vì lời đề nghị, tôi cười như không có chuyện gì xảy ra: “Sure, i’m going home now, it’s late”. Ryan nhìn sang N, tôi “nhanh trí” giới thiệu: “This is N, my...ex boyfriend”. Cả N và Ryan đều lặng im đến ngỡ ngàng khi tôi buột miệng ra câu nói đó. Có lẽ tâm lý “trả thù” đã khiến tôi nói ra cái điều không có thật ấy. Ryan sẽ hẳn cũng bị sốc ít nhiều, vì tôi đã từng nói với Ryan rằng chưa bao giờ tôi có bạn trai nào hết trước khi đến với anh ấy, vậy hóa ra là tôi đã từng nói dối sao. Còn N, anh ấy là một người thông minh, anh ấy đoán được vì sao tôi làm thế. Tôi thấy hơi bối rối, nhưng rồi tôi nói thêm như để “đâm lao phải theo lao”: “N will take me home, don’t worry, enjoy your band”. Tôi kéo tay N đi ngay lập tức, N chưa kịp chào hỏi một câu nào với Ryan ngoài nụ cười lúc vừa chạm mặt nhau.

Chúng tôi nhanh chóng đi ra ngoài. “Thôi thế thì chết anh rồi, em nói thế là bạn trai em ghen thì sao, anh biết ngay mà, hai người đang cãi nhau đúng không?” “Không, cãi gì đâu, có gì đâu mà ghen, em không có ex được à, anh ấy có cả tá kia, anh có thấy cái con bé ngồi bàn đầu cùng anh ấy lúc nãy không? Bỏ đấy, chả biết là cũ hay là còn đang “đương nhiệm” nữa”. “Đấy, thế không đang ghen thì là gì đấy?”. “Không, không có gì mà, ôi xời, hôm nay em vui lắm, vì lần đầu tiên dám hát trước đông đảo bà con thế”. N lắc đầu ngán ngẩm, anh biết tôi là đùa trẻ con chưa thể lớn mà. Trên đường về, tôi mới chợt thấm ra sao lúc nãy mình hát hay thế, tôi quay ra thủ thỉ với N: “Anh tài thật đấy, không bao giờ nghe thấy bài hát này, vậy mà anh lại đánh hay thế nhỉ, hay thật, chẹp, anh không đánh hay thì làm sao mà em hát hay được như thế nhỉ, hihi”. “À, ngược lại đấy, tất cả là vì em hát đấy, anh nghĩ em đã có cảm xúc rất nhiều, gần như chưa bao giờ anh nghe ai hát mà lại đệm được đàn ngẫu hứng như vậy, thật là đặc biệt”. “Có thể là vì anh cũng có cảm xúc nhiều không kém”. Anh nhìn tôi, mỉm cười, gạt đầu, rồi nắm lấy tay tôi, chủ động, có lẽ do tôi “mở đường” cho lúc trước đó. Anh bảo: “Em là một cô gái rất tốt và đáng yêu, em đừng tự làm mình khổ nhé, anh không bao giờ muốn em buồn đâu!” Câu nói làm tôi nhớ tới Billy, Billy đã có lời khuyên tương tự, “em đừng cho lòng mình bị tổn thương”. Đã hai người đàn ông nói với tôi như thế rồi sao. Tôi cúi mặt.

Chia tay N, tôi chúc anh về cẩn thận vì đã hơn 11h đêm. Bây giờ, tĩnh lặng, lại chỉ có riêng mình. Tôi lên trên tầng, rồi lại bấm cầu thang máy đi xuống, ra cửa sau đứng ngắm dòng sông. Tôi muốn lòng mình yên ắng một chút sau cả một party cảm xúc của buổi tối ngày hôm nay. Lúc này, cầm phone, mới để ý có mấy cuộc gọi nhỡ, và hai cái voice messages. Số điện thoại lạ, tôi bật tin nhắn lên nghe. Tin đầu tiên: “Hey there, try to call you several times but you did not pick it up, just to tell you i’m OK and how are you? You must be busy with your boyfriend huh?”

Và cái message thứ hai: “Now i give up calling you, where can you be now? May be already sleep, may be under the station, what are you doing? Are you thinking of me now? i am thinking of you now, i miss you so much, like crazy, damn crazy, how i want to see you, to touch you, talk to you and give you a kiss, hey hey, i love you, i love you so much....”

Tôi ứa nước mắt mà chẳng biết gọi điện lại thế nào, vì là số điện thoại lạ. Nhưng tôi nhận ra đó là ai, thật kỳ lạ, tôi có cảm giác nhớ người ấy y như vậy, một thứ tình cảm kỳ lạ vô cùng.

Đó không phải là Ryan.

Không phải là Billy

Không phải là Ronie

Tất nhiên cũng không phải là N.

Đó là Lavender...!

37

Gần cuối tháng tư, thời tiết bắt đầu ấm áp, hoa nở rất nhiều, đặc biệt là hoa đào Nhật Bản. Thường tới tháng năm mọi người sẽ sang New Jersey để ngắm cả vườn hoa đào nở tuyệt đẹp. Trên đảo còn có rất nhiều bụi cây hoa đỏ mọc đầy ven sông, khung cảnh bình yên hiếm thấy.

Từ sang tuần tới, theo lời khuyên của Billy tôi sẽ xuống tiệm của người bạn anh để bắt đầu làm việc. Nhưng tôi xin ở lại tiệm của Billy đến giữa tuần, để nói thêm chuyện về Lavender đã, nếu tôi đi bây giờ, tôi sẽ ít cơ hội nói chuyện với Billy hơn, nếu mặt đối mặt nói chuyện sẽ dễ hơn. Tôi muốn biết thêm về cả Josh nữa, thực sự là tôi muốn biết anh ta đã liên quan thế nào tới việc Lavender dính vào nghiện ngập. Tôi đã rất hâm mộ mối tình của họ, trong sâu thẳm tôi luôn hy vọng Josh là một người thực sự “vô tội” và mong cho mối tình của họ sẽ được “cập bến”. Giá tôi có thể ngồi nói chuyện với Ryan tử tế về Josh, chỉ tiếc là bây giờ thì không thể.

Sáng thứ hai, có một điều bất ngờ đó là tôi nhận được điện thoại của Hugo, nói rằng anh ta và ban nhạc rất xúc động khi nghe tôi hát, hy vọng một ngày nào đấy thật gần sẽ được nghe tôi hát nữa. Tôi cảm ơn, ngập ngừng nửa muốn nói chuyện về Ryan, thì anh ta hỏi luôn: “You guys are having problems right?” “Well, yes”. “The guy who played piano is your ex-boyfriend?”. Tôi ngạc nhiên vì sao anh ta lại “dám” hỏi như thế, và sao lại biết nhanh thế, không lẽ Ryan mà cũng đi buồn lung tung. “How do you know?”. “Ryan told me”. “Why he told you such a thing?”. “Oh, no, i mean, when i told him to take you home, he was back and said your ex would take you home”. “Not a big deal, right?”. “No, but hey, don’t fight, you are lovely, we don’t want to lose you!”. Tôi thấy xúc động vì Hugo, thực ra đây là lần nói chuyện lâu nhất giữa tôi và anh ta, vừa rồi tôi còn nghĩ tất cả cái bọn Jess, Hugo, Gar là về một phe cơ. Tôi muốn hỏi thêm cả về Garbriel nữa, nhưng nghĩ thế nào tôi cảm ơn và không nói chuyện nữa.

Tôi dự định hôm nay sẽ nhăm nháy rủ Billy đi ăn tối, chỉ có tôi và anh ấy để tiện nói chuyện, hôm nay tôi sẽ là người chủ động. Nghĩ lại ngày trước thật buồn cười vì tôi đã lảng tránh đi mọi lời mời, bây giờ lại đòi gặp riêng, qua một khoảng thời gian người ta cũng đã hiểu nhau hơn.

Tôi hỏi: “Em muốn nói chuyện với anh về Lavender, có được không?”. “Tất nhiên là được, em muốn giúp đỡ nhỏ hả?”. “À, dạ tất nhiên, hay tối nay rồi không anh đi ăn được chứ?”. Billy thoáng vừa lưỡng lự vừa hơi ngạc nhiên về lời đề nghị, “Bạn trai em có tới không?”. “À, không, hôm nay chỉ có anh em mình thôi, có chuyện gì...thứ vị anh kể cho em nhé”. Ý tôi là tò mò cả chuyện tình yêu của anh ấy với bà Mei nữa. “Trời trời, anh thì làm chi có chuyện thú vị đâu”. Billy cũng đã đồng ý, tôi thấy nhẹ nhõm vì sẽ được hỏi han thật nhiều hôm nay.

Nhưng mà, chiều, mới 3h, thấy Billy có điện thoại và hốt hải chạy ra ngoài. lát sau, anh ấy quay lại, đưa chìa khóa tiệm cho cô làm cùng và nói rằng cô ấy về sau khóa tiệm cho anh ấy, bảo tôi cứ ở lại hay về thì tùy, lỡ hẹn hôm nay rồi, vì anh ấy có việc phải đi gấp. Trông Billy hốt hải, tôi nhìn thấy Sheryl ở trong xe ô tô của anh ấy. Thoáng lo lắng, chẳng biết có liên quan tới Lavender không? Tôi hỏi với theo: “Lavender hả anh?”. “À...không,à...”. Rồi đi mất, nhanh như cắt.

Tôi phì phì và ngó lơ ra ngoài, tự nhiên thấy trong lòng trống rỗng. Cô “đồng nghiệp” nói tôi ở lại cùng cô ấy cho tới 5h rồi về cả thể, cô ấy ngại ngồi một mình. Tôi cũng đã định về thật, nhưng đành ở lại. Thật may, lúc đấy có mấy cô khách du lịch từ bang khác sang “lạc” vào tiệm, tôi tha hồ được wax lông mày và vẽ móng tay, họ là khách du lịch nên cũng hiền lành và thoải mái, họ khen tôi trông lạ và có cái khuyên mũi thật là xinh. Đám khách đó làm tôi vui hẳn, được nói chuyện nhiều nữa, cho tôi bớt suy nghĩ!

Gần về, Ronie gọi điện, anh ta bảo sao hôm nay tôi vẫn chưa muốn đi làm ở chỗ đó hay sao? Quả thật khó xử, vì không biết là sẽ làm ở chỗ bạn của Billy hay một chỗ đông khách như ở chỗ Ronie, mà xem chừng chỗ đó khó chịu đấy. Tôi nói với Ronie: “Cái chỗ đó có vẻ ồn ào, mọi người có vẻ không được có cảm tình với em cho lắm”. “Trời, đâu có đâu, mà sợ gì, có anh nè, ai làm gì em, em cứ tới đó làm việc của mình và kiếm tiền thôi, họ cũng cần mình mà.” Ronie nói cũng có lý. Tôi đang nghĩ, nếu hôm sau tôi gặp Helen ở tiệm spa thì tôi sẽ “nịnh” cô nàng đó bằng chết để may ra bà mẹ Lucy của cô ta sẽ bớt ghét tôi hơn.

Tối nay N có buổi biểu diễn, anh ấy vẫn muốn tôi đến xem nhưng mà tôi thấy ngại, định bụng về nhà hôm nay ở nhà và ngủ thôi, cả sáng tôi đã gà gật. N gọi điện hỏi tôi có muốn đến xem không? Tôi nói không, anh ấy nói thế tối biểu diễn xong sẽ qua thăm tôi. Tôi bảo khi nào qua thì gọi, tôi sẽ xuống.

Không thể phủ nhận rằng tôi đang rất nhớ Ryan, và cả...Lavender nữa, hình ảnh của họ cứ hỗn độn và thay phiên nhau trong đầu, thành ra xem chừng tôi cứ hơi ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Tôi gọi thử cho Lavender bao lần mà không được, tôi thậm chí còn có ý nghĩ hay gọi điện cho Ryan hỏi số của Josh để nói chuyện, nhưng nghĩ hơi buồn cười nên thôi.

Chiều đi về trở dọc những bụi hoa đỏ ven sông, thật là thích, chẳng thấy ông già đâu cả, hơi hụt hẫng, tôi chỉ ước gặp ông ấy bây giờ mà thôi. Khi gần về đến nhà, tôi thấy một người đàn ông đang ngồi vẽ cảnh Manhattan, tôi ngó lơ và chợt nhớ ra bức tranh về ngọn hải đăng chưa tới đâu của mình. Hôm nay cũng sớm, lại ấm nữa, tôi chạy vụt về nhà lấy giấy màu đập xe về cuối đảo,

quyết tâm ngồi vẽ. Tôi đang có niềm hy vọng rằng nhờ bức tranh này tôi sẽ có cơ nói chuyện lại với Ryan.

Tôi ngồi đo đạc và vẽ rất nắn nót từng tí một. Hôm nay tôi sẽ vẽ ngọn hải đăng bằng cả hai tay, nếu tôi chỉ vẽ tay trái thì nó sẽ rất buồn, mà nếu vẽ bằng tay phải thì lại vui quá, tôi sẽ vẽ bằng cả hai tay, vì bức tranh này, có cả niềm vui và nỗi buồn tôi gửi vào cho Ryan.

Nhưng tôi chỉ ngồi được có hơn 2 tiếng phải ngừng lại, chỉ đủ phác thảo cái khung, trời nhá nhem và ánh đèn vàng vàng không đủ cho tôi vẽ và nhìn rõ một số chi tiết. Nhưng thế cũng đủ cho tôi thấy rất vui. Đã gần 8h, tôi không thấy buồn ngủ nữa, nhưng nghĩ tới chốc gặp N cũng thấy hơi oải. Tôi muốn gặp Ryan cơ, Ryan Ryan Ryan. Tự mình đã đảo trong đầu.

Đợi đến 10h, tôi buồn ngủ quá và lăn ra ngủ. Hình như N gọi vào di động không thấy tôi nhắc nên gọi về nhà, bố mẹ bảo tôi ngủ rồi nên anh bảo thôi khi khác chúng tôi gặp nhau.

Hôm sau tôi xuống spa, mang tâm lý ngại ngùng. Bây giờ xuống đây thấy ngại quá, ngại với bà Mei, với Helen. Nhưng hôm nay không có bà Mei hay Sheryl, chỉ có Helen. Helen không niềm nở nói chuyện với tôi, cứ gườm gườm, giống y như mẹ mình vậy. Tuy hơi ngại nhưng tôi tỏ ra rất vui tươi và cười nói với Helen, nhiệt tình giúp đỡ cô nàng lấy cái này cái kia. Rồi tôi chủ động nói: “Chủ nhật vừa rồi bạn trai Helen dẫn tớ xuống tiệm của mẹ Helen đấy, tiệm đông khách ghê”. “Có nghe nói rồi”, Helen giọng lạnh tanh. “Helen bức tớ hay sao thế? Tớ tình cờ gặp Ronie và nói chuyện tiệm, Ronie hẹn tớ ở đó xem tiệm, tớ muốn đi tìm chỗ nào đông khách thử việc”. Tôi “thanh minh”. “À, tôi không bức chi đâu mà, chỗ mẹ tôi cũng đông, nếu thích thì xuống đó làm, nhưng mà phải làm khá cơ, xuống đó mà chưa giỏi thì khó đấy”. Câu nói đầy “cảnh báo” và pha giọng hơi khinh miệt. Tôi đoán Helen đang ghen ngầm ngầm, có khi hôm nọ mấy mẹ con họ ngồi nói xấu tôi, thảo nào mắt tôi cứ giật giật, lại có một quyết định đột biến như thế. Nghĩ đến đây, tôi lẳng lặng đi ra ngoài, nhắc máy gọi điện cho Ronie: “Anh hỏi bà chủ cho em làm ở đó 5 ngày 1 tuần có được không? Nếu nhận em sẽ đi làm bắt đầu từ thứ năm này!”. Ronie cuống quýt nói hỏi ngay và sẽ gọi lại cho tôi. Mẹ con họ ghét tôi thì tôi sẽ sang đó làm cho tới khi ghét không chịu được phải đuổi tôi đi thì thôi, tự nhiên thấy bức mình khủng khiếp.

Quay vào, mặt tôi cũng xị, tôi không toe toét nữa. Helen tỏ ra khó chịu càng rõ hơn. Cô nàng còn tỏ ra khó chịu với tôi khi lúc vào nhà vệ sinh thấy hết giấy, kêu tôi dùng hết không gọi thêm. Tôi cau mày, từ sáng tới giờ tôi chỉ vào đó rửa tay đúng một lần. Ôi những con người ghê gớm!

N lại gọi điện, nói rằng tối nay anh ấy muốn gặp tôi chia tay. Sáng thứ tư cả đoàn đã bay sang Cali biểu diễn tiếp rồi quay lại Nga, anh ấy muốn gặp tôi đi ăn cho ra hồn một bữa. Nhưng một lần nữa tôi lại lỡ hẹn đi ăn với N, vì anh nói anh ấy vẫn phải biểu diễn, có thể tan muộn, và chắc chắn mong tôi đừng ngủ để gặp tôi tối nay trên đảo. Tôi nói rằng tôi sẽ không ngủ.

Xin về sớm vì Helen quá khó chịu, một phần cũng muốn tranh thủ trời sáng vẽ tranh tiếp, đang còn hứng thú. Lúc tôi ngồi vẽ, mấy cô cậu bé nhỏ nhố cứ chạy quanh ngồi xem rồi cười, cả mấy người lớn cũng đứng cạnh xem, tôi cứ phải ngước mặt lên liên tục để mỉm cười lại với họ. Họ gật gù khen và theo dõi tôi khiến tôi thấy rất thoải mái.

Minh họa: Theo blog Hà Kin

10 rưỡi, N đến. Anh nói mình vừa biểu diễn xong lúc 9 rưỡi. Cảm đến cho tôi một bó hoa và một ít quà Nga mà bây giờ mới có dịp đưa, một cái khăn, một bộ búp bê gỗ và hai cái đĩa CD nhạc giao hưởng có sự tham gia của anh. Tôi nói anh đi dọc ven sông rất thích, và ngắm hoa dưới ánh đèn vàng nữa. Anh khen đảo thật là đẹp, thật là may mắn vì tôi đang được ở đây. Hôm nay tôi nói ít còn N thì nói nhiều. N nói anh hy vọng tôi sẽ trở về Việt Nam, và anh cũng sẽ quay về. “Có thể một ngày nào đấy, chúng ta lại ở bên nhau như thế này, ở Việt Nam, đi dọc Hồ Gươm chẳng hạn. Anh tin chắc là như thế, em đừng làm cho bản thân em buồn nhé”. “Cố làm lành với bạn trai nhé, anh không muốn mang tiếng đâu đấy”. Một buổi nói chuyện nhẹ nhàng, anh ấy được trút tâm trạng. “Hy vọng bọn mình tiếp tục liên lạc và về Việt Nam chắc chắn phải gặp nhau”. Tôi dứt khoát tiễn N ra tận bến tàu và nói rằng sẽ bắt xe buýt đổ về nhà, dù sao trên đảo cũng rất an toàn nhưng N vẫn tỏ ra lo lắng. N ngập ngừng rồi chủ động nắm lấy tay tôi, anh ấy tỏ vẻ rất mãn nguyện, ghé tai tôi: “Anh vẫn ước có một ngày như thế này”.

Tới bến, Ryan từ bến bước ra, nhìn thấy chúng tôi, vẫn đang nắm tay nhau và cười nói!

38

Thoáng rùng mình, và kéo theo sau đó nhanh chóng là cảm giác...hối hận. Chẳng phải tôi vẫn muốn làm lành với Ryan đó sao, anh vừa lên đảo, không phải để gặp tôi thì làm gì? Nhưng ngay sau đó, một ý nghĩ khác cũng đến nhanh không kém, có thể anh ấy lên đây để “nói chuyện” nghiêm túc với tôi. Nghĩ vậy đã thấy...run người. N dường như cảm nhận được cái giạt mình từ tôi, rất tự nhiên, anh rời tay tôi ra và đi tới tươi cười xin bắt tay Ryan. Tôi cũng không biết làm gì khác ngoài cười với theo.

Những gì tôi nhớ lại, đó là Ryan cũng rất tươi cười và bắt tay lại, coi như chưa nhìn thấy gì hết, một phong cách rất lịch sự. “Ah, hi, its Ryan, Kin’s boyfriend, nice meeting you”. “Yes, nice meeting you too”, cả hai người đàn ông cùng cười rất vui vẻ, tôi thấy như trút được gánh nặng. “So, you come for your girlfriend? Great, i’m about to say goodbye to her, i am leaving tomorrow”. “Oh, are you leaving already?” “I am here for just several days for performance, its been so long till i meet her again, my lovely SISTER”. Tôi đã phì cười ở trong bụng vì cái câu “sister” của N, anh ấy đang cố gắng “thanh minh” cho tôi theo đúng kiểu rất chi là Việt Nam. “You’ve been so busy?, now finally i have chance to talk to you”. N tỏ ra rất vui vẻ và “xu nịnh”. Tôi cứ đứng im chẳng biết nói gì. Ryan nhìn tôi bằng ánh mắt rất âu yếm. Thế rồi anh tiến lại tôi, ôm tôi rồi vuốt tóc, hôn một cái lên trán, thì thầm: “Are’nt you cold?” (Có lẽ do lúc đó tôi mặc cái áo len mà ai nhìn cũng phải thốt lên tưởng tôi lạnh). Tôi trợn to mắt và nhìn N vì hành động này. “i’m fine, why you come so late?”. “To meet you, i miss you like a mad man”. N đưa cho Ryan một cái card của anh, nói rằng đã tới lúc mình phải về vì hôm sau bay sớm. Ryan ồ lên khi thấy anh là một musician, anh cười rất tươi và nói: “Glad to meet you, we’ll see eachother soon”. N gật đầu: “Good luck to you both”.

Tự nhiên lúc đó, khi chia tay N, trong lòng tôi lại thấy nuối tiếc và trống trải, một cảm giác buồn bã khó nói thành lời, tôi chợt nhận ra đó là một người đàn ông tốt, và chung thủy. Đến khi nào tôi mới

được gặp lại anh đây? Không biết N có hiểu không khi biết rằng anh đã ít nhiều thành công khi để lại “dấu ấn” của mình trong tôi. Anh không nói những lời ủy mị, không có những hành động lãng mạn như xưa kia, không níu kéo, không sàm sỡ, không tranh thủ, vậy mà như vậy anh lại làm cho một kẻ “khó tính” như tôi ít nhiều rung rinh, cảm giác còn có sự tôn trọng.

“Em sẽ gặp lại anh nhé, Hồ Gươm nhé!”. Tôi gọi với theo. N mỉm cười rồi đi xuống bến. Tôi cứ ngẩn ngơ, lúc này thấy khó xử khi quay lại với Ryan. Tôi và Ryan nhìn nhau. Anh ấy cứ gườm gườm nhìn tôi, khác hẳn cái thái độ âu yếm lúc nãy. Một lúc tôi nhận ra Ryan vừa có hành động của một kẻ...ghen tuông chứ không phải là tình cảm, anh ấy muốn show up với N mà thôi,...thâm đấy. Dù sao tôi cũng thấy hài lòng vì hai người đàn ông đều có những cư xử đúng mực, không để tôi mất mặt.

Tôi thấy anh im lặng, tôi lững thững đi ra ngoài bến. Ryan cũng đi theo. “i still don’t know what happened, Ryan”. “ But i see what happened, your ex is a nice man, i bet you had good time with him”. Một cái giọng siêu hờn dỗi. “We did, in some ways, but the truth is, he’s not my ex, just a friend who arrives here several days from Russia, a very good friend, you can tell, don’t you?”. “Friends holding hands ?”, “So, can friends hold hand?, and, i have never ever hold Billy’s hand, but still you say we are in love, cant you tell people and things?”. “Oh, Billy again, and...” Ryan ngập ngừng, “i cant never tell anything when it comes to you”. “Oh, you see? You can’t telling thing, so what you are angry for?”. Ryan im lặng trước câu hỏi này, anh nhìn tôi một lúc, thế rồi kéo tôi lại rất bất ngờ, ôm chặt, vuốt tóc rồi thì thầm dịu dàng: “What is wrong with me anyway, i miss you so much, i can’t stand it, its terrible to see you with other men, i don’t know what i’m doing, i never know i can be this jealousy, would you forgive me?”

Tôi cười và ôm lại anh, tôi chẳng nói gì cả. Bây giờ những N, Garbriel, Billy và thậm chí cả Lavender tạm thời gạt sang một bên. Chúng tôi cười theo kiểu, đúng là hai đứa trẻ con, “chuyện có gì mà phải âm ỉ”. Ryan lang thang đưa tôi đi về cuối đảo, nắm tay nhau. Cái cảm giác thật là bình yên, anh khen những bụi hoa đỗ thật là tuyệt đẹp. Trời đã khá muộn, Ryan tỏ ý muốn ra xem ngọn hải đăng, tôi nói không nên và anh nên về để hôm sau đi học đi làm. Tôi hẹn hôm sau anh tan lúc nào thì gọi điện cho tôi để chúng tôi đi ăn, và ngồi nói chuyện về Lavender. Trước khi chia tay, anh lại thì thầm vào tai tôi: “i love your nose ring!”

Trở về nhà, lòng tôi nhẹ nhõm và vui tươi khùng khiếp. Tôi nhớ đã 12h hơn rồi, tôi vừa mở cửa vừa hát oang oang vang cả nhà và hành lang, bị bố tôi mắng xối xả. Tôi cúi mặt đi vào, cười một mình, chuẩn bị đi ngủ. Tự nhiên thấy bố với theo, “này này, con bị làm sao ở...mũi thế? Mụn à? Nguy hiểm quá, đừng có nặn nhé”. Oa, bố hôm nay mới phát hiện ra, nhìn loáng thoáng chắc tưởng mụn. Tôi chuồn lẹ vào nhà vệ sinh để bố đỡ “bám đuôi”. Một lúc sau đi ra, vừa định lôi quyển sách ra đọc rồi ngủ thì bố lại thò cổ vào phòng đòi “xem cái mũi bị làm sao”. Bố tôi vốn rất cẩn thận, phát hiện ra có gì bất thường là lo lắng và dai dẳng đòi...chữa bằng được. Tôi hoảng quá, quăng quyển sách ra cái bàn, kêu lên Á, rồi lấy cái chăn trùm kín mặt, thôi phen này không

giấu được nữa rồi. Bố tôi bảo, “sao mà bị...cái mụn to thế, xấu ghê cơ”. Huhu, thế rồi bố tôi đi ra, không đòi xem mụn nữa, tôi cũng ngủ luôn.

Sáng, tôi dự định sẽ tới chỗ Billy buổi cuối. Hôm nay sẽ quyết định đi làm ở đâu, tôi chờ Ronie gọi điện lại, nếu bà cô Lucy kia nhận lời thì tôi sẽ tới đó làm, gọi là để “thử thách” mình, trêu tức bọn dờ hơi kia luôn. Còn nếu không, tôi nhận lời với Billy tới tiệm bạn anh ấy làm. Vừa ngồi chưa nóng chỗ ở tiệm thì Ronie gọi điện thật, anh ấy nói Lucy đồng ý cho tôi làm, tôi cứ đến đi, nhưng tôi thấy hơi nghi ngờ không biết Ronie có nói thật không. Tôi bảo tôi sẽ tới vào ngày thứ năm xem thế nào. Billy rối rít xin lỗi chuyện lỡ hẹn với tôi. Anh ấy nói tối đi ăn không, tôi chợt nhớ ra mình đã trót hẹn Ryan, tôi nói ăn trưa được không? Billy đồng ý.

Chúng tôi quyết định không đi xa mà đi ăn ở một quán pizza cũng ngay gần tiệm còn về sớm, vì buổi chiều Billy có hẹn khách.

“Anh biết là em nóng lòng muốn biết chuyện Lavender đúng không?, bọn anh định cho nhỏ cai tại gia nhưng nhỏ phá dữ quá, chắc cho vào viện thôi”. “Hả, vào bệnh viện á?”. “À, trung tâm cai nghiện đó”. “Ờ đâu?”. “Chắc trên upstate hoặc bên Philadelphia, bên đó có viện tốt lắm”. “Cho em thăm bạn ấy đi”. “Tất nhiên rồi, nó đòi gặp em suốt”. “Em không hề thấy Lavender có biểu hiện bị nghiện, lâu chưa?”. “Cũng mới phát hiện, chắc nửa năm rồi chứ chả ít”. “Có phải Josh đã lôi kéo bạn ấy không?”. “Chắc là không, nó không bị nghiện, lỗi tại Mei thôi”. Tôi thấy nhẹ nhàng bởi câu nói này. Rồi Billy hỏi tôi sẽ đến chỗ bạn anh ấy làm chứ, tôi kể sự tình, nói muốn thử làm ở chỗ Ronie trước. “Trời, chỗ đó khách “ác” lắm đó, không cẩn thận chết đó nha, nhiều con nhỏ tắc ta”. “Thôi tùy em, nhưng nhớ là khi nào cần thì gọi anh một câu nha”. Tôi gật đầu cười, hai ngày hôm nay thật là suôn sẻ. Billy hứa chỉ sang tuần là tôi được gặp Lavender.

Tôi chỉ mong gặp Ryan tối nay để hỏi thêm về Josh và Lavender. Anh ấy về muộn, tôi chờ rất lâu ở bến xe bus, nơi chúng tôi chỉ định hẹn hò nhau. Cuối cùng, muộn quá, tôi bảo sẽ về đấy rồi anh tới đón tôi, xem chừng Ryan quá mệt mỏi, tôi thấy thương anh quá.

10h chúng tôi mới gặp nhau, Ryan còn chưa ăn gì. Anh nói rằng hôm nay phải đưa Jess bắt xe về upstate, Jess phải về trông cửa hàng và học tiếp. Nhắc đến Jess, tôi lại nhớ ra hình ảnh nàng Garbriel hôm nọ, tự nhiên thấy tức tối. “i saw Garbriel the other day”. “Oh, haha, you’re jealous? Jess invited her, they are close friends”. “Yeah, you didn’t even say hi to me”. “Of course, i was jealous baby, hey, you sung so wonderful, i was so much proud of you”. Tôi vênh mặt cười, đã thật. “How’s Josh? He’s good or bad?”. “He’s great, a great friend and a great lover, its pity to hear about Lavender”. “You meet him recently?” “No, i’ve been so busy and crazy, haha, no time for him”. “Can we meet him? i want to meet him”. “Ok, your majesty”!

Cuối cùng thì bố tôi cũng biết đó là cái khuyên mũi. Thế là than thở trách móc, sao con lại làm việc đại dột thế. Tôi bảo, xỏ khuyên mũi thì có làm sao đâu, xỏ xong thì nhân cách con người biến đổi ư, bị coi là đứ đờn ư, sao không coi đó chỉ là một kiểu làm đẹp giống khuyên tai hay nhẫn, hay vòng?. Tôi ngồi phân tích hết lời lẽ khiến bố tôi đuối lý, thế rồi, bố bảo: “Ờ, bố có bảo con là xỏ là hư và đứ đờn đâu, bố tức còn vì lý do khác cơ”. “Thế bố tức vì cái gì?”. “Không nhớ mà, con nói

nhiều quá làm bố quên rồi”. Tôi bùm miệng cười. Mẹ tôi thì còn ngạc nhiên hơn, chẳng phản ứng gì cả, có lẽ ngay từ đầu, ai cũng thấy cái khuôn mũi nó đẹp và hợp với tôi chứ không nhìn thấy nó ở khía cạnh “hư hỏng”.

Tôi tới tiệm của Lucy ngày hôm sau, tìm đập thành thích. Tuy nhiên, tôi tự an ủi mình bằng cái câu muôn thủa: “nó càng làm mình sợ thì mình phải càng ghê gớm, một cách rèn luyện bản lĩnh”.

Bước chân vào quán, lại từng đấy khuôn mặt ngàng lên nhìn tôi như ngày đầu. Không biết họ có đại hội buôn chuyện về tôi không mà tôi cứ cảm thấy ai cũng có con mắt không thiện cảm. Lucy bảo tôi đến muộn, lần sau đừng đến muộn như thế. Tôi đã thấy hơn gòn gợn, Ronie đi qua lắc lắc: “Kệ bà ấy”.

Hình ảnh: Theo wallcoo.net

Gần ngay tiệm của Lucy là tiệm của em gái khác của bà ta. Cô em này là em út, mới nhìn mặt đã thấy ghê gớm. Biết tin có người làm do “Ronie giới thiệu” là cô ta sang soi hàng ngay. Vừa bước vào tiệm là đã oang oang: ‘Bồ mới của Ronie đâu ấy nhỉ?’. Tôi nghe đã thấy nóng mặt. Họ làm như Ronie của họ báu bở lắm vậy. Đã thế Ronie lại cười bên lên cứ như đúng rồi. Cô ta sang hát hàm hỏi Ronie, “này này, đào hoa vừa vừa thôi nhá, mẹ vợ lù lù kia kia”. Quả là kiểu nói chuyện thiếu tôn trọng người khác. Thật đáng ghét, Ronie không nói câu gì thanh minh. Tôi định mở mồm ra nói, nhưng sau đó lặng im, tội gì, mình đừng làm cho mình tức là được, cứ để cho họ nghĩ thế và họ tức thế. Tôi nghĩ vậy và tôi không thấy tức nữa.

Tôi được wax cái lông mày đầu tiên, cũng hơi run nhưng mà khá đẹp, lại nhanh nữa vì tôi làm bằng hai tay. Cô khách đó là mới nên mới chịu để cho tôi wax, thường khách quen thợ nào thì chỉ tới người đó. Thật thú vị, tôi wax xong cô này, được cô ta trầm trồ, thế là cô khách sau vào cũng đòi tôi wax luôn, mặc dù đến lượt cô Lily wax. Lily thấy khó chịu nhưng Lucy lại xem chừng hài lòng vì tôi làm việc cũng không đến nỗi nào, tức gì thì tức, cứ khách của cô ta hài lòng là được.

Tôi hơi mệt mỏi vì quả thật cái tiệm này đông hơn bình thường. Trừ lúc hơi in ít khách mấy người còn soi tôi ra, còn lại cũng chẳng có thời gian mà ghen ghét nhau.

Ryan gọi điện mấy lần trong ngày để hỏi xem chỗ mới của tôi thế nào. Tôi cứ nói chuyện tiếng Anh rất to và âu yếm, cố tình show up cho bọn họ thấy tôi là đứa đầu óc không đến nỗi nào và cũng có bồ của tôi. Ai cũng lườm tôi, Ronie còn xấu tính, cứ tìm mọi cách lại gần để nghe lén câu chuyện, tôi mặc kệ, phớt hết bọn họ.

Gần về, đang dọn cửa hàng, Lily đi qua ghé tôi: “Này, tiếng Anh khá ghê nhỉ, nghe nói chuyện với khách mà cô ù cả tai, thế là có bồ chưa thế?” Tôi bảo đúng một câu: “Thường thôi!”

Ronie cuống quýt đòi về cùng tôi khiến cả mấy bà cô ở tiệm, đặc biệt là Lucy tím hết cả mặt lại. Ronie mặc kệ, cứ lẳng nhăng theo tôi về. Ra bến, bắt gặp một người đàn ông Việt Nam đang đứng ở đó, ý chừng chờ Ronie. Thì ra anh ta làm ở tiệm bên kia của cô em Lucy. Vừa thấy tôi và Ronie đã đi ra hát hàm hỏi: “Con nhỏ bồ mới của Ronie đây à?”. “Ừa, sao biết nhanh vậy?” Ronie nói nửa đùa nửa thật. Thế là, mặt anh ta nhăn nhó, sôi lên. “Ây da, xấu thế này mà là bồ của Ronie à, xách dép cho Helen nha!”. Tôi thấy anh ta có cái giọng kéo dài ẻo ợt, và biểu hiện rất

đanh đá, đích thị là một gay man. Anh ta thuộc thể loại đàn ông đồng tính ghê gớm và đanh đá. “Nè, nói cho biết nha, con rể tương lai của bà Lucy đó, tách nhau sớm ra ha”. Ronie tối mặt, nói xua đi: “Ây da, nói lằng nhằng gì đó, không đùa nhá”. Chú gay ấy lườm một cái rởn tóc lữa. “Ronie làm tui buồn quá đi”. Thế rồi bỏ đi lên tàu của anh ta.

Lúc đó cũng lại có một người đàn ông khác từ tiệm của Ronie xuống. Người đàn ông tôi có cảm tình nhất lúc ở trong tiệm vì rất hay tỏ vẻ bệnh vực tôi. Thế nhưng mà là một nhân vật có chuyện để mà nói, kể làm tôi khốn khổ sau này!

Người đàn ông đó tên là Tài, khoảng chừng 35 tuổi. Anh ta ngồi ngay bàn đầu của tiệm. Lúc tôi vào anh ta là người soi tôi ít nhất. Lúc mấy người trong tiệm lườm tôi này nọ hoặc bắt bẻ về chỗ để đồ, anh ta toàn lẳng lặng tìm chỗ và xếp đồ của tôi vào riêng một góc. Lúc tôi wax hay vẽ móng, tay có hơi run run, bị mấy bà soi rồi kêu lên: “Run thế kia thì làm thế nào, đừng có tỏ ra run khách nó nhìn thấy nó sợ, đấy, sao mà run thế hả trời”. Tôi đã run rồi mà họ lại còn cứ hòa vào nói như thể để cho tôi càng run, ngay lập tức “chú” Tài từ trên vọng xuống: “Mấy bà cứ từ từ nào, nói nhiều con nhỏ càng thêm run, mới thì bao giờ chả thế, các bà có run không mà cứ nói người khác? Run mà vẫn làm được việc là được”. Nhờ mấy câu nói “trấn an” đó mà tôi thấy yên tâm và không dễ xảy ra sai sót. Tôi thấy cảm kích vô cùng.

Tài đeo một bộ kính dày cộp, không hề giống một thợ làm nail mà giống một nhà khoa học thì đúng hơn. Lúc tôi đi đi lại lại, tôi có để ý Tài có một cuốn sách rất to để ngay trên bàn, tôi không nhầm thì đó là một cuốn sách...Vật lý bằng tiếng Anh, cứ rành rỗi là Tài lại ngồi say sưa nghiên cứu, đọc quên hết trời đất.

Vừa quay lại nhìn thấy Tài dưới bến là tôi đã mỉm cười rất thân thiện. Tài giơ tay vẫy tôi nhưng không lại gần với tôi và Ronie, anh ta vẫn ôm cuốn sách to bự, đứng im chờ tàu tới. Tài cũng đi cùng chuyến tàu về với tôi, Ronie cũng thế. Vừa lên tàu, Tài đã mở cuốn sách ra đọc, tôi thì chịu không đọc được thế, chỉ có kẻ mọt sách mới thế mà thôi. Tôi và Ronie ngồi gần anh ta. Lúc này, tôi nhìn lên trên mấy poster quảng cáo trên tàu và phì cười vì mấy quảng cáo rất buồn cười, có một quảng cáo có mấy từ tiếng Anh tôi không hiểu, tôi ngheo đầu thắc mắc nó là gì để về nhà tra từ điển vì Ronie cũng chả biết. Tôi thấy Tài ngẩng mặt lên nhìn mấy từ đó rồi nhìn tôi, anh ta có điệu bộ như kiểu phì cười rồi lại cúi mặt xuống đọc sách tiếp. Tôi cũng thấy Tài hơi lạ, tự hỏi nếu anh ta không ngồi gần đây tôi sẽ hỏi Ronie kỹ hơn về Tài.

Ronie tí tê muốn đi ăn cùng tôi nhân “sự kiện” tôi đi làm hôm đầu tiên. Tôi thực sự chả có hứng đi ăn gì với anh ta, tôi muốn về nhà ăn rồi nghỉ cho nhanh, mệt mỏi quá, tôi chưa quen làm nhiều như thế. Đêm tôi còn phải gặp Ryan của tôi nữa. Ronie tự nhiên tỏ ra hơi cáu bẳn: “Về với bạn trai chứ gì”. Tôi bực mình: “Em mệt lắm, làm việc chưa quen, với cả anh làm ơn đừng hỏi em về việc bạn trai của em nữa nhé!”. Ronie bắt ngờ, mặt cực kỳ khó chịu, không nói gì nữa. Tới một cái bến nào đó anh ta xuống luôn không nói với tôi một lời, mặc dù phải qua chợ tàu thì mới là bến của Ronie. Tôi cũng mặc kệ, tự thấy nhiều người thật là kỳ quái, những người Việt kỳ lạ trên đất Mỹ. Tôi phải học cho mình việc hạn chế bực tức.

Tài nhìn theo Ronie rồi nhìn tôi, lại nhướn miệng cười lần nữa, một nụ cười vừa thân thiện mà lại vừa ma quái.

Một lúc sau, Tài cũng xuống. Và từ đó tôi để ý, mỗi hôm Tài xuống một bến khác nhau.

Trên đường về đảo, Billy gọi điện cho tôi, hỏi xem mọi việc OK chứ? Tôi mới chợt nhớ ra quên không nói với Lucy rằng hôm sau tôi phải xuống spa làm việc. Đùng một phát mới đi một hôm nghỉ ngơi quá, mà không chẳng lẽ lại gọi điện cho Ronie? Billy gọi cho tôi bảo rằng Lavender đang đăng ký thủ tục vào trung tâm cai nghiện rồi, sang tuần tôi đi thăm bạn ấy nhé. Tất nhiên là tôi đồng ý. Billy còn bảo: “Chắc sẽ hơi vất vả cho em ở chỗ mới, nhưng có thể mới là làm việc!” Đúng rồi, có thể mới là làm việc.

Hình ảnh: Internet

Hôm nay Ryan đưa xe đón tôi đi lòng vòng. Chợt nhớ tới việc anh có một cô em gái nhỏ, tôi hỏi khi nào thì tôi sẽ được gặp? Tôi cũng khen Jess rất đẹp trai. Tôi cảm nhận được Ryan là một người rất yêu em gái, mỗi lần nhắc tới cô bé đó là mắt anh sáng long lanh. Anh nói cô bé đang học ở Cali, khi nào về New York chơi dứt khoát sẽ cho tôi gặp, “She’s my guardian angel” (Nó là thiên thần hộ mệnh của anh đấy). Tôi nghe thích lắm, còn hơi ghen tị nữa. “Jess has a girl friend?” (Jess có bạn gái chưa anh?). “Well I think he does, she’s upstate i guess” (Anh nghĩ là có rồi, chắc cô gái đó cũng ở trên upstate). Tôi để ý thấy anh em nhà Ryan có vẻ không phải là những người lãng nhãng, tôi nghĩ rằng họ tuy đào hoa nhưng có thể không đến nỗi là những kẻ dễ dàng cặp bồ với người khác.

Tôi hỏi thêm về Josh. Ryan nói Josh giống Lavender ở một điểm là gia đình không được đầy đủ. Bố Josh là người da trắng, cũng khá giả nhưng rời hai mẹ con Josh đi lâu rồi. Có lẽ thế nên hai người gặp nhau càng gần bó. Lavender vốn rất nổi tiếng ở câu lạc bộ hồi đó, Jess có quen nhưng Ryan chưa bao giờ nói chuyện, có biết mặt nhau. Josh là một chàng trai rất đào hoa, nhưng từ khi gặp Lavender hai người không rời nhau nửa bước. Tôi nói Lavender đã từng tự tử vì Josh, Ryan nói: “When you’re too much in love, you do stupid things” (Khi mà em yêu một ai đó quá nhiều, em có thể sẽ làm những việc ngốc nghếch). Tôi hát lên khe khẽ: “Would you die, for the one you love?” từ bài Hero của anh ngày nào. Anh nói, “but you die for no one baby!”. Tôi phá lên cười.

Ryan nói anh có lỗi với tôi vì thực ra rất muốn làm nhiều việc cho tôi, nhưng dạo này anh có quá nhiều việc phải giải quyết, anh chỉ có thể gặp tôi như thế này. Lúc Ryan nói thì tôi không nghĩ gì, nhưng đêm về tôi mới chợt để ý thấy một điều, thực ra, tôi chưa biết gì về Ryan cả, nơi anh học, nhà anh ở, gặp gia đình anh ngoại trừ Jess, và hiện đang làm ở đâu nữa, chúng tôi cũng chỉ hầu như gặp nhau buổi tối, ôm nhau, nắm tay nhau, và hôn nhau, vậy là hết. Nhưng tôi chợt nghĩ, như thế cũng là hợp lý, tôi không muốn có gì đó xa hơn, sâu sắc hơn, tôi không muốn lòng mình đau khổ nếu một ngày - chắc chắn - tới đây tôi sẽ xa anh. Tôi bắt đầu hiểu lời khuyên của N và Billy : “Đừng để cho lòng mình bị tổn thương!”

Đêm về, cực chẳng đã, tôi đành phải gọi điện cho Ronie nói rằng tôi xuống spa ngày hôm sau, xin phép Lucy cho tôi nghỉ. Dù sao tôi cũng có sổ của tiệm, tôi có thể gọi điện xin phép vào sáng hôm

sau. Ronie đã dịu giọng hơn, có thể đang ngủ rồi, nhưng tôi lại nghe thấy có tiếng gì loáng thoáng không phải giọng Ronie, tôi bất ngờ hỏi: “Chắc anh đang xem tivi hả?”. “Không, Tài qua đây ngủ nhò”. “À”. Rồi Ronie đồng ý xin phép cho tôi.

Spa vẫn chưa có mặt của Mei hay Sheryl mà là người đàn ông quen thuộc mấy tuần nay. Tình trạng ngày càng nặng nề hơn khi Helen không nói với tôi câu nào, mặt cứ quàu quàu, nhăm nhàu. Thi thoảng cô nàng lại có điện thoại, ngồi buồn thảm thì rất lâu, tôi nghĩ có thể là về tôi. Mà lâu lắm rồi Ronie không tới đón Helen nữa, có thể họ chia tay nhau rồi thì sao? Ít da, dù thế nào tôi cũng không muốn như thế, vì tôi không muốn bị mang tiếng.

Cuối cùng thì cũng có một sự kiện đột phá. Đó là một cú điện thoại vào lúc 5h chiều lúc tôi chuẩn bị ra tàu điện ngầm. Cú điện thoại của Garbriel. Cô ta có số của tôi thông qua Hugo. Garbriel nói, cô ta cần gặp tôi, nói chuyện tử tế. Thoáng lưỡng lự, tôi đồng ý, chúng tôi hẹn nhau ở một quán gần Times Square, chỗ đó cũng không quá xa từ văn phòng nha khoa của bố cô ta.

Tôi định bụng cơ hội tốt để nói chuyện cho rõ ràng. Tôi nghĩ ắt hẳn cũng có chuyện nên bao lâu nay Garbriel lại liên lạc với tôi. Nhưng sự thật là tôi cũng hơi run, tôi sợ gì? Sợ phải đối mặt với Garbriel? Hay sợ vì có thể một sự thật nào đó được tiết lộ? Tôi nghĩ miên man, nhớ về những suy nghĩ của buổi tối ngày hôm trước, rằng thực ra tôi đã biết gì về Ryan?

Chúng tôi ngồi ăn pizza. Gar nói cô ta thích pizza, tôi thích gì có thể tùy ý gọi. Tôi cũng làm một cái. Quán nhỏ và ấm áp, trong một góc phố cũng rất nhỏ.

“Still meeting Ryan lately huh?” (Vẫn gặp Ryan hả)

“Oh, yeah, everyday” (Ồ, hàng ngày).

“I saw you at the restaurant the other day, you sung nice” (Tôi đã thấy cô hôm ở nhà hàng, cô hát rất hay).

“Thank you”

“Khởi đầu” là vài câu như thế. Gar ngồi xoay xoay lon còca, có vẻ ngập ngừng và tâm trạng.

“Well, you know, you’re just like me, stupid women, hey, you had ***** with him?” (Cô biết đó, cô cũng giống như tôi, những phụ nữ ngốc nghếch, cô đã ngủ với anh ta chưa?)

Thoáng giật mình cái kiểu hỏi thẳng tưng rất Tây như thế, tôi hỏi lại:

“Is it important?” (Điều đó có gì quan trọng?)

“No, to me it’s not, but to you i think it is” (Không, với tôi thì không nhưng với cô tôi nghĩ là có đấy).

“Why?” (Là sao?)

“I see you’re not the type of girls around us, that’s all”. (Tôi thấy cô không phải là loại con gái đầy rẫy quanh chúng ta).

“Well, thanks, i also see Ryan and Jess have good relationship with you, I don’t think i should be jealous with you” (Tôi thấy Ryan và Jess đều có mối quan hệ tốt với cô, tôi không nghĩ là mình nên ghen tị với cô).

“Oh, yeah, you shouldn’t, because then you would have to be jealous with the whole world. You know what, Ryan is not as simple as a talented handsome man that you see, he’s far beyond your

imagination, that's why i say you're not the type of girls we knew, you're innocent, really you are" (Ồ, cô không nên bởi vì nếu thế thì cô phải ghen với cả thế giới này. Cô phải biết, Ryan không chỉ là một anh chàng đẹp trai và hấp dẫn như cô thấy đâu, anh ấy khác xa so với tưởng tượng của cô, đó chính là lý do mà tôi nói cô không giống như những cô gái mà chúng ta vẫn thường thấy, cô thật ngây thơ).

Thoáng nóng mặt, tôi coi đó là một câu nói đầy ẩn ý, như thể Garbriel đang cố nói cho tôi một điều gì đó.

"i'm sorry but there's something i really want to know, are you really his ex-girl friend?" (Tôi xin lỗi nhưng có một điều tôi thực sự cần biết, cô là bạn gái cũ của anh ấy sao?)

"Hey hey, don't say the word "ex", damn, i am a mad stupid girl friend, just like whole bunch of other people, what makes you think you are his girl friend anyway? By kissing? F'king? That's not even consider to be his girl friend. You come to his world? Have you been inside his world? i bet you haven't, you know something? You know nothing about him, you love him for being sweet? Handsome? That's it huh? Can you marry him? No way you can do that, ever! And i, i can not too! Damn" (Này, đừng nói từ "cũ"! Tôi là một đứa điên rồ ngu ngốc, giống như một lũ người khác. Nhưng có điều gì khiến cô nghĩ cô là bạn gái của anh ta? Vì những nụ hôn? Những điều đó có nói lên được gì không? Cô biết gì về thế giới của anh ấy? Cô đã bao giờ bước vào thế giới của anh ấy chưa? Tôi cá là chưa! Cô chẳng biết gì về anh ấy cả! Cô yêu Ryan chỉ vì anh ấy ngọt ngào? Đẹp trai? Đúng không? Cô có thể lấy anh ấy không? Tất nhiên là cô không thể. Và tôi cũng thế!)

Garbriel thực sự lớn tiếng và xúc động, tôi lặng người vì những gì cô ấy nói.

"i don't think i will marry him!" (Tôi không nghĩ tôi sẽ lấy anh ấy)

"Great, that's great, you shouldn't, i'm sorry, i'm not jealous with you, how can i explain this, oh my god...i'm sorry, will you understand someday?" (Tốt, cô không nên, tôi xin lỗi, không phải tôi ghen tị với cô, tôi không biết giải thích thế nào, trời ơi, một ngày nào đó cô sẽ hiểu)

Garbriel dịu giọng, rồi ôm mặt, cô ta khóc...!

Tôi rùng mình

40

"Tell me what's really going on Garbriel? If you don't, i consider what you said as jealousy acts, tell me, make me believe, trust me..." (Nói cho tôi biết có chuyện gì đi Gar? Nếu cô không nói, tôi sẽ coi những gì cô vừa nói chỉ là hành động ghen tức, nói cho tôi biết sự thực đi). Tôi đã muốn khóc khi nói những lời như vậy.

"I'm sorry, i'm losing myself, you'll know, of course you'll know, i have to admit something, he has changed since he met you, haven't you being threatened of anything or anybody? Do you feel safe beside him?" (Tôi xin lỗi, tôi không bình tĩnh nổi nữa, cô biết đấy, tôi cũng phải thừa nhận rằng anh ấy đã thay đổi từ khi gặp cô. Cô đã bao giờ cảm thấy bị đe dọa chưa? Cô có cảm thấy an toàn bên anh ấy không?)

"No, i don't, i feel safe and happy" (Không, tôi cảm thấy an toàn và hạnh phúc)

“Then he’s really changed, and he’s trying too hard, he’s tired, he will be tired, you’re tired, you will be tired” (Kể từ khi anh ấy thực sự thay đổi, anh ấy đã cố gắng hết sức, anh ấy mệt mỏi, rồi cô cũng sẽ mệt mỏi).

“Still i don’t know what’s going on” (Tôi vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra)

“You’ll know...” (Cô sẽ biết...)

Chia tay Garbriel, điều đầu tiên tôi muốn làm đó là nhắc máy gọi cho Ryan. Thật tiếc, điện thoại không liên lạc được, lo sợ, và hụt hẫng. Tôi để cho Ryan một cái voice message: “Hey, please meet me tonight if you can, i want to talk to you, please” (Hãy gặp em tối nay nếu anh có thể, em muốn nói chuyện với anh).

Trên đường về, tất cả những gì tôi làm đó là suy nghĩ về những gì bí ẩn mà Garbriel nói, rà soát lại tất cả những gì tôi và Ryan đã trải qua. Thật sự, từ trong sâu thẳm, tôi luôn thấy Ryan có một điều gì đó khác lạ, tôi có cảm tưởng từ ngày anh gặp tôi, anh mệt mỏi hơn, anh suy nghĩ nhiều hơn. Anh lãng mạn, chiều chuộng, có nụ hôn rất tuyệt vời và...đẹp, nhưng tôi chợt nhận ra anh là một người đàn ông bí ẩn. Cứ cho là tôi cũng đặc biệt trong mắt anh, nhưng sẽ rất kỳ lạ khi một người như vậy lại yêu thương, nhiệt tình và có thể...chung thủy với tôi đến thế. Nhưng hơn cả, tôi cũng nhận thêm một điều, anh luôn giấu tôi điều gì đó. Chỉ là bao lâu nay tôi cứ tự dối mình không chịu thừa nhận điều đó mà thôi.

Hình ảnh: Internet

Rồi tôi cũng lại chợt nghĩ. Kể cả thế, thì sao, kể cả những gì Garbriel nói là đúng, kể cả có sự giấu diếm, kể cả tôi đang tự dối lòng, thì sao? Tôi không biết những điều đó cơ mà, không ảnh hưởng tới tôi cơ mà, tôi đang có một người đàn ông đẹp yêu thương tôi, có quan trọng khi anh ấy làm gì hay ra sao không? Nhưng... biết đâu những sự giấu diếm lại sẽ làm tôi đau khổ? “Cái gì đến sẽ đến, let it be, chỉ cần đừng để lòng mình bị tổn thương”. Tôi nhắm mắt lại, và tự nói với mình như thế.

Về nhà đã 7h, điều tôi mong ước đó là được gặp ông già viết tiểu thuyết. Đáng nhẽ hôm nay tôi về sớm, tôi sẽ được vẽ tranh, và thể nào cũng gặp ông ấy, tôi sẽ đẩy xe cho ông ấy ra cuối đảo và ngồi vẽ, còn ông ấy sẽ viết truyện, và chúng tôi có thể nói chuyện. Lần nào có sự cố, đó cũng là người tôi mong muốn gặp nhất, tôi cảm thấy mình được xoa dịu bởi những lời nói ấm áp của ông ấy.

Giờ này ông già có thể đã đi ăn cơm, cũng lâu lâu không gặp ông ấy rồi. Ngày trước tôi thấy thậm chí 8h, trời lạnh giá, vẫn thấy ông ngồi ven sông ngắm nhìn Manhattan. Bây giờ trời đã ấm, vậy mà chẳng thấy ông ấy đâu.

Tôi ngắm nhìn bức tranh tôi đang vẽ dở để tặng cho Ryan, chắc chỉ khoảng ba buổi nữa là tôi sẽ vẽ xong. Nhưng tôi thấy trống rỗng và hụt hẫng, tôi có cần thiết phải hoàn thành bức tranh ấy không? Ý định ban đầu của tôi là vẽ một bức tranh bằng cả hai tay, nhưng giờ đây, tôi sẽ quyết định vẽ nó chỉ bằng tay trái. Đó là nguyên tắc của tôi, nếu không vui, tôi không thể nào vẽ được

bằng tay phải. Nhưng khi tôi chỉ tập trung bằng tay trái và có tâm trạng, đó sẽ luôn là một bức tranh đẹp hơn bình thường.

Buổi tối Ryan gọi điện, “Something is wrong? You want to talk to me?, i’m going upstate tonight, i miss you so much baby” (Có chuyện gì vậy bé? Em muốn nói chuyện với anh à? Anh phải xuống upstate tối nay, anh nhớ em nhiều lắm cưng à). Ryan sẽ không gặp tôi tối nay. Trước khi tạm biệt, tôi nói: “I had dinner with Garbriel today” (Em vừa ăn tối với Garbriel). “What? You guys are friends already? Well, a nice dinner?” (Gì cơ? Bọn em đã làm bạn với nhau rồi hả? Bữa tối tuyệt chứ?). “Not so nice, she cried” (Không, cô ấy đã khóc). Tôi thấy Ryan lặng im trong điện thoại, giọng tôi đã nhỏ lại như sắp khóc, phải một lúc, anh mới nói: “I’m already on the way to upstate, but i’ll see you right away when i get back, Garbriel is jealous, she would do stupid things” (Anh đang trên đường đi rồi nhưng anh sẽ gặp em ngay khi anh quay lại, Gar đang ghen, cô ấy sẽ làm những việc ngốc nghếch). “But what if she is not jealous” (Nhưng nếu không phải là vì cô ta ghen?). “No, she is” (Không, cô ta có đấy). Giờ thì anh ấy đã công nhận Garbriel ghen.

Dập máy, tôi thấy nhẹ nhàng đi chút ít. Hy vọng rằng Garbriel đã cố tình “chơi đùa” tôi, và có thể tôi suy nghĩ quá phức tạp.

Tại tiệm nail còn có một chị, trước khi tôi vào thì là trẻ nhất, mới qua đây theo dạng lấy chồng Việt Kiều. Chị ấy tên là Thủy. Thủy có một khuôn mặt khá sắc sảo và một kiểu lườm tới lạnh cả sống lưng. Có vẻ chị ấy rất muốn nói chuyện riêng với tôi nhưng chưa biết làm sao để tiếp cận thì thầm riêng, vì tiệm lúc nào cũng đông. Tới ngày thứ hai thì bắt đầu lại gần tôi và hỏi han này nọ. Tôi cũng cần có một người bạn ở trong cái tiệm này để đỡ cái cảnh “một mình chống lại mafia”, tôi thấy chị Thủy này cũng thân thiện, gọi là thế vì cả tiệm này, thực ra ai cũng ghê gớm cả, cạnh tranh nhau ngấm ngấm từng tí một, nhưng có lẽ chị ta vừa mới ở Việt Nam sang, vẫn còn chút gì “trong trắng”.

Buổi ăn trưa, tôi và chị này ăn trước, còn những người khác bận bịu ăn sau. Cơ hội để hai chúng tôi nói chuyện với nhau. “Nè, trông em hay ghê ha”. “Hay là thế nào ạ?”. “Hay là hay đó, nhìn đẹp, chị thích lắm, lại có cả cái khuyên mũi nữa, cá tính ghê”. “Úi, mãi mới có người khen em được thế”. “Thảo nào Ronie nó thích”. “Ấy, không có, em tình cờ gặp anh này, vì anh này là người yêu của Helen làm cùng tiệm spa”. “Ừa, em cũng làm tiệm spa cùng con nhỏ đó hả? À, thảo nào, nhưng mà nè...”. Chị ta bắt đầu nói nhỏ lại, mắt láo liên nhìn xung quanh xem có ai nghe trộm hay không. “Cả tiệm họ đang đồn Ronie đá Helen chạy theo em đó nha”. “Oái, thật ạ?”. Tôi thoáng rung mình vì hóa ra có chuyện như thế sau lưng tôi thật, cũng không thể tránh khỏi. “Trời, sao không, nhưng chị nghĩ rằng bé có người yêu khác rồi đúng hông?”. “Vâng, em có bạn trai rồi, em và Ronie đâu có gì với nhau đâu?”. “Chị cũng nghĩ thế, sao phải cặp với nó, mà nè, biết vì sao Lucy chịu nhận em hông?” “Vì sao, để em đoán nhé, để kiểm soát em?”. “Trời, chính xác luôn, kiểm soát em và Ronie đó”. “Khiếp quá, thèm con rẻ đến thế cơ à?”. Tôi nói thế thì thấy bà cô Lily lại gần, cười và hỏi kiểu rất “gian”: “Hai chị em hôm nay đã ngồi nói chuyện rồi đó à, ăn nhanh ra làm cho khách kìa”. Thế rồi cô ta cũng ngồi ăn ngay bên cạnh, tranh thủ cũng hòa vào hỏi han tôi.

Tôi đang làm gì, ở với ai, ở đâu, sang đây theo diện nào. Tôi tự tạo cho mình một cái lý lịch giả. Tôi đang tạm nghỉ để đi kiếm tiền học thêm cao học, tôi sang theo bố mẹ, làm đồ...điện tử ở bên này. Họ gật gù nói rằng tuổi trẻ có chí ghê.

“Chú” Tài rất hay lại gần tôi hỏi han và quan tâm. Tôi thấy chị Thủy rất hay lườm Tài mỗi lần như vậy. Tài mắc chứng quá sàm sỡ với phụ nữ, và thô nữa. Tài đi đi lại lại toàn khen tôi nói tiếng Anh hay, thông minh, rồi ra về an ủi cổ mà kiếm tiền mà đi học tiếp. Nghe cô Lily kể, anh ta ly dị vợ, đang sống một mình với một cô con gái nhỏ, cũng hơi lập dị, được cái tốt tính. Chị Thủy bấu môi. Anh chàng gay ồm ồm bên tiệm của của cô em Lucy và Lily cũng tên là Tài. Cứ rảnh rỗi được lúc nào là anh Tài này lại sang bên này ám, Ronie ngồi đâu anh ta ngồi ở đó. Lúc nhìn thấy tôi đứng wax lông mày trước gương, anh ta vỗ đùi cái đét rồi cười ré lên: “Trời trời, cầm cái que (wax) nhìn xương dễ sợ lun, wax luôn hết cả bộ lông mày đi”. Anh ta bị bà cô Lucy lườm cho một cái tóe khói, vì dù sao cô ta cũng sợ tôi tức hay run mà làm hỏng lông mày của khách, ghét tôi thì ghét thật, nhưng đừng có động đến khách.

Trừ lúc tôi làm việc ra, những lúc còn lại, tôi bị họ đối xử rất lạnh lùng, mà ai cũng thích nịnh chủ, tôi làm gì hơi hớ hênh là họ thi nhau mách, hoặc cố tình “nhắc nhở” thật to để chủ nghe thấy. Mà thật khó tránh, tôi chưa quen, kiểu gì cũng có sai sót, kiểu lúc cuống lên lấy cả que wax của cô Lily để wax khiến cô ấy kêu tùm lum, hoặc...cái áo của tôi quá to, chèn lên cái áo của một cô khác. Bực mình á, còn lâu, tôi tìm niềm vui thú trong những lúc bị o ép như thế.

Ra về, chị Thủy đòi về cùng tôi, hôm nay chồng chị ấy không đến đón. Tôi nhẹ người vì sợ Ronie đi theo ám, tôi về lúc Ronie còn khách để anh ta không thể đi theo.

“Sao nhỏ lại vào làm ở chỗ này thế? Phức tạp lắm à, chị coi nhỏ đại lắm. Thực ra lúc đầu chị cũng không có quen, nhưng mà rồi sau phải xù lông lên thế này nè, không thì họ đập lên đầu lên cổ mình, phải cẩn thận với tất cả mọi người nha.”

“Chẳng cần chị dặn em cũng biết họ ghê gớm mà, mà nói chung xã hội phải thế mới sống được chứ”. Tôi hơi cẩn trọng khi nói chuyện, tôi vẫn chưa rõ chị này thuộc dạng người thế nào, nói hớ hênh thì thế nào cũng bị vạ. Tôi hỏi về Tài và Ronie: “Họ là những người như thế nào?”. “Trời, em cẩn thận nha, nhất là Tài, hấn dê lắm, đêm về toàn gọi và nhắn cho chị nè, sợ khiếp lên được, cẩn thận đấy”. Tôi kêu lên “ẹ ẹ”, thấy ghê ghê. “Nhưng mà có vẻ tốt tính nhỉ”. “Trời, tốt chi đâu em, người ta toàn lừa dối nhau thôi mà”. “Ronie cũng thế nha, nó không có là người đại đâu, em đừng để nó lừa”. Khiếp quá, tôi nghĩ thầm, xã hội cứ đảo lộn hết cả.

Mình họa: Theo blog Hà Kin

Những ngày cuối tuần bận bịu, tôi thấy thèm nhớ những ngày ở tiệm Billy. Nếu tôi còn ở đó thì bây giờ tôi đã xin nghỉ hẳn một ngày để ngồi vẽ nốt bức tranh và lang thang tìm ông già, hoặc có thể vào Central Park hay ra tượng thần Tự do một mình, tôi chỉ ước rủ được ông già đi đâu với tôi một lần và nói chuyện, thế là một ý định như thế nảy ra, chỉ là không biết đến bao giờ.

Mấy hôm cuối tuần rất mệt, phải đến gần 9h tôi mới được về, tôi đã quên bớt, dù bớt việc của Ryan. Hôm nào tôi cũng về với chị Thủy, chồng chị này nghe nói có tôi về cùng nên không đi

ngược lại từ chỗ làm của anh ta tới đón vợ nữa mà chờ ở một bến gần chỗ anh ta làm để hai người sẽ cùng về. Có lẽ anh ta cũng lo khi vợ mình bị mấy dề già của tiệm bám đuổi, đặc biệt là lão Tài. Tài có lúc về sau, có lúc về trước, có lúc về cùng, mỗi hôm một bến, lúc nào cũng thế, suốt thời gian tôi làm việc ở đó đều thế, và ở tiệm thì lú lo, ra khỏi tiệm không bao giờ lại gần nói chuyện với chúng tôi. Tôi hỏi sao lại thế? chị Thủy lắc đầu bảo chịu: “Trời, hành tung bí ẩn, biết chi, ghê chết à”.

Những ngày đầu tuần là những ngày rảnh rỗi, nhiều thời gian cho họ soi tôi hơn. Lucy gọi tôi tới, bảo lấy cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh để...hỏi chuyện, cô ta nói nhỏ đủ để chỉ hai người nghe thấy: “Cháu đang làm gì, ở đâu? Quen Ronie thế nào? Cô nói thế này nhé, cháu cứ làm việc của cháu, cô cũng thấy cháu sáng láng thông minh nên nhận vô đây, con gái cô nó đang buồn chuyện Ronie, cô không nói là tại cháu, nhưng cháu giúp cô đừng đi lại với Ronie nhiều, cô không muốn con cô...nhìn thấy”. Tôi phì cười trấn an: “Cháu có bạn trai rồi cô à, cô đừng lo, cháu không liên quan đâu, cháu tới đây làm việc, kiếm tiền, về, sống cuộc đời của cháu, cô đừng lo”. “Được vậy thì tốt quá”

Cô Lily cũng ra về thích thủ thủ với tôi. Hỏi han tôi dạo gần đây có hay thấy Ronie và Helen đi với nhau nhiều ở tiệm spa không? Rằng xong thủ tục nhập cư là cưới xin cả đấy.

Tôi cứ nghĩ rằng mọi người đã dễ chịu với tôi hơn vì nhận ra có ghen ghét tôi cũng bằng thừa, nhưng tôi lại có cảm giác như đang có cái gì đó đang diễn ra sau lưng mình, đến chị Thủy cũng dè chừng với tôi thì phải. Lúc về, lại nhìn mông lung ra mấy chữ tiếng Anh quảng cáo, tôi đọc lên. Chị Thủy ngập ngừng rồi nói: “Nè, thấy bảo tiếng Anh em khá lắm, nhưng có người bảo từ đơn giản nhất em cũng chả biết” rồi chị lại kể thêm mấy chuyện mọi người ở đó bảo tôi “có vấn đề” về chính trị này nọ nữa. “Mà nè, có chuyện nè chị muốn hỏi nè”. “Chuyện gì ạ?”. “Tài nói em và Ronie đã hôn nhau rồi nha, Lucy giận lắm đó, chị bảo rồi mà, đừng dây với nó mà, em có bạn trai rồi cơ mà”. “Trời đất” tôi cứng hết cả cổ họng. “Sao mà Tài biết?”. “Thì Ronie kể cho Tài mà”.

Tới spa, tôi thấy Helen mặt buồn lắm, cô nàng mắt đỏ hoe và nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù. “Chắc bỏ nhau thật rồi”, tôi nghĩ thầm. Ở tiệm có một cô nhân viên khá thân thiện, với cả tôi và Helen, cô ấy thấy Helen buồn cứ hỏi han và bảo sao tôi không ra nói chuyện cùng. Thế là Helen tự nhiên bật khóc, rất rất to ở ngay giữa tiệm khiến khách ngoài đầu lại nhìn, cô ấy ngồi phịch xuống nước nở rồi chạy ra ngoài, rồi cô ấy xin phép về sớm. Tôi thờ dài, có lẽ đêm nay tôi lại gọi điện cho Ronie thôi, tôi phải rõ ràng với anh ta, chuyện anh ta bỏ ai tôi không quan tâm. Nhưng đừng lôi tôi vào như thế này, xin anh ta buông tha tôi, tôi quá mệt mỏi. Có những lúc, quá nhiều chuyện ập tới.

Chiều về, không chờ được, sốt ruột, tôi gọi điện ngay cho Ronie định bụng mắng cho một trận đã đời. Thấy Ronie nhấc máy, “Em hả?”. “Anh nói lung tung gì ở tiệm thế?”. Tôi thấy trong máy léo nhéo, tiếng của mấy cô trong tiệm thì phải, tiếng của cửa Helen nữa, tôi thấy như có tiếng giằng co một lúc rồi có tiếng Helen: “Nè, sao vô duyên dữ vậy, sao chị cứ gọi điện cho bạn trai tôi hoài vậy, chị thèm ảnh lắm hả, chị có bỏ rồi cơ mà, sao chị lằng nhằng dữ vậy, nhà tôi mệt vì chị quá”.

Giọng của Helen vô cùng gay gắt và đanh đá. Tức quá, tôi không nói được gì, tôi đành dập máy búp, mặt đỏ bừng và nóng ran. Tôi đang có cảm giác cả vũ trụ đang chống lại mình, cô đơn khủng khiếp.

Ryan gọi điện, anh ấy sắp quay lại Manhattan, sẽ dẫn tôi tới mấy chỗ thật hay, như để “bù đắp” gì đó vậy.

Tôi gọi cho Billy hỏi có chắc tôi được đi gặp Lavender không đây? Anh nói chắc cuối tuần, tôi nói thứ sáu đi, hôm đó tôi phải xuống spa nên tôi có thể nghỉ chứ ở tiệm nail thì không, và Ryan cũng đã về nữa. Anh bảo sẽ sắp xếp hôm đó được gặp Lavender.

Nửa tiếng sau cú điện thoại với Billy là của...Josh, anh ta hỏi, anh ấy muốn gặp tôi và Ryan. Josh đang rất buồn và cô đơn, cần người nói chuyện, tôi nói tôi cũng buồn và cô đơn đây, hay là hai chúng tôi gặp nhau luôn nhé?

41

Tôi hiểu rằng Josh muốn gặp tôi vì anh ta nhớ Lavender, và có lẽ vì Lavender muốn thế. Josh nói muốn ngồi nói chuyện với tôi trên đảo, bất kỳ đâu, nếu tôi lạnh thì có thể tìm một quán café hay thậm chí quán pizza cũng được. Tôi rất hồi hộp và đồng ý, vậy là tôi có cơ hội để nói chuyện với Josh.

Tôi về đảo, bắt xe bus đỏ chứ không đi bộ ven sông, dự định rửa mặt nghỉ ngơi rồi sẽ chờ Josh gọi điện xuống gặp, tôi nghĩ sẽ mời anh ta vào quán pizza mà tôi đã từng ngồi với Lavender vừa để ăn tối vừa cho ấm áp.

Chắc chỉ khoảng 20 phút nữa Josh sẽ tới. Tôi xuống nhà lang thang, đi tìm ông già ven sông của mình, cũng một thời gian rồi không thấy ông ấy đâu cả, không hiểu có ốm đau hay đi đâu không, vì một người chăm chỉ như ông ấy thì không có chuyện bỏ thói quen này, có lúc 8h tối lạnh lẽo mà vẫn thấy ông ấy ngồi đây cơ mà.

Có lẽ trời chiều lòng tôi, nên vừa đi lang thang lên phía gần cuối đảo, thấy ông già lò dò đẩy xe lại, tôi chỉ thiếu nước hét lên thật to mừng rỡ. Ông già giơ tay lên vẫy vẫy, và lại điệu bộ quen thuộc cho tay lên ngực ra vẻ vô cùng xúc động vì được gặp tôi. Tôi chạy tới kêu ông ấy đừng chạy xe, để tôi đẩy xe cho. “OK, girl, I’ll do what you want. So, what’s new? Haven’t seen you around lately? Oh, how i miss you pretty girl” (Có gì mới không cô gái, lâu không gặp cô, tôi rất nhớ cô đấy). “I miss you too, the author, how’s your novel?” (Cháu cũng nhớ ông, nhà văn ạ, cuốn tiểu thuyết của ông thế nào?). “It’s gonna be published soon, haha” (Haha, nó sắp xuất bản được rồi ấy chứ). “I’ll be the first to buy your novel” (Cháu sẽ là đầu tiên mua sách của ông). “You’ll be the first to be given, this novel” (Cô sẽ là người đầu tiên được tặng cuốn sách đó). “Really? How glad, thank you” (Thật ạ, thế thì tuyệt quá, cảm ơn ông). “So how are you with your beautiful boyfriend?” (Thế chuyện của cô và cậu bạn đẹp trai thế nào rồi?). “Because he’s too beautiful so things are not going so well” (Cũng bởi anh ấy quá đẹp nên mọi thứ không ổn ông ạ). “Oh, i’m sorry to hear that, hey, fight, life, it ain’t easy, fight” (Ồ, tôi rất tiếc, nhưng cuộc sống là vậy mà, không dễ dàng gì, phải chiến đấu thôi). Ông già giơ nắm tay lên lắc lắc và làm bộ khiến tôi phì cười.

“Hey, listen, that's how love goes, one day you are happy, the other day you are hurt, sometimes you have to let it goes, sometimes you have to fight for it! Love, its life, live with it!”(Nghe này cô gái, tình yêu là thế đó, hôm nay cô hạnh phúc, có thể ngày hôm sau cô sẽ đau lòng, cũng đôi khi chúng ta phải để nó ra đi nhưng đôi lúc chúng ta phải biết cách giành lấy nó. Tình yêu, đó là cuộc sống).

“Should i fight?” (Cháu nên đấu tranh vì nó ư?).

“Why not? Fight until you die!” “But honestly, are you OK? Your relationship is OK? i don't want you to be sad, girl, hey, let's look at these tearful eyes, oh, how hurt it is if they'd tear?” (Tại sao không? Trừ khi chúng ta nhắm mắt xuôi tay mà thôi. Nhưng cô có ổn không vậy? Mối quan hệ của cô vẫn tốt chứ? Tôi không muốn thấy cô buồn đâu cô gái ạ, sẽ đau lòng biết mấy khi nhìn thấy đôi mắt này đầm lệ).

“Actually things are not so bad at all, just a lady came and said my boy friend has some problems, she didn't say what those things were about, i even hardly know her, maybe she's jealous, i can tell she's madly in love with my boy friend.” (Cũng không hẳn mọi thứ đều tồi tệ, chỉ là có một cô gái tới gặp cháu và nói rằng bạn trai của cháu có vấn đề. Cô ấy không chịu nói rõ, cháu cũng không hiểu hết cô ấy, có thể cô ấy ghen vì cô ta rất yêu bạn trai cháu)

“Oh, i see, haha, jealousy, that i can imagine of, i guess she wouldn't be the only one in this world who would come to you and say million things about your boy friend, hah?” (Ồ, tôi biết rồi, sự ghen tuông, tôi có thể hình dung ra mà, tôi đoán chắc rằng cô ấy không phải là người duy nhất trên thế giới này đến gặp cô và nói vô số điều về bạn trai của cô).

“You think it is jealousy?” (Ông cũng nghĩ đó là sự ghen tuông ư?).

“Of course, your boyfriend is jealous of you too?” (Tất nhiên rồi, bạn trai cô cũng phải khư khư giữ lấy cô chứ).

“Sure, hih, but she didn't seem to be jealous, she seemed to telling the truth, its like some practical terrible things are going on behind my back”.(Vâng nhưng dường như cô ấy không có vẻ là ghen tuông đâu, dường như cô ta muốn nói một điều gì đó. Dường như có chuyện gì đó tồi tệ đang xảy ra sau lưng cháu vậy).

“OK, but what if she hadn't come and would tell you nothing, would you still be happy?” (Ok, nhưng nếu cô ta không đến gặp và nói chuyện với cô, cô vẫn thấy hạnh phúc chứ?).

“...Yes,...i guess”. (Vâng, chắc thế).

“So, it is a matter that someone is telling you something that you don't know, or maybe you'd never know, you don't need to know?” (Vấn đề là nếu một ai đó nói với cô về những điều mà cô không biết, hoặc có thể cô sẽ không bao giờ biết, cô không cần biết thì hơn).

“What if someday i'll know and i'll be hurt?” (Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu một ngày cháu biết được, cháu sẽ bị tổn thương?).

“How do you know that you would certainly know? Why think of something that you don't certainly know it would happen? Listen, taste your happiness now, get yourself ready but don't think too

much!” (Sao cô có thể biết rằng chắc chắn cô sẽ biết được? Tại sao phải nghĩ ngợi về những mà cô không hề biết có thể xảy ra? Nghe này, hãy tận hưởng hạnh phúc mình đang có đi, và đừng có nghĩ ngợi quá nhiều cô gái à).

“OK, thanks, that’s why i kept looking for you to talk, what you said really heals my soul, thank you”. (Ok, cảm ơn ông, đó chính là lý do khiến cháu luôn mong được nói chuyện với ông, những lời khuyên của ông khiến tâm hồn cháu được xoa dịu)

“Oh, thank me, why, i’d love to talk, thank YOU for letting me talk”. (Ồ, tại sao phải cảm ơn tôi chứ, tôi thích được trò chuyện mà, cảm ơn cô gái vì đã cho tôi được chuyện trò).

Thật tuyệt bởi những lời an ủi. Tôi kể tiếp cho ông già nghe về Lavender, cô gái Trung Quốc xinh đẹp tôi đã từng định giới thiệu cho ông, mối tình của cô ấy và tình cảnh của cô ấy, tôi kể về cái đám người nhộn nhạo ở tiệm, về Tài, về Thủy, đủ thứ, kể như bị dồn nén bao lâu mới có người để trút. Ông già lắng tai nghe, toàn thấy ông ấy cười, lạ thế, cứ như chuyện của tôi hài hước lắm vậy. “Hey, congratulation, you are having an interesting life, keep it, fight with it, be happy with it, it’s worth it...!” (Hey, chúc mừng cô, cô có một cuộc sống thật thú vị, hãy tận hưởng nó đi, nó rất đáng giá đấy). Thì ra tôi đang có một cuộc sống thú vị đấy, người già họ nghe như đang xem một cuốn phim thư giãn vậy, vì họ đã từng trải qua như thế, họ hiểu đó là lẽ thường tình của cuộc đời này. Để xem mình sẽ “xử lý”những điều thú vị này như thế nào. Tôi nghĩ thầm.

Josh gọi điện, tôi kêu anh ta đứng chờ tôi trên phố Main, đoạn có tòa nhà cổ, tôi sẽ ra ngay. Tôi chia tay ông già, hôn chụt một cái lên đôi tay trắng hồng béo mồm của ông ấy. Ông ấy tỏ vẻ sung sướng, đưa tay lên hít lấy hết để rồi vẫy chào tôi. “Thank you thank you thank you”. Tôi chỉ biết nghĩ thầm như thế, thực sự tôi vô cùng yêu quý ông ấy.

Tôi đã thấy Josh, dáng cao lớn đang đứng trước ngôi nhà cổ, và bên cạnh anh ta, tôi thốt lên: “Hả, Jess à?”

Tôi cứ tưởng Jess đã về upstate với Ryan, Ryan nói thế mà. Cậu ta lên đảo, thật kỳ lạ, gặp tôi hay là do đi cùng với Josh nên tiện thể, tôi cứ nghĩ Jess rất ác cảm với tôi, có lẽ vì cậu ta không nói một câu nào với tôi nên tôi nghĩ vậy.

“Hi, Josh, oh, Jess too, i thought you are upstate” (Chào Josh! Chào Jess, tôi tưởng anh ở dưới ngoại ô cơ).

“Just back” (Mới quay lại)

“Ryan is still there?” (Ryan cũng ở đây sao?)

“He’s driving back too”. (Anh ấy đang trên đường quay lại đây)

“So you want a pizza hah? It’s kinda late, lets spoil our stomachs, i’ve just been around with Jess, so i took him here to meet you, he wants to meet you too”. (Thường thức một miếng pizza chứ hả? Khá muộn rồi, làm ấm cái dạ dày của chúng ta thôi, tôi vừa đi loanh quanh một chút với Jess và rủ cậu ấy đến gặp cô luôn, cậu ấy cũng muốn gặp cô mà) – Josh nói.

Tôi thấy Jess nghe câu đó phì cười ra một cái rồi rào bước. Tôi dẫn họ tới quán pizza tôi đã ăn cùng Lavender. Trên cửa, Josh ồ lên khi thấy họ dán bức ảnh trên báo có hình tôi và Lavender đang ngồi trong tiệm. Vừa vào đã thấy mấy anh bán pizza tươi cười vì nhận ra tôi. “You are not coming with your beautiful Chinese friend?” (Cô không đi cùng cô bạn Trung Quốc xinh đẹp à?) “Oh, no, but i’m coming with beautiful American boys” (Không, nhưng tôi đang đi chung với những anh chàng người Mỹ bảnh trai đây). Họ cười ha hả.

Tôi vẫn đang “bày mưu tính kế” trong đầu để làm thế nào nói chuyện được với hai anh chàng này, thực ra tôi chưa nói chuyện nhiều với Josh bao giờ, còn Jess thì có vẻ khó nói chuyện. Tôi cũng chưa thực sự quen. Tôi dự định sẽ hỏi họ nhiều về Lavender, và tất nhiên, có Jess ở đây, phải hỏi cả về Ryan.

“Why you want to meet me? Lavender wants you to do that?” (Tại sao anh lại muốn gặp tôi? Có phải Lavender muốn vậy không?)

“No, i meet you because i want to meet you, you already knew what happened to her right? Are you thinking something terrible about me?” (Không, tôi gặp cô bởi vì tôi muốn vậy thôi. Cô cũng mới biết chuyện xảy ra với Lave rồi đúng không? Cô có nghĩ điều gì kinh khủng về tôi không?).

“Oh, no, of course no, If i were then i wouldn’t meet you” (Ồ, không, tất nhiên là không, nếu thế tôi đã không gặp anh).

“Why?” (Vì sao vậy)

“Something inside tells me so” (Có điều gì đó trong tôi mách bảo như vậy).

“Thanks”.

“Oh, please”.

41 (tt.)

Và Josh kể cho tôi nghe. Lavender là cô gái châu Á xinh đẹp nhất trần đời mà anh ta từng gặp, Lave rất thông minh và tài năng, một cô gái ngọt ngào nhưng có lúc mạnh mẽ và ngoài tầm kiểm soát. Có lúc, họ đi club chơi, cô gái ấy điên tới mức cởi phăng hết cả áo khiến Josh một phen cũng phát điên theo. “Do you recognize the craziness in her?” (Cô có nhận thấy sự hoang dại trong cô ấy không? “i do, wildness, too” (Có chứ, và tôi cũng vậy). “I love that, but i hate that” (tôi vừa thích vừa ghét điều đó). “We’re just like fire bursting into explosion, when we come together, we are burnt” (Chúng tôi giống như là những ngọn lửa muốn bùng nổ khi chúng tôi đi chung với nhau vậy, chúng tôi đang cháy). “I can tell that, hihihi, you’re both hot, surely you guys are burnt” (Chắc rồi, cả hai người đều rất nóng bỏng). Tôi thấy Jess cũng mỉm cười, Jess chỉ lắng nghe, anh ta chẳng nói, làm tôi ngại không biết sẽ hỏi Jess về Ryan như thế nào đây. Có lúc tôi nhìn sang Jess định nói, thấy anh ta nhìn tôi, kiểu nhìn khó hiểu, làm tôi sợ, lại im.

“Lave said she’s never met such a wonderful person like you, you are a real friend, she made me curious that i wanted many times to meet you”. (Lave nói rằng cô ấy chưa bao giờ gặp một người tuyệt vời như cô, cô là một người bạn thực sự, cô ấy làm tôi rất muốn tìm hiểu về cô).

"I still don't know why she likes me that much, i didn't do anything for her, i didn't help her, we didn't even hang around with each other much" (Tôi cũng không biết tại sao cô ấy lại thích tôi vậy nhưng tôi cũng chưa làm được gì cho cô ấy cả, tôi không giúp gì được cô ấy).

"She said you are wild, crazy, but smart, and beautiful, this i agree too. She doesn't have many friends you know? It's strange that she keeps talking about you all the time, and..." (Cô ấy nói cô hoang dại nhưng thông minh và xinh đẹp, điều đó tôi cũng hoàn toàn công nhận. Cô ấy không có nhiều bạn cô biết không? Vì thế khá kỳ lạ khi mà cô ấy luôn miệng nói về cô...)

"And i think she's in love with you..." (Tôi nghĩ là cô ấy yêu cô)

Tôi lạnh sống lưng. Jess buông ra câu kỳ lạ thế.

"What do you mean by IN LOVE?" (Yêu – ý anh là gì?)

"Well, it could be a friendship's love, it could be a lover's love. In this case, it is both, you are special, that's why". (Ồ, có thể là tình yêu của những người bạn, cũng có thể là tình yêu của những đôi lứa, trong trường hợp này tôi nghĩ là cả hai, cô thật đặc biệt).

"Thanks, I'd take this love". (Cám ơn, tôi sẽ giữ tình cảm đó).

Jess lại nhìn tôi chăm chăm, có lẽ tôi làm anh ta ngạc nhiên.

"I want to visit Lave before she enters the drug rehabiliton, I'm not sure if her mother let me to. I don't know her for long but I don't have lot of friends here in this place, I'd take a chance to keep any good ones. She loves me, and I love her, would you mind Josh?" (Tôi muốn tới thăm Lave trước khi cô ấy được đưa vào trung tâm cai nghiện, tôi không chắc là mẹ cô ấy có cho tôi đi hay không. Tôi quen Lave chưa lâu nhưng tôi không có nhiều bạn ở đây, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội giữ lấy mối quan hệ này. Cô ấy yêu tôi và tôi cũng yêu cô ấy, có phiền gì anh không Josh?)

"What? I'm glad! She's my love" (Gì cơ? Tôi rất mừng, cô ấy là tình yêu của tôi).

"And she's your life" (Và cô ấy là cuộc sống của anh). Tôi nhớ lại lời ông già, "love is life".

Trong phút giây ấy tôi hiểu thứ tình yêu của bọn họ, nó mạnh mẽ hơn bình thường vì họ là những con người có máu điên, nhưng hơn cả, đó là đã điên còn bị cấm đoán, họ yêu hơn bình thường, họ ghét hơn bình thường, họ sẽ quý mến tôi hơn bình thường. Có lẽ họ hiểu cái sự YẾU của tôi là thật lòng, không vì sắc đẹp, vì tiền bạc như những kẻ khác xung quanh. Đôi khi có những thứ tình cảm không nhiều lời, nhưng nó đồng cảm và sâu sắc một cách kỳ lạ.

"Why did she get addicted to drug? That's terrible, why you let her to do so?" (Tại sao cô ấy lại bị nghiện? Thật tệ, tại sao anh lại để cô ấy như thế?).

"Her mother made her do so, she's crazy enough to have such a mother" (Mẹ cô ấy đã khiến cô ấy trở nên như thế).

"How did she do that? You knew?" (Cô ấy đã làm những gì? Anh có biết không?)

"I didn't, may be she did it after her long self-starvation, it was too late, I could have been there but I was blocked away from her, that's also one of the reason. She likes to "destroy herself". (Tôi cũng không biết, có thể cô ấy dính vào ma túy sau đợt cô ấy nhịn ăn rất lâu, tôi bị buộc không được lại gần cô ấy. Cô ấy trở nên thích hành hạ bản thân).

“That’s silly” (Thật ngốc nghếch).

< div style="text-align: justify;">

Lavender cuối cùng cũng chỉ là một cô gái đại dốt ngốc nghếch, cứ cho là những lời nói của Josh chưa hẳn là thật đi, nhưng rõ ràng anh ta nhận thức được vấn đề, tôi nhận ra được tình yêu của Josh dành cho Lavender, tự nhiên thấy buồn, rồi họ sẽ đến đâu đây nhỉ? Và tôi nữa, tôi cũng sẽ đến đâu đây nhỉ?

Tôi nhìn Jess, anh ta vẫn không nói gì cả, lúc nào cũng vai trò của người dự thính, Jess nghĩ nhiều hay Jess không bao giờ nghĩ gì? Jess toát lên một vẻ lạnh lùng rất tương đồng với Ryan khi anh không cười, tôi thoáng giật mình khi nhận ra điều đó ở Jess. Tôi như đang nhìn thấy Ryan, và tự nhiên thấy nhói lên, nước mắt như trào ra đến nơi. Có lẽ mắt tôi ngấn ngấn, Jess đã nhìn thấy, anh ta lấy một miếng giấy trên bàn đưa cho tôi. Mất 2 giây tôi mới đón nhận, nhưng tôi không hề khóc. Tôi đã mạnh dạn hỏi:

“Can I ask you something Jess?” (Tôi có thể hỏi vài điều không Jess?)

Jess mỉm cười. Cậu ấy gật đầu.

“You know one thing, I know nothing about your brother nor you” (Anh biết đấy, tôi không biết gì cả về anh trai của anh lẫn anh).

“What do you want to know?” (Cô muốn biết điều gì?)

“I met YOUR FRIEND, Garbriel, she cried, she said there is something wrong is going on, now I recall our relationship, I realized I hardly define it as a REAL LOVE, for one thing, I know nothing about him, where he works, what he did, where he lives, we don’t even have lot of time being together” (Tôi đã gặp bạn anh, Garbriel, cô ấy đã khóc lóc ầm ĩ, và cô ấy nói rằng có điều gì đó bất ổn đang diễn ra. Thực sự bây giờ tôi cũng thấy rằng mối quan hệ của tôi khó có thể gọi là tình yêu đích thực bởi vì tôi không biết gì về Ryan cả, anh ấy làm việc ở đâu, sống ở đâu, là người như thế nào? thậm chí chúng tôi còn không có nhiều thời gian bên nhau).

“So what do you love him for, is it because he’s handsome?” (Cô yêu anh ấy có phải vì anh ấy đẹp trai?)

Một câu hỏi thật bất ngờ, đúng thế, tôi yêu anh ấy vì cái gì khi tôi chẳng biết gì về Ryan cả?

“Because he’s sweet, and he loves me” (Bởi vì anh ấy ngọt ngào và vì anh ấy yêu tôi)

Josh chêm vào. “He’s a juicy kisser too, haha”

“You think he loves you?” (Cô nghĩ anh ấy yêu cô?)

Tôi lại như bị bắt bài, lại một câu hỏi khiến tôi cảm thấy mình không chắc chắn. Tôi đã từng rất tin rằng tôi được yêu, vì ánh mắt của Ryan, vì những gì anh ấy nói, vì sự quan tâm của anh ấy. Nhưng biết đâu...tôi không phải là kẻ có kinh nghiệm trong tình yêu, tôi nghĩ mình cũng có thể bị sự ngây thơ đánh lừa, mà một người như Ryan, tôi chợt nghĩ, anh ấy không thể yêu tôi đơn giản như thế được...

“I think he loves me” (Tôi nghĩ anh ấy yêu tôi)

“You had boy friend before?” (Trước đây cô đã có bạn trai chưa?)

“No, I never did, that's my first one” (Chưa, anh ấy là mối tình đầu của tôi)

“Oh, really?, unbelievable”. Josh lại chêm vào.

“I don't understand much about my brother, but I see he's really changed since he met you, I know Josh and Lavender, I also can tell they see you the same way my brother sees you. Ryan is someone special, you know what, he's trying hard to be with you, then you'll see someday.” (Tôi không hiểu lắm về anh trai tôi, nhưng tôi thấy anh ấy đã thay đổi rất nhiều từ khi anh ấy gặp cô. Ryan là một người đặc biệt, cô biết không, anh ấy đã cố gắng rất nhiều để ở bên cô, một ngày nào đó cô sẽ thấy).

Lời nói giống của Garbriel quá. Nhưng mà rồi, tôi vẫn chẳng khám phá được điều gì thêm về Ryan qua Jess, cậu ấy cũng chỉ nói đến thế thôi.

Tôi thờ dài, chả buồn ăn nốt cái bánh pizza, bụng cứ đầy ứ. Tôi rải mấy tờ giấy ăn ra bàn rồi đặt cái đầu của mình xuống nghiêng nghiêng, chả cần quan tâm đến Jess hay Josh nữa.

“You must be tired right?” (Cô thấy mệt à?) Josh hỏi.

“Uhm huh”. Tôi gật gật.

“OK, so see you when we can meet Lavender” (Ok, sẽ gặp lại cô khi chúng ta có thể tới thăm Lavender).

“OK”. Tôi vẫn nằm nghiêng đầu mình trên bàn, và tự nhiên nước mắt trào ra. Tôi thấy điều gì đó cứ tiếc nuối và buồn buồn!

Lang thang về nhà, tôi gọi điện cho Billy, may mắn anh ấy nhắc máy. Billy nói Lavender muốn nói chuyện với tôi vô cùng, tôi bảo tôi cũng thế. “Thế được rồi, chờ tí nha, anh sẽ giúp hai đứa nói chuyện được với nhau”.

Chờ mãi, chờ mãi, tôi đành phải về nhà. Cuối cùng điện thoại cũng réo, số của Billy.

“Hey there beautiful girl” (Chào cô gái xinh đẹp). Giọng Lavender, dịu dàng và nhẹ nhàng, nghe thật đáng yêu.

“Where are you now Lave? Are you OK?” (Cô đang ở đâu vậy Lave? Cô ổn chứ?)

“Just in my aunt's house, it's lovely here, Billy is with me now, he gave me his phone, I have no phone” (Ở nhà một người cô thôi, một nơi dễ chịu, Billy đang ở đây, anh ấy đưa điện thoại cho em chứ em không có điện thoại).

“I met your boyfriend today Lave” (Tôi vừa gặp bạn trai của cô hôm nay Lave à)

“Oh, he already met you? I told him long before to meet and talk with you, he's nice boy right?” (Ồ, anh ấy đã gặp chị rồi à? Anh ấy dễ thương đó chứ?)

“Very much, and I met Jess too, Ryan's brother, they were together to meet me” (Rất tuyệt, và tôi cũng gặp cả Jess – em trai Ryan nữa, họ đi cùng với nhau)

Tôi thấy Lave thoáng yên lặng trong điện thoại.

“Yeah, he's nice too, right, do you want to know a secret?” (Yeah, anh ấy cũng rất dễ thương, chị có muốn biết một bí mật không?)

“What secret?” (Bí mật gì vậy?)

"I had ***** with him, haha"

"What, with Jess?"

"Yeah, we did!"

42

"OK..."

"May be we could have been a nice couple until Josh came..." (Chúng em có thể sẽ thành một cặp đẹp đôi, cho tới khi Josh xuất hiện).

"So you mean that's your ex boyfriend?" (Ý cô là, Jess là bạn trai cũ của cô?)

"No, not at all, but I used to like him, a lot, he was cool. We went on some shows together. He had a girlfriend at the time, but one time we were at a party, there was a bucket of condoms, he took one, i saw that and asked him if he wanted to have ***** , and we did, that's crazy? but it was really cool" (Không hẳn thế, nhưng em cũng đã thích anh ấy, anh ấy rất tuyệt. Chúng em cùng tham gia một số show biểu diễn cùng nhau. Lúc đó anh ấy cũng đã có bạn gái...)

"No, that sounds romantic, were you drunk?" (Nghe thật lãng mạn, lúc đó cô say rượu à?)

"Not at all" (Không hẳn)

"i didn't think Jess is that easy type of person, hehe..." (Tôi không nghĩ Jess là loại người dễ dãi...)

"No, he's not, i think he liked me, that's why" (Không, nhưng em nghĩ anh ấy thích em)

"Even he had a girlfriend?" (Thậm chí cả khi anh ta đã có bạn gái)

"I don't know, but by then, we did it sometimes too, Jess was really sweet, but i saw the relationship was blind, it was true proved by until i was totally collapsed by Josh. That is really true love. Jess quit the club soon after his brother did. Ryan was famous with full of rumors, haha" (Em cũng không biết, Jess thực sự ngọt ngào nhưng em cảm thấy mối quan hệ này không có lối thoát, điều đó càng được chứng tỏ khi em bị Josh hấp dẫn. Đó là một tình yêu thực sự. Jess cũng rời khỏi câu lạc bộ sau khi anh trai anh ấy đi. Ryan cũng nổi tiếng với một đồng tin đồn, haha)

"What were the rumors about?" (Tin đồn về cái gì vậy?)

"Just like Ryan had been chased by rich girls and rich men, he was pretty cold you know, Jess was better, the girls were crazy about them, but I'd prefer Jess, he would talk to me when we met. I was kinda popular in the club also, but Ryan didn't even care." (Kiểu như Ryan bị các cô gái và cả những người đàn ông giàu có săn đuổi, anh ấy thì lạnh lùng, Jess thì đỡ hơn chút, các cô gái phát điên lên vì họ nhưng em thích Jess hơn, anh ấy thường bắt chuyện với em mỗi khi chúng em gặp nhau. Em cũng được nhiều người biết đến ở câu lạc bộ nhưng thậm chí Ryan còn không buồn để ý tới).

"So you're surprised when discovered he's my boyfriend?" (Vì thế mà cô rất ngạc nhiên khi phát hiện ra anh ấy là bạn trai tôi?)

"Totally, I mean, shocked, but I hadn't seen him for long, since he quit the club, he was too famous, he must be tired, haha". (Gần như là sốc đó chị, đã lâu em không gặp anh ấy kể từ khi anh ấy rời khỏi câu lạc bộ. Anh ấy quá nổi tiếng nên tất nhiên mệt mỏi)

“Any other rumors?” (Còn tin đồn gì nữa không vậy?)

“Lot of, but it is normal, I had a lot too, all the people there are mad, you know it is crazy world in there...” (Rất nhiều, nhưng đó là chuyện bình thường thôi mà, em cũng bị nhiều tin đồn).

“You’re tired too right? i’m really sad, to hear about you Lave, you are beautiful, don’t destroy yourself for your mother, for even Josh, for anyone, live for the people who love you, like me” (Và cô cũng rất mệt mỏi phải không? Tôi rất buồn khi nghe chuyện của cô Lave à, cô là một cô gái xinh đẹp, đừng hủy hoại bản thân mình vì mẹ cô, hay vì Josh hay bất kỳ ai, hay sống vì những người yêu mến cô, như tôi chẳng hạn).

“I made you sad right? Billy told me the same thing, i wish i could live in a world that there are only Josh, Billy and you, it would be a perfect world.” (Em làm chị buồn sao? Billy cũng nói với em như vậy, em ước rằng em được sống trong một thế giới chỉ có Josh, Billy và chị, nó sẽ là một thế giới hoàn hảo).

“No, it is not, because then i would be so bored missing my loved ones, too, haha” (Không đâu, bởi vì tôi sẽ rất buồn nếu thiếu người mình yêu, haha)

“I don’t care, haha, it is my perfect world” (Em không quan tâm, đó là thế giới hoàn hảo của em)

“So please...” (Làm ơn đi mà)

“OK, i’m trying, for the people i love....” (Ok, em sẽ cố gắng, cho những người em yêu)

“Thank you”

Billy nhắc máy, anh nói rằng Lave sẽ xuống trung tâm vào cuối tuần, tôi xin phép gặp cô ấy vào thứ sáu, tôi có thể nghỉ được ở spa. Billy nói anh cũng đang định như thế. Anh hỏi mọi thứ ở tiệm nail mới đều OK chứ? “Phức tạp hơn em nghĩ nhiều”. “Nếu mệt quá thì chuyển qua tiệm của bạn anh nha”. “Vâng, cảm ơn anh, em mong sớm gặp Lave và chúng ta có thể thỉnh thoảng gặp nhau”. “Tất nhiên rồi”.

Thế là cũng đã 12h đêm. Một ngày với quá nhiều câu chuyện với đủ loại con người. Ai cũng để lại cho tôi suy nghĩ. Trong số họ, có những người thật khó hiểu, có những người thật đáng thương, tôi cho ông già yêu quý của tôi sang một bên, không bị lẫn vào bọn họ, ông ấy không khó hiểu, ông ấy không đáng thương, ông ấy giúp tôi đứng cân bằng giữa những con người khó hiểu và đáng thương kia.

Tôi nhớ về Helen, nhớ về sự tuyệt vọng níu kéo và tức giận của cô ấy.

Tôi nhớ về Josh, nhớ về sự thân thiện và bất lực của cậu ấy.

Tôi nhớ về Jess, nhớ về những câu hỏi và ánh nhìn khó hiểu của cậu ấy, cậu ta thân thiện với người khác mà lạnh lùng với tôi.

Tôi nhớ về Lavender, và sự hoang dại và tình yêu của cô ấy dành cho tôi.

Tôi nhớ về Ryan, anh ấy lạnh lùng với người khác mà ấm áp với tôi, thậm chí tôi còn không biết nổi điều đó...vẫn biết anh không đơn giản.

Nhớ nhiều, và tiếp tục chìm vào những cơn mơ mộng mi...

Tôi vào cái tiệm nail đó chưa được mấy buổi, nhưng đã có những vị khách tín nhiệm wax lông mày đầu tiên, và nhiều lên hằng ngày vì họ giới thiệu cho nhau. Có cô vừa mới wax lông mày tuần trước, lông chưa kịp mọc lại đã quay lại với tôi đòi wax tiếp để tối nay đi “party”. Tôi đông khách ra trò, có sự cạnh tranh rõ rệt với hai bà cô Lucy và Lily vốn được coi là wax lông mày nổi tiếng ở khu vực này. Tôi còn có thêm một lợi thế là tiếng Anh khá, nói chuyện và “tư vấn” trang điểm cho họ, thậm chí còn trang điểm miễn phí cho một số người, khách rất thích. Còn mấy bà cô kia, có muốn nói xấu tôi cũng chẳng ra nổi một lời vì tiếng Anh quá kém.

Và thế là tôi lại càng bị ghét, mà ghét chả làm gì được tôi, chả cả dám đuổi tôi đi nữa. Tôi thích!

Tôi cố gắng ít nói chuyện và lại gần với Ronie càng nhiều càng tốt, chẳng phải vì tôi ngại gì mấy người kia, mà vì tôi ghét, chẳng muốn dây dưa. Nhưng cứ càng thế thì Ronie càng sấn sổ tới, bắt chấp cả sự bất lực níu kéo lờm nguýt của bà “mẹ vợ tương lai” và “đồng bọn”. Thi thoảng họ lại tùm năm tùm ba nói này nói nọ, chẳng biết nói gì. Tôi để ý có Tài và chị Thủy không cùng hội, họ luôn tách riêng ra, có vẻ chị Thủy cũng thuộc dạng “bị đi” giống như tôi, nên chị ấy cũng ghét, chỉ là không chống đối chủ ra mặt sợ bị đù ổi mà thôi.

“Chị” Tài lại sang, cứ nhảy tưng tưng giữa tiệm. Mà có lẽ mới được nghe mấy cái tin người ta đơm đặt về tôi “này nọ về chính trị” nên càng được thể quậy phá ăn nói mát mẻ. Ngồi giữa tiệm mà chị cứ oang oang: “Chài ơi, đuổi sớm đi thôi!”. “Sao có cái loại tóc rẽ tre nhìn ghê thế nhỉ?”. Tức thật đấy, vì tóc tôi thẳng mượt như sunsilk là thế mà cứ ngồi chê. Tôi thấy Tài “anh” còn phải lên tiếng: “Chài ơi, mày xem lại tóc mày đi, đẹp hơn ai mà cứ chê vậy”. Thế tôi mới để ý, tóc của chị trông như cái chổi xể tuy đã cố vuốt keo cho nó bớt xù nhưng đảm bảo phải vài con quạ đang làm ổ bên trong. Thế rồi, Tài ngồi ca vọng cổ, toàn cố ý có những câu chọc ngoáy tôi, tôi không hiểu vì sao “chị” ghen ghét tôi kinh khủng như vậy, không biết có phải vì chị muốn nịnh chủ hay vì chị yêu Ronie nữa.

Mình họa: Theo blog Hà Kin

Lúc tôi không có khách, ngồi lắng nghe những lời trêu chọc của “chị” Tài, tự nhiên nảy ra ý định làm gì đó cho bỏ ghét. Tôi để ý Tài hay đi đi lại lại và hay ngồi cái ghế ở gần bàn cuối cùng, quay lưng ra đằng trước phía tôi hay wax lông mày. Tôi thủ sẵn một chai thuốc đánh móng tay đồ lòm và một tờ giấy, tôi còn xé cho nó giống như cái đuôi. Y như rằng sau khi làm xong khách tiệm bên kia chị lại quay lại tiếp tục ca vọng cổ. Nhìn chị từ xa là tôi đã đổ cả lọ thuốc ra tờ giấy. Chị lại gần, quay người lại chuẩn bị ngồi, tôi để tờ giấy lên trên cái ghế thật nhanh mà chị không biết. Chị ngồi bệt một phát lên, chị lại ca. Tôi sung sướng đến bần bật cả người. Chị Thủy nhìn thấy mà phải lao vào cái phòng kho nhỏ để ôm miệng cười. Và hệ quả là thế này. Lúc chị Tài đứng lên, cái tờ giấy dính trên cái quần Levis siêu đẹp của chị, chị đi đã thế hay ngoáy hông, tờ giấy lủng lẳng như cái đuôi, đi được nửa tiệm thì cái đuôi rơi xuống để lộ cả bộ hông đồ choét, trông rất...Cả tiệm phải ngoái lại nhìn, khách lẫn ra kêu lên: “Oh, Shit” tán loạn. Có 2 đứa trẻ con đang chờ mẹ sơn móng lao tới cứ chúi mặt vào...ngó. Chị Tài ngờ ngác, chả hiểu mọi người cười cái gì. Gần ra khỏi tiệm, một bà khách tốt bụng chỉ “Look at your ass”, chị nhìn thấy ré lên, chạy như điên về phía bên kia

tiệm để tìm cách “xử lý”. Mọi người trong tiệm quay lại nhìn tôi, như kiểu đích thị tôi là thủ phạm. Tôi chẳng sợ, tôi sẽ nói rằng là do tôi sơ ý để đồ sơn ra tờ giấy và anh ta ngồi lên, ai bảo không để ý. Tôi cứ điềm nhiên đứng wax lông mày tiếp. Cô khách của tôi hỏi, kiểu thì thầm: “You did it hah? You bad girl, haha” (Cô làm phải không? Cô quậy thật đó, haha). Tôi nháy mắt. Ronie lớn tiếng: “Thôi rồi, phen này đi đẹp cái quần rồi, haha”. Tiếng cô Lucy: “Ronie có xui không thể hử”.

Trước khi chị Tài về, chị sang bên tiệm tôi mắng oang oang: “Hồng cha cái quần của tui rồi, mua gần trăm đồng đó, có ngày tôi giết nghe chưa, nghe chưa?”

Tài “anh” lại chen vào: “Trời, có trăm đồng cái quần mà đòi giết người ta”.

“Nè, anh im đi nha, anh bênh ghê hả? Ronie, Ronie, Ronie, Ronie đâu, ra đây ra đây”.

Ronie cũng đang chuẩn bị về, hỏi vọng ra: “Cái gì”.

“Tui giết con ghê của anh đấy”.

Tôi lại phì cười, đến khổ. Muốn giết tôi, chửi tôi thì cứ nói thẳng vào mặt tôi, cứ đá chỗ này chỗ kia, đến chết cười.

Rồi Tài ngoáy móng ra về, trời cũng hơi lạnh, anh ta mặc có một cái áo dài tay. Còn cái áo khoác, đang...quần quanh móng, người co ro, chẳng biết tả sao cho hết buồn cười. Tôi thấy sáng khoái đã đời, xấu tính tí, nhưng thích thật!

Tôi lại về với chị Thủy, chị ấy bảo hình như nghe trộm được tiệm nail này sắp đóng cửa vì chủ sắp đòi lại mặt bằng, Lucy đang cuống quýt nịnh nọt chạy chọt, mà tiếng Anh cũng hơi kém nên khó làm việc. Chị ấy luôn miệng nhắc tôi cẩn thận với những người ở đây. Kể thì tôi “chơi” Tài vậy cũng vui và bỏ ghét vì cái thói đanh đá và khinh người của anh ta, nhưng họ cũng là người ghê gớm, họ làm gì mình không biết được đâu. “Mà chị nói em nghe nha, Tài mê Ronie lắm đó, bữa trước ghen với cả Helen nhưng sau đó thôi vì Helen là con chủ, nhưng với em là nó không có tha đâu ghen, nó ghen em đó”. “À, thảo nào”. Nhưng tôi cũng chẳng sợ, tôi đâu có thể làm ở đây lâu dài, tôi cũng sắp về Việt Nam rồi, mà có khi chuyển tiệm đi nơi khác ngay tuần sau ý chứ.

Sau bao lo lắng hoài nghi thắc mắc cuối cùng thì tối nay Ryan của tôi cũng hứa đến thăm tôi, còn sẽ đưa tôi đi đâu đó.

Có nên hỏi và kể chuyện của Garbriel không nhỉ? Có nên hỏi hết thắc mắc với anh không nhỉ? Hay là cứ...để thế đi, như lời ông già của tôi khuyên?

43

Anh đến đảo bằng chiếc xe chở tôi lần đầu tiên dạo nọ. Nhìn thấy chiếc xe tôi lại nhớ ra cái lần đầu tiên tôi bước chân lên cái xe đó, trời bão bùng mưa tuyết và vô cùng lạnh lẽo. Nhưng hôm nay đã ấm áp hơn nhiều rồi. Trời chạng vạng, tôi chột sốt ruột vì bức tranh vẫn dở dang của mình. Ryan nói anh có một người bạn muốn giới thiệu cho tôi. Đó là một họa sĩ, nhưng nghề nghiệp chính của người đó là trang trí nội thất. Hôm nay người bạn ấy có mời Ryan và tôi ăn tối. Tôi rất vui vẻ đi theo anh, và có hỏi tại sao Ryan chẳng bao giờ nhắc tới người bạn này nhỉ? Ryan nói cũng lâu rồi họ không gặp nhau. Anh họa sĩ này có cái tên rất lạ là Juicy, tôi không rõ là tên thật hay là nghệ danh nữa. Vì tôi nghĩ là họa sĩ thì rất hay có nghệ danh.

Trên đường đi, Ryan hỏi tôi đã gặp Garbriel như thế nào, chúng tôi đã nói những gì. Tôi thấy Ryan mệt mỏi, tôi nhìn anh thật đáng thương, tôi nghĩ tới việc Ryan đang phải cố gồng mình “trying hard” để duy trì mối quan hệ này với tôi như mọi người đang nói và bỗng nhiên có sự lo sợ nếu tôi sẽ làm gì đó, nói gì đó thì tôi sẽ xé toạc một sự thật nào đấy, và có thể tôi sẽ mất anh. Nếu đang tốt đẹp thế này, tại sao không thể để cho nó tốt đẹp đi? Thế là tôi quyết dừng lại những thắc mắc của mình. Tôi nói với Ryan: “i don't know your relationship with Garbriel, i don't know if she is really trying to tell me something, but even something is really going on, i don't need to know, you're making me happy, that's it!” (Em không biết mối quan hệ của anh với Gar thế nào, em cũng không biết cô ấy cố nói với em điều gì, thậm chí cả chuyện gì đang xảy ra em cũng không biết, em nghĩ em không cần biết, chỉ cần biết anh làm em cảm thấy hạnh phúc, thế là đủ). Ryan cười, rất nhẹ nhàng, anh đưa tay nắm lấy tay tôi ấm áp, “come here, come here”, tôi lại gần anh, anh bảo nhắm mắt lại đi, anh hôn nhẹ lên mắt tôi rồi lại vuốt tóc hít hít bên tai. “Oh, my painful eyes”, anh thì thào. Tôi mỉm cười rồi nằm nghiêng người, chúi đầu vào lòng anh rồi nhắm mắt. Anh vặn lái xe, còn tôi nằm nghĩ. “Take some rest, i'll call you when we get there” (Em nghỉ đi một lát, anh sẽ gọi em khi chúng ta tới nơi). “OK”. Tôi cũng mệt mỏi, tôi tự cho mình một khoảng bình yên bên anh thay vì sẽ ngồi nói líu lo. Càng nghĩ, tôi càng thấy tâm đắc với những gì mình vừa nói, Ryan quá tốt với tôi, anh thực sự là một người “đàn ông trong mơ” không chỉ với tôi mà với rất nhiều người phụ nữ ngoài kia, tôi nghĩ rằng tất cả bọn họ đều đang ghen tị. Anh cho tôi những giây phút lãng mạn, ấm áp, quan tâm, sẻ chia, những nụ hôn rất ngọt ngào, và nữa...một điều tôi chợt nghĩ tới, anh không có những hành động quá xa, anh không đòi hỏi hay lạm dụng thân thể với tôi. Có thể điều này là hơi kỳ lạ giữa cái thế giới hiện đại này, nơi mà chỉ một câu “đề nghị” cũng có thể lên giường được với nhau, và với một người đàn ông đẹp như vậy, kể cả anh ấy không có ý thì đối tượng của anh ta cũng...khó chịu nổi. Nhưng với một cô gái châu Á và còn non nớt kinh nghiệm như tôi thì tôi coi đó là một điều gì đó “tử tế”, thật chẳng biết có là dở hơi không nữa. Nhưng quả thật, tôi thấy anh chưa bao giờ lấn quá xa và đòi hỏi tôi chuyện đó, nếu anh có đòi, tôi cũng chưa biết mình có thích làm “cô gái ngoan” hay không nữa. Thế là tốt hay không tốt, có phải anh đang “tử tế” với tôi hay tôi chưa đủ sức quyến rũ với anh nhỉ?

Nghĩ tới đây tôi bật cười, “why are you laughing?” (Em cười gì thế?). “Oh, nothing, just thinking of what i did to someone today at the nail salon” (Ồ, không có gì, chỉ là em đang nghĩ đến chuyện đã làm với một người ở tiệm nail hôm nay), “really? What did you do?” (Thật ư, em đã làm gì vậy?) “Oh, that's a gay one, he drove me mad so i just did some dirty thing” (Ồ, đó là một người đồng tính, anh ta làm em phát điên, vì thế em đã chơi xấu một tí), “Oh, my god, what did you do?” (Ôi trời, em đã làm gì thế?). “I just poured some red liquid to the paper and put it under his ass, and he sat on it, that's all” (Em chỉ đổ một ít sơn móng tay màu đỏ ra giấy rồi đặt xuống phía dưới cho anh ta ngồi lên, thế thôi mà). Ryan cười phá lên, “Oh no, that's terrible, you're bad girl” (Ồ, thật kinh khủng, em nghịch quá chừng à). “Yes i am, but he's a bad man, i mean, a woman, haha” (Vâng, nhưng anh ấy là một người đàn ông tồi tệ, à không, ý em là một người phụ nữ). “You hate gay

people?” (Em không thích những người đồng tính à?). “No i don't, i love them, some of my customers are gay and they love me, really talented people but this one is out of control” (Không, em rất thích họ, một vài khách hàng của em là người đồng tính và họ cũng rất thích em, họ là những người rất tài năng nhưng cái anh chàng kia thì thật tệ). “Yeah, i bet they do love you, you are beautiful” (Yeah, anh cá là họ yêu thích em, em thật xinh đẹp). “Hihi”. Đúng vậy, có một sự thật rằng những người đồng tính, bất kể là nam hay nữ khi tới làm khách hàng của tôi, họ đều rất yêu mến tôi đặc biệt, và đều khen tôi xinh xắn và thân thiện, tôi cũng rất quý mến họ, và quả thực họ đều là những người rất giỏi, tài năng và thông minh. Chỉ là cái “chị” Tài kia thì quá lắm, có điều chị ấy cũng là một thợ giỏi nên được chủ rất cưng chiều. Thôi thông cảm, đời có người này người kia, dù sao chị ta cũng ghen, yêu mà, thôi, không chấp.

Điện thoại tôi reo inh ỏi, lại phải nhấc xem. Ôi Ronie, tôi nhìn thấy đã khó chịu vô cùng, không thèm nghe, tắt luôn. Ryan hỏi tại sao tôi không nhấc điện thoại, tôi bảo tôi không thích nghe. “Still the man who bothered you before? Let me take it” (Vẫn là anh chàng làm phiền em lần trước à? Để anh nghe máy cho). “No no, it is OK” (Không, không có gì mà). “Why?, or is it Billy?” (Sao vậy? Hay là Billy?) “No, it is somebody on the island you don't know” (Không, là một người ở trên đảo nhưng anh không biết đâu). Tôi thấy rất Ryan khó chịu, tôi chẳng biết nói gì hơn nữa, tắt luôn cái điện thoại và nằm nhắm mắt tiếp.

Căn hộ của Juicy nằm trên tầng 5 của một khu phố gần Central Park, phố 6 mấy gì đó. Cửa sơn màu trắng nâu, rất phong cách, nhìn đã biết là căn phòng của một người hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật. Juicy mở cửa, một người đàn ông cũng còn trẻ, chắc khoảng cùng lắm là 40, hơi hói đầu, da trắng bóc và mắt rất xanh. Căn hộ rất lịch sự và sang trọng, bài trí gam màu nâu ấm áp, cũng có một cái piano nhỏ, một cái ti vi màn hình phẳng rất to, có mấy bình hoa nhỏ đủ màu sắc, bộ sa lông màu nâu giống tường nhà, và tranh treo trên tường, chắc chắn là của chủ nhà, tranh vẽ chủ yếu là chân dung nude, đàn ông và đàn bà, nhìn trần trụi tới rùng mình nhưng phải công nhận là đẹp. Tôi cứ đứng há hốc mồm nhìn khiến cả Ryan và Juicy phì cười.

“How are they?” (Cô thấy chúng thế nào?)

“They are yours right?” (Ông vẽ chúng phải không?)

“Yeah, you like them?” (Uhm, cô có thích chúng không?)

“No, i don't” (Không).

Thoáng lặng yên.

“...Because i love them”. (Bởi vì tôi yêu chúng)

“Oh, i see, i've heard about you, Ryan told me by email so i decided to meet you today, he said you are very special, now i see” (Ồ, tôi đã rất nhiều về cô, Ryan đã kể cho tôi nghe qua email vì thế tôi nhất định đòi gặp cô ngày hôm nay, anh ấy nói cô rất đặc biệt và bây giờ tôi đã thấy).

“I love art too, i love painting” (Tôi yêu nghệ thuật, tôi rất thích hội họa)

“Oh, i see, i will show you my gallery after dinner”. (Tôi sẽ giới thiệu với cô phòng trưng bày của tôi sau bữa tối)

Bữa tối của chúng tôi có vài món ăn khá lạ, tất nhiên có bơ và bánh mì, có pizza, có thịt hun khói, gà tây và gì nữa tôi chả nhớ. Tôi rất đói và nhìn thấy rất ngon, tôi phụ ông ấy dọn ra bàn và hát lẩm nhẩm một mình. Tôi thấy Juicy đứng ngẩn ra nhìn tôi lúc tôi xếp bàn, tự nhủ tự hào thẳm trong bụng và hơi ra vẻ điệu một chút. (Tự hỏi không biết ông ấy có định xin tôi làm người mẫu không nhỉ, thế thì...hơi sợ đấy, hihi!)

Chúng tôi ngồi ăn, tôi đói ơ là đói, nhưng vẫn phải từ tốn, tôi dễ ăn nên món gì tôi cũng nếm thử, tôi khen Juicy thật khéo tay. Ông ấy nói đâu có, là vác từ siêu thị về cả.

"So, how did you meet? i admit to you Ryan, she has nice features, i love her full lips and big eyes, and that straight hair, how cute, you're Vietnamese right?" (Hai người quen nhau như thế nào vậy? Tôi phải thừa nhận với anh, Ryan à, cô ấy có những nét rất đẹp, tôi thích đôi môi đầy đặn và đôi mắt to của cô, cả mái tóc thẳng nữa, rất tuyệt, cô là người Việt Nam phải không?)

"Oh, thank you, but i'm not considered to be beautiful in Vietnam" (Cám ơn ông, nhưng ở Việt Nam tôi không được coi là xinh đẹp đâu)

Hình ảnh: Internet

"Oh why not? But it is normal, i see you as a Westerner's eye, and as an artist's eye, not a Vietnamese eye, and you're pretty smart i think" (Ồ, tại sao không? Nhưng nó cũng bình thường thôi, tôi thấy cô có cặp mắt kiểu người miền Tây, với con mắt của họa sỹ, thì nó không phải là đôi mắt kiểu Việt Nam và tôi cho là cô cũng rất thông minh).

43 (tt.)

"Oh thank you thank you, you're gonna blow my nose up for these praisings" (Ồ, cám ơn ông, ông sắp làm tôi nở tung mũi vì những lời tán dương đó)

"Haha, hey Ryan, she's funny too, what on earth you could get such a girl?" (Haha, Ryan này, cô ấy cũng rất vui tính, anh tìm đâu được một cô gái tuyệt như vậy?)

"Oh, she's got painful eyes. On the day we met, she melt my heart with electrical rays shooting from her painful eyes, don't you see that Juicy?" (Ồ, cô ấy có một đôi mắt có ma lực, một ngày chúng tôi tình cờ gặp nhau cô ấy đã làm tan chảy trái tim tôi bằng những tia điện từ chính đôi mắt của cô ấy, anh có thể hình dung ra không hả Juicy?)

"Yeah, i do, can you look at me the same way you did to Ryan?" (Yeah, có mà, cô có thể nhìn tôi giống như nhìn Ryan lúc đó không?)

"No, she can't Juicy" (Không được đâu, Juicy)

Haha, và chúng tôi cùng cười. Tôi thích nghe những câu chuyện của Juicy về những bức tranh, về các kiểu trang trí phối màu, và ông ấy rất có khiếu hài hước, tôi và Juicy trêu nhau cả buổi tối. Tôi cũng làm cho Juicy ngạc nhiên bởi một số suy nghĩ táo bạo, khi ông ấy nói nhiều chuyện cũng có vẻ hơi "bậy", nhưng tôi đều gạt gù và "đỡ" được. Tôi cũng nói một vài sở thích đặc biệt của mình cũng như đồng cảm và hiểu được một số thứ ông ấy muốn chia sẻ. Tôi cảm thấy Ryan rất tự hào về tôi, còn Juicy gạt gù suốt.

Ăn xong, tôi bảo sẽ rửa đĩa cho, Juicy xua vội và nói để đó ông ta sẽ làm. Juicy dẫn tôi và Ryan vào trong một căn phòng nhỏ là nơi để ông ta sáng tác. La liệt màu vẽ và những bức tranh mới hoàn thành còn để khắp nơi. Juicy chỉ cho tôi xem một đồng tạp chí thời trang còn bị bẩn cả màu trong góc phòng. “Hey, Ryan ever let you see those?” (Ryan đã cho cô xem chúng bao giờ chưa?). Tôi cầm lên, đủ loại tạp chí thời trang, nhớ loáng thoáng có Comos, Metropolitan gì gì đó. “Let me show you” (Để tôi chỉ cho cô xem), Juicy dở cho tôi xem, hình như trong tất cả đám tạp chí đó đều có ảnh của Ryan. Đẹp đến sững sờ, tôi phải thốt lên, có cả những bức ảnh bán thân mà tôi còn chưa bao giờ...được nhìn thấy như vậy ngoài đời. Tôi nhìn Ryan, anh ấy cười, xua đi, “long time ago” (lâu rồi mà). Tôi ngồi bệt xuống, xem say mê, anh cũng quỳ xuống và ôm tôi, hôn lên tóc, “i were cool, right?” (Anh trông tuyệt đấy chứ?). “You’re still cool” (Anh vẫn tuyệt mà). “Ryan was famous you know, he could have been a star” (Ryan đã từng rất nổi tiếng đó, anh ta còn có thể trở thành một ngôi sao). “Why you quit?” (Tại sao anh lại thôi không làm người mẫu nữa?). “coz i have more things to do!” (Anh có nhiều việc cần làm mà). “There’s Jess in here?” (Có Jess trong này không anh?). “May be, i’m not sure, its been a long time” (Cũng có thể, lâu qua rồi, anh không nhớ lắm). Đây là phút giây tôi thấy tự hào về Ryan tới nghẹt thở, ngắm những bức ảnh mà tôi không tin rằng đó là người đang ngồi ngay cạnh mình. Và tôi thật ngu ngốc, tôi không dám xin một tờ về cho mình, hay là tôi đã quên mất tôi không nhớ nữa.

“i’m sorry, but did you have ***** with Ryan?” (Tôi xin lỗi, nhưng cô đã ngủ với Ryan chưa?) Juicy bắt ngờ hỏi.

“What, why you asked her such a thing?” (Gì thế, sao anh lại hỏi cô ấy như thế?). Ryan ngẩng mặt lên hơi nhăn nhó.

“Well, look at those pics, even me want to have ***** with him, haha” (Ồ, thì nhìn những bức ảnh này, đến tôi còn muốn nữa là, haha)

“No, i haven’t, but i will” (Chưa, nhưng tôi sẽ...). Tôi trả lời, cười rình rích.

“Ah, got your girl, haha”

Cuối cùng, Juicy nói, ông ta có một bức tranh đẹp nhất và đặc biệt nhất, treo trong phòng ngủ, tôi có muốn xem hay không? “Of course i do” (Tất nhiên rồi).

Juicy dẫn tôi vào phòng ngủ, trong đó cũng có một cái tivi màn hình phẳng to, một lọ hoa nhỏ xíu, ga trải giường màu nâu. Treo phía trên tivi là một bức tranh khá to. Bức tranh khỏa thân của một người đàn ông rất đẹp, đang ngồi suy tư, tay chống lên cằm, đôi môi nhỏ và đỏ trông mỏng manh, mái tóc dài và hơi rủ, có mái tóc mai....”Do you recognize your man?” (Cô có nhận ra chàng trai của cô không?). Tôi không phủ nhận và không thốt lên được lời nào, vì đó chính là Ryan. “Oh, my god, is it you Ryan?” (Trời đất, có phải là anh không Ryan?). “Yes, it’s also a long time ago” (Uh, lâu lắm rồi). “That’s beautiful” (Đẹp thật đó). “Yes, that’s the most beautiful one” (Uh, nó là bức đẹp nhất). Đẹp quá, đẹp tới mức tôi thốt lên mà như trong lời nói có ứ nước mắt vì xúc động. Trong phút giây ấy, tôi thấy mình quá nhỏ bé so với Ryan, tôi thấy hình như bao lâu qua mọi chuyện xảy ra vẫn như là một giấc mơ kỳ bí nào đó, tôi không thể nào thức dậy được và tôi không muốn thức

dậy, nhưng cũng là lúc tôi có một cảm nhận, giấc mơ này đẹp quá, nó sẽ kéo dài bao lâu nữa đây?

"I really understand why Ryan would come to a girl like you, you know how INNOCENT you are? Just pure, lovely, beautiful, clever. i hope a girl like you would be happy, and you are deserved to be happy, and i hope Ryan is also having some good time with you, how glad you are a couple". (Tôi đã hiểu vì sao Ryan yêu cô, cô có biết cô trong trắng đến thế nào không? Trong sáng, đáng yêu, xinh đẹp và thông minh. Tôi mong cô gái như cô sẽ luôn hạnh phúc, và cô xứng đáng được hạnh phúc, hi vọng Ryan sẽ có những thời gian tuyệt đẹp bên cô, thật mừng vì hai người là một đôi).

Tôi lại giật mình với từ "glad", thật kỳ lạ, tôi vẫn chưa hiểu vì sao mọi người rất hay dùng từ đó để miêu tả suy nghĩ của họ với mối quan hệ của chúng tôi. Ryan ngồi xuống cái ghế xoay trong phòng ngủ của Juicy, xoay xoay và ngắm bức tranh như thể anh đang nhớ lại khi mình đang làm người mẫu cho bức tranh đó.

"Thank you, lately, i've met good people, bad people, some loves me, some hates me. Thank you for telling me sweet things even we just meet for the first time, that would bright up my life" (Cảm ơn ông, tôi đã gặp những người cả tốt lẫn xấu, có người yêu cũng có người ghét tôi. Cảm ơn ông đã nói những lời tốt đẹp thậm chí khi chúng ta mới chỉ gặp nhau lần đầu, nó làm cuộc sống của tôi tươi sáng hơn đó).

"Haha, you're having a bright life, girl" (Cô có một cuộc sống tươi đẹp mà cô gái). Cả Ryan và Juicy cùng cười.

Trước khi về, tự nhiên Juicy nắm tay tôi. "You are special, i've never seen Ryan this way, please smile if you meet me next time, ok?" (Cô rất đặc biệt, tôi chưa bao giờ thấy Ryan như vậy, hãy mỉm cười nếu lần sau chúng ta gặp nhau, được chứ?)

"Sure, i smile all the time" (Chắc rồi, tôi luôn luôn cười mà)

10 rưỡi, chúng tôi ra về. Ryan có vẻ rất vui và thoải mái, tôi hy vọng hôm nay tôi đã làm cho anh vui, tôi muốn anh có cảm giác an toàn rằng tôi đang không suy nghĩ nhiều, tôi sẽ không soi mói, và rằng tôi đã rất "đễ thương" với người bạn của anh. Tôi nói Juicy quả là một người tài năng, thân thiện. "OOH, he likes you too Kin, it is true, he's really talented, he's RICH, haha" (Oh, anh ta thích em Kin à, anh ta quả thật rất tài năng và anh ta giàu có lắm). "When did he draw you? You were sitting there as a model?" (Anh ta vẽ anh khi nào vậy? Anh đã ngồi làm mẫu ư?). "Yeah, I did, nearly a month, can you believe it?" (Uh, gần một tháng, em có tin được không?) "Everyday?" (Hàng ngày ư?). "Not everyday, I don't remember, my body idled, but once it came to the painting, i was shocked, it's worth it, and of course he paid me for the picture" (Không hẳn là hàng ngày, anh cũng không nhớ rõ lắm, anh phải ngồi bất động nhưng khi nhìn bức tranh anh đã rất bất ngờ, nó thật đáng giá, và tất nhiên là anh ấy có trả tiền làm mẫu cho anh), "Oh, haha, that's why you were that patient" (Ồ, đó là lý do khiến anh kiên nhẫn như vậy phải không, haha).

"Hey...." Tôi ngập ngừng.

“You don’t want to have ***** with me?” (Anh không muốn em sao?)

Ryan mở to mắt và nhìn về tôi trước câu hỏi “dã man” như vậy.

“You did it before?” (Em đã từng làm chuyện đó ư?)

“No i haven’t, i told you i never had a boyfriend before” (Chưa, em đã nói với anh là em chưa bao giờ có bạn trai mà)

“You’re curious or you see me *****y?” (Em tò mò hay em thấy anh quyến rũ?)

“Both” (Cả hai)

“So you want to do it now?” (Vậy em có muốn chuyện đó ngay bây giờ không?)

44

Câu hỏi của Ryan khiến tôi nhìn anh đờ đẫn một lúc, nó khiến trong lòng tôi nhói lên và nổi da gà. Vì sao thế? Tôi có thể hỏi anh một câu hỏi “bạo dạn” như vậy cơ mà, nhưng khi nhận được câu trả lời là một câu hỏi khác, tôi lại thấy run rẩy, vì tôi sợ? Tôi chưa sẵn sàng? Đó là lúc tôi thực sự đang nghĩ về ***** , về romance và sự đau đớn, nếu tôi thử...nếu tôi gạt đầu và quyết tâm...

“If I say Yes, will you do it?” (Nếu em đồng ý thì anh sẽ...)

“No man in this world would ever deny” (Không một người đàn ông trên thế giới này có thể từ chối). “What? Are you scared?” (Sao vậy, em sợ à?)

“But what if I didn’t ask, would you ask me the same thing?” (Nhưng nếu em không hỏi thì anh có đề nghị em như vậy không?)

“Are you waiting for it?” (Em muốn biết ư?)

“Yes, I am” (Vâng)

“That’s why I don’t ask you for it, I’m saving some special things for my heart” (Có một lý do khiến anh không đòi hỏi em chuyện đó, anh muốn giữ những điều đặc biệt trong tim mình).

“Special things? That’s weird in this world, especially with you, I have to admit that’s you are the most handsome man I’ve met in my life, woman would pay you to have ***** , how would you control yourself by saving these special things?” (Những điều đặc biệt? Nó quả là kỳ lạ trong thế giới này, nhất là với anh, em phải công nhận anh là người đẹp trai nhất mà em từng gặp trong cuộc đời, sẽ rất nhiều phụ nữ bỏ tiền ra để được gần gũi anh, anh làm thế nào để giữ những điều đặc biệt lại cho mình?)

“What makes you think so? I had ***** , with only women I like. You said you’ve never done that before right, virginity is important to you?” (Điều gì khiến em nghĩ vậy? Anh chỉ ham muốn ***** với người mà anh thích. Em nói là em chưa bao giờ có chuyện đó trước đây, vậy sự trinh trắng rất quan trọng với em phải không?)

“Ok, that’s not a big problem, I have to do it somehow”

Im lặng, một nụ cười nhẹ.

“Hey...”

“Yes?”

“Are you saving my virginity?”

“I’m saving your soul”.

Đây là lúc tôi lại thấy anh lạnh lùng và khó hiểu một cách kỳ lạ, anh cho tôi cái cảm giác khiến tôi không dám lấn tới nữa, không dám hỏi nữa. Tôi cũng tự vấn lương tâm mình, tôi hỏi anh như vậy, vì bao thắc mắc bấy lâu nay, hay vì tôi thực sự thèm muốn chuyện đó? Tôi không có câu trả lời cho cảm giác lúc đó.

Anh lái xe, và tôi im lặng. Anh nhìn sang xem tôi có phải “đổi” hay không.

“Hey..”

“Yes”

“Let’s have *****”

“Now?”

Lòng tôi lại nổi bão tố vì lời đề nghị của anh. Tôi nghĩ anh đã cho tôi thái độ hợp lý và thú thật là trong một chừng mực nào đấy, tôi đã len lén thờ phào nhẹ nhõm vì anh đã “từ chối” một cách thật “cao cả”. Nhưng giờ....sao anh lại hỏi thế?

“Yes, now”

“Where?”

“My home”

“Where is it?”

“In Queens, 45 minutes from the island”

Tôi nóng cả mặt. Cuồng quýt, lo sợ, đấu tranh dữ dội trong lòng xem mình sẽ làm gì đây. Tôi đang sợ quá nhiều thứ, tôi sợ mình chưa sẵn sàng, chưa đúng lúc, sợ đau đớn, nhưng hơn cả, thật xấu hổ, tôi sợ...về muộn sẽ bị bố mẹ mắng. Lúc đó cũng phải 11h kém. Tôi về nhà anh cũng phải 12h, vậy thì tôi sẽ qua đêm ở nhà một người đàn ông hay sao? Lo nghĩ đó, đủ để thấy tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Nhưng tôi quyết định, ít nhất tôi cũng phải biết nhà anh ở đâu.

“Let’s go to your home” (Đến nhà anh đi).

Anh cười, “come on”, anh kéo tôi lại và bảo tôi tựa lên vai anh. “Close your eyes, baby”. Và tôi nhắm mắt, lòng ngổn ngang nhưng hồi hộp, tôi khẽ hít thở, tôi thích cái mùi nồng nồng rất đàn ông của anh, ôi cái kiểu tình yêu thật nhẹ nhàng.

Tôi bật điện thoại. Đầu tiên tôi gọi cho Hạnh nói rằng bây giờ tôi sẽ sang nhà một người bạn ngủ và nếu bố mẹ tôi có gọi cho Hạnh thì nói rằng tôi đang ở nhà Hạnh. Sau đó tôi gọi về nhà và nói với bố mẹ rằng tối nay tôi sẽ ở nhà Hạnh. Mẹ tôi rất cáu, vì mẹ rất ghét tôi đi ngủ ở nhà người khác, mẹ gọi đó là “ngủ lang”. Có lẽ con gái mẹ đang đi ngủ lang thật. Nhưng tôi bảo đang ở nhà Hạnh rồi, về bây giờ thì ngại quá, lại muộn. Gọi xong, tôi chỉ thấy lo lắng hơn mà thôi.

Tôi thấy có 2 voice messages ở trong phone, nhưng tôi không có tâm trạng để nghe.

12h kém, đã đến nơi.

“Here we are”. Tôi ngẩng mặt lên, một con phố nhỏ với những dãy nhà thấp tầng có bậc thang, kiểu đặc trưng của Queens, tôi không rõ đó là phố gì, tóm lại là không xác định được vị trí của nơi tôi đang có mặt.

Xuống xe, dò tìm chìa khóa, anh nắm tay tôi đi lên vài bậc thang rồi mở cửa vào bên trong. Căn hộ của anh trên tầng hai, có ánh đèn dịu nhẹ, không khí yên ắng đến nghẹt thở, tôi thấy hơi rùng mình vì lạnh.

Căn hộ của Ryan có tới 2 phòng ngủ và một phòng khách, rất lịch sự và sang trọng, gợi nhớ đến căn hộ của ông luật sư thừa nào mặc dù có bữa bộn hơn đôi chút. Tôi ồ lên khi thấy cả một chiếc piano nhỏ trong phòng, tôi thăm tự hào về Ryan tài hoa của mình. Ở đây cứ như ai cũng có một chiếc piano trong nhà. Trên tường có rất nhiều tranh, và guitar, la liệt đàn guitar, đúng sở thích của Ryan. Tôi đứng tần ngần trước mấy bức ảnh trên cái tivi Sharp của anh, bức ảnh Ryan chụp tốt nghiệp, bức ảnh cả gia đình với người mẹ đặc sệt châu Á nhìn rất hay hay, Ryan giống bố nhiều hơn là Jess. Jess rất giống mẹ, nên cậu ta có nhiều nét Á hơn. Và một cái ảnh chụp ba anh em của Ryan, cô em gái cười rất tươi, nhìn rất hay nhưng bé quá, tôi không rõ cô ấy giống ông anh trai nào hơn, đặc biệt tóc em gái Ryan rất đen, mắt cũng đen hơn hẳn, có lẽ mang dáng vẻ châu Á nhất nhà, tôi thấy cô bé đó có nét gì giống tôi.

“That’s my little sister” (Kia là em gái anh). Anh nói lúc tôi cầm bức ảnh ba anh em lên.

“She’s pretty” (Cô ấy xinh quá)

“Yes, she’s my angel” (Uh, nó là thiên thần của anh)

Tôi thăm ghen tị, cô gái này có hai ông anh trai quá đẹp và được yêu mến như vậy, thật may mắn hiếm có.

“Are you living here alone?” (Anh sống một mình ở đây à)

“Most of the time, but Jess is with me when he’s at the city, or sometimes Michelle, my little sister.”
(Phần lớn thời gian là vậy, nhưng Jess ở đây với anh khi nó quay lại thành phố, thì thoảng có cả Michelle – em gái anh nữa)

“He’s at the city now, where is he?” (Jess đang ở thành phố, vậy anh ấy đâu rồi?)

“May be sleeping in that room” (Có thể là đang ngủ trong căn phòng kia). Ryan nói và chỉ về phía một căn phòng ngủ.

“What?”. Tôi giật cả mình. Tôi đang định ninh rằng mình ở trong căn hộ này với Ryan, nên vừa nói và hỏi rất to, líu lô chứ. Ngại quá, tôi thực sự không muốn có người thứ ba biết mình đang đi làm một việc “tội lỗi”.

Ryan thấy phản ứng của tôi và phì cười.

“Don’t worry, its not his business anyway” (Đừng bận tâm, đó không phải việc của nó mà).

Quả thật tôi còn không dám hé mồm ra nói nữa, như thể sợ Jess sẽ tỉnh giấc và bước chân ra khỏi phòng nhìn tôi chằm chằm và nghĩ, “giờ này cô ta đang làm gì ở đây thế nhỉ? Eo ôi”. Tôi rùng cả mình.

Ryan chỉ cho tôi xem những bức tranh trên tường, anh nói cô em gái của mình vẽ đấy, tôi ngạc nhiên vì những bức tranh rất đẹp, phong cách vẽ cũng giống y như tôi, vẽ hoa lá và cây cảnh, rất hồn nhiên và trong sáng. Tôi quên mất mình phải “im lặng” và thốt lên: “Oh my god, I love to draw

the same things, your sister and I share so much in common” (Ồ, em rất thích vẽ những thứ như thế, em gái anh và em có rất nhiều điểm chung).

“I know”. Anh thì thầm.

“I bet your sister plays this piano”. (Em gái anh cũng chơi được piano phải không?)

“Yes, it's her piano” (Uh, đây là piano của nó).

“That I can't, but I would learn” (Em không biết chơi nhưng em sẽ học)

Tôi tha thẩn đi quanh phòng anh, ngắm từ tập tập chí toàn hình ảnh về cái loại thuyền bè, cho tới hẳn một cái đĩa treo tường có hình ngọn hải đăng, sờ soạng các loại đàn, nhìn từng bức tranh, ngắm từng cái ảnh, vừa mang dáng vẻ của một kẻ tò mò, vừa trân trọng, lại vừa giống...nhân viên điều tra. Anh ngồi nhìn tôi và “thuyết minh” những gì tôi sờ tới như một nhân viên du lịch. Tôi thấy anh đang ngắm tôi khi tôi đang đóng vai trò của một kẻ tò mò. Lúc đó trong đầu tôi có một ý nghĩ rất mãnh liệt, đó là phải hoàn thành xong sớm bức tranh ngọn hải đăng, để “cạnh tranh” với cô em gái, và bức tranh ấy sẽ phải được treo trong căn phòng này như thế kia.

Tôi đứng dò dẫm hơi nhiều, có lẽ không ngoài mục đích “câu giờ”, tôi sợ mình sẽ phải bước chân vào căn phòng ngủ kia và làm kẻ “lãng mạn”. Và hơn nữa, trong lòng tôi không thoải mái và rất bất an khi biết Jess đang ở ngay phòng ngủ phía bên kia, tôi sợ sẽ lo mất điều gì đó tốt đẹp nếu tôi thực sự tiến tới. Cảm giác y hệt ca khúc “I could fall in love with you” của Selena. Tiến thoái lưỡng nan, thật khó xử, thế rồi tôi quay lại nhìn anh và...bất ngờ phì cười, thật to...

2 cái voice messages, một cái của Ronie. Một cái của chị Thủy, là tôi nghe về sau này. Ronie để cho tôi lời nhắn, anh ta rất mệt mỏi và thương nhớ tôi, anh ta cũng xin lỗi nếu gia đình của Helen đã đối xử với tôi không tốt. Mở đầu cái message của Ronie, anh ta nói: “Sao em đập máy anh hoài vậy, xin em đừng chạy trốn anh, anh khổ sở lắm”. Còn chị Thủy, chị ấy nói muốn gọi cho tôi hỏi có tí việc, chị ấy có nói một câu: “Em à, đi lại với Ronie ít thôi nha, phức tạp quá, Helen nó vừa tới tiệm gào khóc đó”. Tôi thở dài thườn thượt.

Check mail, mấy người bạn của tôi vẫn viết email hỏi: “Dạo này cậu với anh chàng Ronie đẹp trai vẫn ổn chứ hả?”. Một người bạn khác thì “tiết lộ”: “Kín có người yêu rồi nhá, ở nhà đang đồn ầm lên này, biết rồi, thích nhá, có còn ý định về Việt Nam nữa không đấy?” Và tôi trả lời: “Bình thường thôi, bọn tớ vẫn gặp nhau”. Ở Việt Nam, các bạn chỉ biết tới Ronie mà thôi, và đến bây giờ có lẽ vẫn vậy.

Thứ năm.

Tôi tới tiệm đã có vài người khách wax lông mày ngồi chờ, một cô còn cầm theo cả bộ đồ trang điểm với ý định nhờ tôi trang điểm hộ. Hôm nay gần cuối tuần đã bắt đầu đông khách. Do tôi tư vấn trang điểm và thậm chí trang điểm miễn phí nên nhiều khách khác của tôi sẽ phải chờ. Lucy cực kỳ khó chịu. Công nhận, đến hôm nay thì mặt của mọi người trong cái tiệm này khó chịu một cách rõ ràng thực sự, đến chị Thủy cũng thấy len lén chứ không cời mở công khai với tôi nữa. Tôi cũng không biết làm thế nào vì khách của tôi rất tin tưởng và nhiệt tình, chỉ chờ để tôi trang điểm

cho mà thôi, cô này sẽ đi phỏng vấn gì đó. Tôi bảo đợi nhé, tôi wax xong hết khách thì sẽ trang điểm cho cô ấy. Cô ấy nói nhanh lên vì mình phải đi rồi. Thực sự tôi không biết làm sao vì khách đông như thế này Lucy sẽ không đời nào cho tôi ngồi trang điểm. Tôi vừa cầm bộ trang điểm lên, chỉ để định xem có những cái gì. Tự nhiên Lucy nhìn thấy và cau gắt: “Hà làm gì thế hả cháu, cháu coi cái tiệm của cô là cái chốn hành nghề riêng đấy à? Khách thì đợi thế kia mà lại đi trang điểm hả? Ai cũng biết cháu tiếng Anh giỏi, cháu nịnh khách giỏi, nhưng đây không phải cái chợ Hà nhé”. Tôi nóng hết cả mặt. Chị Thủy nhìn tôi ý chừng bảo cắt ngay đi thôi. Khách tuy không hiểu gì nhưng họ đoán ra rằng bà chủ đang không vừa lòng, họ sợ tôi bị mắng, “She’s angry at you right?”. Tôi gật đầu. Cô khách thở dài rồi đóng bộ trang điểm lại, ra về, cho tôi tới 10 đô tiền tip mặc dù wax lông mày cũng chỉ có 5 đô. Cô Lily nhìn thấy, lườm một cái thật sắc.

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Buổi trưa, nghỉ giải lao. Thật lạ, hôm nay chị Tài chẳng chịu qua chơi. Tôi cũng quá căng thẳng, dù hứng thú mấy thì Tài có qua chơi tôi cũng chưa chắc đỡ nổi hôm nay. Cả sáng bận tới mức tôi còn không cả để ý Ronie hôm nay không đi làm, tôi cũng chẳng buồn hỏi ai xem anh ta đâu, hỏi giờ người ta cười cho vào mặt. Ngồi ăn, chị Thủy len lén lại gần, muốn nói chuyện với tôi hay sao đó nhưng lại không dám, cứ như tôi là kẻ tội đồ gì ở cái tiệm này nên mọi người không dám lại gần, chị đi qua nói be bé: “Chốc chờ chị về với bé nha”. Tôi gật đầu, tôi đang muốn biết xem chị muốn nói với tôi chuyện gì.

Quả thật, nặng nề vô cùng trong cái tiệm đấy. Cả buổi Lucy ngồi kể chuyện bất đồng chính trị ngày xưa này nọ. Và rồi chẳng hiểu ở đâu ra cái tin tôi “có vấn đề” khiến cả tiệm bất an và nhìn tôi bằng con mắt dữ dần thấy rõ. Họ tạo cho tôi bầu không khí rất nặng nề, hầu như tôi không nói chuyện nổi với bất kỳ ai trong tiệm. Đây là chưa kể, chắc hẳn họ đang bàn thảo về vụ tôi “cướp con rể” của Lucy.

Tôi có thể thấy Helen rất yêu Ronie, ít nhiều anh ta có một vẻ bề ngoài rất được, lại là một thợ rất giỏi. Lucy lại chỉ có hai cô con gái. Nếu Helen cưới một thợ giỏi làm chồng, sau này gia đình Lucy sẽ có người cai quản cả mấy cửa tiệm, đó còn là một vấn đề chiến lược nữa. Tôi thấy phần nào có lỗi, nếu đúng như vì tôi mà anh ta bỏ Helen. Nhưng tôi cũng không có xấu hổ với lòng mình vì đã làm việc gì có lỗi hay cho anh ta bất kỳ một cơ hội nào.

Chiều về, mệt bã. Tôi ra ngoài đứng thờ trước, cũng hiểu là không nên ra ngoài cùng chị Thủy, để chị ấy đi sau và chúng tôi ra bến chờ nhau. Tôi nhìn thấy chị Thủy đi ra, Tài cũng ra cùng. Hôm nay anh ta đi cùng chị Thủy và nói chuyện, khác hẳn mọi hôm cứ len lén một mình.

Nhưng cũng may, lên tàu, anh ta lại ra một chỗ ngồi, để tôi còn ngồi với chị Thủy, nghe chị ấy kể chuyện.

À, thì ra là thế, chị ấy thắc mắc với tôi, tôi mới biết có chuyện nghiêm trọng thế!

45

Những hôm tôi nghỉ xuống tiệm spa là mỗi lần đại hội tổng thuyết phục kiêm luôn sỉ vả Ronie, và nói đủ điều về tôi. Được biết nhà cô Lily rất gần nhà Ronie, cô ấy nói rằng hôm hai vợ chồng đi

làm về có nhìn thấy đích thị tôi và Ronie đi với nhau, tay trong tay, còn được biết tôi về nhà Ronie nhiều lần, có người nhìn thấy. Điều ngốc nghếch là anh ta rất hờn hờ vì điều này, nhận rằng tôi về nhà mấy lần thật. Lucy rất tức giận và nói rằng anh ta yêu con gái của cô ta bao lâu nay, đang tốt đẹp mà lại làm cái trò mèo như thế, rằng nghe nói tôi cũng có người yêu rồi sao lại lẳng lơ xấu xa như thế. Ronie nói rằng cuộc sống của anh ta thì xin để yên, đừng bắt anh ta phải yêu ai hay lựa chọn ai. Thế là cô Lily lại lôi ra một góc làm vài bài “dạy dỗ”, rằng tương lai nếu lấy Helen thì sẽ tốt thế nào, rằng tôi ghê gớm ra sao, tỉnh đi, vân vân và vân vân. Lại được đúng hôm Helen tới tiệm, cô nàng khóc lóc than thở với mẹ trong tiệm và cãi nhau với Ronie rất to sau khi tôi gọi điện đến cho Ronie thì phải. Tình ngay lý gian, khó mà chối cãi.

Tôi nghe chị Thủy nói xong mà sồn hết gai ốc, thảo nào họ nhìn tôi cứ như kẻ thù. Chị ấy hỏi có phải tôi đang qua lại với Ronie hay không, “nhưng nhìn bé chị không nghĩ rằng bé phải đi tranh giành người yêu với ai, thật lòng đấy, nhưng em có đến nhà Ronie thật rồi phải không, ngủ với nó rồi sao?”. Tôi thú nhận với chị ấy rằng tôi có đến một lần cách đây cũng lâu lâu rồi, vì hôm đó Ronie khẩn khoản muốn tôi đến để giúp anh ta soạn giỗ cho mẹ, vậy thôi, mỗi một lần và chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tôi cũng nói rằng tôi có bạn trai rồi và không dây dưa với Ronie, tôi chỉ gọi điện cho anh ta vì tức tại sao anh ta cứ bám đuổi tôi và không thanh minh với mọi người những hiểu lầm. Còn về chuyện chính trị này nọ thì có lẽ là họ có định kiến nặng nề, tôi nói thứ nhất tôi chỉ là một lưu học sinh bình thường, thứ hai là chẳng ai phải thuê tôi đi “nằm vùng” cả, họ không làm gì sai trái, hơn cả lại ngay trên đất Mỹ thì làm sao mà phải lo tôi “tiêu diệt”. Chị ấy nói đúng là thế, nhưng xem chừng họ đang nuôi “hận thù” với tôi nên cứ để cho mọi việc trầm trọng thêm và đơm đặt về tôi quá nhiều. Chị ấy bảo sao tôi không đi tiệm khác đi, ở tiệm này làm gì cho nặng nề. Tôi bảo tôi sẽ ở lại cho tới khi Lucy phải đuổi tôi hoặc hiểu thêm về tôi thì thôi. Lucy cũng chưa chắc muốn tôi đi vì muốn tôi ở lại để “theo dõi tình hình” tôi với Ronie. Mà hai chị em Lucy, LiLy còn đỡ, chứ để miệng cái cô em thứ ba, chủ tiệm bên kia mà sang chửi tôi thì tôi chỉ có nước đi thật, chị ta trẻ nhất và cũng là người ghê gớm nhất.

Chị Thủy thấy mặt tôi xị ra tức tưởi thì vỗ về và nói rằng, không sao, cây ngay không sợ chết đứng, nói tôi đừng lo nữa, cố thì làm vài hôm không thì đi chỗ khác chứ có sao. Thế mới thấy lòng người thật đáng sợ.

Thật sự tôi cảm thấy rất buồn vì những gì họ đang nghĩ về mình, dù tỏ ra đã rất cứng cỏi và thích thử thách nhưng không phủ nhận tôi đang muốn bỏ cuộc vì mệt mỏi. Sau này tôi mới nhận ra, may mắn tôi đã không bỏ cuộc sớm vì những ngày tháng ấy giúp tôi hình thành được một phần bản lĩnh mình có hiện giờ, không dễ lòng gục ngã trước một chuyện gì, và biết ngẩng mặt lên cho dù ai đó đang muốn vùi dập mình.

Thẩn thờ đi dọc trên đảo, tự nhiên trong lòng cảm thấy thực sự vô cùng bất an, tôi lo sợ liên lụy sang cả chuyện với Ryan, tự nhiên tôi chỉ nghĩ tới những tình huống xấu nhất, đất trời tối tăm, tôi ước gặp ông già mà vẫn không thấy. Dừng lại để thở, tôi nhìn sang bờ bên kia về phía Manhattan phồn hoa, nơi có những ánh đèn hoa lệ đang lên dần óng ánh, nhưng tôi thấy chóng hết cả mặt. 1

giây, 2 giây, 3 giây, tôi hét lên một tiếng thật to khiến những người đang đi dọc ven sông hốt hoảng giật mình quay lại nhìn xem tôi có bị làm sao không. Hét xong bao giờ tóc tôi cũng rũ rượi, nhưng thật kỳ lạ, tôi như cảm thấy mình vừa trút được những nặng nề đang chất chứa. Tôi đứng ngây một lúc rồi trở về nhà.

Ngày mai tôi sẽ được gặp Lavender để chia tay cô ấy. Ngày mai tôi sẽ nghỉ ở nhà để vẽ nốt bức tranh về ngọn hải đăng rồi sau đó rủ Ryan đi gặp Lavender, tôi nghĩ sẽ phải làm một cái gì đó tặng cho Lave, tôi chưa nghĩ ra cái gì cả.

Buổi tối, tôi viết một cái mail rất dài cho bạn thân than vãn kể lể gọi là trút cho bớt stress. Trong lúc viết mail chợt nhớ ra ngày trước bạn tôi có tặng tôi một con búp bê bằng gỗ mỹ nghệ hình cô gái Việt Nam mặc áo dài rất đẹp, tôi nhắn thư hỏi bạn luôn rằng tôi muốn tặng nó cho một người bạn tôi yêu mến bên này, chắc bạn ấy sẽ đồng ý thôi. Tôi thấy yên tâm vì đã có một thứ gì đó ý nghĩa để tặng cho Lave. Tôi tìm một tờ giấy rất đẹp trong quyển sổ chuyên để viết thư, tôi viết một lá thư ngắn cho Lave và nhét vào cùng với con búp bê trong một cái hộp.

“Dear Lavender

Still, it's been one of the most wonderful thing ever since I came to this country, it is to meet you and be a friend of you. What makes this life beautiful? Is this the nature? Is this the beautiful people? Both, I have seen the beautiful nature, but I have also met beautiful people, and you are one in them, that's how you make my life and others' beautiful. BEAUTIFUL, that's the word I'd keep saying whenever I have a chance to meet you and talk to you.

Wilderness – beautiful – that is how you see in me? That's how I see in you. But I love the BEAUTIFUL part in you more; let me see that side of you. Live beautiful for the people who love you, like for me, for Josh, for Billy, for anyone would.

Time could be short, but love is certainly long. Time would pass away but love in me stays.

Glad that we have met and been a part of each other.

I love you

Kin”

(Lavender thân mến! Có một điều tuyệt nhất kể từ khi tôi đặt chân đến đất nước này đó là gặp gỡ và trở thành bạn của cô. Điều gì làm nên một cuộc sống tươi đẹp? Thiên nhiên chăng? Hay những con người đáng yêu? Cả hai, tôi đã được thưởng thức thiên nhiên tươi đẹp, và tôi cũng gặp những con người thật tuyệt vời, cô là một trong số những người đó, cô đã làm cho cuộc sống của tôi và cả những người khác trở nên tốt đẹp. Xinh đẹp – đó là từ mà tôi sẽ nói khi tôi có cơ hội gặp lại cô.

Hoang dại – xinh đẹp – đó là những điều mà cô nhìn thấy ở tôi? Đó cũng là những gì tôi thấy ở cô. Nhưng tôi yêu hơn cái đẹp ở cô, hãy để tôi nhìn thấy nó nhé. Hãy sống thật tốt vì những người yêu mến cô, như tôi, như Josh, như Billy... Thời gian có thể ngắn ngủi nhưng tình yêu thì rộng lớn. Thời gian có thể qua đi nhưng tình yêu sẽ ở lại trong tôi mãi. Hạnh phúc vì chúng ta đã gặp và trở thành bạn của nhau!)

Lá thư ngắn ngủi và viết tay chưa đến 10 phút, vậy thôi nhưng tôi hiểu thế là đủ.

Tôi gọi điện cho Billy và hỏi xem kế hoạch sẽ thế nào. Anh ấy nói chiều mai nhé, tất cả sẽ rủ nhau đi ăn tối rồi sau đó sẽ tới một nơi nào đó uống nước nói chuyện, thế nào cũng được, tôi nảy ra ý định ăn sớm rồi tới cái quán của Ryan ở bên Queens nghe nhạc, tôi bảo sẽ cố thuyết phục Ryan đến đó đánh đàn. Tôi bảo muốn rủ cả Josh nữa, chắc chắn anh ta muốn tới cùng, Billy có vẻ ngần ngại vì họ gặp nhau bây giờ rất khó. Billy nói, để Lavender có thể được đi, sẽ phải có Sheryl đi cùng để “kiểm soát”, nên khó lòng Josh được rủ đi theo. Tôi hơi ớn khi nghe thấy có cả Sheryl, nhưng rồi vẫn đồng ý. Dập máy, tôi gọi cho Ryan và nói kế hoạch, hỏi anh có thể tới đó tối mai hay không, và ban nhạc sẽ chơi vài bản thư giãn, gọi là chúc Lavender những điều tốt đẹp, anh nói OK ngay thôi, anh hỏi tôi chắc mê chỗ đó lắm rồi hả, bảo tôi nhớ hát nhé. Tôi lại gọi điện tiếp cho Josh và nói kế hoạch, bảo rằng ngày mai khi nào tới quán, cậu ấy cũng nhớ tới, có thể ngồi ở đâu cũng được, để được chia tay Lavender. Josh cảm ơn và xem chừng cậu ấy rất xúc động. Tôi thấy bớt căng thẳng.

Ngày mai tôi được ngủ muộn một chút xíu, rồi sau đó ra ngọn hải đăng cố gắng vẽ nốt, tôi đã tưởng tượng ra bức tranh sẽ được treo ở đâu trong phòng của anh.

Thứ sáu.

Trời âm u lạ thường, gió thổi khá mạnh khiến tôi dậy cũng khá muộn, gần 11h. Nhìn đồng hồ tôi cuống cuống vợ vội “đồ nghề” và đi ra ngoài, trời còn hơi lâm thâm mưa, tôi chỉ có vài tiếng để vẽ, Billy hẹn tôi ở chợ Tàu vào lúc 5h, tôi phải đi từ 4h. Mà tôi vẽ thì lâu, thời tiết chán quá, nhưng nếu tôi không vẽ hôm nay thì cũng không biết khi nào. Đói meo, chả kịp ăn, nhà cũng không có ai. Tôi để bụng đói ra vẽ vậy.

Ngồi dưới tán cây, thỉnh thoảng nước lại rỏ tong tong, tôi lấy cái ô dựng lên nhưng gió thổi lát ô lại bay, rất là khổ sở, bực mình, tôi chả thèm che ô cho mình mà giữ cái ô che cho bức tranh, khom người ngồi vẽ. Có vài người đi qua, họ ghé lại và ngắm bức tranh của tôi, nháy mắt, thật là dễ thương. Một khi tôi đã ngồi vẽ, tôi rất tập trung và say mê, chỉ sợ mình về nhà không đúng giờ. 3h tôi phải về rồi, còn phải trang điểm, thật là xinh, để còn gặp Lavender.

Khi vẽ cũng như viết, tôi hay dồn cảm xúc vào đó, nếu không thì không đẹp. Bức tranh này, tôi đã quyết từ hôm nay chỉ vẽ bằng tay trái, có chậm hơn nhưng lại kỳ công và đẹp hơn tôi vẽ tay phải, nắn nót, vừa vẽ, vừa nghĩ, có cả vui và buồn, nhiều cảm xúc. Ngọn hải đăng đang dần hiện ra, với tôi nó khiến mình hài lòng đến nghẹt thở. Một ngọn hải đăng trắng đen, đứng ngay mũi đầu của đảo, phía xa xa là Manhattan mờ ảo, một khoảng sân nho nhỏ ngay trước, ven lan can là lác đác vài người đang đội mũ câu cá. Càng vẽ càng hứng khởi và trong lòng hồi hộp khó tả.

Nhìn đi động đã hơn 3h, chỉ một chút tô vài chỗ nữa thôi là xong, khoảng tiếng nữa, tôi ngồi nán nà, rồi cũng quyết tâm về. Trời tối sầm một cách thê thảm. Hôm nay tôi cũng cho bức tranh của mình hơi tối và có tí mây, vẽ bằng tay trái, trông nó buồn và đẹp một cách đặc biệt.

45 (tt.)

Trang điểm thật xinh và kỳ công, phải 4h 20 tôi mới lên đường, không quên cầm theo món quà nhỏ của mình, chắc Lave vui lắm khi được tôi tặng. Tôi hồi hộp! Lạ lắm, cảm giác cứ như đi gặp Ryan vậy.

Hẹn nhau ở cái quán chúng tôi đã từng ăn trên chợ Tàu, tôi đói meo vì chưa ăn gì hết, mắt hoa lên. Tới nơi thì 5h hơn, Billy gọi điện hỏi tôi đến chưa, anh nói hơi mắc xe nên muộn một chút. Tôi đứng bên ngoài quán ăn chờ, anh chủ quán nhìn thấy tôi “khách quen” đã vẫy chào, còn ra mở cửa hỏi tôi có vào không vì trời mưa lâm thâm hơi rét, tôi nói tôi sẽ đứng chờ. Còn có cả Sheryl nữa nhỉ, tôi nghĩ thầm, nhưng dù sao chị ta cũng bình thường với tôi.

5 rưỡi xe của Billy đỗ xích. Lave nhìn từ xa đã vẫy vẫy tôi, vừa ra khỏi xe, nàng đã nhào về phía tôi ôm rất chặt và kêu lên: “I miss you so much, miss ya miss ya miss ya miss ya”. Lave trông vẫn thế, mặc một chiếc áo khoác có cổ, có điều mắt hơi sưng và có bọng mắt, giống như kiểu thiếu ngủ hay khóc quá nhiều, da hơi tái, nhưng tóm lại vẫn là một cô gái rất xinh đẹp và cười tươi. Sheryl và Billy cũng đi ra, tôi cười chào, Sheryl cũng cười chào lại rất lịch sự. Tôi nghĩ thầm, chắc cô ta không ghét bỏ gì mình đâu. Tặng cho Lave món quà của mình, tôi nói rằng chỉ khi nào tới trung tâm cai nghiện thì mới được mở, đừng mở sớm nhé. Lave đứng rưng rưng nước mắt và ôm chầm lấy tôi một cái nữa, “Thank you, you are so sweet”. Lave nói nàng cũng có một món quà cho tôi, cô ấy rút trong túi của Sheryl một cái vòng màu đen, to, làm bằng chất liệu gì không rõ, nói rằng để đeo vào chân. Nhìn chiếc vòng tôi không biết sẽ đeo vào chân như thế nào, cô ấy bảo vào quán cô ấy sẽ chỉ cho.

Lave dẫn tôi đi ra nhà bếp, hơ chiếc vòng lên lửa một lúc, rồi thổi phù phù cho đến khi chỉ còn âm ỉm, bảo tôi cởi giày ra cô ấy đeo chiếc vòng lên. Chiếc vòng đã yên vị, ngồi nửa tiếng thì nó bé lại đáng kể và vừa khít cổ chân tôi. Sau này ai cũng hỏi vì sao tôi lại có một cái vòng bé như thế ở chân? Làm thế nào mà có thể nhét được như thế? Cái vòng vẫn đang ở trên chân tôi hiện giờ.

Lave vẫn liến thoắng nói át cả phần tôi, cười đùa, tôi tránh không nhắc tới Josh và in ít hồi chuyện nghiện ngập của Lave, sợ Sheryl không thoải mái. Sheryl thì quả thực ít nói, chỉ nhìn và lặng lẽ ăn, cô ấy nhìn Billy suốt. Billy thì đóng vai trò hỗ trợ cho những câu chuyện của chúng tôi. Sheryl rất hay liếc nhìn thái độ của Billy với tôi, tôi cũng cố gắng tỏ ra khách quan và có chừng mực để khỏi bị coi là có tình ý hay vô duyên. Có lẽ chuyện đang xảy ra ở tiệm nail khiến tôi biết ý hơn. Tôi cũng kể cho Lave nghe chuyện tôi đang “đổi mặt” với đám người ở tiệm thế nào. Billy thở dài, Lave thì bảo: “Quit that place, come on, Billy, take her out of there” (Đi khỏi đó đi chị, Billy, anh đưa cô ấy ra khỏi đó đi). Tôi lắc đầu bảo không.

Nghe tới kế hoạch tôi hẹn hò mọi người ở quán nhạc bên Queens mà Lave phấn khích kỳ lạ. Có lẽ cả Sheryl và Billy cùng vui vì Lave đang rất vui, tinh thần thoải mái. Trước khi ra khỏi tiệm, Billy có thì thầm: “Thank you”. Tôi nhíu mày theo kiểu sao mà khách sáo thế.

Tôi lên xe của Billy, thú thật tôi lại quên mất đường tới cái quán đó. Gọi điện cho Ryan không được, tôi lại phải gọi cho Hugo nhờ anh chàng chỉ cho địa chỉ. Trên đường đi tôi cứ giục Lavender sẽ hát tặng tôi một bài gì đó nhé. Lave cười và nói: “I’d do more, for you, my love” (Em sẽ còn làm

hơn thế, chị yêu à). Tôi nói rất bé, thật nhỏ, “Josh is coming too” (Josh cũng đến đó). Lave lại ôm tôi lần nữa, “You are wonderful” (Chị thật tuyệt vời).

Gần đến nơi thì tôi gọi điện được cho Ryan, anh nói anh sắp đến, cứ tới đi. Tôi nói nhớ gọi điện cho “một vài người cần thiết” đến cùng nhé, ý là bảo Ryan bảo Josh tới luôn đi. Anh phì cười và nói OK thôi.

8 h chúng tôi đã tới. Lác đác cũng có vài người trong ban nhạc ở đó nhưng chưa đầy đủ, quán cũng có kha khách. Anh bồi quen thuộc khi nhìn thấy tôi và thêm cả Lavender thì ồ lên, rồi rút gọi mấy anh bồi khác ra xếp hàng ngắm chúng tôi. Lave bước vào mà cả quán phải nhìn theo, đúng là người đẹp, chả biết thế là sướng hay khổ nữa.

Có Lavender, chúng tôi là trung tâm của quán. Ai cũng nhìn ngắm nòng, và có thể cả...tôi nữa.

Rồi Ryan cũng tới. Tôi nhìn quanh, chưa thấy Josh đâu cả. Có thể họ đến sau. Ryan đi ra cười với chúng tôi cho dù hôm nay có Billy, tôi luôn miệng nhắc Ryan sẽ chơi nhạc nhé, anh nói tất nhiên rồi. Ryan đi lên trên sửa soạn cùng ban nhạc. Tôi thấy Sheryl thốt lên một câu, gần như là câu nói chuyện đầu tiên với tôi kể từ lúc gặp gỡ buổi chiều: “Your boyfriend is so handsome, really” (Bạn trai của cô thật đẹp trai). Lavender nhanh nhẩu: “Beautiful couple” (Một đôi thật đẹp). Tôi cười tự hào, có thể Sheryl sẽ bớt nghi ngờ tôi “chiếm đoạt” Billy của cô ấy hơn.

Ryan bắt đầu độc tấu guitar, nhạc Tây Ban Nha, hay tuyệt vời, tôi ngồi nghe đến mê mải. Lavender ngồi lắng nghe và mân mê cái hộp quà của tôi, cô ấy giơ ngón tay cái về phía tôi ra chiều nói rằng tuyệt lắm. Có lẽ Lavender vẫn đang chờ một người đến.

Tôi vẫn luôn lưu ý khi nào thì Josh đến.

Josh đến, đi cùng với Jess. Cả hai bọn họ đều hướng mắt về phía Lavender, trong phút giây đó tôi có cảm giác cả hai đều rất yêu thương Lavender. Josh ngồi sang một góc cùng với Jess và lắng nghe nhạc, Josh khẽ vẫy chào tôi. Lavender đã nhìn thấy, cô ấy hoàn toàn im lặng tới thần thờ, hết nhìn tôi rồi lại nhìn sang Josh. Tôi thấy họ thật đáng thương, có lẽ chỉ chờ một lúc nữa thôi là nàng sẽ đứng dậy lao về phía Josh mất. Tôi nhìn xem Sheryl ra sao, cô ấy cho hai tay lên bàn, nhìn Lavender và không nói gì, rồi lại nhìn tôi. Nhạc của Ryan vẫn ngọt ngào vang lên. Tôi lấy tay mình ngoắc ngoắc vào tay Lavender và mỉm cười, như kiểu một kiểu an ủi. Mắt Lavender ngân nước, cô gái đã thay đổi, lặng yên, chừng chực như muốn vỡ òa. Lavender cuối cùng bắt ngờ hỏi:

“Can I play the piano there?” (Em có thể chơi piano không?)

“You know how to play it?” (Cô biết chơi à?)

“Of course I do” (Tất nhiên)

Tôi ngược mắt ngạc nhiên, và hồi hộp, gật đầu và lay tay Lave, “hey, play something, wow, I did not know”.

“OK”.

Tôi gọi anh bồi ra “đăng ký tiết mục”. “Ooooooooooh”, anh ta kéo dài giọng ra sung sướng khi tôi nói Lave sẽ chơi một bản nhạc.

Billy ghé tai tôi: “Nhỏ năng khiếu lắm nha, tuyệt vời đấy, nghe đi”. Tôi gật gật bày tỏ sự hồi hộp, lại ngoái đầu liếc về phía Josh khi Lavender đang đi lên sân khấu. Josh đang để tay lên bàn, ôm khuôn mặt mình!

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Lave bước lên sân khấu đẹp và trong sáng một cách lạ kỳ, mọi người như lặng đi giây lát lúc nàng ngồi xuống chiếc piano. Ryan giới thiệu, “this beautiful lady is gonna play us a song” (Cô gái xinh đẹp này sẽ chơi tặng chúng ta một bản nhạc). Lave xin mic và nói thêm: “For my dearest friend, and for the man I love” (Cho người bạn yêu quý nhất của tôi, và cho người đàn ông tôi yêu). Tất cả vỗ tay tán thưởng. Tôi thấy Lave mắt long lanh, chắc đang vô cùng xúc động. Tôi chợt nhớ ra cái cảm giác của mình lúc đứng ở trên đó hát cùng với N. Lúc đó có lẽ mắt tôi cũng như thế.

Bây giờ tôi mới để ý rõ ràng đôi tay đẹp của Lave là đôi tay của người biết đánh đàn. Cô ấy bắt đầu chơi, một bản nhạc tôi không biết tên nhưng rất mượt mà, rồi cao trào dần cao dần. Thế rồi Lavender hình như khóc, cô ấy vừa đánh đàn vừa khóc khiến ai cũng xúc động. Tôi thì như nghẹn lại, vô cùng kiềm chế để không khóc theo. Và một điều bất ngờ nữa lại đến, tôi thấy Jess đi lên sân khấu, cậu ấy ngồi cùng với Lave và cả hai cùng đàn bản nhạc này, dữ dội – rồi lại trầm lắng – cao trào – rồi lại nhẹ nhàng như đuổi bắt nhau, tim tôi như rung lên theo nhịp điệu của bản nhạc. Tôi quay lại nhìn Josh, cậu ấy đã khóc rồi. Cả hai đang cùng khóc.

Tối đấy chúng tôi chia tay. Trời bên ngoài mưa rất to. Lavender đi ra ngoài, đứng khóc nức nở. Nàng ôm tôi và hôn tôi một cái lên môi, như thể trút từ Josh sang tôi vậy, rồi thì thầm: “I love you”. Mặt của Lave ướt nhoẹt, tóc cũng ướt, bản nhạc của hai người đàn vẫn ám ảnh tôi. Tới giờ tôi vẫn nhớ rõ hình ảnh của Lave cầm món quà của tôi đứng dưới mưa trong lúc chờ xe tới.

Gió thổi mạnh, tôi nắm tay Ryan, vẫn cố gắng kiềm chế không rỏ một giọt nước mắt nào. Tôi chợt nghĩ mình vẫn còn may mắn vì được nắm tay người mình yêu.

Buồn, lạnh.

Nhưng tôi vẫn có khóc đấy.

Chỉ là nước mắt đang rơi lẫn trong mưa

46

Josh không được phép lại gần Lavender. Nếu tôi là Sheryl, tôi sẽ không hành hạ em gái mình như thế. Chúng tôi vẫn có thể bao che cho họ gặp nhau cơ mà.

Tôi cứ suy nghĩ như thế khi Ryan và tôi trên tàu điện ngầm trở về nhà. Tôi ôm chầm lấy anh thật chặt vì cảm thấy mình được may mắn và hạnh phúc hơn người khác. Anh mỉm cười, lại nụ cười của thiên thần, anh đáng yêu làm sao, hy vọng anh cũng có cảm giác giống như tôi, biết trân trọng những gì chúng tôi đang có. Thời gian của tôi ở đất nước này cũng không còn nhiều, nghĩa là thời gian tôi ở bên anh cũng đang ngắn lại. Nhưng tôi nhớ những lời mình nói với Lave, thời gian thì ngắn nhưng tình yêu sẽ rất dài, thời gian sẽ trôi đi nhưng tình yêu ở lại. Điều tự hào lớn nhất, đó là tôi đã từng là bạn gái của một người đàn ông tuyệt diệu như thế này.

Còn những gì diễn ra ở tiệm nail ấy vẫn là như vậy. Tôi luôn tự nhủ, cố lên, sẽ cố khi nào mình không thể chịu được nữa thì thôi.

Tôi lảng tránh Ronie, không nói với anh ta một lời nào, không bao giờ bắt điện thoại. Tôi thấy sự chán nản và bất cần ở Ronie, anh ta hút thuốc nhiều hơn, cà khịa với khách nhiều hơn và rất hay cáu bẳn. Tôi thấy Lucy rất bức mình, mắng Ronie cũng chỉ đến thế, nhưng khi anh ta tỏ vẻ cáu gắt thì Lucy im ngay. Thực sự lúc đó tôi còn một ý nghĩ rất “xấu” nữa, đó là tôi càng ở lại thì họ sẽ càng mâu thuẫn sâu.

Anh Tài rất hay đi qua đi lại thủ thỉ với tôi. Tài nói anh ta hay qua nhà thăm Ronie, Ronie rất buồn và cô đơn, tội nghiệp lắm, anh ta rất yêu tôi. Có lẽ tôi nên tế nhị và nói chuyện với Ronie. Tài tâm sự và kể chuyện nhiều, thực sự tôi có chút vui lòng.

Cứ chiều về, chị Thủy lại ca cẩm và ngồi phân tích lại những “tình huống” của ngày hôm nay ở tiệm, chê bai đủ điều và an ủi tôi. Tôi cũng chẳng thêm buồn lòng nhiều nữa.

Tôi hay về sớm hơn, bức tranh đã gần xong hoàn chỉnh, tôi hồi hộp chờ đợi được tặng anh, tôi đang suy nghĩ mở màn nghĩ tới việc hẹn anh đi đâu đó chơi, thật lãng mạn và tôi sẽ tặng anh bức tranh, anh sẽ vui từng nào. Rồi một thời gian sau đó, tôi sẽ hỏi anh, anh đang treo bức tranh của tôi ở chỗ nào rồi? Chắc hẳn phải được ở giữa những bức tranh của em gái anh chứ.

Dạo này tôi cũng thực sự thấy chông chênh vì không còn thấy hình ảnh quen thuộc của ông già ở ven sông, hay là ông ấy ốm? Tôi nghĩ nếu tôi được gặp và nói chuyện với ông ấy hằng ngày thì tinh thần của mình sẽ được mềm mại biết bao sau bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười của một ngày.

Và tôi cũng đang định bụng, sẽ gọi điện cho Billy để đổi tiệm khác thôi.

Dạo này ở tiệm tôi rất hay bị lúng túng, không rõ là đầu óc tôi căng thẳng quá có vấn đề hay là có người nào đó đang ngấm ngầm chơi xấu tôi chẳng? Ai? Lucy? Lily? Ronie? Tài? Hay thậm chí là chị Thủy? Hoặc bất kỳ ai khác?

Đồ nghề của tôi cứ bị xáo trộn lung tung. Khách đứng đợi thì thật đông mà tôi không tìm thấy nổi cái que wax của mình đâu. Ai cũng có que riêng và phải que của tôi thì tôi mới quen tay, có lúc cuống quá đành mượn tạm que của chị Thủy, nhưng có lúc chị ấy cũng đang sử dụng. Tôi liên tục phải đi mò và tỉ mỉ cấp tốc làm thành que mới, wax xấu hơn hẳn, vì que làm một thời gian nó sẽ mòn đi mới dễ wax. Thậm chí có lúc tôi wax hỏng hoàn toàn cái lông mày, khách cáu loạn lên, tôi thực sự mất bình tĩnh.

Hoặc ngay khi sơn móng tay, cái bàn sơn của tôi màu cứ bị lấy đi đâu hết, khách hỏi màu gì cũng không có, tôi đi hỏi mượn thì người trong tiệm hoặc không cho hoặc rất khó chịu. Chưa kể, Helen chiều nào cũng tới rất sớm, ngồi ở đó, nói chuyện rất to và khó chịu, lát lại nhí nhằng lời Ronie đi ra ngoài cãi nhau. Tôi đành phải “cẩn thận” hơn, ghi tên mình vào sổ chai đánh móng tay, và wax xong bất cứ lúc nào cũng cho que và nhíp vào túi. Phải tự phòng thủ mà thôi.

Ở tiệm nail có rất nhiều bụi móng tay chân cả giả lẫn thật tôi hít phải nên khiến cái chỗ xỏ khuyên mũi của tôi bị nổi sưng lên. Hôm đấy chị Thủy nói nên tháo tạm ra đi không thì nhiễm trùng. Tôi

phải trầy trật mãi mới tháo ra được, rất đau, tôi định bụng sẽ lau nó bằng cồn rồi xỏ lại. Anh Tài tỏ vẻ quan tâm và dặn dò kỹ lưỡng tôi phải sát trùng cẩn thận. Ở cái tiệm này tính ra còn có hai người này tử tế với tôi.

Đêm về, sau khi đã sát trùng đầy đủ, tôi xỏ lại cái khuyên mũi. Trời ạ, chỉ có từ sáng đến tối mà cái lỗ xỏ của tôi đã bị liền lại, đã thế nó còn đang rất sưng và đau, chỉ vừa xỏ cái khuyên vào mà đã nhói lên tận óc. Xỏ khuyên mũi khác với khuyên tai, vì tại mũi có nhiều mạch máu hơn, dễ liền và lâu khỏi hơn rất nhiều, chỗ này cũng dễ bị nhiễm trùng hơn. Tôi thật sự tuyệt vọng, tôi không muốn lại phải đi xỏ lại, cái khuyên mũi rất hợp với tôi và hơn cả, Ryan rất thích nó. Anh vẫn hay ngòl ngấm cái khuyên mũi của tôi. Chợt nhớ tới Lavender, cô ấy có khuyên mũi giả còn tôi có khuyên mũi thật cơ. Tức thật, tôi chỉ muốn bật khóc.

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Đã gần 1h đêm, tôi vẫn loay hoay mà không xỏ nổi khuyên mũi vào vì nó đã liền và đau quá. Cuối cùng, tôi quyết định, không thể để cho nó tịt được. Tôi ra phòng ngoài, sờ soạng tìm cồn, bông băng, kim chỉ của mẹ, thuốc mỡ, tất cả mọi thứ có thể. Cầm tất cả, đứng trong nhà tắm, hít thở một cái thật sâu. Tôi tự xỏ lại khuyên mũi cho chính mình. Đổ thật nhiều cồn lau thật sạch sẽ, nước mắt chảy to vì xót, tôi lấy kim đâm thẳng vào mũi mình, nhưng không chọc nổi vì quá đau, máu bắt đầu tuôn trào. Tôi hoảng hồn vì khi họ xỏ cho tôi không hề có máu, nghĩa là “không đúng mạch”. Tôi lấy lại bình tĩnh lau hết máu, bôi thuốc mỡ đầy cây kim để cho trơn. Đau và nhức lên tận óc. Mãi tôi cũng xuyên qua được mũi mình, nhưng kim thì nhỏ và dễ, còn khuyên mũi thì rất to, xỏ vào sẽ đau đớn hơn nhiều, và máu vẫn tuôn chảy. Tôi lại lấy thuốc mỡ bôi quanh chiếc khuyên mũi, từ từ, nhắm mắt và nén chịu cơn đau khủng khiếp, nửa tiếng để từ từ đưa chiếc khuyên mũi đó qua được cái lỗ mới tôi vừa tạo ra. Tôi sung sướng và nhẹ người đến nghẹt thở khi thành công. Đó là phút giây tôi quyết định sẽ không bao giờ bỏ khuyên mũi ra để nó bị liền như thế nữa. Và tôi có làm gì, ở đâu, với ai, tôi sẽ từ bỏ họ ngay nếu bất kỳ ai bắt tôi phải bỏ cái khuyên mũi này đi. Tôi yêu nó vô cùng, vì nó là đặc trưng của tôi, và vì nó là do tôi tạo ra.

Nhìn đồng hồ, đã 3h sáng, 3 tiếng tự hành hạ mình, vĩ đại thật.

Muộn quá, tôi quyết định nghỉ sáng ngày hôm sau ở spa. Vừa mệt, vừa đau, mà lại vừa căng thẳng lúc ban ngày nữa.

10 h sáng hôm sau tôi đã dậy, định bụng xuống nhà, không thấy ông già thì cũng vẽ nốt bức tranh. Ông già vẫn không thấy, tôi bất chợt thấy bất an. Tôi gọi điện cho Ryan và kể lể cho anh về “chiến tích” tự xỏ lại khuyên mũi của tôi. Anh kêu ầm lên trên điện thoại và nói rằng quá nguy hiểm, có thể bị nhiễm này nhiễm nọ thì sao, tại sao không bảo anh, anh có thể giúp, tôi thì lại đắc chí và vui vui vì anh lo cho tôi quá.

Chiều đến spa. Hôm nay đã thấy Sheryl, chị ta có nhìn tôi cười chào nhẹ nhàng, tôi nghĩ ít nhiều Sheryl đã có cảm tình với tôi. Tôi ra hỏi thăm rằng Lavender đã ổn rồi chứ, chị ấy nói Lavender đang ở trung tâm. Một thời gian là về, có thể hè sẽ cho về Hong Kong chơi để giải tỏa tâm lý. Tôi

thấy thôi thế cũng là ổn. Lâu lắm rồi không thấy Mei, có lẽ bà ấy quá bận bịu với chuyện của Lavender. Hôm nay thấy Sheryl đủ hiểu có lẽ câu chuyện cũng bắt đầu OK rồi.

Helen làm việc và coi như tôi không tồn tại. Gần về, bất ngờ cô nàng lại gần tôi và bắt chuyện: “Dạo này thích nhỉ, đi làm thất thường thế, tôi phải trả bao nhiêu tiền để đi học mà Hà đi học như đi chơi ấy nhỉ?” Tôi nghĩ thầm vì chắc Helen không biết tôi được đi học “miễn phí”: “Tôi được đi học free mà”. “Vậy sao, không có đâu, tôi không tin, làm gì có chuyện miễn phí ở cái đất này chứ.” Tôi nhún vai chả biết nói gì. “Tôi biết mà, nghe nói Hà cũng đang có anh nào đấy, là cái anh bạn trai của Sheryl vẫn đến đây nè, anh ấy trả hết tiền học spa cho Hà rồi còn gì, thích nha, đi đâu cũng được đàn ông quan tâm”. Tôi thực sự nóng mặt bởi câu nói này, cái giọng của Helen rất mỉa mai, như kiểu tôi là kẻ cực kỳ lẳng lơ và đi đào mỏ đàn ông không bằng. Mà Helen thì biết gì, tôi ghét cái kiểu bịa đặt của kiểu nhà Helen thế không biết. “Thế sao, sao Helen biết chuyện của tôi mà ngay chính tôi cũng không biết vậy?”

Hình ảnh: Internet

“À, sáng nay tôi và Sheryl vừa nói chuyện với nhau đấy, không tin ra hỏi cô ấy đi”.

Lưỡng lự, tự nhiên cảm thấy có thể đó là sự thật. Tôi ngại nhất phải nợ nần bất kỳ ai, không hề muốn. Tôi tiến tới hỏi Sheryl:

“Can i ask you something?” (Tôi có thể hỏi cô một chuyện được không?)

“Yes”? (Có chuyện gì vậy?)

“Is it Billy paying for me to practice in this spa?” (Có phải Billy trả tiền để tôi theo học tại spa này không?)

“He doesn’t tell you? How nice huh?” (Anh ấy không nói với cô à? Thế không tốt sao?)

“I didn’t know that, for real, how much is the total? i’d pay him back” (Tôi không biết chuyện đó, nhưng nếu có thì tất cả hết bao tiền, tôi sẽ trả lại anh ấy).

“I don’t know, a couple of thousands, you can ask my mother” (Tôi cũng không rõ, khoảng vài nghìn, cô có thể hỏi mẹ tôi).

Nghe thấy “couple of thousands” là tôi đã run sợ, tôi không thể kiếm đâu ra được số tiền lớn như thế, mà chẳng biết có là “quá đắt” không nữa. Tôi cũng làm việc ở đây kha khá không lấy lương cơ mà. Nhưng thật sự bất ngờ là họ đã không tốt như tôi tưởng, đủ hiểu thế giới này là “no free lunch in this world”. Tôi ra ngoài, gọi điện cho Billy nhưng không được, tôi để lại một cái voice message: “Em mới biết anh trả tiền hộ em để học ở spa, đáng nhẽ anh nên nói với em từ đầu, nếu đắt quá em cũng không cần học và em sẽ muốn tự trả cho mình. Anh không cần phải làm thế đâu, anh nhớ gọi điện lại cho em nhé!”

Trở về, lại đi dọc bờ sông, hái lá hái cành vẫn vơ. Tôi thấy mình đang trong một giai đoạn khó khăn, nhưng có lẽ không nhận ra đấy là lúc tôi đang được rèn luyện sự trưởng thành.

Tình cờ, tôi thấy bà đạo diễn, bạn thân của ông già ven sông đang đi tới. Tôi vẫy tay chào và hỏi han. Bà cũng hỏi tôi xem mọi chuyện vẫn ổn chứ. Tôi hỏi bà dạo này có hay gặp người bạn ven sông của tôi hay không? Tôi rất nhớ ông già, chẳng hiểu sao lại không thấy?

“Oh, i’m sorry, he’s now so sick, really really sick” (Ồ tôi rất tiếc, ông đấy đang ốm rất nặng). Mặt bà rất nghiêm trọng và buồn thiu.

Tôi sống sờ, tự nhiên tràn ngập một nỗi buồn mênh mang...

47

Trở về nhà, trong nhà có một bàn thờ nhỏ. Tôi dự định sẽ thắp hương để cầu chúc cho ông già được khỏe mạnh. Có buồn cười không nếu ông ấy theo đạo Thiên chúa giáo còn tôi viện nhờ đến Phật để mong phù hộ cho ông. Nhưng đó là một hành động tâm linh, khi trong lòng bạn muốn những điều thiện thì bất kể bạn xin Chúa hay Phật, bạn sẽ có lòng tin rằng điều bạn muốn sẽ đều được họ phù trợ.

Tôi bỏ ra bàn, ngồi tô nót bức tranh theo cảm tính những chỗ chưa hoàn chỉnh. Em trai tôi đi ra ngó nghiêng và khen bức tranh hoàn thành thì đẹp phải biết, tôi phồng mũi, chả lẽ thì thầm, “chị vẽ tặng cho bồ của chị đấy”. Công nhận lúc vẽ tranh là lúc có thể quên hết được những gì buồn phiền. Tôi ngồi chờ điện thoại xem hôm nay Ryan có tới thăm tôi hay không. Hình như mọi người trong nhà cũng đoán tôi có người yêu vì có người cùng cơ quan kể lại tôi có đi cùng với gã đàn ông nào đó, mà nghe qua họ kể lại có vẻ giống Ronie hơn là Ryan, chắc hẳn lúc tôi đi với Ronie đâu đó đã có người nhìn thấy. Hơn nữa là thỉnh thoảng buổi tối tôi cứ “mất tích” bí ẩn và có hôm về rất muộn. Bố mẹ cũng không khỏi lo lắng.

Nhưng Ryan chỉ gọi điện, anh không tới, chúng tôi ngồi nói chuyện mãi, nói mãi, trút đủ thứ trên trần gian cho tới khi tôi ngủ thiếp đi thì thôi, sao mà tôi nhớ anh thế...Tôi còn văng vẳng tiếng anh nói rằng sẽ lên đảo để cùng tôi đi thăm ông già nhé, tôi đã dặn bà đạo diễn phải dẫn tôi đi rồi. Chắc ông ấy nằm ở bệnh viện bên Manhattan hoặc có khi ngay cuối đảo.

Hôm nay vừa đến tiệm nail. Tôi đã thấy chị Thủy nhấm nháy với một vẻ hờn hờ kỳ lạ, dường như có điều gì đó rất thú vị hoặc hay ho mà chị ấy rất muốn kể với tôi. Tôi thấy chị ấy cứ nín thở đi ra đi vào, luôn miệng ghé tai tôi nhắc: “Cẩn thận nha bé, cẩn thận đồ của mình đấy, chốc nữa về là phải chờ chị ghen, nhớ đấy, có chuyện hay lắm nè.” Chị ấy làm tôi cũng hồi hộp, đi ra đi vào, mặt cũng hờn hờ theo vì không biết có chuyện gì vậy. Nhất tôi quên không cắt díp cắt que wax là chị lại hất đầu ra chiều nhắc nhở ngay. Tôi đoán chắc hẳn có chuyện gì liên quan tới tôi và những “phi vụ” bí ẩn xảy ra trong tiệm. Cũng hồi hộp thật. Hôm nay có bạn nhưng lạ là tiệm ít nói về tôi hơn. Cả Lucy và Lily đều ít nói. Ronie thì mặt lăm lăm nhưng cứ nhìn thấy tôi là như nở nụ cười gượng. Anh Tài cũng không nói chuyện với tôi. Lại vẫn chị Thủy, hôm nay rõ ràng là chị ấy đã bớt dè chừng với tôi, tóm lại là dễ thở hơn hẳn.

Tôi chỉ mong đến giờ về để được “buôn chuyện” ngay xem là cái gì. Nhưng lạ là chị Thủy chị ấy cứ nán nà, tôi ra thì thầm hỏi thế về chưa, chị ấy cứ bảo chờ tí đã nào, chờ đã. Thế mà cũng phải 8h tối tôi mới ra khỏi tiệm được chỉ vì chờ về cùng chị ấy.

Phải tận khi lên tàu rồi, nhìn xung quanh chắc chắn không có ai ở hai cái tiệm nail ấy ở trên tàu, bao gồm không có cả Tài và Ronie chị ấy mới thở một cái rồi nói. “Nè bé, biết chuyện gì hông?, chị mới có một thông tin đã quá”. “Có liên quan đến em không vậy?”. “Trời, có chứ, nhưng là

chuyện hay đấy”. “Nè, hôm qua nói chuyện với một nhỏ bạn cắt tóc dưới chợ Tàu, mới biết một chuyện. Là thằng cha Tài đó, nó theo đuổi con nhỏ Helen lâu lắm rồi nhen, lão bệnh lắm đó, là mọi người đồn lão yêu con nhỏ đó phát điên, nhưng giấu kỹ lắm, không có ai biết, có khi con nhỏ Helen cũng chả biết. Chỉ biết nghe kể nhà lão đấy có tranh với ảnh của con nhỏ, viết văn thơ yêu nhỏ suốt ngày đầy nhà, hôm gì nhỏ bạn chị có anh bạn qua nhà lão chơi phát hiện ra, ghê thây mò luôn, như trong phim đó, mà hôm nay chị sợ quá, phải đợi mãi cho lão về trước mới dám lôi em về sau kể đó”. “Ồi”, tôi kêu lên, mắt cứ mờ to tròn. “Anh Tài đấy thích Helen hả? Sao chẳng ai bao giờ nói nhỉ? Nghe nói còn có một cô con nhỏ gái mà, bỏ vợ hay thế nào? Mà Lucy Lily có biết không?” “Chưa biết, chị có kể với một chị Hồng ở tiệm đó, không biết chị đó đã kể cho hai bà ấy biết chưa, mà Tài cũng có tới nhà Lucy mấy lần liên hoan tiệm đó mà. Lão cũng kín ghê, không ai có biết hết. Không biết cái vụ tiền nong chi hồi lâu của Ronie có phải do lão làm không nữa”. “Hả, vụ đấy là vụ gì, cứ tưởng hai người thân nhau lắm, lại lo lắng cho nhau nữa, nhưng không chừng là mặt bồ tát bụng một bồ dao găm ấy nhỉ?”. “Hồi đó nghe nói Ronie cầm tiền của Lucy đi mua đồ cho tiệm thấy về rắc rối tính toán gì đó thiếu hụt cũng kha khá tiền, lại thêm bột nail với màu đều không phải là hàng tốt gì đó, thế là cũng lườm nguýt nhau một hồi đó, nhưng Lucy cũng chiều Ronie nên lại cho qua”. “Thế thì liên quan gì tới Tài?”. “Thì hồi đó chị cũng không có quen ai hết, có nói chuyện với mỗi Ronie thôi, Ronie nói có đưa tiền nhờ Tài đi mua hộ và bắt mỗi gì đó, nhưng Ronie ngốc lắm, không có nói lại với Lucy, Tài cũng tỏ ra tốt với Ronie mà, không chừng có mỗi Tài làm vụ đó”. “À, hiểu hiểu, ghê nhỉ”. Rồi mắt tôi lại sáng rực lên. “Thôi rồi, chị có nghĩ Tài đang hại gì em không? Đạo này em thấy ở tiệm có nhiều chuyện bất bình thường như thế đấy, có phải do Tài này không? Hay là Tài gay ở tiệm bên kia?”. “Nè, thì thế chị mới bảo có khi liên quan đến em, tại em làm con nhỏ Helen khổ quá, nên lão tức em lão hại em thì sao?”. “À à, tôi gật gật gật, không chừng dễ thế quá. Nhìn mặt anh này là thấy nó có vẻ không trong sáng và cái cách hành xử nó cũng bất bình thường, chỉ là do tỏ ra tử tế với tôi quá nên tôi cũng không nỡ soi mói mà thôi. Có khi bấy lâu nay Tài rất căm ghét Ronie, chắc phải làm vài vố hại Ronie rồi. Đã thế Ronie lại còn “bạc tình” bỏ bê Helen để mê mãi theo tôi, tôi mới là kẻ đáng ghét nhất. “Thế đúng lão ấy giấu đồ của em đi để bị Lucy chửi rồi”. “Chị không rõ mấy chuyện khác của em có đúng không và có phải do Tài kể không, nhưng Tài mấy lần thủ thỉ với chị là em dốt nát lắm, tiếng Anh chỉ được giả vờ khoe mép lừa mấy người như chị và Lucy, Lily thôi, chứ em nói đến cái âm cơ bản còn sai. Mà nè, mấy vụ thấy em tới nhà của Ronie LiLy cũng nói là do Tài nhìn thấy đó nhen, Tài kể lại cho họ mà”. “Ái chà, chẹp chẹp, giờ thì em hiểu rồi em hiểu rồi”. Kinh khủng thật, tôi nổi hết da gà, thú thật cũng hiếm khi tôi gặp phải chuyện bất ngờ và tiêu nhân tới mức như thế này. Từ trước tới giờ, cũng hầu như chưa bao giờ tôi nhận nhầm ai bao giờ, nếu tôi thấy ai mang dáng vẻ “có vấn đề” hay “bệnh bệnh” cho dù thái độ có tích cực đến mấy là y như rằng người đó có vấn đề nặng thật.

“Chắc Helen phải biết chứ nhỉ?” “Chị chưa hỏi, chả biết con nhỏ đó có biết không, nhưng Lucy với Lily thì chắc là không rồi, ai mà ngờ thế!”

“Giờ biết mình khổ sở bấy lâu vì kẻ đặt điều”

“Ừ chắc thế rồi”

“Con người ghê gớm thật đấy”

“Bé à, bé còn gặp nhiều người ghê rợn hơn nhiều à”

Chợt cảm thấy người cứ nhẹ bâng đi vì dễ chịu quá, cái người tôi tưởng tốt thì hóa ra xấu không thể tưởng tượng, những người tôi nghĩ họ rất xấu xa thì thực ra cũng không đến nỗi lắm. Tôi bắt đầu xâu chuỗi các vấn đề. Có thể là, Ronie vẫn luôn tin tưởng Tài và tâm sự với anh ta nhiều điều, và Tài từ đó đơm đặt và “xây dựng chiến lược” hủy hoại tôi. Tôi thấy sở dĩ Helen lại khổ sở một cách nghiêm trọng như vậy chắc chắn là do bị “bơm vá”, cô nàng căm thù tôi phải đến tận xương tủy rồi, chứ nếu tỉnh ra vì ghen tuông, cũng chẳng nặng đến thế vì tôi và Ronie đâu có bằng chứng gì rõ ràng đâu. Tài là một người khá thông minh và có học, thực sự là như vậy, anh ta dễ dàng “bắt nạt” những con người được coi là ngờ nghệch xung quanh mình.

“Chị có định loan chuyện này trong tiệm không?”

“Ừay, thú thực chị cũng không chắc gì, mà giờ chị nói thì Tài cũng không có bỏ qua đâu. Lucy và Lily cũng đâu ưa gì chị đâu, chị nói ra họ lại tưởng chị bệnh em, đơm đặt này nọ, cứ từ từ, rồi biết hết thôi. Nhưng chị bảo em cẩn thận là vì thế đấy”

“Vâng, giờ em cẩn thận rồi, em biết Tài rồi!”. Tôi thở dài một cái, thực sự cũng chưa hẳn tôi tin hết những lời chị ấy nói đâu. Vì tôi thấy ở đây ai cũng “có vấn đề” hết, có lẽ nó không phải là cái thế giới của tôi, tôi không biết đo lòng người ở cái thế giới này, và tôi không thể. Nhưng thật lòng tôi thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều và thầm cảm ơn chị ấy. Cứ cho là do ít nhiều chị ấy ghét Tài mà loan những chuyện này đi chứ cũng chẳng phải là tốt đẹp gì với tôi, thì ít nhất những điều chị ấy nói đã khiến tôi cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều, thậm chí lớn hơn là dạy tôi một bài học về muôn mặt của cuộc sống con người nữa.

Lên trên đảo, tôi nhận được voice message của Billy, anh đang trên upstate cùng Mei chưa về, thăm hỏi Lave, khi nào về sẽ nói chuyện với tôi. Anh vừa gọi điện nhưng do tôi ở dưới tàu điện ngầm không có sóng. Lave đi cũng được một thời gian rồi nhỉ, không thấy gọi điện cho tôi, không rõ nàng bây giờ ra sao nữa.

Nhớ Ryan quá, tôi gọi anh đến đây để tôi có thể kể một câu chuyện mới thật hay. Anh lại nói sẽ đến muộn. Tôi về nhà buồn chuyện với Hạnh một thôi một hồi, phải đem điện thoại nhà ra ngoài hành lang buồn để những đoạn trút “cao trào” để bố mẹ tôi bớt chú ý. Tôi chỉ sợ bố mẹ tôi nghe chuyện tá hỏa những gì tôi đang phải trải qua thì thôi rồi đấy.

Buồn cho đúng tới khi Ryan tới, gần 11h thì thôi. Tôi tíu tít chạy xuống dưới nhà, anh đi tàu điện ngầm sang đây chứ không có ô tô. Nhớ quá, tôi ôm chầm lấy anh và hôn anh một cái thật lâu, anh cọ mũi vào mũi tôi như một đứa trẻ. Tôi nghĩ anh thấy vậy cũng vui lắm, tự hỏi sao hôm nay tôi lại phấn khởi đến thế nhỉ? Hôm nay Ryan có một món quà nhỏ tặng tôi, một chiếc vòng tay bằng inox có hình 12 con giáp của Trung Quốc. Anh nói anh cứ nghĩ 12 con giáp của Trung Quốc và Việt Nam là giống nhau. “Oh, no it's OK”. Chiếc vòng vừa khít tay tôi, thì ra Ryan hôm nọ xem tôi khoe

chiếc vòng chân do Lavender tặng, nên dứt khoát phải “cạnh tranh” bằng cách tặng tôi cái vòng tay. Và một lần nữa, “sản phẩm” này vẫn ở trên tay tôi cho tới hiện giờ.

Hình ảnh: Theo Internet

Và thế là tôi lại kể chuyện mới nghe được ở tiệm. Ryan cứ “Oh my god” liên tục. Tất nhiên tôi không dám nói rõ thêm chuyện của Ronie và Helen, tôi chỉ nói có một người ở tiệm rất ghen ghét tôi chỉ vì anh ta yêu con gái bà chủ tiệm, mà cô con gái đó thì cũng cực kỳ ghét tôi vì tôi...có nhiều khách hơn cô ấy. Nghe có vẻ hơi kém khách quan và vô lý một tí nhỉ, nhưng tôi nhấn mạnh rằng đáng nhẽ chuyện chả có gì nghiêm trọng cả, nhưng vì người đàn ông kia “extremely sick” (thực sự bệnh) nên mới làm tôi khổ khổ thế. “Oh, my poor girl” (Ồ tội nghiệp bé của anh) anh ngồi trên ghế đá ven sông còn tôi thì đứng trước mặt anh, anh ôm chầm lấy tôi kiểu thương tôi làm sao. “Let’s quit that place, forget those stupid people, do you want to do something else? i can help you” (Đi khỏi đây đi, quên những con người ngu ngốc đó đi, em có muốn làm gì khác không, anh có thể giúp em). “Hihi, well, let’s solve the mystery first then i’ll move” (Không sao mà, em sẽ giải quyết mọi chuyện kì quái ở đó trước khi bỏ đi). Tìm việc mới cho tôi ở cái chốn này không phải đơn giản, vì tôi không được phép đi làm, tôi chỉ có thể đi tham gia học hành và lắng nghe này nọ như vậy mà thôi. “But tell you what, i’m so proud of you” (Dù sao thì anh cũng rất tự hào về em). “For what?” (Vì cái gì vậy?). “For being so brave” (Vì em rất dũng cảm). “OK”, tôi cười. Tôi yêu người đàn ông này làm sao, biết lo lắng vừa phải, biết nói những câu cần nói, và hơn cả là rất hiểu tôi.

47 (tt.)

Tới tiệm nail, không phải có phải là do tôi tự cảm nhận hay là đúng là thế. Mọi người dường như bớt ồn ào và yên ắng hơn với tôi. Lucy cũng không còn ca cẩm nhiều chuyện chính trị này nọ nữa. Họ chuyển sang đề tài khác, chuyện lo cho...con gái đi lấy chồng thì cần gì, loại con gái nào thì lấy được, loại nào thì chỉ “ma nó mới lấy”. Còn thì que wax hay nhíp màu của tôi thì tôi canh rất chặt, không cho kẻ xấu lợi dụng “đục nước béo cò”. Tôi thấy mấy người ở tiệm và chị Thủy hay thì thăm chụm vào một góc. Tài cũng không nói chuyện với tôi nữa. Có lẽ Ronie thì vẫn chẳng biết cái gì cả, chỉ thấy cứ nhìn tôi ngờng ngợng. Nhưng vì chẳng biết đâu là sự thật, và cũng chưa chắc mọi người biết hết, nên tôi vẫn căng thẳng, sự khó chịu từ Lucy và Lily vẫn thể hiện ở những câu nói móc và đôi lúc gắt với tôi nếu tôi có “lỡ làm” một hành động nào đó. Tóm lại, tôi thờ dãi, mệt mỏi quá, nhưng vẫn chưa tới mức maximum, cố lên, sắp không chịu nổi nữa rồi. Tôi tự nhủ như thế. (Có bị coi là ngược đời không?)!

Còn ở tiệm spa, tôi vẫn không nói chuyện với Helen nhiều, cô nàng vẫn mặt lạnh tanh, ai làm việc đó. Ai trong tiệm cũng nhìn thấy chúng tôi không nói chuyện với nhau. Cả Sheryl cũng vậy, nhưng có lẽ chị ta không phải tuýp người thích hỏi han nên cũng lặng lẽ bỏ vậy. Còn mấy cô thợ Tây ở trong tiệm thì thăm vào tai tôi. “You stole her boyfriend right? Haha” (Cô cướp bạn trai của cô ta đấy à?). Tất nhiên là họ chỉ là đùa cợt, nhưng tóm lại tôi không có tâm trạng đùa kiểu thế.

4h chiều, tự nhiên thấy số cổ định gọi vào máy, số từ bên Manhattan. Nhắc lên thì hóa ra là Garbriel, tôi lại thót hết cả tim lại. “Hey, girl, wanna join me to a party today? A nice one, i think you should come. WONDERFUL party” (Này, có muốn tham dự bữa tiệc của tôi hôm nay không? Hay lắm đó, tôi nghĩ cô nên đi. Một bữa tiệc tuyệt vời!). Garbriel kéo dài giọng chữ Wonderful, tôi nghe giọng của Gar cứ có chút gì đó say say. Tôi hơi hoảng hồn vì lời đề nghị này. Chẳng liên quan gì cả, tự nhiên rủ tôi đi party, cứ như thân thiết lắm ấy, mà biết đâu lại cái trò mèo gì thì sao. “Where are you, i’d come pick you up” (Cô đang ở đâu, tôi sẽ đến đón cô). Mắt tôi lại còn mở to hơn, chắc hẳn ai nhìn thấy tôi lúc đó phải thấy giống con mèo lắm. Lại còn sẵn sàng đến đón tôi đi party nữa. “What for? What’s the party about? Why? How come? When?” (Để làm gì cơ? Tiệc về cái gì vậy? Tại sao tôi lại nên đi? Bao giờ nó diễn ra). Tôi tuôn một tràng. “Stay where you are, tell me where you are, i’d come and pick you up, this party is really important, you must know, you’re gonna be surprised there about Ryan you know?” (Cứ ở yên đấy, nói cho tôi biết cô đang ở đâu, tôi sẽ đến đón cô, buổi tiệc rất quan trọng, cô phải biết, cô sẽ rất ngạc nhiên về những việc của Ryan đó, cô biết không?). “What? It’s about Ryan?” (Cái gì cơ, về Ryan à?). “No, it’s not about Ryan, but you’re gonna find something about Ryan, anyway, its up on you if you want to know anything, you understand what i mean?” (Không phải về Ryan nhưng cô sẽ tìm thấy nhiều thứ về Ryan đấy, tùy cô thôi, nếu cô muốn tìm hiểu điều gì đó, cô hiểu ý tôi chứ?).

Sự tò mò trong tôi trở dậy ghê gớm, tại sao tôi không cho mình một cơ hội để biết điều gì đó nhỉ. Thế là tôi hẹn Gar ở bến tàu ở Times Square, vì cô ta nói party ở gần đó. Chúng tôi hẹn 8h. Hôm nay tôi nảy ra ý định nhờ cô da đen trang điểm “free” cho khuôn mặt của mình để đi “party”, cũng chỉ là cho vui xem sau khi mình được hóa trang thì trông sẽ thế nào. Cô ấy cực kỳ thích thú và nói rằng khuôn mặt của tôi tạo ra rất nhiều “cảm hứng”. Thú thật, sau nửa tiếng cho cô ấy “sáng tác” thì tôi thót hết cả tim khi nhìn trong gương...không nhận ra mình, xinh tới mức khó tin. Trong lúc chờ tới giờ hẹn tôi lang thang shopping ở mấy cửa hàng trên chợ Tàu, trong lòng không khỏi lo lắng. Tôi thấy một cái dây chỉ đeo tay có chữ “i love you” liền mua ngay, định bụng sẽ bắt Ryan phải đeo, tôi sẽ tặng anh cùng bức tranh của mình.

8h tôi đã có mặt ở vị trí hẹn với Gar. Cô ta cũng đúng giờ ngay. “Hey, how are you?” (Khỏe không?). “I’m OK, thanks, where are we going?” (Cảm ơn, tôi ổn cả, chúng ta sẽ đi đâu đây?). “Ah, its just a party hosted by OUR friends, just think you might need to join” (À, đó là một bữa tiệc được chiêu đãi bởi những người bạn của chúng tôi, tôi nghĩ là cô rất cần tham gia đó). “Why do i need to join?” (Sao tôi lại cần phải tham gia). “Because it is a lot of fun, haha” (Bởi vì sẽ có rất nhiều trò vui, haha). Tôi thấy Gar từng từng lạ lùng. Cũng nhún vai và đi theo.

Hôm nay ai cũng phải ngoái nhìn tôi, từ chợ Tàu đến trên tàu, vì thấy tôi xinh. Là Gar không khen lấy một câu, không hiểu cô ta có đang nghĩ xấu rằng tôi muốn “làm hàng” gì đó không.

Chúng tôi bắt xe đi ngược lại downtown, hình như phố 2 mấy gì đó tôi nhớ không rõ lắm. Cũng nhanh nên tôi không phải nói chuyện nhiều với Garbriel, cô ta hỏi đủ thứ, tóm lại là rất lạ lùng.

Cô ta dẫn tôi lên tầng thứ 10 của một tòa nhà 37 tầng. Từ thang máy bước ra đã ngửi thấy mùi thức ăn và nhón nháo phát ra từ một căn hộ ở gần cuối hành lang. Mở cửa đã thấy ầm ầm bởi tiếng cười nói và cả một bàn đồ ăn với bánh mì bơ, rau, hoa quả. Vừa nhìn thấy Garbriel bước vào đã có vài người vẫy chào rồi rít. Tôi đi sau, Garbriel quay lại “giới thiệu”: “This is Hà Kin, Ryan’s GIRL friend!” (Đây là Hà Kin, bạn gái của Ryan). Gar kéo dài cái chữ Girl friend theo kiểu cực kỳ mỉa mai. Cả đám rú lên. “What? He got a girl friend? Oh, look at her, how pretty, how naïve, haha” (Gì cơ? Anh ấy có bạn gái à? Ồ, nhìn cô ta này, thật xinh đẹp và ngây thơ làm sao, haha). Họ cười ầm lên, họ cười theo đúng kiểu như tôi là một trò đùa vậy. Lúc này tôi để ý những con người ở đây, toàn người rất bảnh bao và sành điệu, đa phần đều có vẻ giàu có. Những cặp đôi nắm tay nhau cười nói và hôn nhau chụt chụt. Tôi chợt nhận ra và nóng mặt khi thấy càng ngày càng phát hiện ra nhiều cặp đồng tính, cả nam và nữ, trông họ ai cũng hạnh phúc và hớn hờ rõ rệt. Cho đến tận lúc này tôi mới tỉnh ra, tôi đang ở trong party của một câu lạc bộ đồng tính thì tôi thực sự toát mồ hôi hột, người tôi run lẩy bẩy, đứng không vững nữa. Tôi không sợ họ, tôi chưa bao giờ sợ họ, nhưng nếu họ liên quan đến Ryan của tôi, thì khác nào nói rằng anh là một Gay chính hiệu. Mặt tôi tái mét khi nghĩ tới như thế.

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Gar lại gần, tay cầm ly rượu và bảo tôi uống đi, tôi lắc đầu. “You know what party it is right?” (Cô biết buổi tiệc này thế nào rồi chứ?). “Gay, lesbian, right?” (Của những người đồng tính phải không?). “Haha, smart, haha, let you know, this is Ryan’s world, haha, you understand me know, girl? Don’t you?” (Haha, thông minh đấy, cô đã thấy rồi đó, đây là thế giới của Ryan, haha, cô hiểu tôi nói gì không?). Tôi ghen lời không nói được lời gì, tôi chỉ muốn đập tay thật mạnh xem có phải mình đang trong cơn ác mộng không. Vừa lúc lại có một người phụ nữ đi tới, bà ta ngắm tôi âu yếm khiến tôi rợn hết cả người: “Pretty, yeah, really, Ryan’s girl friend? That’s weird. Hey, have you ever heard of a name Juicy?” (Xinh xắn đấy chứ, bạn gái của Ryan à? Thật kỳ lạ, cô có nghe cái tên Juicy bao giờ chưa?). Tôi lắp bắp, “Juicy, the artist?” (Juicy, họa sĩ ư?). “You know? Ryan’s boyfriend, doesn’t he jealous of such a pretty girl like you?” (Cô cũng biết hả? Đó là bạn trai của Ryan đó, anh ta không ghen với cô gái xinh xắn như cô ư?). “Is it Ryan gay?” (Có phải Ryan là người đồng tính không?) Tôi hỏi mà gần như khuyu xuống và khóc đến nơi. “What? He doesn’t tell you?” (Sao cơ, anh ấy không nói với cô à?). Bà ta ngạc nhiên. Gar cười cười: “No, of course she doesn’t know” (Không, tất nhiên là cô ấy không biết). “Oh Garbriel, what the hell are you doing, why are you doing this to such a girl, Oh, i’m sorry” (Garbriel, cô đang làm cái quái quỷ gì vậy? Tại sao cô lại làm thế với cô gái này, ôi tôi xin lỗi). Bà ta cho tay lên ngực ra điều cảm thấy rất có lỗi vì đã để cho tôi biết “sự thật”. Tôi nhắm mắt lại để mình bình tĩnh. Garbriel có điện thoại, cô ta hét lên: “Hey Jess, i’m at Shally’s party, you know what, Ryan’s girl friend is here too, haha” (Chào Jess, em đang ở buổi tiệc của Shally, anh biết gì không, bạn gái của Ryan cũng đang ở đây, haha). Giọng của Garbriel đã thực sự say và cô ta có vẻ như không kiểm soát được mình nữa. Tôi

bủn rũn chân tay và tìm đường trở về, nhưng Gar dứt khoát không cho, cứ đẩy tôi vào trong. Cô đơn, lạc lõng, kinh sợ, tôi không còn đủ năng lượng để bước chân ra khỏi cánh cửa ngoài kia.

Rồi một vị cứu tinh không ngờ của tôi đã đến chỉ ngay một lúc sau. Đó là Jess, cậu ta vừa đến đã tỏ ý đi tìm tôi, mọi người nháo nhào chào Jess nhưng cậu ấy chỉ vẫy tay. Tôi đang ngồi một góc, mặt trắng bệch. “Come one, come on”. Jess đưa tay kéo tôi lên, giọng thì thầm. Vừa nhìn thấy Jess tôi bất ngờ bật khóc nức nở khiến những người xung quanh không hiểu gì. Jess kéo tôi đi thật nhanh ra khỏi cửa, tôi vẫn còn nhớ anh mắt tức giận của Jess nhìn về phía Garbriel đang cười và say ngật ngưỡng.

Đứng trong thang máy, tôi nép người vào một góc và khóc. Với tôi bây giờ còn “out of control” hơn cả một người say. Jess đứng cạnh tôi, ôm tôi rồi nói: “Hey, i’m sorry, Garbriel is really crazy, i can’t believe what she did” (Tôi rất tiếc, Gar điên thật rồi, tôi không thể tin được những gì cô ta đang làm). Tôi không buông nổi ra một câu hỏi với Jess rằng, có phải Ryan là gay hay không. Jess đứng cạnh tôi mà tôi có cảm tưởng như đó là Ryan, vừa ấm áp mà lại vừa ghê sợ. Tôi ngồi thụp xuống và không đứng dậy nổi cho dù thang máy đã xuống tầng một. “OK, come here, everything is OK, she was teasing you, stand up” (Đi nào, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, cô ta chỉ bỡn cợt cô thôi mà, đứng dậy đi). Jess kéo tôi đứng dậy rồi đưa tôi ra ngoài. Cậu ấy nắm tay tôi ra tận chiếc xe quen thuộc mà Ryan vẫn hay chờ tôi. Nhìn thấy chiếc xe mà đất trời tối tăm. Tôi có đủ trí thông minh để hiểu rằng những chuyện vừa xảy ra không đơn giản là một trò đùa như Jess nói. Tại sao Jess lại phải tử tế với tôi thế. Tôi đã hoàn toàn là một kẻ mất hồn. Không nói, không khóc nữa, tôi ngồi lên xe, nhìn ra bên ngoài. Tôi không có năng lượng để làm bất cứ việc gì. Jess vẫn hỏi tôi: “Do you want to go somewhere? Are you OK? Do you want me to call Ryan for you?” (Cô có muốn đi đâu không? Cô ổn không? Cô có cần tôi gọi Ryan không?) “No”, tôi nói mà giọng nghẹn đặc nước mắt.

Jess đưa tôi về đảo. Chúng tôi ngồi im trong xe, tôi không buồn xuống nữa, thực sự tôi rất sợ phải đối mặt một mình với chính bản thân mình, ít nhiều sự có mặt của Jess ở bên cạnh khiến tôi thấy có gì đó chút tĩnh tâm. Có lẽ, ngoài cú sốc ngày năm nhất đại học khi nghe tin bà tôi bị mắc ung thư, thì đây là lần thứ hai tôi sốc khủng khiếp tới như thế.

Tôi ngồi im, lặng im, nhìn con phố Main hoang vắng, chiếc xe bus đỏ đã đi vài chuyến mà tôi vẫn ngồi. Jess cũng ngồi. Cậu ấy nhìn tôi, nhìn rất lâu.

“She’s not telling you the truth Kin, please don’t be this way, it is so painful to see you this way” (Cô ta không nói thật đâu Kin, đừng như thế mà, thật đau lòng khi thấy cô như thế).

Câu nói đó lại làm tôi ứa bao nhiêu nước mắt. Jess lại cúi mặt. Rồi cậu ấy lại gần tôi, ôm tôi mà tôi cũng không buồn phản ứng, chỉ thấy ấm áp và thực sự được an ủi.

“But I’m about to tell you one truth, this truth” (Nhưng tôi sẽ nói với em một sự thật...)

.....

“....I love you, loved you from the first time i saw you through out the window of that car”. (Tôi yêu em, yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy em qua cánh cửa xe ô tô)

Một luồng điện chạy qua người, tôi mở mắt thật to nhìn ra ngoài cửa kính... "but at least you are not gay right, would you save my soul tonight ?" Tôi đã nhủ thầm trong tuyệt vọng như vậy đấy...

48

Tôi cảm thấy một cơn đói.

Tôi chưa được ăn gì cả, một miếng ở cái party ấy tôi cũng chưa đụng tới. Và nỗi sợ hãi tuyệt vọng dường như đã lấy hết chút năng lượng còn lại của cơ thể. Người tôi hoàn toàn rũ ra trong vòng tay của Jess. Tôi không nói được điều gì, nhưng ít nhiều sự ấm áp ấy khiến tôi bớt đi được cảm giác bất an. Tôi bắt đầu thấy Jess hôn lên tóc tôi và lấy tay lau những giọt nước mắt vẫn tuôn chảy, như đang lau cho một đứa trẻ đang hồn dỗi vậy. Sao mà giống Ryan đến thế? Ôi Jess, đây là một Jess hoàn toàn khác, ấm áp dịu dàng, và tôi ôm lại cậu ấy, thấy chiếc áo khoác mỏng của Jess ẩm ướt bởi nước mắt của tôi.

Jess bật radio nhẹ nhẹ, vẫn nhớ, đúng bài One hundred years, bài hát ở đài 100 gì đó, được phát đi phát lại rất nhiều lần trong ngày và tôi đã nghe suốt ngày ở tiệm nail.

"Half time goes by

Suddenly you're wise

Another blink of an eye

67 is gone

The sun is getting high

We're moving on..."

"We're moving on...", câu hát khiến tự nhiên tôi tỉnh người. Tôi ngồi thẳng dậy, ngẩng mặt rồi nói lời cảm ơn đầu tiên.

"Are you OK? I'm sorry" (Em đã ổn hơn chưa?). Jess dịu dàng.

Hình ảnh: Theo internet

Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt Jess vì tôi sợ ánh mắt của cậu ấy, ánh mắt lạ kỳ đã có những lúc liếc nhìn tôi mà tôi ngỡ rằng đó là sự lạnh lùng. Liệu có phải Jess đang an ủi tôi hay không? Nhưng nếu đúng thì vì sao cậu ấy cần phải tốt với tôi thế. Tôi và Jess còn chưa nói chuyện với nhau bao giờ cơ mà?

"Love me? Really? Why?" (Yêu tôi? Thật ư? Tại sao?)

"Because of the way you look, because of the way you smile, because of the way you sing, and because of the way you changed my brother" (Vì vẻ đẹp của em, vì cách em mỉm cười, vì cách em cất tiếng hát và vì cách em đã làm thay đổi anh trai tôi)

"Does he really love me?" (Anh ấy có yêu tôi thật không?)

"He does, sure he does" (Có, chắc chắn là có)

"Is it his love different from your love?" (Tình yêu của anh ấy có khác với tình yêu của anh không?)

Jess nhìn ra ngoài, cậu ấy không trả lời một lúc. "I don't know, really i don't know, i don't know if he loves you like the way i do" (Tôi không biết, thực sự không biết là anh ấy yêu em có giống cách tôi yêu hay không?).

“How come he’s gay and i don’t know? i am stupid right?” (Anh ấy là người đồng tính mà sao tôi không biết? Tôi thật ngốc nghếch phải không?)

“OK, let’s get it this way. Ryan is gay, i admit it, but he’s really a special one. Never in my life I’ve seen him changed this much since he met you. He had women chased after him before, and still, but you know, he never had a girl friend in his life. On the day he gave me a call and said, “Now i have a girl friend, and it is terrible, that i really love her”, that’s how i understand you would be someone different, and when i saw you for the first time with your beautiful smile and sharp eyes, i learnt I had the same “terrible feeling” that Ryan did.” (Ryan là người đồng tính, tôi thừa nhận thế nhưng anh ấy là người thực sự đặc biệt. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy anh ấy thay đổi nhiều như thế từ khi anh ấy gặp em. Trước đây và ngay cả bây giờ, anh ấy có rất nhiều người phụ nữ theo đuổi, nhưng em biết không, anh ấy chưa bao giờ có bạn gái. Một ngày anh ấy gọi cho tôi và bảo “Anh có bạn gái, nghe thật kỳ lạ, nhưng anh thực sự yêu cô ấy”, và tôi hiểu, em là một người đặc biệt. Khi lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười xinh đẹp và đôi mắt sắc nét của em, tôi đã hiểu mình cũng có xúc cảm kỳ lạ như Ryan đã từng)

“Gay men can not love women” (Người đàn ông đồng tính không thể yêu phụ nữ).

“No, you can make a gay man love you” (Không, em có thể làm một người đồng tính yêu mình).

“But i don’t want a gay man to love me” (Nhưng tôi không muốn một người đồng tính yêu mình).
Và tôi lại bật khóc.

“All right all right...shh, everything will be allright...” (Bình tĩnh nào, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi).

“You love Garbriel too right?” (Anh yêu Garbriel phải không?)

“Oh my god no, that’s a good woman, a good friend, she helped us a lot, and we should forgive her for what she did, may be she can’t take things anymore” (Ôi không, đó là một cô gái tốt, một người bạn tốt, cô ấy giúp bọn anh rất nhiều).

“She loves Ryan right?” (Cô ấy yêu Ryan?)

“Yes, crazily, they had a kind of a relationship, but that is not love, Ryan never loved her, well, it’s a long story...” (Uh, điên cuồng, họ có mối quan hệ tốt, nhưng đó không phải là tình yêu, Ryan chưa bao giờ yêu cô ấy, nó là một câu chuyện dài)

Vậy là Jess cũng đã công nhận anh trai mình là gay. Nhưng cậu ấy cũng công nhận, Ryan có yêu tôi, lòng tôi nhẹ bớt. Tôi mở cửa, nói lời cảm ơn sau cùng, cảm ơn Jess, cảm ơn rất nhiều, không hiểu nếu như không có Jess, thì giờ đây tôi sẽ ra sao? Giá tôi có thể gặp cậu ấy trước Ryan, giá như...nhưng nếu cuộc đời có sự giá như thì tôi đã chẳng bao giờ phải nói chữ giá như...

But he saved my soul tonight.

Tôi nói tôi cũng OK và sẽ đứng hít thở không khí ở ven sông trước khi trở về nhà cho sạch nước mắt đã. Tôi biết Jess rất muốn đứng cùng với tôi, nhưng tôi tạo được cho mình một khuôn mặt bình tĩnh và bỏ đi rất nhanh.

Tôi không chỉ đứng ven sông mà chạy như điên ra phía ngọn hải đăng, tự nhiên tôi thèm thấy nó một cách khủng khiếp. Chạy đến nơi, nhìn thấy ánh đèn vàng và làn sương bay mờ mờ là tôi òa

lên khóc nức nở. Điện thoại rung lên, số của Billy, tôi lấy điện thoại ra mà tay run bần bật, và tôi tắt hẳn điện thoại đi không dám nghe, ngồi sụp xuống, ôm mặt, tôi sợ ai đó sẽ biết được chuyện thực sự đang xảy ra với mình, tuyệt vọng, xấu hổ...

Tôi tin chắc Ryan sẽ gọi, nếu không gọi được vào di động sẽ gọi về nhà. Bây giờ tôi không thể đối mặt với anh hay bất kỳ ai. Tự nhiên lại có cảm giác thương bố mẹ, tôi cần phải tĩnh tâm trở lại. Tôi còn tự an ủi, thế cũng tốt, trở về Việt Nam tôi sẽ bớt tiếc nhớ anh, có lẽ trong cái rủi, có cái may. Và tôi cứ ngồi thế nghĩ, mỗi lần nhớ tới những kỉ niệm đẹp, nước mắt lại ứa ra, trái tim tôi cũng yếu mềm vậy thôi.

Khi đã quá mệt mỏi, tôi lê bước trở về nhà, không biết là mấy giờ nữa. Nếu bây giờ muộn thì chắc chắn bố mẹ sẽ đang rất lo. Tôi cố gắng lau sạch sẽ cái khuôn mặt nhòe nhoẹt mà đã mất công trang điểm rất xinh suốt buổi chiều hôm nay.

Không sai, cửa vẫn mở, đèn sáng. Đã là 1h hơn, bố tôi học tốc chạy từ phòng ra xem có đúng tôi về hay không, giọng vừa gay gắt vừa lo lắng. “Con đi đâu về vậy? Điện thoại không gọi được? Sao thế? Sao thế kia?”. Chắc hẳn đôi mắt sưng húp của tôi khó giấu nổi ai. Tôi đành nói rằng mình vừa đi thăm ông già tôi quen đang nằm ốm ở bệnh viện về, hơi buồn. Mà chờ mãi không có tàu trở về nhà nên bây giờ mới về đến nơi, điện thoại cũng mới hết pin. Bố tôi đi vào, coi như tôi vừa nói sự thật đi, nhưng chắc hẳn đang lo lắng, bố tôi kín đáo ngắm nhìn tôi.

“Có thằng nào gọi điện suốt đấy”. Bố tôi vừa dứt lời điện thoại đã lại réo lên ầm ầm, cuống quýt thế nào tôi ra dứt luôn dây điện thoại, vì vừa không dám nghe, vừa sợ buổi đêm nó kêu thêm mẹ tôi ra thật là phiền.

“Ơ sao thế?”. Bố hỏi.

“Giờ có ai gọi điện đến xin gặp con bố bảo con không có nhà nhé, còn buổi đêm thì tắt đi luôn cho nhanh. Sáng con sẽ cảm lại.”

“Này, thằng nào nó phá quấy à? Hay thế nào? Nói thật đi?”

“Làm gì có thằng nào, thằng nào phá được con, không có gì đâu, bố cứ yên tâm”. Tôi tỏ ra rất bình tĩnh và rất muốn đi ngủ. Thật may, bố tôi không hỏi nữa. Quả thật, về được nhà, tôi mới thực sự bình yên và ấm áp.

Rửa mặt, đỡ dần ngấm bức tranh của tôi một lúc, tôi đang nghĩ, chắc chắn chẳng bao giờ nó sẽ đến được tay anh nữa rồi, tôi sẽ không gặp anh nữa, quyết tâm như vậy. Tôi sẽ dứt hẳn anh ra, từ hôm nay, từ bây giờ. Tôi không muốn gặp mặt và nói chuyện nữa, thế là quá đủ.

Len lén ra ngoài, tôi lấy hẳn 2 viên thuốc ngủ của mẹ và uống, loại thuốc mà chỉ nửa viên thôi, 15 phút tôi đã có thể vào giấc dù tôi là người khó ngủ. Nhưng tôi tin chắc đêm nay sẽ là một đêm khủng khiếp nếu tôi không ngủ được. Hãy cố ru lòng mình lặng sóng qua những phút giây như thế này, có thể ngay ngày mai tôi đã có thể thấy khá hơn, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, giờ tôi cần sự bình yên.

Và tôi ngủ thật, cho dù vẫn lát lại giật mình, cho dù vẫn biết trời đang sáng dần, hai viên thuốc chỉ đủ cho tôi bớt đi sự tỉnh táo của lý trí để khiến mình sẽ không ngồi dậy và vật vã khóc trong đêm.

Lúc tôi tỉnh dậy cũng đã 12h, hôm nay tôi nghỉ ở cái tiệm nail đó mà chẳng kịp báo cho ai, tôi cũng không có tâm trạng đi làm. Tôi tự hứa với lòng mình sẽ quyết tâm không bao giờ bật di động của mình lên nữa. Điện thoại nhà tôi vẫn chưa lắp lại. Bố mẹ và em đi sớm, chỉ có mình tôi. Nhưng đúng thật, tôi đã thấy khá hơn. Tôi nhớ tràn ngập cả sự nửa giấc đêm qua là ước mong cả buổi tối hôm trước sẽ chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng bây giờ trời đã sáng, tôi đã tỉnh, tôi biết đã chẳng có ác mộng, chỉ có sự thật mà thôi.

Em trai tôi về và lắp lại điện thoại. Tôi dặn nó rằng bất kỳ ai gọi cũng không được báo tôi có nhà. Nó nhớ nhé.

Chiều, tôi lại ngủ, nó cũng ngủ, điện thoại reo, rất nhiều lần, chẳng đứa nào dậy nhắc.

Tôi sợ bước chân xuống dưới nhà, biết đâu Ryan đang ở dưới đó.

Tôi đã ở nhà, như vậy, gần 4 ngày liền, và không ra khỏi nhà, không nghe điện thoại, không lên internet, chỉ ngồi xem tivi và đọc sách. Bố mẹ cũng đoán ra tôi đang “có chuyện” nên không làm phiền nhiều. Ở nhà, mỗi chiều tôi lại nấu cơm rửa bát thay cho mẹ, thấy lòng mình bình yên. Tôi tạm quên bớt cái thế giới ngoài kia, có thể có người đang lo lắng và cố gắng tìm kiếm tôi.

Buổi chiều ngày thứ tư, cuối cùng tôi cũng dám đi xuống dưới nhà và lang thang khắp ven sông. Chợt nhớ ra muốn được đi thăm ông già, nhưng bà đạo diễn nói sẽ gọi điện cho tôi khi nào bà ấy sắp xếp được, mà tôi lại chỉ cho số di động của mình. Tôi cố gắng tìm kiếm trên đường mình đi xem bà ấy biết đâu đang đâu đó, tôi không muốn bật cái điện thoại của mình lên. Biết đâu bà ấy đã gọi điện thì sao. Nhớ đâu ông già mất rồi thì sao, tự nhiên tôi nghĩ thế, lo quá, thế là lòng không yên. Tôi lại quay trở về nhà và bật di động lên.

1,2,3,4,5, không, hình như phải tới 20 cái voice messages lưu trữ qua gần 4 ngày không bật máy. Tôi đành phải nghe hết, vì nó không hiện số mà chỉ đọc số khi đã nghe được message. Tôi có đầy đủ messages của bất kỳ ai mà tôi nghĩ sẽ gọi điện cho tôi, Billy, chị Thủy, Ronie, Jess. Ai cũng hốt hoảng và lo lắng, ai cũng hỏi tôi đang ở đâu. Còn của Ryan ư, 10 cái voice messages, chỉ nghe số là tôi đã chuyển sang message tiếp theo, tôi không muốn nghe cái nào của anh hết. Tôi nghe thấy Jess nói Ryan đang phát điên vì lo cho tôi, xin tôi hãy gọi điện thoại. Tôi nghe thấy chị Thủy hỏi tôi có phải tôi bỏ tiệm rồi không? Ronie cũng hỏi có phải tôi bỏ tiệm rồi không, anh ta tuyệt vọng quá. Còn Billy, anh ấy nói: “Anh đã về, anh không liên lạc được với em, em có chuyện sao? Gặp anh nhé, Lavender muốn gọi em cái này”. Không có message của bà đạo diễn. Tôi quyết định gọi điện cho Billy và xin gặp anh ấy. “Anh lo hút hồn luôn, không biết em có chuyện gì, em rồi không? Đi ăn tối luôn nha, ở đâu anh đón”. “Thôi không cần, ra Times Square ăn ở hàng ăn Nhật nhé?”

Tôi nói “món Nhật” mà không suy nghĩ trước chỉ vì sợ anh sẽ nhắc tới món salad Mexico, anh vẫn nghĩ tôi thích món đó mà.

Về nhà, và về nhà với con, khác nhau biết bao!

Vi Trả Lời >>
<http://www.tuanvy.com>

Đề: Chuyện tình New York của Hà Kin

48 (tt.)

Vừa đi, tôi vừa nghĩ, có nên kể cho Billy nghe chuyện của mình không nhỉ? Có xấu hổ không khi cho anh ấy biết chuyện của mình? Tôi thấy vui hơn vì đợi xem Lavender sẽ có gì đó muốn gửi cho tôi.

“Nè, Lave gửi em một bức thư và một con gấu bông nha”. Anh ấy cầm theo một con gấu rất xinh, ấn vào bụng nó, nó kêu lên “I love you, hihihhi”, giọng cười rất giống tôi. “Nó cười giống em dễ sợ”.

Lave gửi tôi lá thư:

“Dear Kin

Thank you for your wonderful gift and letter. I will keep them forever in my heart. I'm doing OK now, gotta be back soon coz I miss ya.

I know I am beautiful but it ain't easy to live beautiful, it is you who lives beautiful, but I'll try girl.

Let say how special and BEAUTIFUL you are. I am so jealous of you and your love, how lucky a man to have your heart possessed, ooooooooooh, terribly jealous. Let's meet Josh sometimes, we'll come to visit you when I'm back.

Keep my little kiddo teddy bear for fun, kick its ass to hear I say “I love you”.

I love you, muah muah

Lave”

(Kin thân mến! Cảm ơn chị về món quà và lá thư tuyệt vời. Em sẽ giữ nó mãi trong tim mình. Em khá hơn rồi, sẽ sớm quay về gặp chị vì em rất nhớ chị. Em biết mình xinh đẹp nhưng thật khó để sống đẹp, chỉ có chị mới là người sống tốt đẹp, nhưng em sẽ cố gắng. Chị thật xinh đẹp và đặc biệt. Em rất ghen tị với chị và tình yêu của chị, người đàn ông nào đó thật may mắn khi có được trái tim của chị, thật là ghen tị đó. Thi thoảng hãy gặp Josh chị nhé, chúng em sẽ tới thăm chị khi em quay về. Giữ con gấu nhỏ này của em cho vui nhé, ấn vào bụng nó để nghe em nói “I love you”) Nhẹ nhàng và nhí nhảnh y như lúc Lavender ngồi nói chuyện với tôi vậy.

“Lave thế nào ạ?”

“À, mấy hôm đầu hơi dữ, nhưng ổn rồi, bà Mei đề nghị ở đó ít nhất là một tháng, tội nghiệp con nhỏ ha”.

“Bây giờ Lave làm những gì ở đó?”

“Thì dăm ba cái điều trị, ngồi nghe bác sĩ nói chuyện, nghe nhạc, đàn hát, ở đó có cái piano mà. Hôm đầu, con nhỏ thiếu thuốc phá phách, chui cả xuống gầm giường gào khóc, bác sĩ phải lôi ra tiêm đó, sợ thiệt”

“Ôi thương quá”

“Thì phải vậy thôi, không sao, mà hôm nọ cái quán đó hay ha, hôm đó xúc động muốn chết vậy, thế em thì sao? Sao gọi hoài không được, cái tiệm đó thế nào, Ryan thế nào?”

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Nhắc tới Ryan là tôi lại mềm nhũn, mắt tôi ngân ngấn, tôi không dám trả lời câu hỏi nào cả vì sợ nói ra bây giờ thì nước mắt tuôn trào chả đâu vào đâu.

“Sao vậy? Em có chuyện hả? Trời, có sao không?”

Có lẽ tôi quá xúc động và không giấu được thật, thế là nước mắt lại tuôn, tôi ôm mặt vì bất lực không ngăn được nước mắt.

“Nói đi, chuyện ở tiệm hả, hay chuyện gì, bình tĩnh nào? Nói đi, anh đoán là có chuyện mà, nào nào”.

Billy đưa khăn giấy cho tôi và bảo tôi lau nước mắt đi, rồi bình tĩnh nói chuyện.

“Anh trả tiền cho em để học ở tiệm bà Mei à? Bao nhiêu vậy? Em sẽ cố trả lại anh”

“Trời khủng rồi nhỏ ơi, sao tiền nong gì vậy, ai nói vậy, Sheryl hả? Đừng nói em buồn chuyện đó chứ, nhạy cảm quá”

“Chắc chắn mà, em không thích như vậy đâu”.

“Nè, người Việt Nam mình hay ghê, cứ thích sĩ diện. Thế này nha, anh có trả tiền cho em, lúc đầu thôi, và không nhiều, có hơn ngàn thôi, nhưng mà ngay chính Mei cũng trả lại tiền cho anh sau này vì bà ấy thấy chả có cơ gì phải lấy tiền của em cả. Mà em làm khá lắm, rất có năng khiếu, bà ấy còn định giữ em làm lâu dài cơ, có chuyện gì nghiêm trọng đâu”

“Em không tin”

“Trời, em làm anh thất vọng đó nha, mà nè, đừng khóc nhé, anh sợ nhìn thấy đàn bà phụ nữ khóc lắm, mệt mỏi lắm”.

“Anh sống giữa nhiều đàn bà phụ nữ nên sợ hả? Mei này, Sheryl này, Lave này, chắc anh sợ thật”.

Billy cười. Tôi đã bớt nước mắt.

“Thế vậy thực ra là em buồn về chuyện đó hả?”

“Không”

“Vậy chuyện gì?”

Tôi cúi đầu và cố nuốt món cơm với thịt bò, tôi cần một người để nói chuyện, để giải tỏa, có nên nói cho Billy hay không? Có nên không?

“Anh nghĩ sao về Ryan bạn trai em?”

“Em có chuyện với bạn trai à?”

“Vâng”

“Anh cũng đoán ra”

Tôi thấy giọng Billy nhỏ lại và nghiêm trang lạ lùng, cánh mũi phập phồng.

“Ryan thật đẹp trai và tài năng, và rất yêu em”

“Anh nhìn thấy thế hả?”

“Có chứ, không chỉ nhìn, anh còn cảm nhận được như thế”

“Anh cảm nhận được anh ấy yêu em?”

“Có chứ, ánh mắt, cử chỉ, mọi điều”

Tôi ghen lời.

“Tài tình nhỉ, anh có thể nhìn được, còn em thì không”

“Em nói sao, chắc cãi nhau hả? Chuyện bình thường mà”

“Không cãi nhau, anh nghĩ sao nếu em nói là Ryan là gay?”

“Gì, gì cơ?” Billy nói không nên lời. Mặt anh đỏ gay và im lặng nhìn tôi trân trân, rồi anh đưa tay lên vuốt mặt.

“Ai nói với em vậy?”

“Anh ấy nói với em”

“Thiệt hả? Ryan nói với em? Anh không tin, làm gì có chuyện đó”

“Có chứ, Ryan là gay mà”

“Không, anh nói anh không tin là Ryan nói với em rằng anh ấy gay”.

“Thế anh có tin là Ryan gay không?”

Và đó là sự im lặng. Tôi thất lòng, vì không có sự trả lời ngay lập tức. Chả lẽ ai cũng biết mà tôi không biết?

“Kin ơi..” Billy nói. Và anh cho tay lên bàn với lấy nắm tay tôi, rất chặt.

“Em có buồn không?”

“Anh nghĩ em có buồn không?” Tôi lại bắt đầu khóc. Trong quán ăn, có lẽ mọi người đang nghĩ rằng chúng tôi là một cặp tình nhân hờn dỗi nhau.

“Ryan yêu em mà, em có tin không? Chỉ mới gặp, anh đã biết là anh ấy yêu em rồi, nhìn ánh mắt của anh ấy chưa? Anh ghen tị đấy, anh ghen tị vô cùng đấy”

“Anh không cần phải ghen đâu, mọi việc đã kết thúc rồi”.

“Anh ghen mà, vì anh cũng giống Ryan!”

Sao cơ, ôi Billy, anh nói gì cơ?

“Là anh...anh là gay? Hay là anh...yêu em?”

“Là cả hai!”

Cuộc đời có trở trêu không? Bạn hỏi tôi đi!

49

“Nhưng anh không thương em như Ryan thương, anh thương em như anh thương Lavender”

Im lặng...

.....

“Khác nhau thế nào?”

“Ryan yêu em là tình yêu thật sự, còn anh thương em như một người em gái, như một người bạn tri kỉ” .

Hình ảnh: Theo blog Hà Kin

“Tại sao anh lại yêu quý em thế? Em và anh biết nhau chưa lâu mà, em cũng làm gì cho anh đâu, em chả tốt thế đâu”. Vừa nói và tôi vừa khóc, tôi cũng chẳng biết mình phải phản ứng thế nào cho phải nữa.

“Có sao đâu, anh có tình cảm đặc biệt với Lavender, anh thương nhỏ hơn cả mẹ và chị của nhỏ cộng lại, con nhỏ cũng thương anh vậy thôi, nó vừa giống như tình yêu, vừa giống như em gái vậy.”

“Có lẽ Ryan cũng yêu em như thế thôi”

“Anh không nghĩ vậy, nhìn ánh mắt của anh ấy xem, chỉ có kẻ si tình mới vậy thôi à”

“Anh lo em buồn đúng không? Là anh đang an ủi em hả? Không sao đâu anh ạ, phải đối mặt với sự thật thôi, và thực sự em không nghĩ rằng anh cũng là gay...” Tôi vừa nói vừa ngập ngừng, vừa thấy ngại miệng ghê gớm.

“Vậy nên anh cũng biết Ryan là gay đúng không, ngay từ đầu anh đã biết rồi”

“Anh không chắc chắn đâu em à, nhưng anh kể cho em chuyện này nha?”

“Chuyện gì ạ?”

“Anh có vài người bạn gay, họ chơi thân với anh, cũng có vài người là bạn của Mei nữa, họ đã từng giúp Mei vụ của Josh. Hồi đó tới model club họ có bàn thảo về Ryan, quả thật đó là một chàng trai vô cùng hấp dẫn, anh đã từng choáng váng khi nhìn thấy Ryan ở cái club đó, vì Lavender chỉ cho anh mà, con nhỏ nói anh ta hot nhất club, được bao nhiêu người theo đuổi. Nghe nói Ryan là đối tượng của nhiều người. Khó tránh khỏi với một chàng trai đẹp trai như vậy, em có thấy thế không?”

“Anh biết từ lâu thế cơ à?”

“Thì em nghĩ xem anh đưa đón Lavender suốt hồi đó, mà con nhỏ lú lo suốt ngày, làm sao anh có thể không biết một người nổi bật như vậy chứ?”

“À,” tôi nghĩ thầm trong đầu, tại sao tôi không nghĩ ra như vậy nhỉ?

“Anh nghe nhiều lời đồn không?”

“Anh có nghe nói cậu ấy bị một vài nhân vật có nhiều tiền quan tâm, đặc biệt là giới gay như anh nè, nhưng thật lòng mà nói thì theo cảm quan của anh, Ryan không phải là gay đâu à, có lẽ ở cái đất nước này, em biết đấy, quan hệ với người đồng phái cũng là bình thường mà, có thể em bị sốc đó”

“Sau lần gặp anh về, Ryan tỏ ra ghen tuông với anh, em chả hiểu sao nữa”

“A ha”. Billy mỉm cười. “Chắc Ryan có thể biết qua về anh, anh ấy sợ anh nói với em chuyện của Ryan đó, nên tỏ ra ghen tuông để em không tiếp xúc nhiều với anh đó mà”

“Thật sao? Mà anh có biết Ryan là bạn trai em trước khi gặp không?”

“Biết chứ, sao mà không biết, và lại, có hôm em và Ryan đi cùng nhau anh có nhìn thấy rồi mà, Ryan có lẽ cũng biết đó, nên chắc đòi gặp kiểm soát cách ly em nha”.

“Có thật vậy không? Thực ra...em nghĩ anh có mối quan hệ gì đó với cả bà Mei và Sheryl”

“Mei là một người phụ nữ cô đơn, bà ấy rất thiếu thốn tình cảm, bỏ chồng lâu rồi, hai cô con gái cũng không gần gũi, con nhỏ Lave thì ngang tàng quá, giờ lại dính thêm nghiện ngập sao bà không buồn. Hơn nữa bà ấy rất thương anh vì anh là con của ba anh, mối tình đầu khó dứt của bà ấy. Còn Sheryl à, cô ấy thì yêu anh thật sự, cũng thật khó dứt ra khỏi mối quan hệ như thế này, em có hiểu không? Họ gần như là gia đình của anh rồi, anh không bỏ họ được, anh thương họ như ruột thịt của mình vậy”

“Họ biết anh là gay chứ?”

“Biết chứ, Mei chấp nhận, còn Sheryl thì không”

“Nhưng anh thương Lavender nhất đúng không?”

“Đúng rồi, anh thương con nhỏ nhất, lúc anh gặp em, chả hiểu sao thấy em giống nhỏ tới thế, có gì đó rất tương đồng, và tự nhiên anh cũng yêu quý em đặc biệt như vậy đó. Có lẽ Mei và Sheryl có chun chút ghen tuông, cũng không sao mà”.

“Em trai của Ryan có nói với em rằng Ryan thật sự là gay”. Tôi nói như muốn phủ định toàn bộ những gì Billy muốn nói, như muốn nói rằng, anh thôi đi, anh đừng an ủi tôi nữa.

“Cậu em trai của Ryan hả? Nói với em hồi nào vậy? Nè, nghe nè, Kin ơi.”

Anh lại với tay nắm chặt tay tôi.

“Em gặp Ryan nói chuyện đi, nhìn vào ánh mắt của hai người, anh biết đó là tình yêu thực sự mà, em không nghe anh nói cũng được, nhưng em cũng đừng nghe ai nói cả, em nghe theo tiếng nói của trái tim mình nha”.

Và tôi lại khóc, cảm giác như người bị ốm vậy, rồi bời, vừa hy vọng vừa tuyệt vọng, vừa cần vừa bắt cần, chẳng biết nói sao. Tôi đã sốc đủ, tôi chả còn sốc nữa.

Billy nói sẽ đưa tôi trở về nhưng tôi nói tôi sẽ tự đi về một mình, tôi vẫn ngại Billy đưa tôi ra đảo, tôi trót nói với anh nhà tôi ở xa tí bên Queens rồi mà. Có thể anh cũng biết rồi nhưng thôi cứ tự đi là tốt nhất.

Hình ảnh: Theo internet

Tôi miên man nghĩ về những gì Billy nói, chuyện anh ấy bị gay tôi không còn cảm thấy quá sốc nữa, nhưng tôi nghĩ khi Billy nói rằng anh ấy cảm nhận rằng Ryan không thực sự là gay, và anh ấy nhìn thấy trong ánh mắt của Ryan có tình yêu thật sự. Nhưng tôi lại nghĩ, thực ra đó chỉ là cảm nhận của Billy, chứ có phải là điều gì chắc chắn vậy đâu. Và tôi lại buồn, chả phải chính Jess cũng có công nhận rồi đó sao, Garbriel cũng thế, những người ở buổi tiệc cũng thế. Nhưng có một điều tôi phải thú nhận rằng, khi ở bên cạnh Ryan, cả khi nhìn thấy anh ấy cười, anh ấy ăn, anh ấy vuốt tóc tôi, anh ấy hôn tôi, mọi hành động, không một chút biểu hiện của gay, kể cả mùi của anh ấy, cũng là mùi của một người đàn ông đích thực, hay là do tôi không nhận ra? Hay là do anh ấy diễn trước mặt tôi? Và cứ thế, vừa đổ lỗi, vừa bào chữa...

Tôi bật di động lên, chỉ có một tin nhắn của Jess nói rằng cần gặp tôi. Tôi gọi điện cho chị Thủy, nói rằng tôi bị ốm nặng bây giờ mới ngồi dậy được, không kịp xin phép Lucy, xin chị ấy xin cho tôi nghỉ hai ba ngày nữa. Chị Thủy tỏ vẻ lo lắng và nói rằng cứ tưởng tôi bị làm sao hay là tôi về...Việt

Nam rồi, còn nói Ronie cũng chán nghỉ hai hôm nay luôn. Tiệm thiếu thợ quá, Lucy chửi bới inh ỏi. Tôi thở dài chả biết nói gì.

Tôi gọi điện cho Jess, nói rằng đồng ý gặp cậu ấy nói chuyện, hôm nọ tôi sốc quá chưa kịp nói cho rõ ngọn ngành, tôi muốn gặp Jess ngày mai. Tôi thấy Jess rất vui mừng vì tôi cuối cùng đã chịu mở máy. Tôi nói tôi sẽ gặp Ryan, nhưng cho tôi gặp cậu ấy trước và làm ơn đừng nói gì với Ryan vội, tôi cũng ổn, không có chuyện gì đáng lo hết.

Chiều hôm sau Jess lên đảo, khoảng 3h, tôi đi bộ ra bến xe bus đỗ ở phố Maine để đón cậu ấy. Thật may mắn cho tôi, trên đường đi thì tôi gặp bà đạo diễn, tôi nói ngay rằng muốn đi gặp ông già. “Oh, I’ve tried to call you several times but you gave me the wrong number or something, it never worked” (Ồ tôi đã gọi cho cô vài lần rồi nhưng cô cho tôi nhầm số hay sao đó, không kết nối được). “Oh no, its just something wrong with it, it is OK now, can you give me your number too?” (Ồ, không đâu, có một chút rắc rối thôi nhưng bây giờ thì ổn rồi, bà có thể cho cháu số điện thoại được không?). “Didnt you get my card?” (Cô chưa có card của tôi sao?). Tôi mới chợt nhớ ra bà ấy có đưa cho tôi cái card từ buổi đầu gặp gỡ, nhưng giờ ở đâu thì tôi không thể nhớ ra, bà ấy cho lại cái card, và nói, nếu được thì ngày mai hoặc cuối tuần sẽ đi gặp ông ấy”. “He’s getting better now?” (Ông ấy đã khá hơn chưa?). “Poor man” (Ông ấy thật tội nghiệp). Bà ấy chỉ nói thế.

Jess gặp tôi, ánh mắt cậu ấy có phần ngượng nghịu. Việc đầu tiên là Jess hỏi xem mấy hôm vừa rồi tôi có ổn không? Tôi đã gọi điện cho Ryan chưa? Chắc hẳn tôi buồn lắm? Và Garbriel...gửi lời xin lỗi, cô ta có gọi cho tôi không được. Ryan đã biết chuyện và anh ấy rất buồn bã mấy hôm nay, Ryan nói anh sẽ để cho tôi thời gian để tôi qua cơn sốc, và hy vọng tôi gọi điện lại.

“Do you want to go to the lighthouse on this island?” (Anh có muốn đến chỗ ngọn hải đăng trên đảo này không?)

“OK, where is it?” (Ok, nó ở đâu vậy?)

“Not so far, we’ll walk there, Ryan loves that place” (Không xa lắm, chúng ta sẽ đi bộ tới đó, Ryan rất thích chỗ đó).

Và chúng tôi bắt đầu đi bộ về phía ngọn hải đăng, chậm rãi, tôi hái một chiếc lá và vò vò trên tay, lát lại nhìn sang bên kia bờ. Thời tiết thật tuyệt, nếu hôm nay tôi được về ngọn hải đăng thì sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

“Is it your brother REALLY REALLY a gay? Or he’s bi*****ual? Or he’s straight but has relationship with gay people?” (Có thực là anh trai của anh là gay không? Hay anh ấy là người bán nam bán nữ? Hay anh ấy bình thường nhưng có quan hệ với giới gay?)

“Do you feel he loves you?” (Em có cảm nhận được tình yêu của anh ấy không?). Jess không trả lời trực tiếp câu trả lời của tôi mà hỏi lại tôi bằng một câu hỏi khác.

“Honestly, I feel it. But there’s one thing, we haven’t had ***** , that’s strange?” (Tôi thực sự cảm nhận được điều đó, nhưng có một điều, chúng tôi chưa từng quan hệ với nhau, nghe có kỳ lạ không?)

"I know, you'd been to our apartment on that day, I was awoke when you came, and I was waiting if you guys did something, I was listening" (Tôi biết, hôm em đến nhà bọn tôi, lúc em đến tôi đã thức giấc và ...lắng nghe).

"Too bad it didn't happen right?" (Thật chán là mọi chuyện không xảy ra phải không?) Tôi mỉm cười nhè nhẹ.

"I don't know if it is bad or good" (Tôi cũng không biết thế là tốt hay xấu nữa).

"So answer my question" (Vậy hãy trả lời câu hỏi của tôi đi)

"OK,"

Jess dừng lại, thở dài. Cậu ấy đứng vịn tay vào lan can và cho hai tay lên di thái dương.

"I have to be honest, I don't know, I don't know my brother" (Thành thật mà nói, tôi không biết rõ về anh trai tôi)

"What?" (Gì cơ?) Tự nhiên tôi đỏ bừng cả mặt.

"You told me he was gay, he never had a girl friend before, of course you know, he's gay, right?" (Anh nói với tôi rằng anh ấy là gay, anh ấy chưa bao giờ có bạn gái, tất nhiên anh phải biết anh ấy gay đúng không?)

"If you already knew, you don't have to ask" (Nếu em đã biết thì em đâu cần phải hỏi).

"But if he's gay, how come he loves me, you know gay men can't love woman, just like me, I'm totally straight, I can't love a woman" (Nhưng nếu anh ấy gay, làm sao anh ấy có thể yêu tôi, anh biết mà một người đàn ông đồng tính không thể yêu một người phụ nữ, cũng như tôi, tôi hoàn toàn bình thường và tôi không thể yêu một người phụ nữ).

"To tell you this, actually, I don't know my brother much. Our parents'd been divorced when I was just only 5, I was living with my mother and my little sister in California, and he was with my father in Philadelphia, we didn't often keep in touch. We just met each other in a couple of occasions and we both came to New York when we started that model club and for college, but I am upstate all the time though. I don't understand his world, I thought he's gay because he TOLD me he's gay, and because he never showed me that he loved a woman, except Garbriel, but that's not a kind of love anyway" (Tôi nói cho em biết điều này, tôi không hiểu anh trai tôi lắm. Bố mẹ chúng tôi ly dị từ khi tôi mới 5 tuổi, tôi sống với mẹ và em gái ở California, còn Ryan sống với bố ở Philadelphia, chúng tôi không gặp nhau thường xuyên mấy. Chúng tôi chỉ gặp lại nhau vào một số dịp và cùng đến New York khi tham gia câu lạc bộ người mẫu và học đại học, nhưng tôi ở dưới ngoại ô hầu hết thời gian. Tôi không hiểu thế giới của Ryan, tôi nghĩ anh ấy gay vì anh ấy nói với tôi như vậy, và vì anh ấy chưa bao giờ thể hiện tình yêu với một người phụ nữ nào cả, trừ Garbriel nhưng đó không hẳn là tình yêu).

Tôi lặng người trước những gì Jess nói. Ryan chưa bao giờ nói cho tôi biết sự thật về gia đình anh ấy, tôi không hề biết, tôi chỉ nhận ra một điều rằng có vẻ Ryan và Jess cũng không phải là hay nói chuyện và gần gũi lắm, họ như sống ở hai thế giới riêng biệt, chỉ có điểm tương đồng là ngoại hình

và nụ cười. Và hơn bao giờ hết, trong tôi tràn ngập sự hy vọng về MỘT – RYAN – KHÔNG – GAY.

“So you mean you are not even sure he's really gay?” (Ý anh là, anh cũng không chắc Ryan có gay thật hay không?)

“I dont know anything, and I'm sorry” (Tôi xin lỗi, tôi không biết). Jess nói, cậu ấy rất xúc động.

“Actually I've changed my mind after that night taking you home, I talked to my brother, now he doesnt admit he's gay anymore, when he heard how terrible you were, he said he doesn't want to lose you, I do believe that's real love” (Thực sự tôi đã thay đổi từ sau buổi tối đưa em về nhà, tôi đã kể lại với Ryan và bây giờ anh ấy không thừa nhận là mình gay, khi nghe kể lại em đã khủng hoảng thế nào anh ấy nói không muốn mất em, và tôi tin đó là tình yêu thực sự).

Và thế là tôi bật khóc, tôi ôm mặt khóc tức tưởi.

Jess lại kéo tôi lại và ôm tôi rất chặt, thật tồi tệ, cảm giác lại giống y như trong vòng tay của Ryan.

“OK, OK, I'm sorry, I've been really bad right, everything will be alright, I'm sorry, sorry”.

“No, thank you”. Tôi nói.

Chúng tôi ra tới ngọn hải đăng. Tôi hỏi Jess:

“Is it your father a sailor?” (Bố anh là thủy thủ ư?)

“No, he's a captain” (Không, ông ấy là thuyền trưởng)

“He's still sailing now?” (Ông ấy vẫn đi biển chứ?)

“I dont see him many often, though sometimes I miss my father, he's old now, he's now selling liquor upstate, and he HATES modeling things a lot” (Tôi không gặp ông ấy thường xuyên, ông ấy đã già rồi, giờ ông ấy mở một quầy rượu ở ngoại ô, và bố tôi rất ghét giới người mẫu).

“May be Ryan does too, and he loves to sail” (Có thể Ryan cũng vậy, và anh ấy thích được đi biển)

“Yes he does, my sister does too” (Uh, em gái tôi cũng thế)

“I saw her pictures in your apartment, she's really talented” (Tôi đã nhìn thấy những bức tranh của cô bé trong căn hộ của các anh, cô ấy rất có tài).

“I see you're talented too” (Tôi cũng thấy em tài năng)

“Do you see me have anything similar with your sister?” (Anh có thấy tôi có điểm tương đồng với em gái anh không?)

“Alot, that's maybe why we both love you” (Rất nhiều, có thể vì thế mà chúng tôi yêu em)

“May be you LIKE me, not LOVE me” (Có lẽ anh chỉ thích tôi thôi, không phải là yêu). Tôi nhấn mạnh.

“OK, but the feeling is special, I'm thinking about you everyday” (Ok, nhưng cảm giác đó thật đặc biệt, tôi nghĩ đến em mỗi ngày).

Tôi cười nhè nhẹ.

“I still don't understand the relationship between Garbriel and Ryan, I mean, even she knew he's gay, she didn't have to do that to me, do you understand? She hurts me so bad, and even there's

such a truth, I don't need her to tell me" (Tôi không rõ lắm về mối quan hệ giữa Garbriel và Ryan, cô ta biết Ryan gay, cô ta không nên làm thế với tôi, anh có hiểu ý tôi không? Cô ấy đã làm tổn thương tôi, thậm chí dù đó là sự thật, tôi cũng không cần cô ấy nói với tôi). Tôi nói đầy tức giận khi nghĩ về Garbriel. Quả thật giờ tôi chợt nhận ra cô ta thật độc ác vì đã đối xử với tôi như vậy, tôi không biết Gar tốt với hai anh em họ thế nào, ra sao, Jess quý đến đâu, nhưng thực sự cô ta đã cho tôi một khoảng thời gian thật khủng khiếp. Cô ta không có quyền làm tổn thương tôi như thế.

49 (tt.)

"I know, but she's too jealousy, but its not totally her fault, Ryan shouldnt be in the relationship with her if he didn't love her that way you know, she was drunk too, but she feels sorry for it lately" (Tôi biết, nhưng Gar đã quá ghen tuông, nhưng cũng không hoàn toàn là lỗi của cô ấy, Ryan không nên giữ mối quan hệ với cô ấy nếu không yêu, lúc đó Gar cũng say quá, sau đó cô ấy cũng rất hối hận).

"So, I'm just another Garbriel right?" (Tôi cũng là một Garbriel đúng không?)

"No, totally you are not, you are DIFFERENT, gosh, how can I explain it? You are not, OK, I can tell that, you've CHANGED my brother, OK? He's trying really really hard to be with you. I know he has a boyfriend, the artist one, and some other rich ones fooling around, you don't know how hard he tries to protect you out of that world. Too bad for Garbriel, she's already in there, she knew it, and she was crazy for living in that world and in hope of winning Ryan's heart, but with you, he won't let you be in there, he admitted that he loves you, that's how you are different, you understand what I mean?" (Không, hoàn toàn không, em thực sự khác biệt, tôi có thể giải thích thế nào bây giờ nhỉ? Có thể nói là, em đã thay đổi anh trai tôi, ok? Anh ấy đã thực sự cố gắng để được ở bên cạnh em. Tôi biết anh ấy có người tình, một họa sĩ, và một số người giàu có vây quanh, em không thể biết anh ấy đã cố gắng như thế nào để bảo vệ em khỏi cái thế giới đó. Thật tội cho Gar, cô ấy ở trong cuộc, cô ấy biết mọi chuyện và trở nên phát điên vì cái thế giới đó và vì hi vọng chiếm hữu được trái tim của Ryan. Nhưng với em, Ryan đã không để em rơi vào thế giới đó, anh ấy thừa nhận rằng yêu em, như thế có nghĩa là em thực sự khác biệt, em có hiểu ý tôi không?).

"I met his boyfriend, Mr Juicy with nude pictures" (Tôi đã gặp người tình của anh ấy, Juicy với những bức tranh nuy).

"I met him too, he loves Ryan so much" (Tôi cũng gặp ông ấy rồi, ông ấy rất yêu Ryan)

"Funny, I didnt see him jealous with me" (Buồn cười thật, tôi không thấy ông ấy tỏ vẻ ghen với tôi).

"May be he doesn't jealous" (Có thể ông ấy không ghen)

"No way, gay people are terribly jealous, may be they're just pretending in front of my face" (Không thể nào, những người đồng tính thường ghen tuông rất ghê, có thể họ chỉ giả bộ trước mặt tôi).

"Why do they have to do that?" (Tại sao họ phải làm vậy?)

"Well, because...I'm different?" (Phải chăng bởi vì tôi... khác biệt?)

Jess lại mỉm cười, cậu ấy ngồi xuống và ngắm ngọn hải đăng.

“You played piano nice” (Anh chơi đàn rất hay)

“Thank you” (Cám ơn)

“I heard about your relationship with Lave too” (Tôi đã nghe nói về mối quan hệ giữa anh và Lave)

“Oh, haha, what did you hear, haha? we were drunk and she was god damn beautiful” (haha, em đã nghe được những gì vậy? Lúc đó bọn tôi đều say rượu và cô ấy thì quá đẹp).

“So you couldn't control sometimes right?” (Thỉnh thoảng anh cũng không kiểm soát được phải không?)

“Yes, I couldn't, I mean I liked her too” (Uhm, nhưng tôi cũng thích cô ấy)

“Even you had a girl friend at the time?” (Thậm chí cả khi lúc đó anh đã có bạn gái)

“Well, that's a place with beautiful people, its hard to know if you are really have a girl friend” (À, đó là nơi của những con người xinh đẹp, thật khó để biết thực sự bạn đã có bạn gái hay chưa).

“So you don't know what love is” (Thế thì anh sẽ không biết tình yêu là gì)

“Of course I know, I can have girl friends, I can have ***** with women, but I can love only love you” (Tất nhiên là tôi biết, tôi có thể có nhiều bạn gái, tôi cũng có thể quan hệ với nhiều người nhưng tôi chỉ yêu mình em). Jess nói như thầm thì và ngược nhìn lên tôi.

“I see, that's the difference between a man and a woman, only the man I love could get inside of me” (Tôi biết, đó là sự khác nhau giữa một người đàn ông và một người đàn bà, chỉ có người đàn ông tôi yêu mới có thể động đến tôi).

Jess cúi đầu rồi hơi ngẩng lên nhìn ra phía xa xa, nơi có một con thuyền có cánh buồm đang từ từ đi qua. Tôi ngồi xuống cạnh Jess, và cả hai cùng im lặng. Tôi bắt đầu thấy chút gì đó như có lối thoát cho những sự tuyệt vọng trong lòng mình. Tôi không biết, có phải cuộc đời đang thực sự phức tạp như vậy hay như vậy thực sự ra là...bình thường nữa?

Tôi ngồi lẩm nhẩm hát bài 74-75. Jess ngạc nhiên vì tôi cũng biết bài hát đó, còn tôi thì cũng ngạc nhiên vì Jess cũng biết, tôi hỏi bài hát có nghĩa là là gì? Jess nói cậu ấy cũng không hiểu ý nghĩa bài hát là gì. Giọng Jess rất dễ thương, chúng tôi mỉm cười.

5h giờ, Jess phải trở về. Chúng tôi chia tay. Jess sắp phải quay lại upstate rồi.

“I'll be missing you Kin” (Tôi sẽ nhớ em đó Kin)

“Well, may be I do too” (Có lẽ tôi cũng vậy)

“Can't be a couple right?” (Không thể thành một đôi sao?)

“I don't know too” (Tôi cũng không biết).

Tối đó, tôi mở máy để chờ điện thoại của bà đạo diễn. Nhưng không có ai gọi điện hết, tôi suy nghĩ nhiều và thấy chông chênh trong lòng. Tôi quyết định nghỉ nốt hôm sau trước khi quay lại tiệm nail.

Nhưng sáng 8h bà đạo diễn đã gọi điện nói rằng chúng tôi đi thăm ông già thôi, ông ấy yếu lắm rồi. Tôi nghe xong điện thoại mà rơi nước mắt. Trước khi ra khỏi nhà, tôi lại thắp một nén hương.

Bà đạo diễn và tôi bắt xe bus đỗ rồi đi bộ ra phía đầu đảo nơi có bệnh viện tâm thần, nói rằng ông già đang ở đó. Ông ấy mới ở bệnh viện Bellevue bên Manhattan trở về. Tôi hỏi ông ấy bị làm sao?

Bà ấy nói ông ấy bị tiểu đường nặng, có lẽ cũng giai đoạn cuối rồi. Tôi hỏi, không biết ông ấy viết xong cuốn tiểu thuyết chưa, ông ấy phải viết xong đã chứ, ông ấy có người thân không? “May be he’s already finished, hopefully, he has no relatives, we are his relatives” (Có thể là ông ấy đã hoàn thành rồi, hy vọng thế, ông ấy không có người thân, chúng ta là người thân của ông ấy). Tôi nghe mà thương ông ấy vô cùng.

Ông già của tôi nằm trên giường, nặng nhọc vì thân hình to béo bệnh tật, thở nặng nhọc, nhưng ông vẫn ôm một cuốn sách trước ngực.

“Oh my dear, look who is it? I am bringing you your little lovely friend here” (Ồ ông bạn thân mến, nhìn xem ai tới này, tôi đưa cô bạn nhỏ đáng yêu đến thăm ông này). Bà đạo diễn vừa nói dịu dàng vừa ôm và hôn ông ấy một cái. Thấy vậy, tôi cũng tới hôn ông ấy một cái lên má.

“Oh, my god”. Ông ấy kêu lên. “I’ve been kissed by a girl” (Tôi vừa được cô gái này hôn này). “Oh oh, you are a lucky BOY” (Oh, ông quả là một chàng trai may mắn) . Bà đạo diễn trêu đùa. Tôi cười rất tươi và nắm tay ông ấy.

“How I miss your beautiful smile” (Tôi đã nhớ nụ cười xinh đẹp của cô biết mấy).

“How are you lately? I didn’t know you are sick, I’m sorry, have you finished your book?” (Sức khỏe của ông thế nào rồi, cháu không biết ông bị ốm, cháu rất tiếc, ông đã hoàn thành cuốn sách chưa?)

“Well, almost, we only need to be published now” (Bây giờ chúng ta chỉ cần xuất bản nữa thôi).

“What is its end?” (Thế kết cục của nó ra sao?)

“End up meeting a beautiful Vietnamese girl!” (Kết thúc bằng việc gặp gỡ một cô gái Việt Nam xinh đẹp).

“You’re funny, haha” (Ông thật vui tính haha).

“No, I’m not”

“Oh, so you created a Vietnamese character because of me right?” (Ồ, ông đã sáng tác ra một nhân vật người Việt Nam vì cháu phải không?)

“Exactly, and that Vietnamese character is you” (Chính xác, và nhân vật đó chính là cô)

“Oh no, that is a great honor” (Ồi, đó quả là một vinh dự tuyệt vời).

“Well, and I did not created it, because the character is real, let me tell you a secret ” (Mà tôi không cần sáng tạo bởi vì nhân vật đó có thật, để tôi nói cho cô nghe một bí mật). Ông giả vờ thì thầm ghé vào tai tôi: “The story is about my life dear” (Câu chuyện kể về cuộc đời của tôi).

“Oh, wow”. Tôi thốt lên.

“So I must read it” (Cháu sẽ phải đọc nó).

“Yeah everybody should, he has an incredible life, he saved hundred of people, right? Old pa?, I’ll make a movie about you someday.” (Mọi người đều nên đọc, ông ấy có một cuộc đời phi thường, ông ấy đã cứu hàng trăm người. Một ngày tôi sẽ làm một bộ phim về ông đấy)

“Must see it!” (Nhất định phải xem nó rồi). Ông già cười hà hà rồi đưa tay lên ngực ra vẻ rất tự hào.

“Things still going well with your beautiful boyfriend?” (Chuyện với anh bạn đẹp trai của cô vẫn ổn chứ?). Câu hỏi quen thuộc.

Tôi im lặng và nghẹn lời lại, tôi muốn kể cho ông ấy biết bao nhiêu là chuyện. Thế rồi mắt tôi ngân ngấn, cả hai người đều đã nhìn thấy thái độ của tôi.

“Are you OK?” (Cô ổn chứ?). Bà đạo diễn hỏi.

“Something wrong is going on right?” (Có điều gì không ổn sao?)

“He’s gay” (Anh ấy là gay). Tôi nói không lên tiếng.

“He’s what?” Bà đạo diễn sửng sốt.

“Oh my dear, really? I don’t think so, is it some one crazy telling you so? Oh” (Ồi, thật sao? Tôi không nghĩ thế, có kẻ điên rồ nào nói với cô vậy sao? Ồi) Ông già nắm tay tôi và nói với giọng đầy dỗ dành.

“I’m sorry to hear that” (Tôi rất tiếc). Bà đạo diễn nói.

Tôi lặng người đôi chút mỗi khi cứ phải nói lên “nỗi đau” của mình.

“He told you he’s gay?” (Anh ấy nói với cô rằng anh ấy là gay sao?)

“No, he hasn’t, but everybody is telling me that” (Không, nhưng mọi người đều nói vậy).

“Who is everybody?” (Mọi người là ai?)

“His friends, his brother, and I even met his boyfriend” (Bạn bè anh ấy, em trai anh ấy, cháu thậm chí còn gặp cả người tình của anh ấy)

“That is bad. I’m sorry.” (Thật tệ, tôi rất tiếc)

Tôi thấy mình hơi nực cười khi hôm nay đi thăm ông già, đáng nhẽ phải cười thật tươi và làm cho ông ấy vui thì chưa chi tôi đã ỉu xiu như thế này khiến ông ấy sẽ buồn thêm, nhưng có lẽ tôi đã không “control” được bản thân mình. Đây là lúc tôi quá nhạy cảm và khó có thể xử sự như bình thường.

“That’s OK, honey, it is normal here that you meet and fall in love with a gay one, that is normal, don’t be scared” (Cô bé, việc cô gặp gỡ và yêu một người gay là một chuyện bình thường ở đây, đừng sợ hãi).

“You think he’s gay?” (Ông có nghĩ anh ấy gay không?)

“No I don’t, the first time I met him, I was shocked that he was beautiful beyond my imagination, and that I could tell in his eyes how much love he had for you, ooh, how jealous I was” (Không! Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, tôi đã sốc vì anh ấy đẹp hơn cả tưởng tượng của tôi, và tôi có thể nói là nhìn vào đôi mắt của anh ấy, có thể thấy tình yêu anh ấy dành cho cô, ôi, tôi thật là ghen tị đó)

“You see him love me?” (Ông thấy anh ấy yêu cháu ư?)

“Pretty much” (Rất nhiều)

“May be he’s bisexual or something, because a gay man can never love a woman, I haven’t asked him” (Có thể anh ấy bị ái nam ái nữ hoặc gì đó, bởi vì một người gay không bao giờ yêu phụ nữ, cháu cũng chưa hỏi anh ấy).

“Hey girl, listen, what ever happens, don’t hurt yourself, it is nothing if some other people try to hurt you, but it is the most terrible thing if you hurt yourself. The feelings inside us are like water, we can pour it away out of our bodies if we want to and don’t ever pollute it by yourself. Are you scared right? Have you met him and talked or just been blaming yourself lately? Hey, TO GET OVER THE FEAR, THAT IS TO FACE WITH THE FEAR.” (Nghe này cô gái, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, đừng làm tổn thương mình, không là gì cả nếu có ai đó cố gắng làm tổn thương cô, nhưng sẽ là điều tồi tệ nhất nếu cô tự làm tổn thương chính mình. Cảm xúc trong chúng ta cũng giống như nước vậy, chúng ta có thể trút nó ra khỏi người nếu muốn và đừng để nó ám ảnh mình. Bây giờ cô đang cảm thấy sợ hãi phải không? Cô sẽ gặp anh ấy để nói chuyện hay chỉ ngồi than trách bản thân? Hey, hãy vượt qua nỗi sợ hãi bằng cách đối diện với chính nó).

“Well, and even if he’s really a gay one, I could tell why he loves you that much. Kind-hearted, smart and beautiful girl, what a damn losing you, even he’s gay he must hide it to keep you.” (Và thậm chí nếu anh ấy thực sự là gay, tôi cũng có thể hiểu vì sao anh ấy yêu cô nhiều như vậy. Một cô gái xinh đẹp, thông minh và tốt bụng, thật ngu ngốc nếu để mất cô, thậm chí nếu anh ấy có gay cũng phải giấu đi để giữ lấy cô)

“Thank you for your kind sympathy” (Cảm ơn ông vì đã đồng cảm với cháu)

“That is not a mere sympathy, those are the words from my heart” (Đó không chỉ là sự thương cảm đâu, đó là những lời từ trái tim tôi)

“Well, its not a big deal comparing with your health now, may you get well soon, that is more important” (Bây giờ ông phải mau khỏe lại, đó mới là điều quan trọng).

“Oh, I am getting well now” (Ồ, tôi đang dần khỏe lại đây).

Tôi buồn. Thực sự là vậy, vì tôi nhìn thấy có giọt nước mắt trong mắt bà đạo diễn, tôi nghĩ đến bà ngoại của mình khi mọi người an ủi bà rằng rồi bà sẽ khỏe, rồi sẽ dẫn bà đi siêu thị và cả... tiếp tục chơi bóng rổ ở sân nhà tôi nữa. Tôi lại chảy nước mắt, thật may, ông già sẽ nghĩ rằng tôi đang khóc vì câu chuyện tình bi đát của tôi chứ không phải vì ông ấy.

“You want me to sing Amazing grace for you?” (Ông có muốn cháu hát bài Amazing Grace cho ông nghe không?)

“Oh, how glad, come on” (Ồ, tuyệt quá).

Amazing grace là bài hát được John Newton viết lời tặng cho những người nô lệ vào thế kỷ 18, tiếng Anh gọi đây là “hymn”. Sau đó nó được phổ nhạc và trở thành một giai điệu quen thuộc của những người theo đạo Thiên Chúa giáo. Hầu như ca sĩ nổi tiếng nào của nước Mỹ cũng từng cover lại bài hát này, và người Mỹ ai cũng biết đến nó như một folk song phổ biến nhất.

Tôi đã “phải lòng” bài hát này khi nghe thấy nó được hát acapella đệm nền cho mẫu quảng cáo kêu gọi giúp đỡ trẻ em nghèo đói trên khắp thế giới năm tôi 13 tuổi.

Và 14 tuổi, tôi đã hát bài hát này trong nhà thờ để tặng những người già trong một trại dưỡng lão, cho dù tôi không theo đạo Thiên chúa giáo.

Hôm nay tôi sẽ hát tặng ông già của tôi, vừa hát, và vừa khóc:

"Amazing grace, how sweet the sound
That sav'd a wretch like me!
I once was lost, but now am found,
Was blind, but now I see."

Ông ấy nắm tay tôi.... "Hey, I love you, girl, I really do, how I wish I could be 40 years younger to marry you" (Hey, tôi yêu cô, cô gái ạ, tôi ước gì mình trẻ ra 40 tuổi để có thể cầu hôn cô)

"I love you too, I'd love you marry you if you want to" (Cháu cũng yêu ông, nếu ông muốn cháu sẽ rất vui lòng được ông cầu hôn đó).

Chúng tôi cười. Tôi sẽ đọc cuốn tiểu thuyết của ông ấy, chắc chắn vậy.

Đây là lần cuối cùng tôi được nói chuyện với ông ấy, và hát cho ông ấy nghe.

Đứng ven sông, tôi lại ngắm nhìn Manhattan cao lô nhô, phía xa xa là hai cái cáp treo màu đỏ đang chuyển người từ đảo sang Manhattan và ngược lại. Tôi nhớ mình và Ryan đã từng đứng ôm nhau trên cái cáp treo đó và nhìn về phía ngọn hải đăng nhỏ xíu.

"TO GET OVER THE FEAR, THAT IS TO FACE WITH THE FEAR". "Để vượt qua nỗi sợ, đó là phải đối mặt với nỗi sợ".

Bây giờ, tôi sẽ đối mặt với nỗi sợ của chính mình.

"Hi, Ryan"

"Hey...."

"Can you please answer me?" (Anh có thể trả lời em được không?)

.....

"Are you gay?" (Có phải anh là gay?)

"No, I am not, and I LOVE YOU" (Không, và ANH YÊU EM).

Và tôi thú nhận với bạn một điều nhé, lần đầu tiên Ryan nói với tôi ba từ đó đấy!

50. phần cuối

Lặng im, tôi dập điện thoại, tôi không muốn nói thêm câu nào nữa, tôi chỉ chờ thế thôi, tôi không muốn thêm lời giải thích. Tôi sợ cái điều tốt đẹp tôi vừa nghe thấy sẽ chuyển hóa thành điều gì đó tồi tệ ngay tức khắc. Tôi tắt hẳn điện thoại, người lại run lên, rồi tôi nở nụ cười một mình, cười mà nước mắt cứ tràn ra. Tôi không miêu tả được cảm giác lúc đó, chỉ biết nó vừa giống như một điều gì đó khủng khiếp được trút bỏ, như một niềm hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc ấy rất mong manh.

Trở về nhà, tôi uống hai viên thuốc ngủ. Và tôi ngủ mê mệt rồi tỉnh giấc vào lúc 2h đêm mà không bị đánh thức. Tôi thật mệt mỏi và xấu xí, có lẽ ai cũng nhìn thấy, bố mẹ muốn tôi được thực sự bình yên.

Tôi ngồi dậy bật máy tính. Ngồi đọc lại những bức thư bạn bè gửi, và cả những bức tôi gửi đi, ngồi mò tìm những câu chuyện tình yêu, về những trang web và những bài báo viết về vấn đề đồng tính, có lúc nước mắt ứa ra vì thấy mình như một phần ở trong đó.

Tôi đến tiệm sáng hôm sau. Cầm theo bức tranh, vì hôm nay tôi sẽ gặp và tặng anh bức tranh này.

Vừa bước chân vào tiệm là đã thấy những khuôn mặt soi mói ngắc nhìn tôi. Một cái nhìn sắc lạnh và giận dữ của Lucy.

1h chiều chị Thủy mới đến, chị ấy hỏi tôi đã ổn chưa và nói rằng tôi thực sự trông rất xanh xao. Chị ấy nói hình như Ronie đã xin bỏ làm và Lucy chắc cũng chuẩn bị tinh thần “thanh lý” tôi. Tôi cười và nói tôi cũng chuẩn bị đi đây. Lucy nghĩ rằng tôi đã xúi bẩy gì đó với Ronie và hai đứa cùng trốn bỏ chỗ này. Mấy hôm nay Helen như phát điên và Lucy không ngừng nói những lời cay nghiệt về tôi. Cả tiệm cũng được thể hòa vào, nhất là Tài. Không chỉ vậy, Tài còn nói rằng tôi và Ronie cậy tiếng Anh tốt đã xui khách hàng bỏ đi chỗ mới mà hai đứa “định gây dựng”.

Chỉ có một lúc chúng tôi thăm thì với nhau không để ý mà y như rằng “đồ đạc” của tôi đã lại mất tích. Khách gọi, tôi lại phải dùng tạm cái que của chị Thủy, tôi lẳng lặng dù biết thừa thủ phạm là ai. Thật không may mắn, đó là một vị khách rất khó tính, cho dù đã trở thành khách quen của tôi, nhưng do tôi dùng que không quen nên wax hơi quá tay, mà có lẽ do tâm trạng không ổn định nữa. Đây lại là vị khách sân siu từng sợi lông mày một, nên bà ấy đã tỏ ra khó chịu và hơi gắt gỏng. Và chỉ đợi có thể, Lucy lại mắng tôi. Tôi liếc nhìn Tài, anh ta len lén nhìn tôi kiểu như một con chó sắp bị đánh đòn vì làm gì tội lỗi. Và trong tiệm bắt đầu có tiếng xì xào. Lily đi ra và hỏi tôi đầy gay gắt: “Này, Ronie đang ở đâu vậy? Nhấn giùm là về ngay đi, bỏ đi mà không thanh toán như vậy được sao?”. Tôi ngược nhìn và chẳng trả lời nữa.

Tôi bật di động lên, và gọi cho Ryan.

“Hey, can you come take me from this nail salon?” (Anh có thể đón em tại tiệm nail không?)

Tôi cầm bức tranh lên và cho chị Thủy cùng vài người khách xem. Chị Thủy há hốc mồm và kêu lên về đầy kinh ngạc vì không ngờ tôi có thể vẽ được một bức tranh như thế. Bức tranh được lồng trong một cái khung gỗ mà tôi đã mua từ rất lâu ở cửa hàng đồ cũ trên đảo. Mấy người khách họ chuyền tay nhau và xuýt xoa, họ nói rằng sao tôi không theo nghề họa sĩ vậy. Sự “xôn xao” nhỏ nhỏ khiến cho những người còn lại để ý.

“Cái gì cũng giỏi, câu trai cũng giỏi”.

Cô em gái của Lucy và Lily đã từ tiệm bên kia đi sang. Vừa nhìn thấy tôi đã kêu lên: “A, bồ của Ronie đã tới đây hả, thế đã hỏi được con rể đang trốn ở đâu chưa vậy Lucy? Gái ở nhà bây giờ ghê ha, cũng biết chim cò để được ở lại nước Mỹ đó à nha”.

Phải công nhận đó là một người phụ nữ ghê gớm. Tôi im lặng trước tất cả bọn họ.

Có lẽ Ryan đã sắp tới. Lặng lẽ, tôi lấy áo khoác, gói ghém lại bức tranh, đứng mỉm cười nói chuyện phiếm với mấy người khách đang ngồi làm chân, vui vẻ lạ thường, coi như mọi lời thị phi bên tai cũng chỉ là không khí.

“Trơ nhĩ”.

Và Ryan của tôi đã đến. Anh đứng trước cửa tiệm, tìm tôi như ngừng đập khi nhìn thấy hình dáng của anh. Tôi vẫy anh vào đây. Ryan bước vào. Một cảnh tượng hiếm thấy trong tiệm, khi tất cả

đều ngưng công việc để ngược lên nhìn anh. Cô em gái đánh đá cá cày của hai “bà cô” há hốc mồm nhìn khi anh tiến về phía tôi, tựa như không thể tin nổi đó là một con người bằng xương bằng thịt và là bạn của tôi. Vị khách tôi đang nói chuyện, cũng quên luôn phải trả lời câu hỏi tôi đang hỏi. Tất cả dường như bị đông lạnh trong giây phút. Tôi ôm bức tranh, đồ đạc của tôi ở đây không có gì ngoài que wax và hai chiếc nhíp thì đã bị lấy mất rồi. Tôi nắm tay anh để anh dẫn ra khỏi tiệm. Tôi gặp chị Thủy đang ngoái người nhìn chúng tôi chằm chằm ở bàn đầu gần cửa. “Tạm biệt chị nhé, cảm ơn chị, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại”

Tôi đã trả lại mọi mệt mỏi nhún nhường cho họ phía sau lưng.

“You’ve been missing me?” (Em có nhớ anh không?)

“A lot” (Rất nhiều)

“I do too” (Anh cũng vậy).

Minh họa: Theo blog Hà Kin

Tôi thấy anh khóc, lần đầu tiên tôi thấy anh khóc. Tôi ngấm nhìn người đàn ông tuyệt đẹp của mình để xem anh “gay” như thế nào. Nếu thực sự anh là gay thì tôi sẽ làm sao đây? Tôi sẽ phản ứng thế nào đây? Tôi sẽ bỏ chạy? Tầm thường như bao cô gái khác. Tôi sẽ ở lại, cam chịu rồi trở nên điên rồ như Garbriel? Ngay đến Ryan cũng không muốn tôi giống Gar nữa là tôi? Tôi đặc biệt cơ mà, có phải những lời anh đang nói là thật không, thật hay không? Gay hay không gay?

Chúng tôi đứng ven đường để sang bên kia, nơi đỗ chiếc xe quen thuộc của anh. Ryan nắm chặt tay tôi và tôi cũng ôm chặt bức tranh. Anh gần như mất hồn. Tôi giật tay lại vì sợ bức tranh rơi. Một chiếc ô to lao lên với tốc độ chóng mặt, mà anh lại đứng yên, tôi hét lên và kéo anh lại. Chỉ một tích tắc thôi tôi không kéo kịp anh thì chắc chắn anh đã bị đâm chết. Người tôi run lên bần bật. Tôi ôm anh thật chặt, anh thật sự khủng hoảng tới thế hay sao? “I’m afraid of losing you, Ryan” (Em rất sợ mất anh, Ryan). Cuối cùng tôi cũng biết trong lòng mình đang nghĩ gì.

Chúng tôi lên xe.

Anh thú nhận rằng anh không thể hiểu nổi cảm giác của mình khi nhìn thấy tôi. Anh đã đã lang thang tìm kiếm tôi khắp mọi nơi. Anh nhớ ánh mắt của tôi, nhớ khuôn mặt của tôi, nhớ cái dáng bé nhỏ của tôi. Anh đã bật khóc một mình khi tìm được ra tôi.

Anh ghen tuông khi thấy tôi ở bên những người đàn ông khác.

Càng tiếp xúc với tôi anh càng thấy hạnh phúc và bình yên vì tôi cho anh những cảm giác rất đặc biệt, cảm xúc của một tình yêu thực sự. Và bởi vì tôi giống cô em gái mà anh vô cùng yêu thương. Cảm xúc dành cho tôi là sự trân trọng, và muốn “tận hưởng” nhân nhi từng tí một như một điều gì đó dễ vỡ. Anh đã gồng mình để tôi không bị sa chân vào cái thế giới “phức tạp” của anh. Sau khi gặp tôi, Juicy đã chấp nhận mối quan hệ giữa hai chúng tôi và nói rằng anh ta cũng hiểu vì sao tôi lại được Ryan yêu đến thế.

Đến giờ thì tôi đã hiểu, hiểu ra rất nhiều điều. Tôi có nhận ra, anh thực sự khác nhiều so với lần đầu nhìn thấy vẻ bề ngoài cao sang và lịch lãm của anh. Anh gầy hơn, sạm đi, nói ít hơn, luôn suy nghĩ nhiều tựa như một người đang vật lộn với cuộc sống, sao tôi không nhận ra nhỉ? Là vì tôi

ngây thơ quá hay tôi cố tình tự lừa dối mình. Tôi cũng hiểu cái từ “glad” của mọi người. Họ đều biết mối quan hệ này, còn tôi thì không, họ “glad” vì họ thấy Ryan thay đổi, và vì tôi đang thực sự được anh ấy yêu.

Tất cả mọi thứ, trừ việc nói cho tôi những mối quan hệ “tội lỗi” của mình, còn mọi lời nói yêu thương và cảm xúc đều là có thật.

“I wanted to stop everything just to be with you”

....

“And I am trying so hard”

“OK”. Tôi thì thầm.

Tôi nói Ryan hãy lái xe đưa tôi ra biển. Tôi vẫn biết ước mơ đi biển như bố anh. Chúng tôi muốn nhìn biển, tôi muốn biết cái cảm giác muốn được đối mặt với mệnh mệnh như anh.

Tôi nằm xuống, gối đầu lên chân anh, lặng im, nước mắt tuôn rơi. Xe băng qua dòng người hối hả, cả một thế giới ồn ào đa ng ở ngoài kia. Những hàng cây ven đường đã ra đầy lá át xanh những bông hoa cuối cùng của mùa xuân, tôi nhớ tới bông hoa mà cả hai cùng nhớ đến nhau, tình cảm có thể là có thật chứ, vì nếu không sao người ta có thể đồng cảm tới như vậy?

Và tôi ngủ, thiếp đi không mộng mị.

Hình ảnh: Theo internet

Biển New York – đã 4h chiều.

Trời hơi thâm tối nhưng vẫn có ánh sáng. Nước biển lạnh lùng. Tôi cầm bức tranh đặt lên trước biển như thể đó là một ngọn hải đăng có thực đang hiện hữu. Anh cầm bức tranh và hôn lên đó. Anh đứng nhìn, mắt long lanh. Tôi nắm tay anh.

Chúng tôi ngồi xuống bãi cát, tôi bảo tôi vẫn hay gối lên chân anh, giờ anh có thể gối lên chân tôi hay không? Anh nằm xuống và gối vào lòng tôi. Tôi vuốt tóc mái tóc dài và cắn lên tai anh như anh vẫn làm với tôi. Anh nhắm mắt, tay bên kia vẫn nắm chặt bức tranh. Tôi ôm anh vào lòng.

Thời gian đang trôi đi lặng lẽ, có mấy cánh chim chao nghiêng bay trôi theo những vạch xám ở cuối đường chân trời. Tôi nhìn ra biển, tưởng tượng một ngọn hải đăng.

Biển, cánh chim, những ngọn hải đăng, dòng sông, ông già tạt nguyên, tiệm nail, những màu xanh đỏ của nước sơn móng tay óng ánh, chiếc đàn piano, con chó đang mê mải chạy, Lave, Jess, Billy....

Những nơi ấy, những chỗ ấy, những khuôn mặt ấy, là những mảnh ghép của một thời ký ức mãnh liệt của tôi. Một thời mà, có những người đàn ông kỳ lạ, và một cô gái tuyệt đẹp, đã rất yêu tôi...và tôi cũng thế...

----- Hết -----